

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTO THE LIGHT

UNIVERSITY OF ISLES 2

VEE TAYLOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Into The Light

Vee Taylor

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı© 2024 yazar Vee Taylor

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler veya incelemelerdeki kısa alıntılar dışında yazılı izin alınmadan kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Daha fazla bilgi için

www.veetaylorauthor.com

Kitap tasarımı Haya tarafından [Haya In](#)

[Designs](#)'da Özel Baskı Tasarımı [Books and](#)

[Moods](#) tarafından

Düzenleme: [Dee Dee's Notes Düzenleme Hizmetleri](#) Houpt,

: Celena Santana & Nicole Betts

Hassasiyet Okuması: Alexandria & RC Thomson

Haritası: [Ruth Esther Park Tasarımları](#)

Biçimlendirme: [Maldo DesignsMaldo](#)'da Sandra

OceanofPDF.com

*Kederin ne kadar tüketici olabileceğini anlayanlar için,
ışığınızı bulmaya devam edin.*

*ve yukarıdaki uyuyan meleklerime,
umarım sizi gururlandırıyorumdur.*

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Yazarın Not](#)

[Haritası](#)

[Önsöz](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

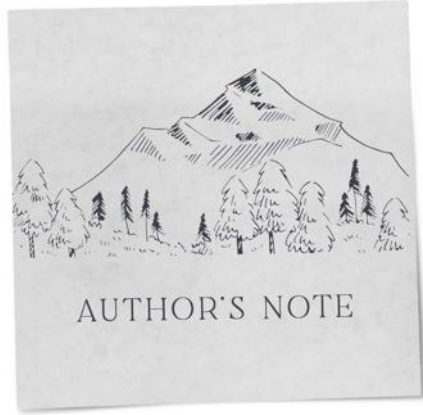
[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu kitap, kesinlikle bir kurgu eseri olmakla birlikte, bir at arabası romantizmi değildir. Karakterler arasındaki bu durumlara veya eylemlere göz yummasam da, bu sadece bir kurgu eseridir. Bu kitapta kimseye dayanan hiçbir karakter yok, sadece hayal gücümün bir parçası.

Bu kitap tek başına değildir. Bu kitabı açmadan önce lütfen serinin ilk kitabı olan Karanlığa Doğru'yu okuyun.

Bu kitapta intihardan, Mafya ve Kartel ortamlarından, partnerlerin sahiplenilmesinden/sahiplenilmesinden, bakımlı ve kurumsallaşmış maçoluktan/zehirli erkeklikten, ilkel oyundan, düşükten/doğumdan yoğun bir şekilde bahsedilmektedir.

Lütfen devam etmeden önce ek içerik notları için web siteme bakın. Spoiler içeriyorlar ama akıl sağlığınız önemli.

Bunlar aynı zamanda günümüz dünyasında var olmayan kuruluşlardır, dolayısıyla bu bir kurgu eseri olduğu için, bunların hayal gücümüze uyacak şekilde esnetildiğini rahatlıkla varsayabiliriz.

The Alphas

The City of Isles

The Den

Intro to Film

The Bars

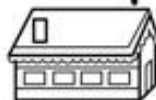

Rain's Hunting Cabin

Stone Entrance

*The Town
Centre*

The Diner

Ember's Apartment

PROLOGUE

Ertesi Gün

"Onu öldüreceğim." Gözlerimi zorla açarken bu sözler kafamın içinde dönüp duruyordu. Loş oda, yeni bir günün habercisi olan yumuşak gün ışığıyla aydınlanmıştı. Kanepede doğrulduğumda önümdeki ani bir hareket dikkatimi çekti.

"Geri çekil, hemen." Ses acil ve emrediciydi, beni kendime getirip tamamen uyanmamı sağladı. Battaniyeyi üzerimden atarak önümdeki manzaraya baktım. Dün gecenin anıları geri geldi ve zihnimi bir duygu karmaşasıyla doldurdu.

O aramayı hatırlayınca göğsüm kendi üzerine katlanmak istedi, sonra Maddy'nin soğuk sözleri Rain'in bana neler olduğunu anlatmasıyla birlikte yüzüme çarptı. Boğuluyormuş gibi hissediyordum, hava almaya çalışıyordum ama ciğerlerimi dolduracak hiçbir şey yoktu.

"Oluyor?" Durumu ve kalbimdeki acıyı bir araya getirerek sordum. Sanki gerçeklik kaçmama izin vermeyen zalim bir rüyaydı. Rain bana bağırarak dört öfkeli adama karşı bir bariyer olarak önümde konumlanmıştı. Siyah saçları dağınıktı, parlak mavi gözleri endişe ve beklentiyle doluydu. Elini kaldırdı, neredeyse bana dokunmak ister gibiydi ama ne yaptığını anlayınca hemen geri çekti.

"Ember, lütfen sessiz ol." Rain'sözleri kargaşayı yarıp geçti, sesi endişe ve hayal kırıklığının bir karışımıydı.

"Bu onun hatası," diye bağırdı bir adam bana doğru, bir diğeri koluma uzanırken. Onu daha önce de görmüştüm ama bu sefer belinde bir silah vardı, bu yüzden yüksek bedeni yaklaştığında beni yakalamasını engellemek için uzaklaştım.

Kanepede olabildiğince geriye çekildim, sonra kızgın bir kalabalığın bana doğru geldiğini fark ettim. . . benim için? Arka kapıdan içeri doluştular.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Neler oluyor?" Birinin elinden kaçarken biraz daha yüksek sesle bağırdım. Yana doğru eğildim, bu yüzden el alnımı sıyırdı, sonra birkaç kez daha göz kırptım, yönümü bulmaya çalıştım. Biri Rain'i benden uzaklaştırdı, ama Rain kanepenin benim tarafıma doğru koştu ve kalabalığın çoğu silahlarını sallıyordu.

"Lanet olası kardeşin onu öldürdü." Kardeşim mi? Walsh'un bu işe karışmasına imkan yoktu. Söz vermişti.

Gardımı indirdiğim anda bir el kolumu yakaladı. Yüz ifadeleri öfke doluydu, çoğunun elindeki tabancalar yüzüme doğrultulmuştu.

Biri beni kanepeden sürüklerken boğazımdaki safra yükseldi. Birinin beni kurtarması, Rain'in beni kurtarması için avazım çıktığı kadar bağırdım ama o hiç gelmedi.

"O . Yemin ederim," diye . "Lütfen. Dur."

Walsh bana söz vermişti ve kardeşim yalancıdan başka bir şey değildi. Soğukkanlı ve hesapçı bir pislikti ama asla yalancı değildi. Erkek arkadaşımın bir gün sonra olmasını beklediğim şey bu değildi. O cümleyi bitiremedim. Vücudumdaki her kemik kırılğan, kalbim paramparça ve beynim tamamen lapa gibi hissederken, uğraşmak istediğim şey bu değildi.

Böyle bir şey olamazdı. Hayat neden nazık olamıyordu? Neden işler beklediğim gibi planladığım gibi gitmiyordu? Lanet olsun. Benim de artık yaşamak istemediğim bir hayatta neden bu kadar çok ölüm vardı?

"Dur. Derhal." Tekrar Rain'e baktım ve ben yerde sürünürken eli beni bıraktı.

Rain'in kırmızı çerçeveli ve şişmiş gözleri bana dün gece uyumadığını söyledi. O da benim hissettiğim kadar kırık görünüyordu. Onun kalbindeki çatlaklar da benimkiler kadar sarsıcıydı.

"Yağmur . . ." Yalvaran gözlerle ona baktım.

"Ayağa kalk Ember," dedi odanın içinde etrafına bakınırken.

"Kayadan geri geliyorlar." Arka kapıdan içeri birkaç kişi daha girdi, hepsi de ses tonlarına göre kızgındı ve Ash'in sahnesi hakkında fısıltıyla konuşuyorlardı.

Başımı salladım ve dengesizce ayağa kalktım, Yağmur'un arkasına saklanmak için acele ettim ama o yana çekildi, böylece odadaki herkese açıkta kaldım. Üzerimde hâlâ dünkü kıyafetlerim vardı, saçlarım yağmurdan dalgalıydı.

"Kardeşim söz verdi-"

"Şimdi olmaz Ember," dedi Rain ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu susmam için bir talepti, ya hâlâ herkesin yanında olduğumuz için beni korumak için ya da duymak istemediği için. Herkese baktı ve gitmelerini söyledi.

"Eğer onu şimdi öldürürsek, asla öğrenemezler. Ash ile birlikte olduğunu söyleyebiliriz," dedi bir adam ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Beni öldürmek mi? Bu düşünce aklımdan hiç geçmedi.

"Ash'e ne olduğu sorusunun cevabını bulabilmek için ona ihtiyacımız var. O hayatta kalacak!" Yağmur gürleyerek kısıp sesleri susturdu.

"Ash onu burada isterdi," diye fısıldadı bana doğru dönerek. Bu cümle benim içindi ama midem çalkalanmaya devam ediyor, içindekiler taşmakla tehdit ediyordu.

Ona doğru döndüm, elimi tutup tutmayacağını görmek için uzandım. Rahatlama ihtiyacım çok yoğundu ve etrafımdaki tek kişi oydu ama aramızda bir değişim oldu. Geri çekildiğini hissedebiliyordum. Odadaki herkes gitti ve bizi yalnız bıraktı.

"Git," dedi ve son birkaç saat içinde yaşadığım olaylar gözümün önünden geçerken, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. Rain'in dün gece bana gösterdiği rahatlık, bunu birlikte atlatabileceğimiz izlenimini vermişti ama karşımdaki kişi farklıydı.

"Ama Rain . . ." Bir cümleyi bir araya getirmek için gereken kelimeleri bulamadım.

"Ama Rain diye bir şey yok Ember. Ash'e ne olduğunu anlamam gerek." Artık dün gece ben kollarında ağlarken bana sarılan adam değildi. Onun yerini bir şekilde, onu tanıdığımdan beri yakından tanıdığım acı öfke almıştı.

Yağmur'un iki yüzü vardı. Ale benimkini aldığı anda bana telefon getiren kişi, sonra da sanki iticiymişim gibi beni görmezden gelen Rain. Şu anda, o ikincisiydi.

"Bana ne olduğunu anlattın. Ben de öyle sandım."

"Her şeyi çözmek gerek Ember. Bu lanet evi hemen terk et." Ses tonu buz gibiydi. Rain'i her zaman soğuk ve aşılmaz biri olarak bilirdim ama bu farklıydı.

Dışarı çıkmak için kapıya doğru döndüm ve kalbimdeki boşluk büyüdü ve kafamdaki düşünceler dönüp durdu. Ya Walsh sözünü tutmadıysa ya da babam bana ihanet ettiyse? Ya ben de annem gibi her zaman bir piyon olacaksam?

Düşüncelerim kontrolden çıkıp ön kapıya doğru ilerlerken dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm.

Ash mutluydu, ayrılmamız dışında ... en azından ben öyle sanıyordum. İçindeki şeytanlarla savaştığını hiç düşünmemiştim. Annesiz büyümek dışında üzgün ya da depresif hissettiğinden hiç bahsetmedi. Bu Ash'in uçurumdan atlamasından daha fazlası olmalıydı. Hikâyede daha fazlası olmalıydı ve benim bunu çözmek gerekiyordu.

"Seninle geleceğim," diye bağırdım ona.

"Yapamazsın." Elini uzattı ve ben de boş eline baktım, sanki parmaklarının arasında kayıp vaatlerle dolu bir dünya tutuyordu. Kendimi yukarı itmeden önce başımı salladım, bana yardım etmesine izin vermeyi reddettim.

"Lütfen." Rain'in yüzü daha da çöktü ve ellerini siyah saçlarında gezdirdi.

"Ember" -aramızdaki mesafeyi kapattı, sesi kısıktı- "hemen şimdi gitmen gerekiyor çünkü Ash'in babası geldiğinde burada olmak istemezsin." Beni neden dışarı ittiğini anlamıştım.

Ash'in babasından korkuyordum. İntikam almak istiyordu ve bu onun öfkesini daha da körükleyecekti. Hava boğucuydu. Walsh'u aramam ya da eve gitmem gerekiyordu.

Ama lanet olsun. Evim neredeydi? Ash olmadan kendimi bir daha evimde hissedebilir miydim bilmiyordum.

"Gelişmeler için beni arayacak mısın?" Yağmur, normalde uykulu olan kasabanın üzerine yağarken gökyüzüne baktı.

"Şehre geri dön Ember. Dansport'a git. Walsh'u al."

İstedğim bu değildi.

"Lütfen, Rain." Planın ne olduğunu bilmem ve Ash'e ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

"Git." Rain'in eli belime indi ve bu hareketin sıcak, rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Kardeşimle gitmek istemiyorum. Eğer onun bu işle bir ilgisi varsa.
." Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rain, hayal kırıklığı aşikârdı. Elimi tutarak beni evden dışarı çıkardı, ustaca manevralarla arka tarafa geçmemizi sağladı. Bana Ash'inkine çok benzeyen ama ufak tefek farklılıkları olan bir cipin anahtarlarını verdi: kendine özgü krom jant kapakları, benzersiz bir plaka ve garaj yolundaki diğer arabalar arasında göze çarpan neredeyse bozulmamış bir durum.

"Arabamı al. Dairene gitme. Doğruca Dansport'a git ve bu adrese varana kadar durma." Yağmur bana katlanmış küçük bir kâğıt uzattı. Açtığımda bir adres ve altında karalanmış bir kapı kodu gördüm.

"Bu da ne böyle?" Rain ensesini tuttu ve etrafına bakındı. "Ash'in sizin için aldığı bir daire. Her şey güvence altında ve senin adına. Başka türlü izini süremeyiz." Bir daire mi? Ama eğer planlıyorsa... Bunu söyleyemezdim. Neden bize yaşayacak bir yer bulsun ki?

Yağmur anlatırken, tuzlu gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, dudaklarımdan süzüldü ve ağzıma sızdı. Sertçe yutkundum. "Ember, beni dinle amına koyayım. Kimse için durma."

Başımı salladım.

"Benim eşyalarım . . . Ash'in ..." Kelimeler mantıklı bir şekilde çıkmıyordu. Tüm hayatım geride kalıyordu. Tüm potansiyelimi, geleceğimi, geçmişimi. Hepsi gitmişti.

"Teslim ettireceğim." Bir motorun yaklaştığını duydum. "Lütfen, Ember."

Ağladığını fark ettiğinden emin değildim, en azından ben parmaklarımı kaldırıp yanağından süzülen tek damla yaşı silene kadar. İkimiz de çok sevdiğimiz birini kaybettiğimiz için çok kırılmıştık.

"Tamam," diye fısıldadım, Jeep'in sürücü koltuğuna kaydım ve Isles'ı geride bıraktım. Önümdeki yol sonsuz görünüyordu, kasabanın taş kemerinin yanından dolambaçlı bir şekilde geçiyordu. Arabayı sürdükçe, beni koruyan şok, geride bir duygu seli bırakarak geri çekildi. Acı, kaçamayacağım bir güçle üzerime çöktü ve beni ezdi.

Yağmur'un yakarışının ağırlığı kulaklarımda yankılandı. Gözyaşlarımı sildim ve dağdan aşağı şehre ve apartmana doğru inerken direksiyona odaklandım.

"İçeri ve dışarı," diye mırıldandım kendi kendime, Ash'in son anları aklımdan çıkmıyordu. Her biri bir daha acı verici olan sorular düşüncelerimi dolduruyordu.

Arabayı sürerken şehrin ışıkları uzaktan parılıyordu, bu yüzden Dansport'a yakın olduğumu biliyordum.

GPS'imın gösterdiği yolu takip ettim, beni şehirde olmamıza rağmen Isles'ın dış mahalleleri gibi görünen bir sokağa götürdü. Yalnızca konutların varlığına işaret eden heybetli siyah kapılarla izole görünüyordu. Ancak, bunlar sıradan apartmanlar değildi; bunun yerine, onları süsleyen büyük evlerin bulunduğu geniş mülklerdi.

"Bu bölgenin sınırında olmalı," dedim karanlığa yüksek sesle.

GPS kapandı ve bana hedefime vardığımı söyledi.

Evine hoş geldin, sanırım?

Nasıl bu kadar çabuk gelebildim? Kapı kodunu girdim ve araba yolunun sonundaki binaya doğru sürdüm. Dağın kenarına yakın bir yerdeydi. Kapıyı geçip devasa bir eve doğru sürdüm.

Tabii buna ev denebilirse. Dışında Lincoln kütüklerinin gerçek hayattaki versiyonu gibi ahşap kirişler olan dev bir kulübeydi. Araba yolunun sonunda durdum ve oksijen ciğerlerimi terk ederken dışarı çıktım. Yüksek binalar ve mega malikanelerle dolu bir şehirde, elbette Ash bize Isles'ı hatırlatan tek evi bulacaktı.

Gökyüzüne baktım ve Ash'in burada benimle olduğunu hayal ettim. "*Mi sol, bu senin için*" deyişini.

Ona dönüp bakardım ve dudaklarının köşelerinin bir gülümsemeye dönüşmesiyle büyülenirdim. Beni kollarıyla sarar ve burada oturup şehirde bizim için inşa ettiği vahaya bakardık.

"Neden?" Altımdaki toprağa dizlerimin üzerine çökerek ağladım. Bu acı en büyük düşmanımın başına gelmesini isteyeceğim bir şey değildi. Arabada telefonum durmadan çalışıyordu ama o anda hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çünkü tek ihtiyacım olan Ash'ti ve o geri gelmeyecekti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

Sekiz Ay Sonra

Buraya taşındığımdan beri her gün yaptığı gibi, evimin son eşyalarını toplarken babam da yanıma gelmişti. Artık tüm sırları açığa çıkmıştı. Babam doğuştan değil ama evlilik yoluyla en önde gelen mafya ailelerinden birinin kaptanıydı. Bundan nefret ederdi ama bu işte de çok iyiydi.

Bu beni onun için üzdü. İyi bir iş çıkardığı için gurur duydum ama istediği hayatı yaşayamadığı için üzülüm. Bir şair ve yazar olmak istiyordu ve aşk onu tüm alıkoydu. Annemin evliliğini terk etmesi de onu mahvetti. Ama ben derin ve karanlık köşeme çekildiğimden ve Santiago onu arayıp babamın bana yardım etmesi için beri her gün bir şekilde yardım etmek için ortaya çıktı. Bazen sadece yemek getiriyordu, bazen de bugün olduğu gibi kalıp sohbet etmeye çalışıyordu.

"Ember?" diye homurdandı verandadan, ben birkaç kutuyu evden çıkarıp arabanın bagajına taşırken. Sesi yorgun geliyordu ve boyun eğip onu affettiğimi söylememe ramak kalmıştı ama henüz ona inanmıyordum. Sadece inanmadım.

"Baba." Arabama doğru yanından geçerken çenemi kaldırdım. Sanırım hâlâ benim arabam değildi ama sekiz ay sonra artık benim olduğunu düşünüyordum. Kimse onu almaya gelmedi. Walsh, babam ve Marissa dışında hiç kimse gelmedi. "Biraz meşgulüm."

Ön merdivenlerde birkaç karton kutunun daha durduğu eve doğru döndüğümde babam da peşimden geldi ve bir kutu alıp cipe yüklememe yardım etti. Şikayet etmedim çünkü Dansport'tan çıkıp Isles'a dönmem gerekiyordu. Okul yakında başlıyordu ve ben de tekrar normal bir hayat yaşamak istiyordum, olabildiğince normal bir hayat.

"Santiago nerede?" diye sordu babam, etrafta korumamı ararken. Kahverengi saçları dağınıktı ve kahverengi gözleri bugün neredeyse altın rengindeydi, ama yüzündeki çizgilerde endişe vardı.

"Misafirhanede. Ona mülkte kaldığım için iyi olacağımı söyledim." Ash'in ölümünden beri keşfettiğim pek çok gizemden biriydi bu. Dansport'a vardığının ertesi sabahı uyandığımda Santiago tam teçhizatıyla kapımın önündeydi. Normal kıyafetlerini giymesi için ısrar ettikten sonra, o günden beri her günü birlikte geçiriyorduk.

Bana Ash'in onu işe aldığını ve "bir ömür boyu" yetecek kadar para verdiğini söyledi. Sanırım Rain ona ne zaman geleceğimi söylemek için aramıştı, o da işe hazır bir şekilde geldi. Bana bakmak ve arka taraftaki misafirhanede kalmak onun sorumluluğundaydı. Şikayet etmedim, çünkü burada yapayalnızdım, kardeşimi, babamı ya da aileden başka birini görmeyi reddediyordum.

Ayrıca, bir parçam bunun hayatımı Ash'inkine bağlayan bir başka ip olduğunu biliyordu ve son birkaç aydır, mümkün olan her bir ipe tutunmak için çaresiz olduğumu fark ettim. Zamanla Santiago'yla yakınlaşmıştık ve ona koruyucu bir ağabey gibi bakıyordum. Beni bazı karanlık zamanlardan o çıkardı.

La Famigliadan değil de Kartel'den bir korumayı kabul etmem babamı iyice kızdırmıştı ama son birkaç aydır bu şikayetini dile getirmekten vazgeçti ve bunun yerine onunla konuşmayı reddetmeme odaklandı. "Isles'a geri dönmek zorunda değilsiniz. Online eğitimine devam edebilirsiniz.

onlar aracılığıyla."

Başımı salladım.

Ash'in başına gelenlerin ardından, profesörlerim birinci sınıfın son ayını ve ikinci sınıfın ilk dönemini internet üzerinden tamamlamama izin vermeyi kabul etmişlerdi. Uzaktan eğitime devam etmem için de teklifte bulundular ama ben geri dönmeye kararlıydım. Korkularıyla yüzleşecek kadar güçlendiğime inanıyordum ve Ash'in ne isteyeceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Şimdi biliyorum ki o da benim büyüdüğümü, diplomamı aldığımı ve sahip olmam gereken üniversite deneyimini yaşadığımı görmek isterdi. Çürüyüp gitmek

Dans etmek ve bazen aylarca ayrılmamak sağlıklı değildi. İçimde hala sıkıca örölü olan kemik kıran kederle bile hayatımı geri kazanmak için bir yol bulmak gerekliydi.

"Bu evi almanı aklım almıyor," dedi babam, arkamızdaki büyük kütük kulübeli malikâneye bakarak. Bunu da ondan saklamıştım. Aramız düzeldiğinde, yani onu kapıdan içeri aldığımda ön merdivenlerde belirlediğinde sorularını yanıtladığımda, adımın yazılı olduğu evin tapusuna rastladı. Doğruyu söylemek gerekirse, ben satın almadım. Bu bir hediye idi, ama o bu kısmı bilmiyordu. Santiago'yu bilmek onun için fazlasıyla yeterliydi.

"Evet." Kapağı açtım ve son birkaç kutuyu almak için geri döndüm. Tam onları almak üzereyken babamın eli nazikçe dirseğime indi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Dönmedim, kımıldamadım. Derin bir nefes aldım, yavaşça üçe kadar saydım ve sonra bıraktım. Terapide öğrendiğim bir numara, o ezici keder ve üzüntü dalgalarıyla başa çıkmak için bazen bana vurur.

Yutkunarak cevap verdim, "Anlıyorum baba, ama Walsh'a güvenmeyi kendime yediremiyorum. Ash'in ölümüyle ilgili hikâyede öylece bir kenara atamayacağım kadar çok boşluk var."

Not yoktu ve Ash'i tanıyordum. Ne yaptığına dair bir sebep ya da açıklama olmadan beni öylece bırakmazdı. Kardeşim o gece kayıptı. Babam, Walsh'un ayrıldığını ve kasabanın dışındaki kayaya doğru gittiğini gören birkaç kişi olduğunu doğruladı. Walsh onu görüp görmediğini ve ne olduğunu bana söylemeyi reddetti.

Walsh hesaplı bir adamdı. Büyürken, her zaman titiz bir planı olan ve günü planlayan biriydi. O gece nerede olduğunu ya da ne olduğunu söylemeyi reddetmesi bana çok şüpheli gelmişti. Babam ona aylar boyunca birçok kez nerede olduğunu sormuştu ve babamın bile hiçbir fikri yoktu.

Ash'in ölümünde parmağı olmadığını söylediğinde babamın dürüst olduğunu biliyordum. Bana yalvarırken gözlerindeki samimiyeti gördüm. Bay Ortiz Ash'in ölümünü öğrendiğinde, ailelerimiz arasında planlanan görüşmenin iptal edildiğini paylaşmıştı ve hepsi bu kadar. Birbirlerinin boğazına sarılmışlardı, hâlâ anaokulu seviyesinde öfke nöbetleri geçiren yetişkinler gibi davranıyorlardı ve ellerinde çok daha tehlikeli oyuncaklar vardı.

"Kardeşinin doğruyu söylemek istediğini biliyorsun..." Babamın yorumu gözlerimi devirmemi sağladı. Son bir ay içinde biraz büyümüş olan çimenlerin üzerinden geçtim. Ash her şeyi düşünmüş, hem temizlikçi hem de bahçıvan tutmuştu. Geçen ay onlara uzun ve ücretli bir tatil vermiştim çünkü Isles'a dönmenin doğru karar olduğundan emin olmak istiyordum ve bunu anlamak için biraz huzura ihtiyacım vardı.

"Onu dinlemekten bıktım baba." Walsh Ash'in ölümü konusunun etrafında dans etti. Babamla bu konu hakkında konuşmadı. Rolünü doğrulamayı ya da reddetmeyi reddetti. "Birkaç ay önce olduğum kişi değilim. Walsh açılmak istemiyorsa, onunla paylaşacak bir şeyim yok demektir."

Sekiz uzun ay önce Walsh'a Ash'in ölümünde herhangi bir rolü olup olmadığını sorduğumda, konuyu geçiştirerek bana sözü tuttuğunu söyledi, ancak bana söyleyebileceği tek şey buydu.

Rain'i arayıp durumu anlatmaya çalıştım ama o da beklediğim gibi olmadı. Terapi sayesinde insanları ya da eylemlerini değiştiremeyeceğimi, sadece onlara karşı tepkilerimi kontrol edebileceğimi öğrendim. Bu yüzden Walsh'a zaman ayırmadım ve Rain'i ve yaptıklarını umursamayı bıraktım.

Walsh ve Rain'in birine en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmeleri, her seferinde acımın daha da derinleşmesi başka bir ihanet gibi hissettirdi. Duygusal olarak tükenmiştim. Yorulmuştum... gerçekten yorulmuştum.

"Oradayken nerede yaşıyorsun?" diye sordu babam, beni düşüncelerimden kopararak.

"Arkadaşım Marissa küçük bir daire bulmama yardım etti. Geçen sene kaldığım yere yakın."

Marissa her zaman arayan tek kişiydi. Hala Pico ile birlikte Isles'da yaşıyor olsa da, her zaman yanımdaydı, beni kontrol ediyor ve yemek yediğimden emin oluyordu. Onu içime almam biraz zaman aldı ama iyileşme yolculuğuma başladıktan sonra onu dünyama davet ettim.

Her ne sebeple olursa olsun Pico'nun benim etrafımda olmasına izin verilmiyordu, bu yüzden Marissa'nın aynı şeyi yapmaması ve hala umursaması çok şey ifade ediyordu.

"Yine Maddy ile mi yaşıyorsun?" diye babama sadece güldüm.

"Tanrım hayır," diye karşılık verdim ve gözleri bana dikildi.

Ash öldüğünde, kasabanın yarısı kardeşimi Ash'i öldürmekle suçladı, diğer yarısı ise polis raporundaki gibi bir intihar olduğunu düşündü. Her iki taraf da bunun benim hatam olduğu konusunda hemfikir

Bu anlatıyı zihnimden çıkarıp atsam da hala kendimi suçluyordum çünkü tek mantıklı sebep buymuş gibi geliyordu.

Maddy *Ember*'ın takımındaydı, *Ash'e çok kötü davrandı ve bu da onun ölümüne neden oldu.*

"Maddy haftalarca günde birkaç kez beni arayıp Ash'in ölümünün benim suçum olduğu konusunda azarladıktan sonra," diye mırıldandım. Ölümü yüksek sesle söylemek benim için hâlâ zordu. "Geçen yıl boktan bir arkadaş ve oda arkadaşı olduğu için onu azarladım, bu yüzden aramız pek iyi olmadı. Bu yıl kim ya da ne yapıyor hiçbir fikrim yok."

Maddy'yi düşünmek beni üzüyordu. Açıkçası ona acıyordum çünkü kendisi de çok şey yaşamış gibi görünüyordu. Ben de oradaydım, oradaydım ama aynı zamanda iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum. Bana yaptığı gibi onu asla bir kenara atmazdım.

"Bana söylemeliydin, Ember," dedi babam omzumu okşayarak, ama ben sadece omuz silkip bakışlarından kaçtım.

"Son sekiz ayda tek başıma pek çok şey yaptım. Kendim ve ailemizin çalışma şekli hakkında çok şey öğrendim ve Isles'taki bu boktan şenlik ateşi geleneğini sona erdirmeye kararlıyım." Kutuyu arabanın arkasına ittim.

"Diğer araban hala bende, biliyor musun?"

"Sat onu. Bunu daha çok sevdim. Daha büyük." Bu bir yalandı. Ash'e bağlı başka bir ip. Yani teknik olarak Rain'indi ama sanki eski hayatımın bir parçasıymış gibi hissettiriyordu.

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Marissa ile yan yana yaşayacağım. Tüm bu saçmalıklara rağmen etrafta kalan tek kişi o, bu yüzden iyi olacağım."

"Ve bu Marissa diğer dünyanın bir parçası mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hadi baba, isimlerini söyleyebilirsin ama evet, erkek arkadaşı Kartel'in bir parçası." Babam yutkundu, sonra bana hızlıca başını salladı.

"Gitmem gerek baba. Kapıyı kilitleyip çıkacağım." İpucunu anlamasını ve buradan gitmesini umarak arabasına doğru işaret ettim.

"Oh, tamam, Em." Tanıdık çocukluk lakabı karşısında çenem titredi.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu.

Yanına gittim ve eve girmeden önce ona hızlıca sarıldım. Arkamı döndüğümde, merdivenlerin altından onu araba yolundan aşağı inerken ve kapıdan geçerken izledim, sonra da eve girdim.

Kulübeye girmek, onun dokunuşuyla özenle düzenlenmiş bir dünyaya adım atmak gibiydi. Büyük boy rahat mobilyalarla bezenmiş devasa alan, sıcak bir kucaklamayla çağırıyor gibiydi.

İki kat yükselen kulübenin büyüklüğü hem etkileyici hem de davetkârdı. Modern rahatlık ve rustik cazibenin mükemmel bir karışımı olan mutfak, Ash'in düşünceli seçimlerinin özünü taşıyordu. Sanki her bir mobilya ve dekor parçasını bir amaç doğrultusunda seçmiş ve mekâna kendi özünü katmıştı. Odalarda yürürken, çevreye onun sahip olduğu aynı sıcaklığı yayıyor, sevgisinin her köşeye dokunmuş görünmez bir iplik olduğunu hissettiriyordu.

"Bahar tatili için geri döneceğim, ev ..." Hafifçe nefes vermeden önce yüksek sesle söyledim, avuçlarım terlemişti. Kapıyı kilitledim, Isles'a hazırlanırken hayatımın bu bölümünü mecazi olarak kapattım.

Santiago beni garaj yolunda karşıladı ve başımı ona doğru eğdim. Güzel bronz bir teni vardı ve tipik kıyafetini giymişti: siyah deri ceket, siyah kot pantolon ve siyah tişört. Dipleri kıvrılan uzun kahverengi saçları ve koyu yeşil gözleri vardı.

"Ciddiyim, Isles'ta sana ihtiyacım yok. Orası tarafsız bölge," diye homurdandım, ona geri dönmeyi düşündüğümü söylediğimden beri kavgaya ediyorduk.

"Burada ne ailem, ne arkadaşlarım, ne de hayatım var, Em. Ben de seninle geliyorum." Gözlerimi devirdim ama şartlarımızı kabul etmişim, bu yüzden ne yazık ki gitme zamanıydı.

"Anahtarlarınızı almak için daire sahibiyle konuştunuz mu?" diye sordum. Santiago benim dairemin yanındaki dairede kalacaktı. Bir duvarı paylaşacaktık, bu da onun gelme konusunda kendini daha iyi hissetmesini sağlarken bana da ihtiyacım olan mahremiyeti sağlıyordu. Marissa yanımda olacaktı ve kattaki tek üç kişi bizdik, bu da Santiago'nun güvenlik endişelerini hafifletiyordu.

Güvenebileceğim bir destek ekibim olduğu için minnettardım, özellikle de onunla ilgili pek çok anıyı taşıyan bir yerde olacağım için. Santiago ve Marissa'nın benimle aynı binada bulunmaya istekli olmalarına minnettardım, her ne kadar dayanacak başka insanlara ihtiyacım olduğunu hissetmekten nefret etsem de.

"." Anahtarları salladı. Arabaya atladım ve beni garaj yolundan Isles'a giden yola kadar takip ederken ona el salladım.

Dağ kasabasına giden bu tanıdık yoldan en son geçtiğimden bu yana sekiz uzun ay geçmişti. Bir önceki ziyaretimde üç saatlik yolculuğun ne kadar hızlı geçtiğini . Ama bu sefer,

her şey farklıydı. Değişim sadece manzarada değil, benim içimdeydi. Artık Isles'a ilk gelen saf ve kederli Ember Solis değildim. Ne de o dağları geride bırakan paramparça ve mağlup Ember'dım.

Ben farklı bir Ember'dım. Cevaplara aç, onları yeni keşfedilmiş bir güçle talep eden biriydim. Artık zayıf değildim, zihinsel ve fiziksel olarak güçlenmiş bir şekilde dimdik ayakta idim. Yeraltının kraliyet ailesi gibiydim, boyun eğmez ve vahşiydim, önüme çıkan her türlü zorlukla tereddüt etmeden yüzleşmeye hazırdım.

Arabayı sürmeye devam ederken, o uğursuz gecenin anıları zihnimi doldurdu. Yağmur, karanlık ve acı... hepsi hafızama kazınmıştı. Sonrasında yaşadığım travma ve acı tarif edilemezdi ama gerçeğı ortaya çıkarmaya, Ash'e ne olduğunu ve beni neden bu dünyada soru işaretleri ve belirsizlikle baş başa bıraktığını anlamaya kararlı idim. Kat ettiğim her mesafede, bizi ayıran sırları çözmeye bir adım daha yaklaşıyordum ve kalbimin her atışında, beni nereye götürürse götürsün gerçek için savaşmaya yemin ediyordum.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

"Kapa şu lanet çeneni." Çığlıkları boğulana ve vücudu gevşeyene kadar herifin kafasını tekrar su dolu kovanın içine düşürürken bağırdım.

Av kulübesinin kokusu genellikle çamların altında sıcak ve davetkâr olurdu ama şimdi pis bir insan kokusuyla doluydu. Bay Ortiz, Ash'in ölü bulunduğu gece Walsh Solis'in nerede olduğu hakkında bilgi sahibi olduğundan şüpheleniyordu. Ona işkence etmekle görevlendirilmiştim, ben de bunu yapmak için onu ormana götürdüm.

"Sanırım bu kadar yeter patron." Başımı Pico'ya doğru çevirdim, Pico gülüp ellerini havaya kaldırmadan önce gözlerim onunkilere dikilmişti.

Pico son birkaç yıldır benimle birlikteydi. Doğuştan bir liderdi, bu yüzden Bay Ortiz bana insanları mahvetme görevi verdiğinde ona güveniyordum. Bu işte daha iyiydi. Kan bağımız varmış gibi görünüyorduk, ikimiz de siyah giyinmiştik ve uzun siyah saçlarımızı arkaya taramıştık. Pico benden daha iriydi, bu da tek belirleyici özelliğimizdi.

Onu sorgulamadan önce başını sudan çıkardım. "Walsh ne halt etti?" Boğazını tutarak zavallının gözlerinin içine baktım.

"Tanrı'ya yemin ederim ki . . . Hiçbir şey bilmiyorum," diye haykırdı adam. "Bu bölge yasalarına aykırı değil mi?"

Pico'ya bakarak tereddüt ettim. Yorumunu görmezden gelerek devam etmem için sessizce başını salladı. Kimseyi öldürmediğim sürece kuralları çiğnemiyordum.

Eğilerek onu gömleğinden tuttum ve yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar çektim. "Umurumda gibi mi görünüyor?"

Başını iki yana salladı.

"Yemin ederim..." Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı süzülüyordu. Siktir et onu. Ağlamak zayıf erkekler içindi.

"Isles'ta değiliz. Bu serbest bir oyun." Kelimeler ağzımdan döküldükten sonra Walsh'un sağ kolu şok geçirdi. Onu Isles'ta yakalamış ve buraya getirmiştik. Kardeşim/en iyi arkadaşım potansiyel olarak öldürüldüğünde, kurallar ve düzenlemeler umurumda değildi, ama bunu halka açık bir yerde yapmaktan daha iyisini biliyordum, bu yüzden sadece ATV ile ulaşılabilen kulübeye geldik. Tek kulübe.

Ash'in burada saklanması gerekiyordu. Güvende olması gerekiyordu. "Siktir," diye mırıldandım ve Pico'ya doğru döndüm.

"Hiçbir şey bilmiyor." Ben sonuca vardım ve Pico başını eğdi.

Bu adama işkence etmek istemedim. Ash'in öldürülmediğini içten içe biliyordum. Bay Ortiz, liderlik için yetiştirdiği oğlunun bu hayattan başka bir şey isteyebileceğini anlayamıyordu.

"Sana söylemiştim deme sırası bende mi?" Pico'nun gözleri bana dikildi ve omzuna bir yumruk attım.

Kapıyı açtım, soğuk kış havasını küçük kulübenin içine aldım ve adamlara onu kasabaya geri götürmeleri gerektiğini söyledim.

"Gitmeme izin mi veriyorsun?" diye sordu adam.

"Evet. Alfalara geri dönüp bu bok için ağlarsan ölürsün."

"Tamam. Yemin ederim." İşe yaramazdı. Gözyaşı döktüğü anda, bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuş olduğunu anladım.

ATV'lerini park ettikten sonra iki adamım geldi ve onu yakalayıp gözlerini bağladılar ve aracın arkasına yüklediler.

"Vamos," dediler yola çıkmadan önce, uzun çamların arasındaki kar yığınlarının arasından geçerek.

"Geliyor musun?" Pico siyah deri ceketini kaptığı gibi sordu. "Bir saniye içinde," diye cevap verdim. "Şunu temizleyeceğim."

"İyi misin Rain?" Pico'nun sesi alçaldı ve bu tondan nefret ettim. Son sekiz ay boyunca birçok kez duyduğum bir şeydi bu. Sempatı... ya da lanet olsun, empati, ne dersiniz deyin, ama ben bundan nefret ediyordum.

"Ben iyiyim," diye homurdandım. Son birkaç aydır, Pico beni gerçekten umursayan tek kişiydi. Bay Ortiz sürekli ensemde soluyarak Ash'in kaderini çözmem için bana baskı yaparken, ben

roller deðiřti. Başkan Yardımcılığından, hiç istemediğim bir unvan olan Den Başkanlığına geçtim.

Tek istediğim lanet olası eğitimimi bitirmek, Kartel'in radarından kaçmak ve üvey kardeşimin dizginleri ele almasına izin vermektir. Ama hayır, hayat beni bu pozisyona getirdi ve mezun olduktan sonra, şiddetle direndiğim bir olasılık olan tam liderlik rolünü üstleneceğimi çok iyi biliyordum. Hayallerim arkama yaslanmayı, kitaplara kaçmayı ve gerçek hayattan kaçış sağlayan dünyalar yaratmayı içeriyordu. Çünkü gerçeklik çoğu zaman berbattı ve okumak bir kaçıştı.

Yine de geçtiğimiz sekiz ay içime öfke kazıdı, beni bu sert dış görünüşe büründürdü. Bu yüzden bu planı gönülsüzce kabul ettim - Bay Ortiz'i yatıştırmak ve belki de Alfa evinde gömülü gerçekleri ortaya çıkarmak ve Ash'in iç burkan ölümünü çevreleyen muammayı çözmek için. Ne yazık ki, çabalarımız sadece çıkmaz sokaklarla sonuçlandı, bu da son birkaç ayın ortak sonucu ve temasıydı.

Bay Ortiz'e geri dönüp elimizde hala bir şey olmadığını ve belki de Ash'in gerçekten kendini öldürdüğünü düşünmemiz gerektiğini söylemeliydim. Bunun bir olasılık olduğunu anlamama rağmen, Bay Ortiz buna inanmayı reddetti. Karısı olan annem de onun tarafını tuttu.

"Yine mi ders alıyorsun?" Pico beni düşüncelerimden kopararak sordu.

"Evet, geçen yılın bahar dönemini tekrarlamam gerekiyor." Saçlarımı omuzlarımdan aşağı salladım. Gerçekten saçımı kestirmem gerekiyordu. Sahip olduğum tek yol buydu.

umursamayı bıraktı.

"Hocalarınızın sizi yüzüstü bıraktığına inanamıyorum," dedi Pico, ellerini ceketinin ceplerine sokarak.

"Ben de." Bir dönem sınıfta kaldım ama danışmanım yaz derslerine girsem sınıfımın geri kalanıyla birlikte mezun olabileceğimi söyledi. Bay Ortiz ana dal olarak işletme dersi almadığım için üzgündü ama zaten son sınıf olduğum için ana dal değiştirmek için çok geçti.

"Seçmeli ders alıyor musun?" diye sordu. İki üniversite öğrencisi için çok normal bir konuşma ama birkaç dakika önce bir çocuğa su işkencesi yaptıktan sonra bu biraz saçma geldi.

"Evet. Ne yapmam gerektiği konusunda danışmanımla görüşmem gerekiyor." Omuz silktim. "hoş geliyor mu?" Gülüştük, seçmeli derslerin sadece dolgu malzemesi olduğunu biliyorduk.

Programımı tamamlamak için dersler.

"Evde görüşürüz." Pico kapıyı açtı ve o serin kış rüzgârı küçük av kulübesinin içinde yeniden esmeye başladı.

"Hey, Pico?" Tam dışarı çıkmak üzereyken sordum.

Pico'nun bakışları benimkilere kilitlendi ve gözlerinde o tanıdık sempatiyi gördüm. Ne sormak üzere olduğumu biliyordu; bu aramızda neredeyse rutin hale gelmiş bir soruydu. Kız arkadaşı Marissa *ona* bağlıydı ve onu merak etmekten kendimi alamıyordum. Sekiz uzun aydır onun adını ağzıma almamıştım ve bu seriyi bozmaya hiç niyetim yoktu.

Gerçekler beni sert bir şekilde etkilemiş, Ash'in istediği gibi onu koruma sorumluluğunu üstlenmeye zorlamıştı ama zaman geçtikçe ve etrafımdakilerin etkisi arttıkça kızgınlığım da artıyordu. Olanlar için onu suçlamaktan kendimi alamıyordum. Bir parçam öfke besliyordu çünkü kardeşi bütün yaz Isles'ta kalıp tarafsız bir yerde saklanırken, o evinde o gecenin sonuçlarından uzakta hayatının tadını çıkarıyordu.

Öfke beni tüketip bitirmişti. Her gün Ember'i düşünüyor, nasıl olduğunu merak ediyor ve onun için tuttuğum hizmetçiden bilgi alıyordum. Geçen ay onları tatile göndermişti, bu yüzden sessizlik oldu.

"O nasıl?" Kelimeler sonunda dudaklarımdan döküldü. Pico'nun dudakları, her zaman yaptığı şeyi söylemeden önce sıkı bir çizgiye çekildi.

"İyi," diye mırıldanır ve sonra neşeli yoluna devam ederdi.

Tereddütü beni ona bir adım daha yaklaştırdı. Gözlerinin önce ayaklarıma, sonra tekrar yukarı bakması, başka bir şey olduğunu düşünmeme neden oldu.

"Ne?" Dışarı fırladım. "Söyle bana."

"O ..." Botunu kulübenin ahşap zeminine sürttü. "Çıkar ağzındaki baklayı," diye , ses tonum daha da gerginleşti ve her geçen saniye endişeleniyor.

"Sömestr için Isles'a geri döndü," dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, bu yüzden ne dediğini anladığımdan emin olmak için eğilmek zorunda kaldım.

"B-back in Isles?" *Bunu neden bilmiyordum?*

Kendi sorunlarıma o kadar dalmıştım ki Santiago'ya yeni dönem planını sormadım.

Ceketini kavradım ve onu daha yakına çektim. Pico birçok açıdan benden daha iriydi - daha uzun, daha geniş ve genel olarak daha yapılıydı, ancak şenlik ateşi olayından beri spor salonunda yaptığım aralıksız antrenmanlar aramızdaki oyun alanını eşitlemişti.

"Neden bana söylemedin?" Homurdandım.

"Sakin ol dostum. Onunla konuşmamamı istedin, ben de konuşmayacağımı söyledim.

Marissa az önce söyledi." Sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni başından savdı.

"Neden geri geliyor?" Şakaklarımı ovuşturdum. Bu planın bir parçası değildi.

Bu lanet planın bir parçası değildi. . . yakınından bile geçmiyordu. Yumruğumu kapının yanındaki ahşap duvara vurdum, hayal kırıklığım taşı. Ash bunu nasıl halledeceğini, nasıl tersine çevireceğini bilirdi. Ama hayır, kader beni lider yapmanın komik olacağını düşünmüştü, yani bunu hiç istememiş, hiçbir zaman sorumlu olmak istememiş, bu karmaşanın içinde öfkeli bir aptal gibi tökezleyen beni. Hiç istemediğim bir role zorlanan sinirli bir üniversite öğrencisiydim.

"Bilmiyorum. Sormadım." Pico eşikte durmuş, ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Kampüste kalıyor."

"Demek istediğim, eğer Isles'a geri dönecekse, gerçekten kalacak başka bir yer yok." Konuya gelmesinin bu kadar uzun sürmesi beni çileden çıkarmıştı.

"Demek istediğim, Marissa ile aynı apartmanda kalıyor." Bir an için gözlerimi kapattım, Isles'tan ayrılmasını söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi ve olanları ona anlattığımda önümde nasıl kırıldığını hayal ettim.

"Tamam." Bu büyük bir mesele değildi ve dürüst olmak gerekirse, onu dışlayabilecek yabancılarla değil de gerçekten tanıdığı insanlarla kalmasına sevinmişim. Yutkundum, kapıdan uzaklaştım ve Pico'nun gitmesine izin verdim.

"Bunun hakkında konuşabileceğini biliyorsun. Etrafta değil, eğer konuşursan sorun değil-" diye homurdandım. "Kapa şu lanet çeneni."

Bu konuda konuşmak istemedim. Duygularım kafamı yeterince karıştırmıştı. Ash'in kızıydı ve o artık burada olmasa da, kız hâlâ Ash'in kızıydı.

"Tamam, tamam." Vedalaşmadan ve bir şeye ihtiyacım olursa diye yanıma bir ATV ve bir telsiz bırakmadan önce bıkkın bir iç geçirdi.

Kapıyı kapattım ve küçük kulübeye geri döndüm. Arkasında küçük bir müstemilatı olan basit bir odaydı. İlkbahar şenlik ateşi için inşa edilmişti ve ayakta kaldığı on yıl boyunca Alfa evinden hiç kimse onu bulamamıştı.

Küçük, tam boy yatağın kenarına çöktüm ve Alfa evindeki şerefsiz işkence ettiğim yere doğru baktım.

"Siktir git Ash," diye fısıldadım.

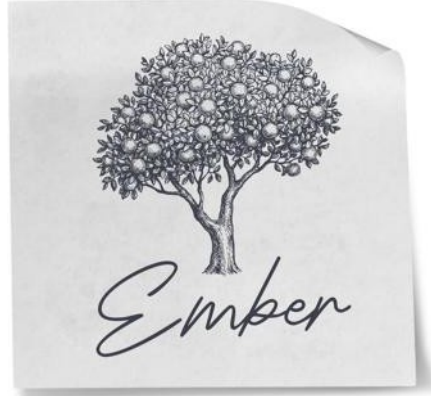
Varlığının gölgelerle örtülü olması gerekiyordu, arka planda gizlenen bir hayalet. Bu dönüşüm birine başka birine, birine

Beklenmedik bir şey beni zorladı ve eskinin sadeliğine dönmek için her şeyimi verirdim. Herkesin taşıdığım filtrelenmemiş gerçeği, gerçekten ortaya çıkan gerçeği kavrayabilmesini diledim. Ash'in iç savaşlarını sadece ben biliyordum, Ember'ın anlayabileceğinden bile daha yakından. Ash'in kendini öldürdüğünü biliyordum, bu yüzden bir katil aramak anlamsızdı. Büyük resmi görebilmek için yapbozun parçalarını birleştirmem gerekiyordu.

Ölümünde bile onun mücadelelerine ilişkin bilgileri acımasızca korudum, zayıflıklarını korudum ve bunu tek bir nedenle, tek bir kişi için yaptım. Onun kahraman figürü olarak algılanmayı hak ediyordu. Bu kaosun ötesine uzanan bir saygınlığı hak ediyordu. İşte bu yüzden Bay Ortiz'in amansız takibi anlamsızdı. Ash'in kaderinin muammasından doğan kampüs çapındaki tüm bu kargaşa gülünçtü. İşin en sinir bozucu yanı ise, duruşları ne olursa olsun, insanların suçun bir kısmını Ember'a yüklemesiydi. Geri döndüğünde, aslanın inine doğru ilerliyor olacaktı. Marissa onu söylentiler konusunda uyarabilirdi ama bunun boyutunu anladığından emin değildim.

Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım, yapmak zorunda olduğum için ya da herhangi bir zorunluluktan dolayı değil, sadece ... lanet olsun, istediğim için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Tamamen taşınmış olmak nasıl bir duygu?" Büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt ve bir çift tayt giyen Marissa, oturma odanın tamamını kaplayan kahverengi deri kanepeye oturdu, ama mükemmel bir okuma koltuğu oldu, bu yüzden ne kadar saçma görüldüğünü umursamadım.

"Yarın dersler başlamadan önce her şeyi hallettiğim için mutluyum," dedim küçük mutfakta bizim için iki soda açıp birini ona uzatırken.

Daire küçüktü ve her şey tek bir alanda toplanmıştı ama olabildiğince az eşya ile döşemiştim. Estetiğe karşı konforu tercih ediyordum. Dansport'taki evimin sıcaklığına karşı üniversite çocuğu havası vardı.

"Kardeşinden haber aldın mı?"

Başımı salladım. Yaz tatili için eve gelmemiştii ve babam bahar şenliği yaklaştıkça daha da paranoyaklaştığından bahsetmişti, ama onun hakkında konuşmamaya çalıştım çünkü bu işe karışmış olabileceğini bilmek beni incitiyordu.

"Kampüste olmak iyi hissettiriyor mu?" diye sordu ve cevap vermeden önce içkimden uzun bir nefes almak zorunda kaldım.

Kampüse girdiğimde ve yüksek taş kemerin altından geçerken, ezici bir duygu dalgası beni vurdu. Arabayı durdurmak zorunda kaldım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Yine de, acım içindeyken bile kendime Ash'in üzüntü içinde boğulmamı istemeyeceğini hatırlattım. İlerlemeye devam etmemi isterdi. Bu yüzden gözyaşlarımı sildim, birkaç derin nefes aldım ve önümdeki yola odaklandım. Hayatın ormanın tamamını görmekten ibaret olmadığını hatırlamam gerekiyordu.

bir kerede. Tek tek yapraklarla ilgilenerek, onları ait oldukları yere yerleştirerek başlamak gerekiyordu ve sonunda geri çekilip tüm ağacı takdir edebilirdim.

"Pek sayılmaz, ama ben de kimseyi görmedim." Marissa bana dedikodulardan bahsetmişti. Ayrıca kampüsteki en sevilen kişi olmadığımı da söylemişti.

İnsanlar Ash'in ölümünün suçlusu olarak kardeşimi gösterdiler. Birçok insan, özellikle de Den ile ilişkili olanlar, beni suçladı. Onunla asla ilişkiye girmemem gerektiğine inanıyorlardı.

"Her şey girecek." Kalçamı okşadı, ben de elini tuttum. "Pico istemediği için bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Hayır, siktir et. Bilgin olsun diye söylüyorum, seninle konuşmak istemediğinden değil.

Kendisine böyle bir talimat verilmedi."

Ona sempatik bir gülümseme sundum. "Ama ne olursa olsun, bir şeyin ortasındaymış gibi hissetmek hiç de iyi bir şey değil, o yüzden sanırım bu benim size teşekkür etme şeklim."

Elimi biraz sıktı. Tanrım, arkadaş olmanın daha tuhaf olacağını düşünürdünüz ... kahretsin, tek arkadaşım erkek arkadaşının beni becermesini izleyen kızdı, ama Marissa'yı seviyordum.

"Hayatta olmaz. Buradaki herkesin canı cehenneme. Ash'in ölümü için seni suçladıkları için hepsi deli. Eğer o... hala burada olsaydı," son kısmı yavaşça ve kasıtlı olarak söyledi, "insanların seni suçlamasını istemezdi."

Göğsümün içinde bir şeyler kıpırdadı. Gözyaşlarım onun sözleri karşısında dökülmekle tehdit ediyordu ama derin bir nefes aldım.

"Neden böyle yaptıklarını anlamıyorum..."

"Çünkü hepsi burada daha büyük bir şey olduğunu düşünen aptallar. Her şey garip bir zamana denk geldi ve herkes Ash'i İn'in güçlü kralı olarak gördü ama kimsenin onu gerçekte olduğu gibi gördüğünü sanmıyorum." Pencereden dışarı baktım, bir öncekine sadece bir açıdan benzeyen bir kompleks seçtiğim için minnettardım: tabandan tavana büyük bir pencere.

Son dairemde olduğu gibi çamların arasında değildim ama doğrudan ormanı görebiliyordum.

"Onu olduğu gibi gördüğümü bile sanmıyorum." İçimi çektim, gözyaşlarımın akmamasını diledim.

Marissa sanki gerginliği hissetmiş gibi konuşmayı değiştirdi. "Bana bu yıl hangi dersleri alacağını söyle?" Bazı derslerini

Ev yapımı guacamole bitti ve bir cipsi batırıp ağzıma attım.

"Daha kolay bir dönem geçirdim. Geçen dönem zorunlu derslerimin çoğunu bitirdim, bu da bu dönem bazı seçmeli dersler alabileceğim anlamına geliyordu. Yaratıcı yazarlık ve filme giriş derslerinin farklı bir şey olacağına karar verdim." Ağzıma bir cips daha attım.

"Film eğlenceli olmalı. Fotoğraf makinen var mı?" Başımı salladım ve eski film kameramı almak için koltuktan fırlayıp yatak odasına gittim.

"Bu ne kadar retro?" Marissa ona uzatırken "Ne kadar retro" dedi.

"Çok heyecanlıyım." Fotoğraf makinesini sehpanın üzerine koydu. "Ne çekiyorsun?"

"Pico senin gibi olmam ve daha fazla yazarlık dersi almam için beni rahatsız ediyor." Marissa'nın gözleri bana dikildi. Keşfettiğimiz bir başka ortak nokta da aşk romanlarına olan sevgimizdi, ama üniversite derslerinde okumadığınız türden.

"Ama sanat derslerini seviyorsun?" Marissa bir sanat uzmanıydı. Resim alanında uzmanlaşmıştı ve zaten üçüncü sınıfta olduğu ve tüm gerekliliklerini yerine getirdiği için, öncelikle mezun olmak için gerekli derslere değil, sevdiği derslere odaklanmıştı.

Gecenin geri kalanını sohbet ederek geçirdik, sonra kapı çalındı. Santiago'nun bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim, ama hiçbir şey yoktu. Kapıyı açtığımda onu koridorda dikilirken buldum.

"Sadece bu gecelik yatmak istedim," dedi ve Marissa aniden arkamdaydı, onu dolambaçlı bir şekilde kovduğunu anladı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedim ve o da gülümsedi.

"Biliyorum ama sabah dersim var, hazırlanmam lazım. İlk gün." Benimkinin yanındaki dairenin kapısını açtı. İçeri girdiğinde ona dönüp baktım.

"Onu dışarı atmayı bırakmalısın." Öfkelendim. "Sana iyi olduğumu söyledim. Dairenin içindeysen her şey güvende demektir, beni izlemenize gerek yok."

"Ama yapıyorum. Bu tam anlamıyla benim işim."

"Santiago," diye mızızlandım ve koridordan aşağı inmeden önce güldü. Durdu ve arkasını döndü.

"Kapıları kilitlemeyi unutma." Daireye çekildikten sonra tam olarak istediği gibi yaptım.

Pencereye doğru birkaç adım atıp dışarıdaki ormana bakarken, Ash'in kayasına gitmeye cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

Nereye gitmek için? . . Kül . . .

Aşağı doğru baktım, elim nemin biriktiği yanağıma doğru kalktı. Gözyaşlarını uzaklaştırırken parmaklarım kulağımın altına kazınmış O harfine dokundu. Bazen, özellikle de gece dünyayı kucakladığında, hafif bir yanma hissedebiliyordum, olabileceklerin kalıcı bir hatırlatıcısı.

Bu düşüncelerden sıyrılarak bakışlarımı Marissa'nın kameramı bıraktığı yere çevirdim. Okul programımda film dersini ilk gördüğümde pek önemsememiştim. Ancak merakım beni dersin açıklamasını okumaya itti. Çektiğimiz filmi banyo etmek için karanlık odada çalışmak ilgimi çekmişti. Kendi kendini yöneten bir ders gibi görünüyordu, laboratuvar zamanları filmi işlemeye ayrılmıştı.

Kamerayı elime aldığımda içime bir amaç duygusu yerleşti. Film dersi bu sönestr için mükemmel bir uyum gibi görünüyordu, başkalarıyla minimum etkileşim arzumla uyumluydu. Karanlık odada kendi düşüncelerime ve çalışmalarına dalarak zaman geçirme ihtimali tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Bu, dış dünyayla gereğinden fazla etkileşime girmek zorunda kalmadan duygularımı yaratıcı bir şeye kanalize etmenin bir yoluydu.

Fotoğraf makinesini sırt çantama yerleştirdim ve yatak odama doğru ilerledim. Kapıyı arkamdan kapatarak derin bir nefes aldım ve günün ağırlığını üzerimden attım. Sırt çantasını masamın üzerine koydum ve kameraya baktım, anları yakalamama ve kendimi kelimelerin çoğu zaman yapamadığı şekilde ifade etmeme yardımcı olacak bir araç.

Komodinin üzerine koyduğum Ash ve benim bir fotoğrafımız dışında oda sade kalmıştı. Kendime odayı kişiselleştireceğimi söyledim ama sonra buranın benim evim olmadığını hatırladım. Birkaç evim vardı ama kendimi kaybolmuş hissediyordum. Henüz bir evim varmış gibi hissetmiyordum ve belki bir gün evim olduğunda onu kişiselleştirmeyi düşünecektim.

Yatağa tırmanıp gözlerimi kapattım ve evrene sessiz bir yakarış gönderdim. Belki bu gece kâbuslar uzakta kalır ve gecelerime dönüşen işkenceden biraz olsun kurtulmamı sağlardı. Yarının yeni bir başlangıç olmasını ve belki de her şeyin üzerinden neredeyse bir yıl geçtiği için radara yakalanmamayı umuyordum.

Bir kız hayal kurabilir, ha?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bir seçmeli ders bulmalısın, hem de hemen," dedi danışmanım, kır saçlı ve parlak çiçekli bir bluz giymiş yaşlı bir kadın, masanın diğer tarafındaki sandalyesinde kayarken.

"Neden?" Ellerimi saçlarımda gezdirerek inledim. Okulun ilk gününde yapmak istediğim son şey burada oturmaktı. Ormanda olduğumuz için ironik görünen aşırı iğrenç renkli plaj ve okyanus resimlerine göz gezdirdim. Gerçekten de bu küçücük odadaki mutluluk beni tiksindiriyordu ama bu sabah Bayan Burns'ten gelen ve burada olmam gerektiğini söyleyen çılgınca e-posta beni sabahın köründe kalkmaya zorladı.

"Derslerinde başarısız oldun ve ancak arayı kapatmaya başlıyorsun. Bir şekilde seçmeli dersinden de kalmışsın, bu yüzden üst sınıfların yazı bölümlerine kayıt yaptırmadan önce bir seçmeli ders bulman gerekiyor." Bana bir kâğıt uzattı ve sanki tüm sorunlarımın cevabını içeriyormuş gibi yavaşça kaydırdı.

"Bu da ne böyle?" Kağıda baktım ve her şey anlamsız görünüyordu.

"Bunlar şu anda mevcut olan tüm seçmeli dersler. Sömestr bugün başladığı için çoğu şey alındı, ancak bazı boş yerler var." Kâğıda daha dikkatli baktım.

"Çiftçiliğe Giriş mi?" Gözlerimi ona diktim ve güldüm. "Bu bir şaka olmalı."

"Kesinlikle öyle değil. Sanırım burada senin geleceğini düşünen tek kişi benim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofladı. Nasıl olduğunu merak ettim

Elbisesi gibi parlak pembe ve neon girdaplarla eşleşen bir çift küpe bulması uzun sürdü.

"Bayan Burns, lütfen. Geleceğimi düşünüyorum ama bildiğiniz gibi kardeşim sadece sekiz ay önce vefat etti. Bugün okuyacağım ve beni umutsuzluğa sürüklemeyecek tek şey Çiftçiliğe Giriş ise özür dilerim." Gözleri büyüdü.

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama Ash'in adı geçince içimde bir şeyler kıpırdandı.

"Çok üzgünüm-"

"Sualtında sepet örmek kulağa ilginç geliyor," diye araya girdim, neler yaşadığım hakkında gerçekten hiçbir fikri olmayan insanlardan yarım yamalak özürler duymak istemiyordum.

"Bunun finali için Dansport'a gitmeniz gerekecek," diye açıkladı. Kesinlikle hayır.

"Peki ya film dersi?" diye sordu. "Çok sessiz bir sınıf ve genellikle kendi isteğinize göre ilerliyor. Üzerinde çalışmanız gereken küçük bir ortak proje var, ancak bunun dışında, sınıfın belirli saatleri olmasına rağmen, istediğiniz gibi gelip gidebilirsiniz."

Hah. Yeterince zeki bir ortak seçersem, belki de hiçbir iş yapmak zorunda kalmazdım ve Bay Ortiz'in benden istediği şeylere odaklanabilirdim. Kulağa mükemmel bir uyum gibi geliyordu.

"Neden bunu en başından söylemedin?" Güldüm ve o da bilgisayarında hararetle yazmaya başladı.

"Sadece bir yer kaldı." Faresini tıklamadan önce dramatik bir duraklama oldu. "Tamamdır."

Ellerini çırpı. "Kötü haber şu ki, ders bugün yaklaşık bir saat sonra başlıyor, o yüzden gitseniz iyi olur. Bodrum kattaki İngilizce binasının orada." Ayrıntıların yazılı olduğu bir kâğıt parçasını bana uzattı. Sırt çantamı alıp yola çıkmadan önce homurdandım.

"Oh, ve Rain?"

Arkamı döndüm. "Evet?"

"Dersten önce Ana Cadde'deki fotoğrafçıya uğrayıp bir filmli fotoğraf makinesi alman gerekecek," diye ekledi. Gözlerimi devirdim, bu dersi seçtiğim için pişmanlık duyuyordum çünkü çok pahalı olmaya başlamıştı.

Sonunda, bu sınıfa kaydolmanın mezuniyetim için gerekli olduğunu fark ettim. Ayrıca Bay Ortiz'i kızdırmak gibi bir avantajı da vardı ki itiraf etmeliyim ki bu da bencilce bir tatmin duygusu yarattı. O adamın bir yere ihtiyacı vardı.

Sürekli emir yağdırmadığı bir yere. Her halükarda, ne pahasına olursa olsun bu dönemi atlatmaya ve sonunda mezun olmaya kararlıyım.

Main'deki dükkândan fotoğraf makinemi ve ihtiyacım olan diğer malzemeleri aldıktan sonra motosikletimi çalıştırdım ve İngiliz binasına doğru yola çıktım. Ember'a arabamı verdiğimde başka bir araba almamıştım. Anahtarları bulamadığımız için birkaç kişi Ash'in Jeep'inin motoruna bir şeyler taktı ve Den'e geri götürdü, ama ben onu sürmeye cesaret edemedim, bu yüzden uzun garaj yolunun arkasında bir araba örtüsünün altında duruyordu.

Ember'ın İngilizce okuduğunu ve bu binada olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilmek beni geriyordu. Buna bir de üniversitenin aptalca bir nedenle bu dönem derslerin ilk gününü Cuma günü yapmaya karar vermesi eklenince, yarınki ilk parti için hazırlanmam gerekiyordu.

Neyse ki bu hafta sonu inisiyasyon yoktu çünkü lider olarak benim de katılmam bekleniyordu. Bunun İn'in en kötü ve en aptalca kısmı olduğunu düşündüm. Eh, İn ve Kartel'in çoğu yönünün saçma olduğunu düşündüm ve Ember'in yetişkin adamların eli silahlı çocuklar gibi davrandığına dair şikâyetlerine katıldım.

İçeri girip kanepede bağdaş kurarak oturmasını ve Ash'in babasıyla başka bir toplantıda olduğu için geç kalmasından yakınmasını seviyordum. Narin ve kadınsı kokusunu çok severdim. Konuştuğunda ona gerçekten hayran olurdum çünkü sözleri çok düşünceliydi ve hayal edebileceğim herhangi bir şarkıdan daha iyi bir şekilde bir araya getirilmişti.

Ama Ember her zaman Ash'indi. Dernekteki o ilk gece coşkulu bir özgüvenle kucağıma oturup dilini ağızma soktuğunda bile.

"Kahretsin," dedim şimdi eski taş binanın önünde durduğumu fark ettiğimde.

O senin değil.

Bu sık sık kendime söylemek zorunda kaldığım bir hatırlatmaydı çünkü konuşma şekli, vücudunun hareketleri ve lanet olsun, kardeşimi becerme şekli bile hayatım boyunca gördüğüm erotik açıdan en güzel şeydi.

O senin değil. Tekrar tekrar söyledim.

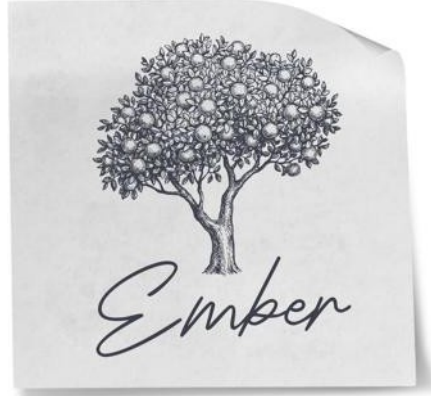
Binanın içine doğru yürüdüm, bodrum katının işaretlerini takip ettim. İniş sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve ben ilerledikçe daha da ürkütücü bir hal alıyordu. Güneş ışığının sık ağaçların arasından süzüldüğü kampüsün geri kalanının aksine, burası sürekli kasvetli bir uçurumdu. Tek aydınlatma yukarıdaki titrek floresan lambalardan geliyordu ve dar koridora keskin, soğuk bir ışık yayıyordu. Burası, bir gizem romanının gizli inine giden gizli bir geçide rastlamayı beklediğiniz türden bir yerdi.

Çevreye rağmen, atmosferde garip bir rahatlık buldum. Bodrum katının kasvetli havası polisiye romanlara olan sevgimi yansıtıyordu. Buranın karanlığı, havalandırma sisteminin amansız uğultusu ve koridordaki ayak seslerinin uzak yankıları, sevdiğim cesur anlatıları anımsatan uhrevi bir ortama katkıda bulunuyordu.

Karanlık odaya bağlı küçük sınıfa geldiğimde telefonuma baktığımda geç kaldığımı fark ettim.

"Lanet olası hayatımın hikâyesi," diye homurdandım. Eskiden birinci sınıf bir öğrenciydim. Sekiz ay önce sınıf birinciliği için yarışıyordum. Sınıf arkadaşlarım tarafından çok sevilirdim ve genellikle Den'de kendimi tutardım. Şimdi ise kırgın, öfkeli ve eski halimin bir gölgesiydim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Derslere hep erken gelirdim. Bana bir yerde olmam için belli bir saat söyleseniz, her zaman en az otuz dakika erken gelirdim. Özellikle dersin ilk günü için erken gelmenin zorunlu olduğunu düşünürdüm çünkü bu bana en iyi koltuğu seçme fırsatı verirdi.

Bunun bir bilimi vardı. Profesöre çok yakın oturmamak ama çok da geride oturmamak. Bu düşünce aklımdan geçerken durakladım ve kulağımın arkasında ince bir sızı hissettim. Ash, Dr. Connolly'nin sınıfında ilk kez görüldüğünde de aynı düşünce aklımdan geçmişti. Üzerimde nasıl uyuyakaldığını hatırladığımda küçük bir kahkaha attım, davranışı beni hazırlıksız yakalamıştı. Aramızdaki o önemsiz gibi görünen ama artık günlük hayatımın derinliklerine işlemiş anları hatırlamak bana neşe veriyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim ve sınıfa bakarak ikinci sırada bir koltuk seçtim. Oda küçüktü, sadece birkaç masa vardı ve bitişikteki karanlık odaya açılan büyük bir kapısı vardı. Santiago bana mesaj atıp endişelerini dile getiriyordu ama ben derslerimi kendi başıma halletmekte ısrarlıyım. Ona takip cihazını, ortak konumumuzu ve elinin altındaki tüm ayrıntıları hatırlattım. Bana bir korumanın eşlik etmesiyle daha fazla dikkat çekmek olmazdı. Birkaç öğrenci daha içeri girdiğinde, bana yönelttikleri küçümseyici bakışlar gözden kaçmadı.

Buraya tanınmadan gelmişim, tüm yemeklerimi evde özenle hazırlamış ve kasabada kimseyle temas kurmamak için Santiago'yu market alışverişimi yapmaya ikna etmişim. Henüz buna hazır değildim. Burada olmak

Arka plana karışmanın imkânsız olduğu küçük bir sınıf göz korkutucuydu ama en azından şimdiye kadar kimse bir şey söylememişti.

Kırkklı yaşlarında, kahverengi buklelerini topuz yapmış, siyah giyinmiş ve büyük halka küpeler takmış kadın olan profesörümüz bağlantı kapısından içeri girdi. "Selamlar, öğrenciler," diye başladı. "Ders programınızda beni Bayan Broadbent olarak göreceksiniz ama bana Evie demenizi tercih ederim."

Zil dersin başladığını işaret ettiği anda "Hey Evie" korusu sınıfta yankılandı.

"Bu ders oldukça basit. Sizi çok sayıda kuralla sıkmayacağım ve dönem boyunca sadece bir ödevimiz var."

Vay be. Bundan hoşlandığımdan mı yoksa zamanımı ve ellerimi meşgul edecek bir çalışmaya ihtiyacım olduğundan mı emin değildim. Kapı açıldığında sınıfta bir heyecan dalgası yayıldı. Bakışlarım son boş yer olan yanımdaki boş koltuğa kaydı ve sessizce o kişinin kampüste kim olduğumu bilmeyen tek öğrenci olması için dua ettim.

Dikkatim koyu renk kot pantolon ve sırlıklam siyah bir kapüşon giymiş bir figürün durduğu kapıya kaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, sınıfa yürüyerek gittiğimin farkına varmıştım.

Kapı gıcırdayarak kapandı ve gölgeli figür sınıfa adım attı. Odanın içinde ilerledikçe kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Odanın ışıkları onu yavaşça ortaya çıkardı, hem yabancı hem de acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir silüet ortaya .

Gözleri, o delici küreler, asla unutamayacağım bir mavi tonundaydı. Fırtınalı bir deniz gibiydiler, büyüleyici ve çalkantılıydılar. Her hareketinde bir zamanlar çok yakından tanıdığım bir zarafet vardı ve o anda zaman yavaşlıyor gibiydi.

Bakışları odada gezinip boş bir koltuk ararken dünya önemsizleşti ama adımlarında bir belirsizlik vardı. Sonra her şey oldu. Sanki görünmeyen bir güç tarafından yönlendirilmiş gibi bakışları benimkilere kilitlendi. Dünya durdu ve tüylerim diken diken oldu.

Sekiz uzun, ıstırap verici aydan sonra ilk kez, cevaplar için umutsuzca ihtiyaç duyduğum tek kişinin gözlerine bakıyordum - ruhuma pençelerini geçiren aynı işkence ve kederi paylaşan tek kişinin. Kalbimin derinliklerinde benimle hiçbir şey yapmak istemediğini bildiğim tek kişinin.

"Yağmur . . ." Fısıldadım. O kadar uzun zaman olmuştu ki, kan bağı olmamasına rağmen ne kadar akraba göründüklerini neredeyse unutmuştum.

Rain'in tereddütlü adımları onu daha da yaklaştırdı ve masasının önünden geçerken profesörümüze bir özür mırıldandı. Varlığı onu amansızca yanımdaki boş koltuğa çeken manyetik bir güçtü.

Oturdu, bakışları kararlı bir şekilde ileriye sabitlenmişti, benimkilerle karşılaşmaya cesaret edemiyordu. Çenesi söze dökülmeyen bir gerginlikle sıkılmıştı ve kapüşonunun koyu renkli kumaşının altına gizlenmiş elleri, çalkantılı bir denizde onu sabit tutan tek şeymiş gibi koltuğun kenarlarını kavıyordu.

Varlığımın her zerresi ona ulaşma, cevaplar talep etme, öfkemi ve acımı dışa vurma arzusuyla ağrıyordu ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bakışlarımdaki kargaşayı, kızgınlığı ve cevapsız kalan soruları görmesini istiyordum. Beni nasıl paramparça bıraktığını, sessizliğinin nasıl taşınamayacak kadar ağır bir yük olduğunu bilmesini istedim.

Rain bakışlarımı kaçırarak orada otururken aramızda sessiz bir fırtına koptu. Ham ve dile getirilmemiş duygular havada ağır ağır asılı duruyor, ikimizin de nasıl köprü kuracağımızı bilmediğimiz bir acı uçurumuna dönüşüyordu. Evie sınıfın beklentilerini anlatmaya devam ederken, ki bu genellikle her dersin başında yaptığım bir konuşmaydı, ona baktım.

Saçları uzamış, yüzünden geriye doğru kaymış, çene çizgisinde daha kalın bir kirli sakal oluşmuş ve yüz hatlarında daha derin çizgiler belirmişti. Daha yaşlı görünüyordu, üzerine bir gölge gibi yapışan yorgunluk onu belli ediyordu.

Gözümün önünden bir anı geçti, o gece -her şeyin değiştiği gece- yüzüne kazınan aynı yorgunluk.

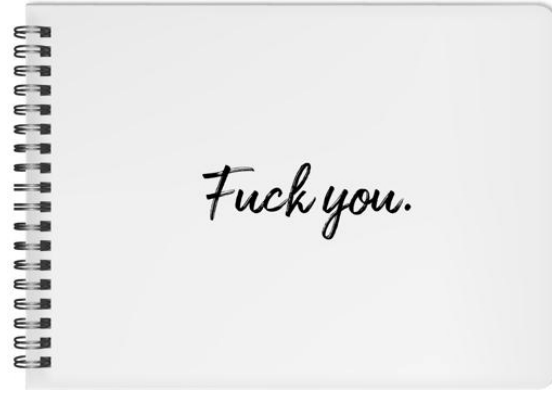
"Yağmur," diye fısıldadım, ihtiyatlı olmaya çalışarak. Masayı sıkıca kavradığında parmak eklemleri beyazlaştı, sonra çenesini kaldırarak dikkatle öğretmenin sözlerine odaklanıyormuş gibi yaptı.

Normalde, yaşlı Ember ipucunu alır ve onu kendi haline bırakırdı, ama işler farklıydı. Kimsenin saçmalıklarına tahammülüm yoktu.

"Yağmur," diye tekrarlardım, bu kez daha güçlü bir şekilde.

Dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanma oldu ama bana doğru bakmayı reddetti. Onun yerine çantasından bir not defteri çıkardı ve not almakla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Artık beni sinirlendirmeye başlamıştı. Çantama uzandım, bir not defteri aldım ve aceleyle ona bir mesaj karaladım.

Notu defterimden yırttım ve küçük bir top haline getirdim. Bakışlarım öğretmenden, çekilmez davranmaya devam eden Rain'e kaydı. Dikkatli bir hassasiyetle buruşturduğum notu masasına doğru fırlattım ve tam kucağına düştü.

Gözleri hızla bana doğru kaydı ama bakışlarımla karşılaşmaktan kaçındı, onun yerine açtığı nota odaklandı.

Evie merakla Rain'in masasına yaklaştı. Masasından buruşturulmuş notu aldı, kısa bir süre baktıktan sonra şaşkın bir ifadeyle yüksek sesle okudu.

Rain de dahil olmak üzere sınıf kahkahalara boğuldu, o da bana yaşatılan bu utanç karşısında kıkırdamaktan kendini alamadı.

Evie, içten bir kahkahanın ardından ikimize de baktı ve "Görünüşe göre ikinizin işleri yoluna koymasına gerekiyor. Tek görevde ortak olacaksınız. Belki ortak bir nokta bulursunuz."

Rain bana doğru şakacı bir sırıtış fırlatırken, bu ilgiden utanarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm, sonra başımı sallayıp yere baktım.

Evie bize kameramızın nasıl çalıştığına dair temel bilgileri anlatmaya devam etti ve ben de dersin geri kalanını kaçırdıklarımı telafi etmeye ve kendimi daha fazla utandırmamaya çalışarak geçirdim.

Zil çalıp da sınıf dağıldığında, Rain küçük notu sırt çantasına tıktırdı ve kararlılığıyla birkaç çocuğu kenara iterek sınıftan dışarı fırladı.

Yine de onu kovalamazdım. Eğer olgunlaşmamış küçük bir eşek gibi davranmak istiyorsa, benim için sorun yok.

Yavaşça eşyalarımı topladım ve Rain'in fotoğraf makinesini masanın üzerinde bıraktığını fark ettim. Ödevimizin ilk bölümü gelecek haftaya kalmıştı, o yüzden

Muhtemelen o zamandan önce buna ihtiyacım olacak. Ben de yukarı çıkmadan önce çantama tıktırdım.

Neyse ki yağmur durmuştu, ben de kimseyle için memnun ve hafta sonu başladığı için minnettar bir şekilde eve doğru yürüdüm.

Cumartesi günü oturma odamda duran Marissa, "Lütfen gel," diye yalvardı. Başımı salladım.

"Hayır." Güldüm ve onunla birlikte kanepeye uzandım. Arkadaşlığımız verdiğim bir şeydi. Isles'a döndüğümünden beri bana ulaşmayan ya da beni kontrol etmeyen Maddy ile olan gergin ilişkimin tam tersine, böylesine rahat bir bağa sahip olmak rahatlatıcıydı. Kasabanın küçüklüğü göz önüne alındığında, bir şeyler duyduğundan emindim.

"Bu gece Den'deki partiye gitmeyeceğim." Hem bu düşünce hem de Marissa'nın bunu önermesi karşısında burnumu kırdırdım.

İnsanların benden nefret ettiği ve Rain'i göreceğim bir yere gitmeyeceğim. Beni görmek ya da benimle iletişim kurmak için çaba sarf etmemişi, bu yüzden onu görmek için yolumdan çekilmeyecektim.

"Bence bu senin için iyi bir fikir," diye ısrar etti Marissa. "Çocuklara umurunda olmadığını göster. Tüm bunlardan önce birçoğuyla yakın değil miydin?"

"Öyleydim." Yine de onlarla video oyunları oynamayı severdim, çoğunlukla Rain. "Öyleyse git, ortaya çık, başını dik tut ve onlara kimin patron olduğunu hatırlat."

"Aynı fikirdeyim Ember," diye derin bir ses şimdi açık olan kapıdan girdi ve Marissa kapıya doğru koşarken geri çekilmeme neden oldu. Onu durdurmak için elimi uzattım.

"Sen de kimsin be?" Nereden geldiği belli olmayan Santiago yabancıнын arkasından sordu, dikkatli gözleri Marissa ve benim aramda gidip geliyordu.

Marissa beni kenara çekip yeni gelene doğru ilerledi ve Santiago'nun silahını fırçalayıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Pico?" Gözlerimi kısarak sordum. Pico'ydu, rahatça kapının pervazına yaslanmıştı ve Santiago'nun az önceki tehdidinden etkilenmemiş görünüyordu.

Rain'e o kadar çok benziyordu ki, tekinsizdi. İkisinin de uzun siyah saçları jöleliydi. Pico, Rain'den daha iri ve daha tıknazdı. Üzerinde büyük boy bir U of Isles kapüşonlu sweatshirt ve bir çift siyah jogger. "Onu tanıyor musun?" Santiago sordu.

"Evet, bu Marissa'nın erkek arkadaşı, Pico." Açıkladım ve Pico elini Santiago'ya doğru uzattı, Santiago elini sıkmadan önce ona temkinli bir şekilde baktı.

"Selam dostum. Sen benden birkaç yıl önce mezun oldun, değil mi?" Santiago, gözlerinin önünden tanıma ışıkları geçerken aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

"Evet, kardeşim. Seni görmek güzel." Santiago onu kucaklamak için kendine çekti. "Bu, ölmek üzere olduğunu düşündüğün birine verdiği tamamen normal bir tepki.

öldür beni, Santi." Pico'ya doğru yürürken gözlerimi devirdim.

Santiago güldü, sonra el sallayarak beni uğurladı ve dairesine geri döndü.

"Ash'in onu işe aldığını fark etmemiştim..." Pico durakladı, sonra yavaşça bana doğru döndü.

"Ben-" demek istemedim.

"yok." Gerçek buydu. Garip bir dolambaçlı yoldan, Isles'ta olmak ve Ash'i hatırlamak, burada olmamaktan ve üzücü anıların içinde debelenmekten daha iyi hissettirmişti.

Hâlâ çoğu gün kendimi kaybolmuş hissediyordum, ancak sınıfın ilk gününü hatırlamak gibi, derin bir üzüntü değil ama ne olduğunu nazikçe hatırlatan bir umut ışığı vardı.

"Cidden, birçok erkeğin partiye gelmeni isteyeceğini biliyorum," diye devam etti ve gözlerimi ona diktim, bu da de histerik bir şekilde gülmemize neden oldu.

"İçeri gel." Elimle işaret ettim ve bir maden suyu daha almak için buzdolabına gittim. El ele kanepeye doğru yürüdüler ve oturdular.

"İkimiz de biliyoruz ki o evdeki tek bir kişi bile benim orada olmamı istemiyor," dedim karşılıklarına otururken.

"Seni orada istiyorum," diye mırıldandı Pico. Omuz silkmiş olan Marissa'ya baktım.

"Fikrini mi değiştirdi?" Marissa'yı işaret ederek sordum. Bildiğim kadarıyla Pico'nun benimle konuşmasına izin verilmiyordu.

"Kurallar değişti." Pico elini Marissa'nın kalçasına koydu.

"Yani, 'Hey, geçen yıl erkek arkadaşımın ölümüne neden olan bu aptal kulüp kuralları yüzünden beni bu kadar uzun süre görmezden gelmen harikaydı. Ama evime hoş geldin ve burada olduğun için çok mutluyum' mu demeliyim?" Kelimelerimden zehir damlıyordu, geçmişin acı bir itirafıydı, yüksek sesle söylemediğim bir şeydi.

Aralarına baktım, utanç duygusuna kapılmıştım. Öfkemin beni tüketmesine izin vermiş, odadaki herkesi inciten gerçekleri ağzımdan kaçırmıştım.

Duygularımın kabarmasıyla koltuktan fırladım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken banyoya çekildim. Kederi tüm kişilik özelliğim haline getirmenin ve yakınlarıma zarar vermenin utancı üzerime çöktü.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden uyandırdı. "Benim." Pico'nun sesi diğer taraftan geldi. Gözyaşlarımı sildim ve yavaşça kapıyı açtım.

"Özür dilerim. Bu çok kabaydı," dedim.

"Öyleydi." Kollarını açıp beni kucaklamadan önce bana küçük bir gülümseme verdi.

"Seni çok severdi, Ember." Yanaklarımdaki ıslaklığın geri geldiğini hissederek konuşmadım. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattım." Bu duyguyu üzerimden atmaya çalıştım ama sonra sesi çatladı ve benim için oyun bitti. Hıçkırıklar bedenimi sarstı ve onun kollarında titredim.

Marissa kollarımı ovuyor, her şeyin yolunda olduğunu söylerken beni yatıştırıyordu. Nereden geldiğini bilmiyordum ama garip bir şekilde onlar için minnettardım.

"Yine de herkes haklı. Bu benim hatam," dedim uzaklaşırken.

"Öyle değil. Babasıyla birlikte büyürken başına bir sürü şey geldi." Lavaboya doğru döndüm ve oturma odasına gitmeden önce Marissa'nın gözyaşlarımı bir bezle silmesine izin verdim, sonra ikimize de birer kadeh doldurdum.

Pico, "Bu tür bir konuşma için daha fazla içki gerekir," diye araya girdi ve hepimiz aynı fikirdeydik.

İçkilerimizi yudumladıktan sonra Pico'ya bakmadan önce onların yanına oturdum. "Kuralları kim değiştirdi?" Merakımı uyandırarak sordum.

"Patron," diye cevap verdi Marissa. Ash'in yerine kimin geçtiğinden emin değildim ama birinin geçmesi gerekiyordu. Hep Pico olduğunu düşünmüştüm.

"Kim?" Daha fazla bilgi için bastırdım.

Marissa Pico'yla kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ona bir şeyler fısıldadı. Bir süre sonra bana döndü ve sordu.

Bunun cevabını bilmek istediğine emin misin?"

Sadece merakımdan sormuştum, ama şimdi bilmek için artan bir ihtiyaç hissediyordum. "Evet."

Pico Marissa'nın elini güven verici bir şekilde sıktı. "Yağmur."

"Tabii ki öyle," diye homurdandım. İçten içe Rain'in bu rolü istemediğini biliyordum. Ash'in kız arkadaşı olarak kabul edildiğimde Rain kulübün ritüellerinden uzaklaşmıştı. Ash bana bu geleneklerden hoşlanmadığını söylemişti ve ben de Rain'in katılımının kişisel arzudan çok zorunluluktan kaynaklandığını anlamıştım.

Sorgulamaya devam ettim, "Peki patron sonunda ne dedi?" Pico iç çekti. "Eğer ulaşırsam sorun olmayacağını söyledi."

Tabii ki biliyordu. Rain'in yeni keşfettiği otoritesine karşı duyduğum hayal kırıklığı büyüdü ve içimdeki öfke duygusundan kurtulamadım. O kim oluyordu da birdenbire insanların benimle ne zaman konuşabileceğini belirleyen kurallar yaratıyordu? Yumruklarımı sıktım, duygularımı kontrol altına almak için mücadele ettim.

Pico'ya dönerek sordum: "Şimdi neden sorun yok? Tüm bunlar neden normal?" Sesim öfke ve kafa karışıklığının karışımıyla dalgalandı. "Onun da yas tutuyor olması ona bir pislik gibi davranma hakkı vermez."

Pico koltuğunda kıpırdandı. "Haklısın. Öyle değil."

Öfkem kabardı ve Rain'in canına okumaktan başka bir şey istemedim. Keder muhakemesini gölgelemiş olabilirdi ama bu davranışını mazur göstermezdi. Ben de cehennemden geçmiştim ve kimsenin hayatımı dikte etmesine izin vermeyi reddediyordum.

Sonunda ellerim kalçalarımın altına Marissa'ya döndüm ve "Biliyor musun? Sanırım bu akşam o partiye gitmem gerekiyor."

Geri vermem gereken bir fotoğraf makinesi vardı.

"Listede ben de var mıyım?" Pico'ya sordum. Başını salladı.

"İçeri girmekte zorlanacaksınız. Güvenlik çok sıkı ve dürüst olmak gerekirse, korumanızla geldiğiniz anda sizin olduğunuzu anlayacaklar."

"O gelmiyor," dedim. "Gizlice çıkacağım." Marissa'ya bilmiş bir bakış attım ama umurunda bile değildi.

"Benimle konuşmak için geldiğini ona ne söyledin?" Pico'nun buraya gelmek için izin alması gerektiğini bilecek kadar kulübün kurallarını bildiğim için sordum.

"Sadece dünden sonra nasıl olduğunu görmek için kontrol ediyordum."

Nedenini bilmiyordum ama bu beni daha da üzdü. Beni arayıp sorabilirdi. Bana gelebilirdi, ama hayır, buna cesaret edemezdi.

Bu. Sanki son sekiz ayda hiç kontrol etmemiş gibi, bunu farklı kılan neydi?

Odama çıktım ve oturma odasına geri dönmeden önce sırt çantamdan fotoğraf makinesini aldım.

"Bu Rain'in sınıfta unuttuğu fotoğraf makinesi. Sanırım onu gerçek sahibine iade edersem adil olur." Omuz silktim. Travmamın kararlarımaya yön vermesine izin veremezdim. Terapideyken acının üstesinden gelmem gerektiğini öğrenmişim ve bu da kendi başıma yüzleşmem gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Sadece bir kamera teslim edecektim.

Marissa ve Pico birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar, sonra Marissa sırtarak, "Tabii ki yapmalısın," dedi.

Dolabımda mükemmel kıyafeti bulmam bir dakika sürdü. Rahat hissettirecek bir şey istiyordum ama bu partilerden birine gideceksem ortama uyum sağlamam gerektiğini de biliyordum, bu yüzden Maddy'nin dolabından ödünç aldığım dar elbiselerden birini aldım ama şu anda giymek istediğim bir şey gibi gelmiyordu. Kızı yırtık, rahat eşofmanlarıma baktım.

Kapımın çalındığını duyar duymaz "Siktir et," diye homurdandım. "Marissa?" Koridordan bağırdım. Bir şeyler ters gidiyordu. Az önce Pico'yla çıkmıştı ve birbirlerine sarılışlarına bakılırsa hemen geri dönmeyeceklerini tahmin ediyordum.

Kapıya doğru ilerledim ve gözetleme deliğine baktım ama hiçbir şey bulamadım. Omuz silktim ve sonra kapı tekrar çalındı, ben de aceleyle gözetleme deliğine geri döndüm ama yine bir şey bulamadım.

Kalbim hızla çarpıyordu, kapı tekrar çalındı, bu sefer daha ısrarlıydı, ama gözetleme deliğinden hâlâ kimse görünmüyordu. Şüphe ve endişe içimi kemiriyor, akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyordu. İçimden gelen sesi görmezden gelemezdim.

Aceleyle Santiago'nun numarasını çevirdim, telefonu açtığında sesim endişeyle karışmıştı. "Kapımda biri var. Bilmiyorum-" Koridorda bir kapı çarpılarak açıldı.

Santiago'nun sesi ciddi bir ton aldı. "İçeride kal. Ben geliyorum."

Telefonu kapattım ve kalbim göğsümde çarparak kapıdan uzaklaştım. Açıklanamayan kapı çalma sesi ve ardından koridorda yaşanan kargaşa tüylerimi diken diken etmiş, içimde kurtulamadığım bir yaklaşan tehlike hissi bırakmıştı. Saniyeler bana saatler gibi geliyordu ve paniğin eşiğindeydim. Aklımda hiçbir mantıklı olmayan binlerce soru ve senaryo dönüp duruyordu.

Tam Santiago'yu geri çağırmak üzereyken, ani bir adrenalin patlamasıyla kalp atışlarım hızlandı. Mücadele seslerini duyabiliyordum ama gözetleme deliğinden hiçbir şey göremiyordum.

Titreyen elim telefonun üzerinde geziniyor, yardım çağırmakla saklanmak arasında kalıyordum. Sonra mücadele azaldı ve yerini sessiz bir konuşmaya bıraktı. Ne söylendiğini duymak için zorlanırken merak ve korku içimde dönüp duruyordu.

Kapıyı açtım ve Santiago'yu göğsüne sarılmış bir kadınla, kafasına doğrultulmuş bir silahla gördüm.

"İçeri gir," diye buyurdu. Tam kapıyı tekrar kapatmak üzereyken, kollarındaki kızı tanıdığımı fark ettim. O bir . . .

"Beatrice." Darmadağınık ve şaşkındı. Onu tanıdığımda dehşet ve rahatlama karışımı bir çılgılık dudaklarımdan kaçtı.

Onu yakın olarak görmesem de, birkaç kez sosyalleştığımız ve Ale'nin beni kaçırdığı gece orada olduğu için bana ulaşacağını düşünmüştüm.

"Santiago, dur. Bu Beatrice," diye bağırdım, sesim koridorda yankılanıyordu. "Onu tanıyorum."

Tutuşunu bıraktı ve nefes nefese ve şaşkın bir halde ayağa kalktılar. Santiago bana baktı, gözleri kocaman, yanakları pembeydi. "Özür dilerim," diye kekeleydi.

Beatrice kaşları çatılmış gözleri etrafta gezinirken aceleyle yanına geldi. "Ne oluyor burada?" diye sordu, sesinde belirsizlik ve biraz da korku vardı, elleri iki yanında kıpırdanıyordu.

Duygularım birbirine karıştı; rahatlama, öfke ve ezici bir cevap ihtiyacı. Beatrice'e döndüm ve "Neden sürekli olarak

kapımı çalıp tek kelime etmeden çekip gittin? Beni ölümüne korkuttun."

"Özür dilemeye geliyordum. Sizi korkutmak istememiştim. Sadece üzgün olduğumu söylemeye geliyordum ama sonra korktum ve gitmek için döndüm."

Santiago onu bırakmıştı ve o da Santiago'nun boğazını sıktığı boynunu kavradı. İki büküm olmuştu, nefesi kesilmişti.

"Kim o?" Koridorda dimdik duran ve yüzü bomboş olan Santiago'ya döndü.

"Santiago, korumam." Kendimi tanıttım. "Kampüste gördüğüm tüm nefret yüzünden, güvenliğim için gelmesi gerekiyordu."

Beatrice yüzünü buruşturdu, sonra bana doğru tereddütlü bir adım attı.

"Buraya özür dilemeye geldim. İçeri girebilir miyim?"

Önce boş daireme, sonra ona baktım ve başımı salladım. "Hayır," dedim. Son sekiz ay boyunca hislerimi ya da duygularımı kabul etmek için bir kez bile bana ulaşmamıştı. Ve bana olan nefretini açıkça dile getiren Maddy'nin aksine, yaşadıklarını sessizce görmezden gelmesi de bir o kadar kötüydü.

"Oh, tamam ..." Ellerini ceplerine soktu ve yere baktı. "Sadece olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim-"

Elimi kaldırdım. "Senden özür dilemene ihtiyacım yok. Erkek arkadaşım artık burada olmadığına desteğe ihtiyacım vardı, Beatrice. Sana kötü niyet beslemiyorum ya da zarar vermek istemiyorum ama dürüst olmak gerekirse, gitmen gerekiyor."

Çok kızmıştım. Yüzeyin altında kaynayan öfke sadece Rain'i görme ihtiyacımı körükledi.

Beatrice geri adım attı, gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Anlıyorum ama gerçekten çok üzgünüm. Yanında olmalıydım ama olamadım. Hiçbir mazeretim yok. Dedikodulara çok fazla kulak verdim. Bir özürden daha fazlasını hak ediyorsun ama umarım bir gün beni affedecek cesareti kalbinde bulabilirsin."

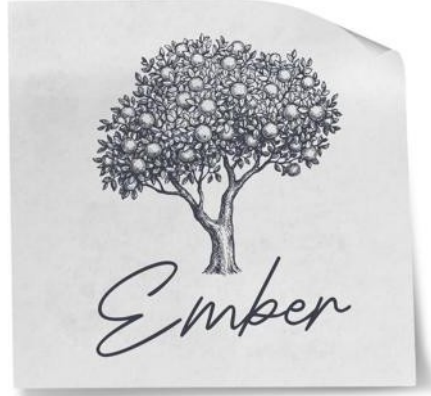
Onunla göz göze geldiğimde duygularım karmakarışıkta. Bir yanım özrünü duymayı arzuluyor, diğer yanım ise ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olmadığı için ona kızıyordu. Bu beni çelişkide bırakan bir savaştı.

"Bunu düşüneceğim," dedim, sesim daha yumuşaktı. "Ama şimdilik biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Beatrice anlamış gibiydi ve gitmek için döndü. Santiago orada duruyordu, ve onun etrafından dolaşmadan önce hızlıca başını salladı. Asansörün önünde duraksadı ve bana baktı. "Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, lütfen çekinmeden bana ulaş. Ciddiyim."

Ona temkinli bir gülümseme sundum. "Teşekkür ederim, Beatrice. Bunu aklımda tutacağım."

Santiago dairesine çekilmeden önce bana sessizce başını salladı. Kapıyı kapatırken "Teşekkür ," diye mırıldandım. beklenmedik bir karşılaşmaydı. Bir yanım özrünün samimi olduğuna inanmak istiyordu ama güvenim sarsılmıştı ve bu kolayca onarılabilecek bir şey değildi. Kalbimdeki çalkantı Rain'in varlığını ve desteğini ne kadar özlediğimi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu ve başkalarını affetmeden önce düzeltmem gereken kısmın bu olup olmadığını merak ediyordum.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Bu berbat bir fikirdi.

Muhtemelen şimdiye kadarki en kötü kararlarımdan biriydi, ama dürüst olmak gerekirse, daha az umursayamazdım. Tepeden tırnağa siyah giyinmişim, kardeşlik partisinin canlı renkleri arasında göze çarpıyordum. Sırt çantamda Rain'in fotoğraf makinesi ve bir çift büyük boy güneş gözlüğü vardı - evet, geceleyin. Beni farklı kıldığını biliyordum ama evden bu kadar geç çıktığım için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Aklıma gelen tek mantıklı şey Marissa'nın Santiago'ya regl olduğumu ve markete gitmem gerektiğini söyleme önerisiydi. Bu daha önce de yeterince işe yaramıştı. Marissa ve Pico'nun önce birkaç işi halletmeleri gerekiyordu, ben de onlardan önce gitmeye karar verdim. Marissa beni kucaklayarak onlardan önce gitmemin sorun olmayacağını onayladı.

"İyi olacağım. Teşekkür ederim," diye cevap verdim dışarı çıkmadan önce.

Oraya vardığımda, sırada bekleyen insanların yanından geçtim ve arkamdan inilti ve rahatsız edici mırıltılar geldi.

"Kim olduğunu sanıyor?"

"Sıraya giremez." "Bizi atlayamazsın."

Daha önce o sırada hiç beklememiştim ve şimdi de beklemeyi düşünmüyordum. Ön tarafa doğru yürürken Rain'i görmeyi, çünkü genelde bu görevde o vardı ama tanıdığım bir yüz değildi.

"Rain'i görmem gerek," diye talepte bulundum, vücudumla onu engelleyecek şekilde pozisyon aldım, ellerim beyaz katlamasının kollarını kavradı.

Sandalye. Geçen yılın anıları gözümün önünden geçerken kulağımın arkasından yakıcı bir acı fişkırdı. Kendinden emin Ember'ı geri getirmeye çalışarak gözlerimi kırptım.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Adam ellerimi sandalyeden çekmeye çalıştı ama ben daha sıkı tuttum.

Kalçasındaki telsizi göstererek, "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme," dedim. "Sadece onu aramak için kullan."

"Ve ne diyeceğim? ılgın bir hatun seni mi görmek istiyor?" Kıkırdadı. "Hadi kızım, yürü. Hiçbir amcık bu karmaşaya değmez."

Kırmızıyı gördüm. Tereddüt etmeden radyoyu kalçasından kaptım ve güneş gözlüklerimi yüzüne fırlattım. ılgılık atıp elimi tuttuğunda, konuşma düğmesine bastım.

Sesimi tanıyacağından emin bir şekilde telsize, "Lanet olası kığın kaldır ve buraya gel," diye bağırdım.

"Ne be?" Adam telsizi kaptı ama bana doğru bakmadan önce güneş gözlüğümle birlikte telsizin de elimden kayıp gitmesine izin verdim. "Ember?"

"Kahretsin, erkek kardeşi erkek arkadaşını öldüren kız bu," diye bağırdı biri hattan. Yüzümü buruşturdum ve kendime olan güvenim buharlaştı. Göğsüm içimdeki hava çekiliyormuş gibi hissediyordum.

"Burada olmamalısınız," diye homurdandı kapıcı ve ilk kez ona hak verdim. Sıradaki insanlar mırıldanıyordu. Buradaki küçük göreve odaklanmaya çalışıyordum.

"Beni içeri alın," diye yalvardım ama başını salladı. "Olmaz. Patronun kuralları böyle." Omuz silkti.

"Siktiğimin orospusu. Erkek arkadaşını öldürdün," diye bağırdı biri hattan. *Arkayı dönme.* Tekrar söyledim.

"Bak." Sırt çantamı omuzlarımdan çektim ve içindikileri görebilmesi için fermuarını açtım. "Rain ile sınıftayım. Fotoğraf makinesini unutmuş. Geri vermeye çalışıyorum."

Adam omuz silkti. "Senin ya da kardeşinin Ash'e yaptıklarından sonra, Tanrı ruhunu şad etsin, seni içeri almayacağım."

İçimde bir öfke kabardı. Ne zaman onun ölümünü düşünsem aynı öfkeyi *hissediyordum*. Çünkü bu pislik benim de kendimi suçladığımı fark etmemiştı.

Katlanır sandalyeye yaklaştım ve yüzüne bakacak şekilde eğildim. "Ben onun kız arkadaşıldım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, öfkem kabarıyordu.

"Onu hayal edebileceğinizden çok daha fazla sevdim. Onun için her şeyi yaptım.

İnsanların beni nasıl gördüğü yüzünden sekiz ay Dansport'a sürgün edildim. Ama bundan bıktım." Arkamı dönüp kalabalığa baktım, dimdik duruyordum. "Ash Ortiz'i seviyordum. Adımın baş harflerini dövme yaptırdım. O da benim ismimin dövmesini yaptırmıştı. Sence ben de kendimi suçlamıyor muyum? Çünkü ben suçluyorum."

Kapıcıya doğru yürüdüm, eğildim ve karanlığa doğru bağırdım, "Ben de onu sevdim ve beni terk etti. Her lanet gün kendimi suçluyorum. Bırak. Beni içeri al. İçeri girmeme izin ver," diye bağırdım, sandalyesini geri çevirerek. Ayağa fırladı ve sıradaki insanlar sessizliğe gömüldü.

"Seni küçük bitc-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye uyardı derin bir ses. Sanki başından beri ormana aitmiş gibi gölgelerin arasından çıktı.

Kalbim küt küt atarken durakladım. Gizemli bir aura yayan güzel bir adamdı. Aurası farklı olan Ash'in aksine, Rain'in benden hoşlanıp hoşlanmadığını, nefret edip etmediğini ya da tüm bunlara kayıtsız kalıp kalmadığını asla anlayamıyordum. Geçtiğimiz sekiz ay boyunca onu aramış, mesaj atmış ve gelişmelerden haberdar etmek için yalvarmışım ama hiçbirinden yanıt alamamışım. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini ve olanlar için beni suçladığını varsayıyordum ama bu konuda hiç konuşmadığı için bunu bilmeme imkân yoktu.

"Sadece fotoğraf makineni getirmeye geldim," dedim.

"Cumartesi günü fotoğraf makinemi getirmek için eve gelmen mi gerekiyordu?" Rain sordu.

"Belli ki kafamda daha iyi canlandırmışım," diye itiraf ettim, bir yandan da sandalyede oturan ve düştüğü için burnu kırılan adama bakıyordum.

"Adamlarıma zarar veriyorsun, Ember." Sesi çok alçak ve ciddiye. Avına yaklaşan bir aslan gibi bana doğru yaklaştı.

"İsteyerek yapmadım. Sadece ... lanet olsun, Rain, ne oldu?" Sesim çatallaştı, ağlamak üzereydim, bu yüzden kamerayı ona verip dairenin güvenliğine geri dönecek kadar uzun süre kendimi tutabilmek için dua ettim.

"Selam dostum." Arkamı döndüğümde Pico'nun Marissa ile el ele bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Ember."

"Bu aptal partiye gitmek bile istemiyorum, sadece bunu sana getirmek ve belki de benimle aynı acıyı paylaşan adama bakmak istedim-"

Rain, "Yukarı çık," dedi ve ben de başımı sallayarak onu takip ettim.

Karşımdaki adam geçen yıl bıraktığımdan farklıydı. Kızgındı, öfkeliydi ve kontrolü elinde tutuyordu. Arkamda bıraktığım adam gölgelerin altında küçüldü, ama bu adam ... güçlüydü. İnsanlar Ash'i de dinliyordu,

Çünkü hangi silahı kullandığı umurunda değildi. Rain'in sadece sözlerini kullanması gerekiyordu ve erkekler ona boyun eğip açıklama yapmadan başlarını sallıyorlardı.

İçeri girdiğimizde duraksadım ve etrafımdakilerin kafama dank etmesine izin verdim. Sekiz uzun ay boyunca buraya gelmemiştim ve her şeyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Müziğin sesi yüksekti ve DJ, dans pistini dolduran insanların kollarını salladığı bir pop şarkısı çalıyordu. Odanın köşesinde hala birkaç kişi yoğun bir şekilde öpüşüyordu; bir kızın üstünü boynuna kadar çekmişlerdi, göğüsleri açıktaydı. Buraya ilk geldiğimde olduğu gibi irkilmek yerine, gecenin erken saatlerinde neler olabileceğini bildiğim için biraz sırttım.

Yağmur arkama uzandı ve elimi tuttu. Beni kalabalığın arasından geçirip kimsenin girmesine izin verilmeyen üst kata götürmeden önce bir an durakladım.

Rain başkan olduğu için üst kata çıkarılmayı bekliyordum ama beni geçen yıl yattığı odaya getirdi. Merdivenlerden yukarı, çatı katına baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Bu yıl kimse bunu kaldıramadı. Doğru gelmedi." Eşyalarına ne olduğunu merak ettim.

Rain odasının kapısını açtı ve içeri girdi, benim de onu takip etmem için bir işaret yaptı ama onu takip etmeden önce bir an düşündüm. Ondan beri bir erkekle yalnız kalmamıştım. İçeri yavaş bir adım attım ve odasına baktım.

Köşede küçük bir yatağı vardı ama oda kitaplarla ve kitap raflarıyla doluydu.

Birkaç tanesini aldım ve bazı polisiye romanlar gördüm. Bu Oldukça da düzenliydi; her şeyin bir yeri vardı.

"Kitap okuduğunu fark etmemiştim." Kitap raflarına hayranlıkla bakarken daha çok bir soru gibi geldi.

"Ben İngilizce uzmanıyım, Em." Takma adı söylediği anda başım yatakta oturduğu yere doğru gitti. Kalbim göğsümde düştü, aşinalık çok iyi hissettirdi. Derin mavi gözleri benimkilere bakıyor, elleri kucığında oynatıyordu.

"Ember . . ." Şu ana kadar Yağmur'un ne kadar güçlü görüldüğünü fark etmemiştim. Kesinlikle spor salonuna daha fazla gidiyordu. Daha iriydi. Varlığı da daha fazla alana hükmediyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Ash'le olanlardan sonra canımı yakıyorsun," dedim.

"Başka ne yapacağımı bilemedim. Beni bu lanet pozisyona ittiler." Ayağa kalkmadan önce ellerini havaya kaldırdı. "Nefes almak için hiç şansım yoktu."

"Hayır," diye bağırdım neredeyse, "bunu bir bahane olarak kullanamazsın. Ben de onu kaybettim Rain. Hayatta olup da onunla bağlantısı olan tek kişi sensin."

"Ben en iyi olanı yapmaya çalışıyordum. Bay Ortiz'i yatıştırmam gerekiyor."

"Neden?" diye sordum. "Gerçekten buna gerek yok. Onu öldürenin kardeşim olduğu söylentisini herkesin kafasına sokan o-"

"Hayır. Hiçbir şey bilmiyorsun Ember."

"Çünkü kimse bana söylemeye zahmet etmiyor," diye bağırdım.

"Sana istediğin her şeyi anlatırım, bana bir soru sor." Masasının yanındaki küçük sandalyeyi çekti ve beni sandalyeye oturmaya teşvik ederken yatağa oturdu.

"Hayır, almayacaksın. Ash'ten ne zaman bir şey istesem hep bir gizemle karşılaştığım gibi. Cevaplayamayacağın sorular sormaktan bıktım."

Bana bakmak için çenesini eğdi. "Ash ve ben bu noktada çok farklıyız. Ben senin tarafındayım. Ailelerimiz arasındaki bu savaşın saçma olduğunu düşünüyorum."

Durakladı. "Sor. Bana sor. Herhangi bir şey."

YEDİNCİ BÖLÜM

Sesi telsizden duyulduğunda, bir sorun çıkacağını hissettim. Daha onu görmeden içgüdülerim bana bunu söylemişti. Ash'in ölümünden onu sorumlu tuttuğum kadar, yaşadığı derin acıyı da anlıyordum. Ash'e olan ortak sevgimiz çok kırılıyordu ve bu sevgiyle birlikte yoğun bir öfke ve hayal kırıklığı da geliyordu. İkimiz de onun ölümüyle ilgili soruların ağırlığını taşıyorduk ve Ash'in kendi canına kıymış olabileceği fikri uzak, mantıksız bir gerçek gibi geliyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu sandalyeye yerleşirken.

İnkâr edilemeyecek kadar güzeldi, onunki hiç sahip olmamış olsam da her zaman dikkatimi çekti. Onun ilgisi erkek kardeşime ve en iyi arkadaşına mahsustu. Büyüleyici bir vücuda sahip olduğunu fark etmemek zordu ve bu gece rahat giyinmiş olmasına rağmen son sekiz ayda tarzını geliştirmişti. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, dudakları dolgundu ve gözleri Tanrım, çok güzellerdi.

O senin değil. Sesi kafamın içinde yankılandı. Kapıda çalışanın ben olduğumu ve kızın benimle öpüştüğünü öğrendiği an çeneme bir yumruk indirdi.

"Bununla ilgili bir sorunumuz olacak mı Rain?" Ash bana bir kez daha vurmak için meydan okuyarak sordu.

Yüzümü korumak için ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır," diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından, önceki yumruklardan dolayı gözlerim yanıyordu.

Gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla bana alaycı bir şekilde baktı. "Çok güzel, değil mi?"

Başımı salladım, yan tarafıma bir darbe daha indirmeden önce söylediklerini ihtiyatlı bir şekilde onayladım.

"Bu da neydi ?" Öfkemi kontrol etmeye çalışarak tısladım.

"Ona bir daha bakma Yağmur," diye hırladı, sesi sahiplenmeyle doluydu. "Sakın onu öpmeye kalkma. Ellerini ondan uzak tut. O benim."

Sahte bir itaatle onu selamladım. "Anlaşıldı."

Odadan çıkarken yaptığım fedakârlığın ağırlığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Ona duyduğum sevgiye rağmen, annem için yaptıklarını düşününce Ash ve babasına bunu borçluydum. Bu, bana hayatımda yaşadığım en sarsıcı öpücüğü veren kızdan vazgeçmek anlamına gelse bile. Dudaklarımdaki tadı asla değiştirilemeyecek tek kız. Vücudunu bir daha asla kollarımda hissedemeyeceğim tek kız. Ona sahip olmasına izin vermeye hazırdım.

Burada onunla birlikte olmak yanlış geliyordu, sanki ölü bir adama verdiğim söze ihanet ediyormuşum gibi. Doğru gelmiyordu. Sorularını yanıtlamalı, sonra da onu buradan çıkarmalıydım. Dahası, alt kattaki herkes ona karşı kötü duygular besliyor, Ash'in ölümünden sapkın bir şekilde onu sorumlu tutuyor gibiydi. Birçoğu o gece Ash'in nerede olduğunu kardeşine onun haber verdiğine inanıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" İlk sorusuna cevap verdim ve dudakları istemeden de olsa sevimli bir şekilde kıvrıldı.

"Gördün mü! İşte tam olarak bunu kastediyorum."

"Ember, sorunu gerçekten anlamıyorum." Neredeyse gözlerimi deviriyordum çünkü ne ima ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir anda ona havladığımı için pişman oldum çünkü son sekiz aydır tek yaptığım bağırarak, insanlara kızmak ve öfkelenmekti. Kızmak ya da üzülme isteyeceğim son kişi oydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, beni duymamasını umarak, ama uzun kirpikleri bana doğru dalgalanarak beni büyüledi.

"Bütün bunların lideri olarak ne yapıyorsun? Bu rolü sen istemedin, değil mi?"

Kısa bir kahkaha attım. "Hayır, istemedim ama Ash öldüğünde başka seçeneğim yoktu."

"Ama bir seçeneğiniz var. Ben de herkese bunu anlatmaya çalışıyorum-"

"Hayır, sadece saflık ediyorsun," diye tersledim, dudağı patlayınca ses tonumdan pişman oldum.

titredi. "Öyle demek istemedim."

"değil. İn Başkanı olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Hayatta olmaz." Bundan nefret ettim.

"Gelecek yıl mezun olduğunda Bay Ortiz için mi çalışmayı planlıyorsun?"

"Evet, ama biraz geciktim, bu yüzden yaz boyunca Isles'ta olacağım."

"Neden?"

"Geçen yıl bahar döneminde başarısız oldum. O olaydan sonra finallerimin hiçbirine gitmedim." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim, ama iri geyik gözleri bana biraz sempati verdi ve bir elimi kaldırdım. "Kes şunu. Bu durumda insanların senin için üzülmesinin nasıl bir şey olduğunu en iyi sen bilirsin."

Güldü ... ama normal bir kahkaha gibi değil, hayır, bu manik ve çılgıncaydı. "İnsanların benim için üzülmesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?"

Ayağa kalktı, oturduğum yere doğru yürüdü, sonra durakladı. "Herkesin birinin başına gelenler için beni suçlamasının nasıl bir his olduğunu bilemezsin.

.. olay." "Ölüm" diyemedi. "Bu kampüste en çok nefret edilen kişi benim. Sen dahil hiç kimse benim için üzülmeydi."

Elini kaldırdı, sonra yanağım acıdı ve elim yanağıma gitti.

"Az önce bana tokat mı attın?" Yere bakarak sordum. Ne oluyor lan?

"Evet. Sen bir ... pendejo oluyorsun," diye şaka yaptı, ses tonu ciddiydi. Şaka yapmadığından emin olmak için yüzünü taradım.

Sonra bir şimşek gibi her şey bir anda kafama dank etti ve öyle bir kahkaha attım ki karnımı tutmak zorunda kaldım. "Az önce bana ne dedin sen? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kahkaha krizleri arasında sordum. Kendimi tutamadım ve orada durdu, kollarını kavuşturdu, üstünden bir parça göğüs dekoltesi görünüyordu.

"Ne?" Yanıt olarak nefes verdi. "Santiago bunu her zaman ona dil çıkaran bakkal tezgâhtarına söyler."

Santiago . . . onun koruması. Ash'in olayından sonra tuttuğum kişi, ama ona ölmeden önce korumasını ayarlayanın Ash olduğunu söyledim. Bilmediği şey ona zarar vermezdi. Özellikle Bay Ortiz'le yaşananlardan sonra güvenliğini sağlamak gerekli hale gelmişti.

Eşofmanının kemerini çektim, böylece bacaklarımın arasında duruyordu. Diğer elimle çenesini kavradım ve onu ağzımız bir fısıltı kadar açık olacak şekilde çektim.

"Bana bir daha öyle derssen Em, sana nasıl bir *pislik* gösteririm," diye tısladım ağzına. Kahretsin, onun kalınlığına çok yaklaştım,

yumuşacık dudaklarının tadını alabiliyordum.

Geri çekildi, sonra çantasını açtı ve kamerayı yüzüme fırlattı. "Eğer öyle davranmak istiyorsan, Rain, o zaman burada." İşte alt dudağı tekrar, titreyerek.

"Neden buradasın, Ember? Bunların senin için ne önemi var? Hayatına devam edemez misin?" diye bağırdım, kamerayı tutup ayağa kalkarak onu kitap raflarıma doğru sıkıştırdım. İçimde saklamaya çalıştığım öfke iblisi aniden uyandı ve öfkelenip bir şeyleri yumruklamak istedim. Bunun yerine onu ittim. Ember ya da Pico gibi insanlar bana çok yaklaştığında, beni rahat bırakmalarını sağlamakta en iyisiydim.

Ash öldüğünde, annem beni koruyamayıp Bay Ortiz'le evlendiğinde ve nefret ettiğim bir şeyi yapmaya zorlandığımda, yaşamak istediğim hayat hakkında hiçbir söz hakkım olmadığını fark ettim. Gerilim ve korku yazabileceğim sakin bir hayat. O kişinin var olmasına izin verilmiyordu, ben de öfkenin beni tüketmesine izin verdim.

Alt kattaki müziğin gümbürtüsü bir yana, hafif bir yağmur şıptısı pencerelere vuruyordu.

"Deniyorum Rain, ama ne olduğunu anlamıyorum. Neden gittiğini anlamıyorum. Beni sevdiğini sanıyordum ..." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Kahretsin, onu ağlarken görmekten nefret ediyordum çünkü bu bana annemi ve onun odasında oturup beleşçi babam için ağlamasını izlediğim onca yılı hatırlatıyordu. Ember'ın annesiyle takılan babamın tek derdi işinde yükselmekti ve bizi hiç umursamıyordu.

Ona doğru yürüdüm, aramızdaki mesafeyi kapattım ve ona uzanıp onu göğsüme çekmeyi çok istedim ama yapamadım çünkü sesi aklımın bir köşesindeydi. Tek düşünebildiğim, onu teselli ederken onu düşünüp düşünmediğiydi.

"Seni seviyordu, Em," dedim, umarım sözlerim ona ihtiyacı olan teselliği sağlamıştır. "Seni çok sevdi ama sana onun karmaşık biri olduğunu söylemiştim. Kahretsin, o gece olanların yarısını bile çözemiyorum ve sana söz veriyorum son sekiz aydır deniyorum."

"Nefesini ensende mi hissediyorsun?" diye sordu, gözyaşları yavaşlıyordu. Sadece Bay Ortiz'den bahsettiğini tahmin edebiliyordum.

"Evet."

"İyi misin?" diye mırıldandı ve nedense bu sözler beni çok etkiledi çünkü aynı üzüntü ya da sempatiyle gelmiyorlardı.

insanlar vardı. Üzüntülü bir bakış ya da "bırak düzelteyim" havası da yoktu. Hayır, gerçek bir soruydu.

Tek düşünebildiğim onu kucaklamak, ona dokunmak için neler verebileceğimdi. Ellerimi kıvrımlarında gezdirirken kollarımda ne kadar mükemmel hissedeceğiydi. Tanrım, en iyi arkadaşıma ihanet ediyordum. Bu duygular yanlış ve aldatıcı. Durmak zorundaydım. Sorusuna cevap vermem gerekiyordu. Ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk buradan giderdi.

"Hayır," diye itiraf ettim hamile bir duraksamadan sonra. Bana gergin bir şekilde başını salladı.

"Ben öyle." Kelimeler ağzından bir hıçkırık gibi .

"Biliyorum," dedim, sonra aramızdaki boşluğu kapattı, gömleğimi tuttu, beni içine çekti ve tıpkı o gece yaptığı gibi göğsüme doğru ağıladı.

Tişırtımın içinde saatlerce ağlamış gibi hissetti. Kollarımın sırtına düşmesine izin verdim, ellerim eşofmanıyla gömleğinin etekleri arasında durdu ve teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Sanki birbirimize mükemmel uyum sağlamıştık. Göğsüme doğru hıçkıra hıçkıra ağlarken diğer elimle başının arkasını kavrarken kolumu sırtının alt kısmında tuttum. Gerçekte, aldatma hissinin zihnimin ön saflarına geri dönmesi sadece birkaç dakika sürmüştü. Tek düşünebildiğim kardeşim olmadan önce. Önce . . .

"Ember, dur." Ondan uzaklaştım ve bu hareket bile beni öldürdü. "Kamera için teşekkürler. Gitmen gerekiyor. Santiago aşağıda, arka tarafta seni bekliyor."

Tereddüt etti. "Onu sen mi aradın?"

"Evet."

"Neden? Ben eve yürüyerek götürülmesi gereken bir çocuk değilim. Sen de yapabiliydin." Ellerini havaya kaldırdı. "Gördün mü Rain, işte seninle yaşadığım sorun bu. Burada olmak tam bir baş ağrısı. Marissa dışında hiç arkadaşım yok. Bu kampüsün tamamı benden nefret ediyor, bu yüzden eskiden olduğu gibi kütüphanede bile teselli bulamıyorum. Ölen eski erkek arkadaşımın tuttuğu bir korumam var ve ... biliyor musun? Söylediklerimi unut." Çok kızmıştı. sırt çantasını aldı ve bana bağırırken kayışlarını karıştırdı. "Sınıfta görüşürüz."

Onu rahatsız eden bir şey vardı. Söylediğinden daha fazla bir şey. "Ember, öyle demek istemedim-"

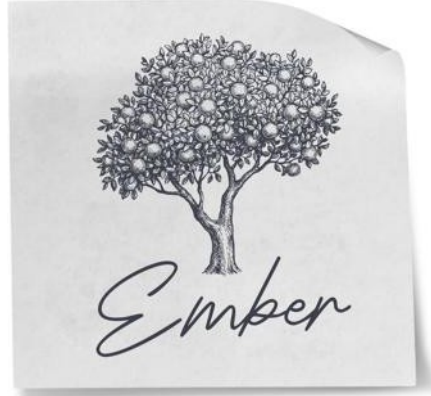
"Hayır, gayet açık konuştun." Kapıya doğru yöneldi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, sana asılmaya falan çalışmıyorum, o yüzden bunu tuhaflaştırma. Sadece Ash'e ne olduğunu anlamaya çalışıyorum,

"Bir zamanlar arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm, belki birlikte çalışmak istersiniz diye düşünmüştüm."

"Lütfen bekleyin." Denedim ama bana sadece elini kaldırdı ve kafasında güneş gözlükleriyle merdivenlerden aşağı süzüldü. Evin arka tarafına bakan pencereden dışarı baktım, karanlığın içinde Santiago ona omuz vererek evine doğru yürümesini sağladı.

"Siktir," diye bağırdım ve ellerimi kapıya vurdum. Tüm bunların böyle olmaması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sana kızgıyım," dedim peynirli pizzamı ısıırken, Santiago ve ben şehrin kenarındaki bir kaldırıma oturmuştuk. Arkamızda bir pizzacı vardı. Köhne bir yerdi ve bar çıkışı kalabalığı için gece yarısına kadar açıktı, ama pizza yağlıydı ve tam kıvamındaydı. Bir şeyler yemem gerektiğinde ısrar etti ve tek kelime etmeden Isles'ın kenarına kadar yürüdük. Tartışmadım çünkü açlıktan ölüyordum.

"Bana söylemeden gittin. Rain'den haber aldığımnda ne yapmam gerekiyordu?" Bir ısırık daha aldım ve öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi davrandığımı çok iyi bildiğimden ona bakmayı reddettim.

Santiago otuzlu yaşlarında, kalın kahverengi saçları olan, Ash'e benzer bukleleri olan ve İn'deki çoğu erkeğin sahip olduğu bronz tene sahip yakışıklı bir adamdı. Evli değildi, eski bir askerdi ve dürüst olmak gerekirse, geçen yıl iyi anlaşıştık. Ona saygı duyuyordum, bu yüzden sadece benim güvenliğimi düşünürken nereye gittiğimi ona söylememek berbat bir hareketti.

"Ayrıca, Cumartesi gecesi Den'de olduğunu duyduğumda, koruma olmadan orada olmak için çok erken olduğunu düşündüm." Bu konuda ona katılmak zorundaydım.

"Yağmur'u sevmiyoruz." Ona baktım ve o da güldü.

"Gerçekten mi? Bilmiyor muyuz?" Dudaklarının kenarları küçük bir sırtışa dönüştü.

Pislik.

Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?"

"Çünkü o bir pislik," dedim kutudan bir dilim daha alırken.

"O sadece seni önemsiyor, Ember."

"Hayır."

"Ember, başına gelenlerin korkunç olduğunu biliyorum. Sonrasında neler olduğunu da biliyorum; nasıl hissettiğini anlatmaya kelimeler yetmez. Ama buraya gelmeden önce, hayatında ilerleme kaydetme konusunda iyi gidiyordun."

O konuşmaya devam ederken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Özel Kuvvetler'deyken Irak'ta çok adam kaybettim. Şahsen tanıdığım pek çok adam. Amerika'ya döndüğümde hayatın daha iyi olduğunu hayal etmem gerekiyordu." Dilimi ağzıma attım. Boğulmamak için ellerimi meşgul etmem ve düşüncelerime yeniden odaklanmam gerekiyordu. "Ama hayat kolay değildi. Hayal edebildiğim ve düşünebildiğim tek şey patlamalar, insanların ölümüne düşerken attıkları çığlıklar ve sonrasında gelen pis kokuydu. Asla devam edemeyeceğimi düşündüm ama bunun sürekli üzgün ve kızgın olmanız gerektiği anlamına gelmediğini fark ettim."

"Bu ne anlama geliyor o zaman?" Elimdeki pizza dilimini yere bırakıp dizlerime sarılırken, sırtımı hafifçe ovmayı teklif eden Santiago'ya bakarak sordum.

"Bu, kabul etmek ve onun ölümüyle barışmakla ilgili.

. . ölümünüzle ve öbür dünyada onlarla karşılaşmadan önce yaşamının tadını çıkarın." Tekrar ağlamaya başladım. Gece devam etseydi muhtemelen bir günde kaç kez ağladığımın rekorunu kıracaktım.

"Ya burada onunla barışmanın bir yolunu bulamazsam?" "O zaman ne gerekiyorsa yapmalısın Ember," diye devam etti Santiago.

kendi deneyimlerinin ağırlığını taşıyan bir ses. "Kolay olmayabilir ve aradığınız tüm cevapları asla alamayabilirsiniz, ancak kendi iyileşmeniz ve huzurunuz için bu çok önemlidir."

Ona ne olduğunu bilmek ve adımı temize çıkarmak istiyordum ama aynı zamanda kardeşimin onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını da bilmek istiyordum.

"Denerim." Santiago bir parça pizza alırken sessizce oturduk. "Ve Tanrı aşkına, Rain'i affet, çünkü o henüz

Ash'in ölümü de öyle," dedi dilimi ağzına götürürken. "O iyi bir adam, Ember."

"Beni hiç kontrol etmedi. Tüm bunların nasıl bir his olduğunu bilen tek kişi o ve beni kontrol etme zahmetine girmedim." Omuzlar

çöktüğümde, acı tekrar içime sızdı. Kendimi herkes karşısında ikinci planda hissediyordum ve desteklenmek istiyordum. Birinin bana travmamın normal olduğunu ve tepkilerimin iyi olduğunu söylemesini istedim. Gerçekten ağır bir şeyi tek başına atlatmak berbattı. O yanımda değildi.

"O yaptı."

Başımı Santiago'ya çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana zarar vermekten çok korkuyordu ama seni kontrol etti." Bu her şeyi değiştirdi. Gerçekten her şeyi. "Bazen insanlar yas tutarken nasıl hareket edeceklerini bilemezler. Her şey bir anda Rain'in üzerine yıkıldı, ne olduğu belliyken bir ölümü anlamaya ve alternatif bir son bulmaya zorlandım."

"Bekle, tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. Santiago'nun Kartel'le bağlantıları olduğunu biliyordum ama bu bana itiraf ettiği çok gizli bir şeymiş gibi geldi.

"Bir süre Bay Ortiz için çalıştım. R-Ash beni böyle buldu." Bir dakika bekleyin. . . .dedi mi?

"R-Ash?"

"Ash, Ember. Bunu yanlış anlama. Bir an için Rain hakkında konuşuyorduk, ben yanlış anladım," diye açıkladı Santiago. Başımı ona doğru çevirdim. Burada ters giden bir şeyler vardı.

"Tamam." Kabul ettim, tüm çözümünü bulmaya kararlıydim. "Eve gidelim mi?"

"Evet, gidelim." Daireme doğru yürüdük.

"Hiç kız arkadaş istedin mi?" Santiago'ya sordum, o da güldü. "Hayır.

Çok tóxica."

Kadınları savunmak için ağzımdan "Biz değiliz," diye kaçırđım.

Gözlerini bana dikti, sonra güldü. "Ember, benden gizlice kaçtığın halde dernekten ayrıldığımızda üzgündün. Bir kadınla birlikte olduğumu hayal edebiliyor musun? Ortaya çıkacak dramı?" Dirseğine bir yumruk attım ve o da kıs kıs güldü.

"Eminim dışarıda senin için birileri vardır," diye mırıldandım.

"Bunu dikkate alacağım," dedi binaya varıp asansörü üçüncü kata çıkardığımızda. Kapılar açıldığında, küçük fuaye Marissa'nın dairesinden gelen erotik seslerle doldu.

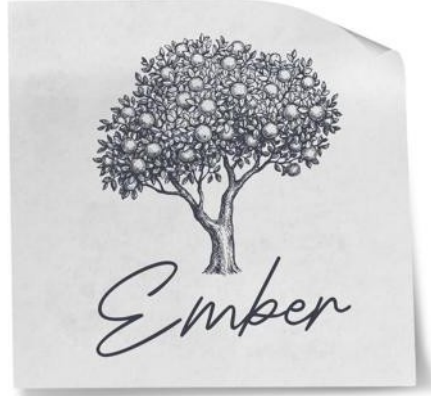
"Partiden döndüler sanırım." Santiago öğürür gibi dilini çıkardı, ben de kıkırdarak iyi geceler diledim ve bir daha gizlice çıkmayacağıma söz vererek daireme girdim.

Dürüst olmak gerekirse, çok yorgundum ve zaten sabahın erken saatlerindeydim.

Giysilerimi çıkardım, üzerime büyük boy bir tişört geçirdim ve yatağa uzanıp tavana bakarak Santiago'nun bana anlattıklarını düşündüm. Her nasılsa, Rain'in son sekiz aydır başıma gelenlerle düşündüğümünden çok daha fazla ilgili olduğu hissine kapıldım. Kendi yöntemleriyle beni izliyordu, kendi kederinin derinliklerinde acı çekiyordu, ama keşke teklifimi kabul etseydi. Keşke beni içeri alsaydı ve birlikte bu işi çözebilseydik. Onun Ash hakkındaki iç bilgisi ve benim onu ne kadar yakından tanıdığımınla birlikte, bunu birlikte çözebilirdik.

İnsan sadece hayal edebilir.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonraki hafta oldukça sorunsuz geçti. Cuma günüydü, bu da istesem de istemesem de Rain'i görmem gerektiği anlamına geliyordu, ayrıca grup ödevimizin başlangıcıydı, bu yüzden istemin ne olduğunu bulmamız gerekiyordu.

Yağmur yağdığı için arabayla sınıfa gittim ve İngilizce binasının arkasına park ettim. Her zamanki gibi erkenden sırt çantamda bir çift kız kardeşe aşık olan yarasa erkekleri anlatan bir kitap gözüme çarptı. Dünyadan biraz olsun kaçmamı ve zaman geçirmemi sağladı. Yaklaşık yirmi sayfa sonra odaya başka birinin girdiğini fark ettim.

Hemen başımı kaldırdım ve Rain'in yanımda oturduğunu gördüm, koltuğunda arkasına yaslanmıştı ve elinde bir kitap vardı. Ünlü bir gerilim kitabı olan *Gone Girl*'ü okuyordu ve muhtemelen o da benim gibi kendini kitaba kaptırmıştı.

"Erkencisin," dedim dirseklerimi masaya dayayıp kitabımı yere bırakarak ona baktım. Başını bana doğru çevirdi, masmavi gözleri benimkileri delip geçiyordu.

"Em," diye fısıldadı masamın ayaklarından tutup kendine doğru çekerken, metal zemine sürtünüyordu. "Her şeyi berbat ettim."

"Evet, öyle yaptın," diye karşılık verdim, ona bakmıyordum ama vücudunun sıcaklığı içime sızıyordu.

"Bana bakabilir misin?" İnatçı bir eşek gibi başımı salladım ve sandalyeye geri oturup duvardaki saate baktım.

Çenemi tuttu ve yüzüm ona dönük olacak şekilde nazikçe kaldırdı. Gözleri acılı ve çökmüş görünüyordu. Geçen hafta onu bu sınıfta gördüğümde olduğu kadar, hatta daha fazla yorgun görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" Çenemi tutarken fısıldadım, her ne kadar bu noktada ona isteyerek bakıyor olsam da. Parmaklarının uzandığı yer içimi yakıyor, vücudumda dalgalanan bir ısı akımı gönderiyordu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf etti, kelimeler yavaş çıkıyordu. "Ne konuda?"

"Haklıymışsın." Kulaklarıma müzik gibi geldi, ama ben sana söylemişim anı ile övünmek .

"Ne hakkında? Bu kadar anlaşılmaz olmayı bırak, lütfen."

"Tamam." Başını birkaç kez salladı ve alnındaki saçları çekti. "Bu Ash meselesini çözmek için bir takım arkadaşına ihtiyacım var."

Söylemesini beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Geçen hafta sonu için bir özür talep etmesini, bir pislik olduğu için özür dilemesini, aslında benimle flört ettiğini itiraf etmesini bekliyordum ama kesinlikle bunu değil. Elini yüzümden çekti ve kulağımdaki bir saç telini taradı.

"Ve sanırım sana yardım etmemi istiyorsun?" "Lütfen."

"Ama neden şimdi?"

"Bunu artık tek başıma yapamam, ayrıca bence haklısın." Rain bana bakmadan önce parmak eklemlerini kırdı, eli kulağımın arkasına gidip O dövmesinin olduğu yere dokundu. "Bence kendini öldürdü ama bunu Bay Ortiz'e kanıtlamam gerekiyor. Kardeşinin ya da ailenin bu işe karışmadığına dair somut kanıtlara ihtiyacım var."

"Böyle söyleme," dedim ve elini üzerimden ittim. Herkesin Walsh'u ya da beni suçlamasından nefret ediyordum. İnsanların Ash'in mücadelesini görememesinden nefret ediyordum. Akıl sağlığı mücadelelerinin insanların kavrayabileceği bir kavram olmamasından nefret ediyordum. Ash kanser olsaydı, kanserden başka suçlanacak kimse olmazdı. Bu neden farklı olsun ki?

"Ne diyeyim?" diye sordu.

"Onun ... onun hatası olduğunu."

"Başka türlü nasıl söylememi istersin bilmiyorum, Em." Tam onu azarlamak üzereydim, tüm dünyaya kızgındım ki kapı açıldı ve bir öğrenci içeri girdi. Ne kadar yakın oturduğumuzu ve benim sıramın ne kadar dışında olduğumu fark edince durakladılar.

Rain'e baktım ve "Beni geri it" diye fısıldadım. Bunu yapmadan önce kıkırdadı.

Tam o sırada birkaç öğrenci daha içeri girdi ve ben de Evie'nin bize projeye ilgili talimatlar vermesi için not defterimi ve kameramı çıkardım. Yağmur

Zil çaldığında eğildi ve masama buruşturulmuş küçük bir not attı.

"Neden imzaladın?" diye sordum. Güldü, sonra notu çantamın içine koydum, Evie'nin bunu yüksek sesle okumasını istemiyordum.

"Pekâlâ millet, eğer eşinizin yanında oturmuyorsanız, lütfen onun yanına geçin ve tekli sıraları bir araya getirin."

Rain beni yanına sıkıştırmadan önce bana bilmiş bir bakış attı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, mi pareja."

"Ne?" diye sordum. Bu kelimeyi tanımadığım için burnumu kıvrarak sordum. Ash öldükten sonra, beni ona ve kültürüne bağlı tutacağını umarak birkaç cümle öğrendim.

"Bunun için endişelenme."

Ben daha fazla ısrar edemeden Evie sözümüzü kesti. "Proje bu hafta başlayacak ve karanlık odaya girmeden önce asıl çekim kısmı üzerinde çalışmamız gerekecek," diye açıkladı. "Proje, sizi korkutan şeylerin bir dizi fotoğrafını çekmek."

Birisi elini kaldırdı ve "Yılanlar gibi mi?" diye sordu.

Kahkahalar odada dalgalandı ama Evie bir hareketle bizi susturdu.

"Teorik olarak, evet, yılanlar korkuyu tetikleyen bir şey olabilir, ancak ben daha derine inmenizi istiyorum. İçsel korkularınızı, sizi gerçekten rahatsız eden ve dehşete düşüren şeyleri, yüzleşmekten kaçınıyor olabileceğiniz şeyleri keşfetmenizi istiyorum" dedi.

"Bu saatin geri kalanında, sizin ve ortağınızın beyin fırtınası yapmanızı istiyorum. Eğer erken bitirirseniz, ayrılmakta veya tartışmanıza başka bir yerde devam etmekte özgürsünüz.

Ancak, bu zamanı konuşarak ve plan yaparak geçirmenizi istiyorum. Gelecek hafta karanlık odanın temellerini inceleyeceğiz."

İnsanlar eşlerine döndü, sohbete daldı ama Evie bizi tekrar durdurdu. "Geçen hafta temel konuları işlediğimiz gibi, film kameralarınızla korku uyandıran konuları yakalayarak pratik yapmanızı öneriyorum. Yılan gibi gerçek bir şeyle başlayabilir, ancak daha derin keşiflere doğru evrilmelidir." Sınıftan ayrılırken bize devam etmemizi işaret etti.

"Ne düşünüyorsun? Bu bataktan kurtulmak ister misin?" Rain sordu. "Kesinlikle." Eşyalarımızı aldık ve bodrumdan çıktık. "Bodrum çok ürkütücü."

Durakladı, kabul etmeden önce herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını taradı. Bir parçam bunun kendi rahatım için olduğunu düşündü.

"Nereye?" Rain sordu. "Çok kalabalık olmasını istemiyorum." Toplum içinde birlikte olmamızın ne anlama geldiğini biliyordum. Ölen erkek arkadaşımın, onun ölümünden hâlâ beni ve ailemi sorumlu tutan örgütün başı olan erkek kardeşiyle birlikteydim. Ben de Rain'le toplum içinde görünmekten hoşlanmıyordum.

"Mükemmel bir yerim var." Otoparka doğru ilerlerken hatırladım. "Nereye park ettiniz?" diye sordum.

"Tam burada." Rain motosikleti işaret etti ve ben de ona baktım.

"Yine de kesinlikle olmaz, özellikle de şık yollarda," diye ekledim. "Bunun neresi eğlenceli?" Kıkırdadı, sonra da yerimi sordu, Ben de arabamı işaret ettim.

"Hâlâ benim arabamı mı kullanıyorsun?" Şaşırmış görünüyordu ve bir an için arabanın aslında onun olduğunu unuttum.

"Evet, geri alabilirsin." Anahtarları ona fırlattım, o da yakaladı.

"Hayır, onu hâlâ senin kullandığını gördüğüme sevindim," diye itiraf anahtarları geri vermeden önce.

Rain'in elini elimde hissederken, "Arabada takip cihazı gibi bir şey olduğunu düşündüm," diye yarı şaka yaptım.

"Em, Ash'ten farklı olduğumu söylemiştim. Seni takip etmeme gerek yok. Kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum," diyerek beni rahatlatı.

Sözleri içimde bir şeyleri tetikledi, tam olarak tanımlayamadığım bir his, ama sanki cazibe? Hayır, olamaz. Ben her zaman

Rain'in esrarengiz cazibesini kabul etmişim ama vücudum bana farklı bir hikâye anlatsa da onunla yakınlaşmayı hiç düşünmemiştim. Sanırım Ash'le birlikteyken ona kızla tesadüfen rastladığım bir kereyi sayabilirim. Onun gizemli tavırları bende belli bir merak uyandırmıştı. Şu anda içimde neler oluyordu?

Rain arabaya binerken ben de kapıyı açıp şoför mahalline atladım ve bizi kampüsün kenarına doğru götürdüm.

Sonra tabelası yanmış olan tanıdık lokantanın önüne geldim. Buraya son gelişimden beri çok daha harap olmuştu. Yağmur yan gözle bana baktı.

"Sadece bana güven." Arabanın kapısını açmadan önce güldüm ve girişe doğru yöneldim. Yağmur arkamdan geliyordu.

İçeri girdiğimde, son birkaç aydır hiçbir şeyin değişmemiş olması karşısında şok oldum. Gerçi muhtemelen şaşırmamalıyım çünkü buranın dekoru muhtemelen yıllardır değişmemişti. Büyük, kırmızı kabinleriyle eski usul lokanta havası yayıyordu. Genelde oturduğum restoranın karşı tarafındaki küçük kabini seçtim. Ash'in anılarını değiştirmeye çalışmıyordum ama bu hayatta yeni anılar yaratmak istiyordum. Yağmur karşı tarafımdan içeri süzüldü.

"Burayı o mu buldu?" diye sordu, pipeti tutup kâğıdı çıkardı, sonra kâğıdı parmaklarının arasında karıştırdı.

"Evet," diye başardım.

"Ben de aynı şeyi yapıyorum." Başımı ona doğru eğdim ve o da kâğıdı kaldırdı. "Evet."

"Sinirsel alışkanlık." Şaşırdı.

"Öyle."

"Sanırım bizi neyin korkuttuğunu konuşmalıyız, o zaman?" Rain sordu. Garson kız geldiğinde göz göze gelmek istemediğim için pipetle oynadım.

"İki çikolatalı milkshake ve bir hamburger alacağız," diye ekledim, garson kız siparişimizi memnuniyetle almadan önce.

"Hey. Sen şu erkek arkadaşı eden kız mısın?" Yüzümü buruşturdum ve Rain kalkmak istedi ama garson hemen ardından "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Onu çok özleyor olmalısınız."

Ağlamamak için dudaklarımı büzerek gülümsedim çünkü bir şey söylersem gözyaşlarım da buna eşlik edecekti. "Seviyorum, hem de çok."

Ash'i sorduğu için değil ama onu nazik ve bağışlayıcı bir şekilde sorduğu için üzıldüm. Onun ölümünden sorumlu tutulmadan biraz sempati hissetmek güzeldi.

O uzaklaşırken ben Rain'e döndüm ve terapide öğrendiğim gibi derin bir nefes aldım.

Yağmur tam ağzını açmıştı ki sözünü kestim. "Bana ondan bahset, tıpkı sizin gençliğinizdeki gibi."

Rain gülümsedi ve dizlerimizin birbirine değmesine neden olan kabine doğru sarktı ve ben de ona doğru eğilmeden önce sarsıldım.

"Onunla küçükken, ilkokuldayken tanıştım. Çok düzenliydi. Bunun çok tuhaf olduğunu düşündüm çünkü benim evimde böyle değildi."

Ash'in Rain'in babası hakkında söylediği bir şeyi hatırladığımı sandım ama ne olduğunu tam olarak çıkaramadım.

Konuyu hızla değiştirerek, "Ash'in her zaman üzgün olduğunu biliyorsun," dedi.

Başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Babası evi ordu gibi yönetiyordu. Ash her sabah okula gitmeden önce saat sıfır beş yüzde yatağını toplamak zorundaydı. Lisedeyken okuldan sonra Bay Ortiz'le toplantılara katılmak zorunda kalıyordu, bu yüzden arkadaşlarına ya da ders dışı etkinliklere ayıracak zamanı yoktu."

"Bu korkunç bir şey." İçimi çektim, bunun özellikle bir genç için ne kadar korkunç bir hayat olduğunu hayal ettim.

"Aslında çok hızlı büyümeye zorlanmıştı. Annem ve ben işin içine girince işler düzeldi ama annem bir ..." Yağmur ellerini saçlarında gezdirdi. Gereksiz kelimelerle doldurmak istemediğim sessizliğin sürmesine izin vererek onu rahat bıraktım.

Bir süre sonra devam etti, "Bay Ortiz'in onu kontrol etmesine izin verdi, bu yüzden yapıyı sevdi. Bu onu güvende hissettirdi."

"Hâlâ birlikteler mi?" diye sordum.

"Geçen kış evlendiler." "Vay be..."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Ash mutlu muydu?" İçten içe farklı bir cevap almayı umarak sordum.

"Hayır, Em." Bana daha fazlasını anlatmak ister gibi dudaklarını yuvarladı, ama pencereden dışarı bakarak kederli görünüyordu.

"Öyle miydin?" diye sordum. Yağmur benimle göz göze geldi ve bir an için kendimi masmavi havuzlarda kaybolmuş hissettim. Sorum karşısında şaşırmış gibiydi.

"Evet, sanırım oldukça sakindim. Bay Ortiz beni hiç rahatsız etmedi, ben de kitapların arasında kaybolan bir şebboy oldum."

"Sık sık tekrar okur musun?" Konuyu daha hafif bir şeye çevirerek sordum. Okurlar genellikle kitapları tekrar mı yoksa sadece bir kez mi gerektiğini tartışır.

"Tabii ki. Ciddi rahatlatıcı okumalarım var. Bir kaçışa ihtiyacım olduğunda onları alıyorum."

Güldüm, başımı salladım.

Yemeklerimiz ve milkshake'lerimiz geldiğinde, Yağmur için her şeyi fazladan bir tabağa koydum. "Daha önce hiç kimse benimle paylaşmamıştı. Sanırım çok fazla uyum sağladım. İnsanlar genellikle etrafta olduğumu fark etmezdi."

"Seni hep fark ettim Rain," diye itiraf ettim hamburgerimden bir ısırık alırken. Ağzımdan çıkanlar sanki beynim tarafından işlenmemiş gibi şok ediciydi. "Kabul töreni sırasında beni izlediğinde bile ben de seni izliyordum."

Rain'in yanakları kızardı ve konuşmadan kaçmaya çalışarak hamburgerinden bir ısırık aldı. Kıkırdadım.

"Siz hiç paylaştınız mı?" yenemeyerek sordum.

Yağmur dudaklarını bükerek kaşlarını çatı, sonra cevap vermeden önce durakladı. "Asla," diye belirtti. "Bana ait olanı paylaşmam.

Asla da paylaşmayacağım."

"Ama ya bu yıl bir kız arkadaş edinirsen? Kabul törenini yapmak zorunda kalmayacak mısın?" Rain yemeğini bıraktı ve masanın üzerine eğilerek yaklaştı. "Asla. Ne kadar sorun yaratacağı umurumda değil; asla benim olanı . . . asla."

Hayır, aşağıda bir şey hissettiğim gerçeğini kesinlikle inkâr edemezdim. Beklenmedik bir şeydi ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir an için Ash'i, kederimi ya da içinde bulunduğumuz karmaşık durumu düşünmedim bile. Tek odaklanabildiğim Rain'in gözlerindeki yoğunluk, kendinden emin sahiplik beyanı ve aramızdaki yadsınamaz çekim oldu.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken yanaklarım utanç ve arzuyla kızardı. Boğazımı temizledim ve tepkimi gizlemeye çalışarak yerimde kıpırdandım. "Şey, kararlılığınıza hayranım," dedim.

Rain'in bakışları oyalandı, gözlerinde bilmiş ve neredeyse muzip bir parıltı vardı. "Ben sözümün eriyimdir Ember," dedi, sesi alçaktı ve içime bir sıcaklık dalgası daha gönderen bir vaatle doluydu.

Bizi saran gerginliği kırma ihtiyacı hissederek konuyu hızla değiştirdim. Derinlerde bir yerde, bu beklenmedik durumun

Aramızdaki bağ daha fazlasına yol açacaktı, tüm kederim ve kafa karışıklığım içinde tahmin etmediğim bir şeye.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Köhne lokantadan çıkıp arabaya doğru yürürken Ember, "Sanırım onun kayasına gitmek istiyorum," dedi.

"Emin misin?" diye sordum.

Oraya birkaç yüz kez gitmiş ve başka bir ipucu olup olmadığını görmek için her yeri taramıştım. Muhtemelen ilk geri döndüğü için, ona daha önce yapamadığım şekilde destek olmak istedim.

"Evet."

"Şimdi mi?" Emin olup olmadığını iki kez kontrol etmek istedim. "Şimdi." Sesi tereddütsüzdü.

"Hazır olduğuna emin misin?" Yanında durduğumuz arabaya yaslandım.

"Benimle gelir misin?" diye sordu. Gelmek istemedim. Ne zaman geri dönmek zorunda kalsam, onu hep yanımda hissediyordum ve onun gördüğü son yerin orası olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Tabii ki bunu Ember için yapacaktım çünkü eğer onun için dünyanın öbür ucuna yürümemi isteseydi, hiç düşünmeden yapardım.

"Tamam," diye fısıldadım. "Benim sürmemi ister misin?"

"Lütfen." O diğer tarafa geçerken ben de sürücü tarafına atladım.

"Bekle," diye haykırdı. "Santiago nerede?" Çılgınca etrafına bakındı.

"Dairesine geri döndü. Ona benimle olduğunu söyledim." Gözlerini bana dikti.

"Numarasını nereden biliyorsun?" Tekrar güldüm. Ona gerçeği söylemeliydim çünkü bilmeyi hak ediyordu ve ona asla yalan söylemeyecek tek kişi olacağıma söz vermişim.

"Geçen gece sen Den'deyken ona mesaj attım." Omuz silktim.

Kolumu tuttu ve teni benimkine değdiği anda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Onun hissettirdiklerini seviyordum ve ona sahip olduğum tek zamandaki tadını özlüyordum ve bana hissettirdiklerini başkalarıyla değiştirmek için çok uğraştım ama başarılı olamadım.

"Bana gerçeği söyle, Rain."

"Santiago'yu ben tuttum. Geçen yıl Isles'tan ayrıldığında, sana göz kulak olması için onu işe aldım." Önüme bakarak, göz teması kurmak istemeyerek otoparktan çıktım.

"Sen . . . ne?"

"Santiago'yu Kartel'den işe aldım. Bir iş arıyordu, onu günlük sıkıntılardan kurtaracak bir şey ve bir görev istiyordu. Bay Ortiz'e Ash'in onu ölmeden önce işe aldığını söyledim ve ölü bir adamla kim tartışabilirdi ki? Onu maaş bordrosunda tutmanın ve seni güvende tutmanın tek yolu buydu." Arabayı düz bir şekilde Isles'ın kenarına doğru sürmeye devam ettim. İki blok boyunca sessizlik hakimdi ve ona doğru bakmaya cesaret edemedim.

"Bu yüzden Ash'in onu işe aldığını söyledi." "Evet."

"Teşekkür ederim."

Sonra tekrar ona baktım çünkü sözlü bir dayak bekliyordum. "Teşekkürler mi?"

"Evet, bana gerçeği söylediğin için." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Tek istediğim bu ve çoğu insanın tamamen imkansız bulduğu bir görev gibi görünüyor."

"Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim. Her zaman." Söz verdim, bunun tutacağım bir söz olduğunu çok iyi biliyordum. Ash ona hiçbir zaman tüm gerçeği söylemedi çünkü tüm bu katmanların altındaki gerçek kendisi için bile korkutucuydu. Gerçeğin tamamını kendisinin bile bildiğinden emin değilim, çünkü o zaman kendi içinde yüzleşmek zorunda kalırdı. Aynada kendinize bakmak ve size bakan kişinin tanımadığınız bir yabancı olduğunu kabul etmek zorunda kalmak korkutucu.

Ben de oradaydım. Şimdi de oradayım. Çünkü her lanet sabah aynada kendime bakıyorum ve bana bakan kişiden nefret ediyorum.

Isles'tan çıkıyoruz ve sadece biz olduğumuzdan emin olmak için aynayı kontrol ediyorum. Olanlardan sonra ortaya çıkan tek iyi şey, Alfa evi ve İn'in ikimizin de avlanmadığı konusunda anlaşmaya varmış gibi görünmesiydi.

Ash'e ne olduğunu anlayana kadar. Alfa evi onunla hiçbir ilgileri olmadığına ısrar etti, özellikle de şenlik ateşinden önce. Evet, onun ölmesini istiyorlardı ama sadece yasal bir şekilde.

"Güvende miyiz?" Ember sordu ve ben de düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüm.

"Evet," diye itiraf ettim, her ihtimale karşı iki Glock'umu belime soktuğumu iki kez kontrol ettim.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

"Olabildiğince hazırım," diye cevapladı arabayı rüzgârlı yollardan aşağıya, son sekiz ay boyunca defalarca gittiğim durağa sürerken. O kadar çok kez ki en kötü kâbuslarımda bile buraya gelir, Ash'in o son anlarında neler hissetmiş olabileceğini hayal ederdim.

Arabasını bulduğumuz yerde durdum ve Ember'ın yanına doğru yürümeden önce indim. Kapıyı açtığımda bir hayalet kadar beyazdı ve elleri kucağında titriyordu.

"İstedğin bu mu?" Tekrar sordum.

"Evet," diye cevap verdi, ben de o anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirip onu koltuktan çektim.

Tereddüt etti ama sonunda beni takip etti. Sis batmakta olan güneşi gizliyordu, bu yüzden hava oldukça karanlıktı.

"Bagajda bir fenerim var," dedi. Ben de elini bırakmadan arkaya dolandım, feneri aldım ve adamın öldüğü yöne doğru ilerledim.

Onu bulduğumuz yere doğru yürürken, "Bana bildiklerini anlat," diye mırıldandı.

"Yağmur kanıtların çoğunu yok etti ama fotoğraflarını çektik. Onları evde saklıyorum." Den'in geri kalanıyla birlikte burayı araştırdığımız süre boyunca gördüğümüz her şeyi kataloglamıştık: ne tür bitkiler vardı, ayakkabı izleri ve dikkatimizi çeken diğer her şey.

"Polisler hiç arandı mı?" diye sordu.

"Evet. Isles yapmak zorundaydı, ama bu temiz bir vakaydı-" Sertçe yutkundum. "İntihar."

Eğildim, bizi olduğumuz yerde durdurdum ve yanağından aşağı düşen serseri bir gözyaşını sildim.

Göğsü inip kalkarken nefesi hızlandı. Elini hızlıca sıktım ve o kocaman güzel gözleriyle bana baktı.

"O ... öldüğünden beri o kelimeyi söylemedim," diye mırıldandı.

"Yapmamakta sorun yok ama burada yaptığımız şey bu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz çünkü burada *bir şey* olduğunu düşünüyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum."

"Bay Ortiz'in yaptıklarına inanmıyor musunuz?"

"Hayır. Ama kardeşinin doğruyu söylememesinin başka bir şeyler olduğunu gösterdiğini düşünüyorum." Orada başka kimin olduğunu bulmam gerekiyordu.

"Katılıyorum." Sonunda açıklığa vardığımızda derin bir nefes aldı. "Bunu terapide öğrendim. Beni topraklamaya yardımcı oluyor."

"Seninle yapabilir miyim?" Sinirlerimin tepeme çıkmasını engellemek için her şeyi denemeye hazır bir şekilde sordum.

"Biraz nefes almak ister misin?" Kulağa saçma geldiğini bildiğim ama umursamadığım için dudaklarımı hafifçe büktüm.

"Evet."

"Tamam." Omuz silkti. "Çok kolay. Sadece nefes al, üç saniye tut, sonra nefesini ver. Kendini daha topraklanmış hissedene kadar tekrarla."

Elini tuttum ve tam olarak ne istediye yaptım. Dürüst olmak gerekirse çok saçma görünüyordu ama bunu birlikte birkaç kez yaptıktan sonra burada kendimi daha rahat hissettim. Ya öyle ya da burada Ember'la birlikte olmak, en sevdiğimiz insanın en son gördüğü yerde onun elini tutmak beni rahatlattı.

"Bana o gece buranın nasıl görüldüğünü anlat," diye sordu. Orada durup açıklığa bakarken, ikimiz de kayanın üzerine çıkmaya cesaret edemedik.

"Ash'in burada olduğunu biliyorduk. Arabayı sürdüm, yoldan arabasını gördüm ve park ettim. İki farklı ayakkabı izi vardı. Biri sabit bir şekilde ileriye doğru hareket etse de, diğeri sanki ilk kişiyi arıyormuş gibi çılgınca görünüyordu." Onu sabitlemek için elini biraz daha sıkı tuttum.

"üzerinde kaç çift ayakkabı izi vardı?" diye sordu. Hah. Bunu sormak aklıma gelmemişti, cevabını da bilmiyordum.

"Hiçbir fikrim yok." Bana baktı, kirpiklerini kırıştırdı, sonra kayaya doğru bir bakış attı.

"Eğer itildiyse, burası her zaman çamurludur, bu yüzden kayanın üzerinde iki çift ayakkabı izi görürsünüz. Belki eve döndüğümüzde bir göz atabiliriz?" Onun da dahil olmasını isteyerek, onunla daha fazla zaman geçirmeyi arzularak sordum.

"Bunu çok isterim." Bana hafif bir gülümseme verdi. "Oraya çıkmak istiyorum." "Tamam," dedim, o beni geri çekmeden önce öne doğru bir adım attım. "Yalnız." "Tamam," diye tekrarladım, arabaya doğru dönerek.

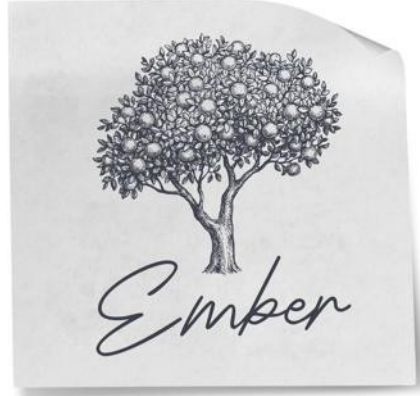
"Sadece bekleyeceğim-"

"Burada kalabilir misin?"

Etrafıma bakındım, kenarda küçük bir kütük buldum ve ilerlemesine izin vermeden önce geri çekildim. Onu görmeye, ruhunu hissetmeye, buraya her geldiğimde hissettiklerimi hissetmeye ihtiyacı vardı. Yaşamının sorun olmadığını, şehirde yaptığı şeyin yaşamak değil, var olmak olduğunu ve ikisi arasında fark olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Tavsiye verme konusunda profesyonel olmayabilirdim ama kendi bilgeliğime kulak vermem gerektiğini biliyordum. Yaşamaktan ziyade var olarak hayatımı sürdürüyordum. İlk baştaki yalnızlık korkusunu atlattıktan sonra burada olmak bir tür iyileşmeydi. Yaptığı son şeyi görmek, sessizlikte güzelliği bulmak, havada süzülen kuşları görmek ve her şey nasıl gelişirse gelişsin, bir şekilde burada huzur bulduğuna inanmak iyi hissettirdi.

OceanofPDF.com

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sakin bir sessizlik etrafımı sarmıştı, sanki Ash'in ruhu kollarını etrafıma dolamış, beni bir sonuca ulaşmaya ve ilerlemeye çağırıyordu. İyileşmeye başlayabilmem ve aylardır taşıdığım acıdan kurtulabilmem için ona ne olduğu gerçeğini çözmem şarttı. Beni kenara doğru yürümeye devam etmeye iten, Ash ve benim birlikte olduğumuz kişiyle bu kadar bağlantılı olan tek yerde olma korkusuyla beni iten şey buydu.

Kayanın kenarına yaklaştıkça, mutlu anlarımızın anıları gözlerimin önünde canlanıyordu. Bir zamanlar onun son nefesini verirken durduğunu hayal ettiğim yerde dururken, kabaran ve yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarımı tutamadım.

Canlı hatıralara daldığımda dudaklarımdan kahkaha ve hıçkırık karışımı bir ses çıktı. Bunaltıcı duyguların ortasında, beklenmedik bir sükûnet duygusu üzerime çöktü. Gözyaşlarımla lekelenmiş yanaklarıma hafifçe dokundum ve kayanın kenarına tünedim.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadım, sesim ancak bir nefesten daha yüksek çıkıyordu. "Sensiz her şeyi yaşamak dayanılmazdı. Kendimi tamamen yalnız hissediyordum."

Yalnızlık en eziyet verici yönü olmuştu. Yalnızlığın hüküm sürdüğü bir dünyada bitmek bilmeyen bir savaş veriyormuş gibi hissettiriyordu ve böyle bir izolasyona eşlik eden korku felç ediciydi.

"Umarım *ona* göz kulak oluyorsundur," diye fısıldadım.

Yüzümü kollarıma gömdüm ve duygu dalgalarının üzerimden geçmesine izin verdim.

"Arkadaş ister misin?" Karanlık ama rahatlatıcı bir ses tonuyla düşüncelerimden sıyrıldım ve yıllar boyunca alıştığım derin maviliklere baktım.

Son birkaç haftadır.

"Evet." Rain oturdu, bir parça boşluk bıraktı.

"Çok yoruldu Yağmur," diye fısıldadım, üzerime inatçı bir ağırlık gibi çöken ezici hüzne teslim olmuşum. Hayatım bir hikâye olsaydı, bu an en karanlık, en yürek burkan bölüm olurdu. Umutsuzca kederin boğucu pençesinden kurtulmayı arzuluyordum, ama onun içine dalmış, derinliklerinde yüzüyordum.

"Çok yalnızım, yine de birinin içeri girmesine izin vermekten çok korkuyorum. Başka birinin kalbimden bir parça daha alıp beni tekrar terk edebileceğini hayal etmek çok korkunç. Ama bu hayatı yaşamaktan yoruldu." İçimi çektim. "Hiç arkadaşım olmayan bir evde tek başıma büyüdüm. Buraya geldiğimde de yalnızdım ve Ash bana ihtiyacım olan bir şeyi verdi. Bana karanlığa giden bir yol gösterdi ama bir şekilde kapana kısıldım. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Birini beklenmedik bir şekilde, böylesine acımasızca ve adaletsizce kaybetmek, sekiz ay içinde iki ölümle boğuşmuş olduğum gerçeğiyle birleşince, bir uçuşuma yuvarlanmaya benziyordu. Bir can simidi, birinin beni çekip çıkaracak bir yardım eli uzatması için can atıyordum. O anda, birinin orada olduğunu fark ettim. Elini bana doğru uzatmış, benim onu kavramamı bekliyordu. Tek yapmam gereken uzanmak ve tutmaktı.

"Artık yalnız değilsin, mi pareja." Yağmur'a baktım, sonra başımı omzuna yasladım.

"Sanırım burada başka biri daha vardı ama onu ittiklerini sanmıyorum. Tüm bu olanlarda onların rolünün ne olduğu beni aşıyor ama bunu öğrenmek istiyorum." Çamların arasından gölgesini düşüren geceye baktım.

Rain çenesini başıma dayamadan önce "Katılıyorum," diye fısıldadı.

"Em?" diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Eve gitmek ister misin? Hava kararıyor ve ben karanlıkta burada olmaktan hoşlanmıyorum."

"Katılıyorum," dedim zıplayıp beni dikkatlice kaldırıp el fenerini yakarken.

"Nasıl kurtulacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım birlikte yürürken, bu kez aramızda boşluk vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece son birkaç aydır çok fazla keder ve üzüntü yaşadım. Elini nasıl uzatacağımı bilemiyorum," diye açıkladım. Kısa bir duraklama oldu.

"Elim hiçbir yere gitmiyor. Uzanmaya devam edeceğim ve sen ne zaman hazır olursan, onu alacaksın." İlerlerken parmaklarını aradım ve kendi parmaklarımı açtım.

Rain yere bile bakmadan elime uzandı ve beni kendine doğru çekti, böylece aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadı. Arabaya ulaştığımızda durdu ve boştaki eliyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Seninle gurur duyuyorum" diye mırıldandı, sonra başını eğip alnını benimkine yasladı. Orada bir ömür gibi görünen bir süre boyunca birbirimizi içimize çekerek durduk. O her zaman ihtiyacım olan can simidiydi. Kederden bir çıkış yolu bulmama yardım edecek tek kişiydi. Elini tutmadan önce yapmam gereken bir şey daha vardı, ona söylemem gereken. Kalbimin daha fazla kalp kırıklığını kaldıramayacağını düşündüğüm için onu bırakmayacak kadar ona güvenmeden önce.

Evimin önüne geldiğimizde üşümüş ve bitkin bir haldeydim.

Rain sokağa park ederken, "Santiago seninle kapıya kadar yürüyüp yürüyemeyeceğimi sordu," dedi. Karşı koyamayacak kadar bitkin bir halde başımı sallayarak cevap verdim.

Okul çantamı alan Yağmur bana dairemin kapısına kadar eşlik etti, elim kapının kolunda donup kalmıştım. Cevap aramak için ona baktım. "Bana her zaman doğruyu söyleyeceğine söz vermiştin."

"Ben yaptım."

"O zaman beni sekiz ay boyunca neden yalnız bıraktığını söyle. Cenaze için beni neden aramadığını ya da Dansport'a gittiğimde neler olduğunu bana neden haber vermediğini söyle. Neden birdenbire gerçeğin işaretçisi oldun? Neden şimdi?"

Yağmur koridora göz gezdirdi, rahatsız olduğu belliydi. "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu. Kapıyı iterek açtım ve önce onun girmesine izin verdim. Mütevazı dairemin en ucundaki pencerelere doğru yürüdü.

Orada durmuş, ormanın kenarına doğru bakarken bir süre sessiz kaldı. Sonunda sessizliği bozduğunda sesi hem emredici hem de çaresizdi, daha önce ondan hiç duymadığım bir tondaydı. Merakımı uyandırdı ve oturma isteğini yerine getirdim.

Önümde diz çökerek destek için kalçalarımı kavradı. "Yapamadım." Derin bir iç çekti. "Ona bu kadar yakın olan tek kişi sendin. Onu kıskanıyordum, Ember. Sana sahip olduğu gerçeğine içerledim çünkü Den'in önünde beni öptüğün andan itibaren seni istiyordum." Kalbim yeniden çarpmaya başladı. Onu tekrar öpeceğimi söylemek istedim ama bunu düşünmek bile yanılttı. Onun önümde diz çöküşünü izlerken bu kadar tahrik olmam içime saplanan bir bıçak gibiydi. Fiziksel bedenim zihnime ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

"Ve sonra, aniden, artık burada değildi ve ben kendimi idare edemedim. Belki de o son birkaç ayda onu yeterince dinlemedim ya da belki de ona bir kız arkadaş için doğru kafa yapısında olmadığını söylemeliydim."

"Belki de acı çektiğini ve yardıma ihtiyacı olduğunu daha fazla kişiye söylemeliydim. Başlangıçta, sen gittiğinde herkes kardeşin hakkında kulağıma bir şeyler fısıldıyordu ve belki de onu senin yönlendirdiğini düşünerek kızmıştım. Ama Santiago bana senin nasıl olduğuna dair raporlar gönderiyordu. Bana aylarca evinden çıkmadığını söylediğinde, Em

. . . Üç ay boyunca yatağa mahkum kaldın. Bütün dünyam yıkıldı. Kendimi bencil ve tamamen aşağılık hissettim."

Başını kalçalarımın Yağmur'un yanağında tek bir damla gözyaşı iz bıraktı. Hiç düşünmeden uzandım, yüzünü nazikçe kavradım ve bakışlarımla buluşması için kaldırdım.

"Santiago nihayet yataktan kalktığını söyledi tüm bunları sana anlatmak için seni görmeye geliyordum. Kendine gelmeye başlamıştın ve varlığımın her şeyi berbat edeceğini düşündüm. Kaç kez Ash'in kontrolü ele alıp bana ne yapacağımı söylemesine izin verdiğimi ve bunun beni ne kadar boktan hissettirdiğini düşündüm. Ortaya çıkıp parlak zırhlı bir şövalye gibi davransaydım, bir şekilde onun gibi olurdun." Son kısmı öksürerek söyledi ve gözyaşlarına boğulurken başı tekrar kalçalarımın üzerine düştü.

"Bilmiyordum." Yağmur'un tüm itirafları için hissettiklerimi kelimelere dökemiyordum. Çok ağırdı. Sandalyeden kalkarak sırtımı sandalyeye dayadım ve Rain'i kollarımla sardım. O da en az benim kadar kendini suçluyordu. Bunca zamandır bana kızgın olduğunu düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum. Beni kontrol ettiğini bilmiyordum.

". "

Durakladım.

Kabul törenini ve Rain'in o gece bana nasıl tiksintiyle baktığını hatırlıyordum, ama şimdi tüm bunları bildiğimden, kıskançlık olmalıydı.

"Bu yüzden mi kabul törenine katılmadın?" Omzumun kıvrımına doğru başını salladı.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Fısıldadım.

Vücudu hâlâ bacaklarımın arasında dururken bana ters ters baktı. "Nasıl yapabilirim, Ember? Kardeşimin hayatında hiçbir şeye sahip olmasına izin verilmedi. O kadar depresyondaydı ki, babası tarafından zorlandığı o robotik rolün içinde boğuluyordu. Bir kez olsun, sonunda mutluydu. Bu mutluluğu ondan nasıl ?"

Bir anlık sessizliğe gömüldüm. "Onu sevdim. Hem de çok. Sen olmadığın için üzgünüm." Sesim fısıltıya dönüştü. "Onu hâlâ seviyorum."

"Anlıyorum," diye fısıldadı, sanki yaşadığım acıyı anlıyormuş gibi, çünkü o da aynı şeyi hissetmişti. Ash'i oraya getiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum. Ne olduğunu bilmek istiyordum, böylece bununla hiçbir ilgim olmadığını doğrulayabilecektim.

Bana aşık olduğumuzu söylediğinde neden kendini *tanımak* istediğini anlamıyordum. Sorular beynimin içinde dönüp duruyordu ve cevap bulmak için çaresizdim. Bir de Rain'in bu itirafı eklenince çok fazla şey olmuştu. Benden hoşlandığını hiç fark etmemiştim.

"Bu senin hatan değil," dedi, sesi duygusallıktan ağırlaşmıştı. "Sanırım Isles'a geri döndüğünü gördüğümde, yolundan çekilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama sonra sen sınıfa geldin, ben de seni gördüm ve tüm bahisler kapandı. Seninle vakit geçirerek her şeyi berbat ediyormuşum gibi geliyor. Ama seni düşünmeden duramıyorum. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Yataktan çıkıp çıkmadığını, duş alıp almadığını ya da günde üç öğün yemek yiyip yemediğini bilmek istiyorum. Bağımlılık yaptığın için yanında olmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü yazılı olmayan bir kuralı çiğniyormuşum gibi hissediyorum-"

"Dur!" diye bağırarak onu üzerimden ittim ve ayağa kalktım. Bir elimi şakaklarımda gezdirdim, bu konuşmanın ağırlığı üzerime çökmüştü, şu an için çok ağır ve yorucuydu. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Ne beklediğimden emin değildim ama bu değildi. Benden hoşlanabileceğini itiraf etmesini istemiyordum, çünkü bu olasılığı aklıma bile getiremiyordum.

"Bu bir gün için çok fazla. Ben de bir şey yapamıyorum Rain. Başka biriyle birlikte olmam mümkün olacak mı bilmiyorum. Çok aşkıttım ve o aşkı benden kopardılar."

Rain başını salladı, ne dediğimi anlıyordu ama onu incittiğimi biliyordum.

"Yapalım demiyorum ama sen sordun ve ben de sana gerçeği söylemem gerektiğini hissettim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce durakladı. "Eğer sana nasıl hissettiğimi söylemeseydim, o zaman, bir şekilde, sanırım asla fırsatım olmayacaktı. Sanırım seni şahsen gördüğümde nasıl hissettiğimi saklamak zor oldu." Başını iki yana salladı. "Eve dönüp kayanın üzerinde başka ayak izleri olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Tamam," diye fısıldadım ve kapıyı arkamdan kapattım. Sırtımı soğuk ahşap kapıya dayayıp yere çöktüm, ellerimle dizlerime sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Santiago dışında hiç kimse o kadar uzun süre benimle birlikte acı çekmemişt ki, bu alanı paylaşacak birine sahip olmak yabancı hissettiriyordu. Ash'in benim onun hayatında var olduğumdan çok daha uzun süredir depresyondan muzdarip olduğunu öğrenmek beni hem rahatlatmış hem de üzdü. Keşke bunu görebilseydim. Keşke görebilseydim ama her şeyi tüketen aşkımız gözümü kör etmişti.

Ash bana hep onun ve benim birlikte var olabileceğimiz bir dünyanın asla olmayacağını söylerdi ve haklıydı da. Öyle bir dünya yoktu. Eğer Rain'in hatırlayabildiği kadar uzun süredir acı çekiyorsa, o zaman içten içe bu yıl burada olmayacağını her zaman biliyor muydu diye merak ettim. Bir şekilde, bir bilgi olduğu için mi kayaya gitmişti?

"Siktir," diye fısıldadım, telefonumu elime alırken tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Emb

Sanırım konuşmamızın
zamanı geldi

Sadece bir dakika bekledim ve üç baloncuk patladı, da geri yazdığını gösteriyordu.

Walsh:

Ne zaman istersen, Ember. Seni özledim. Kampüste olduğunu duydum, lütfen.

Emb

Seninle irtibata
gececeğim

İçgüdülerim onunla konuşmam gerektiğini söylüyordu. Bir sır saklıyordu ama taşı gördükten sonra Ash'in başına gelenlerin kötü niyetli olmadığını içten içe biliyordum. Gerçeği öğrenmeliydim ki ilerleyebileyim ve Rain'e gerçeği söyleyebileyim. Çünkü bugün onunla birlikte olduktan sonra kendime yalan söylüyordum. Yatağında yuvarlandım ve telefonumu tekrar şarja taktım, tam o sırada yeni bir mesaj geldi. Uyku beni tüketmeden önce son bir kez daha açtım ve Rain'den gelen bir mesaj gördüm.

Yağmur:

Kayanın üzerinde bir dizi parmak izi var. Yukarı çıkan iki iz seti.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cumartesi günüydü ve Marissa her zamanki gibi dairemdeydi, ben de onun benim için ayarladığı saç randevusuna gidip gitmemeyi tartışıyordum.

"Bu çok saçma," dedim başımı sallayarak ve saçımı evde yapabileceğim konusunda ısrar ettim. Dairemin küçük banyosunda oturmuş, hoşuma gidecek farklı saç stillerini araştırıyorduk.

"*Aptalca* değil, saçını hiç boyatmadın ve biraz röfle hoş olurdu. Gelmemi istemediğine emin misin?"

"Gitmek istediğimden bile emin değilim." Güldüm ve bana talimatları yazdığı kâğıt parçasını uzattı. "Sanki annemmişsin de bana kuaföre ne söyleyeceğimi tarif ediyormuşsun gibi hissediyorum."

"Saçını ilk kez yaptırmak oldukça büyük bir olay." Bana göz kırptı. Şimdiye kadar sadece eczaneden aldığınız kutu boyayı yaptırmıştım. Bana içten iyi hissetmek için dıştan da iyi hissetmek gerektiğini söylemişti. Çürük bir meyve olabilirdim ama en azından muhteşem saçlarım olurdu.

Pinterest'te beğendiğim stilleri ve renkleri araştırdık ve bazı "babylights" ve yüz çerçeveleme parçalarına karar verdik. Ona koyu renk saçlarımla mümkün olduğunca doğal görünmek istediğimi söyledim.

"Santiago benimle gelmek için ısrar ediyor, o yüzden orada olacak. Endişelenmene gerek yok." Gözleri bana doğru kısıldı.

"Başka bir not, bu akşam ne yapıyorsun?" Buzdolabımdan bir elma aldı ve kocaman bir ısırık aldı. Gülümseyerek ona baktım. Büyürken hiç kız kardeşim olmamıştı ama böyle bir kız kardeşe sahip olmayı hayal etmiştim.

Sandalyeden cüzdanımı ve çantamı alıp onunla birlikte kapıdan çıkmadan önce "Kesinlikle Den'e gitmiyorum," dedim.

"Seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey yok mu?" diye sordu ve ben başımı hayır anlamında salladım.

"Kitabımı bitirmem ve biraz çalışmam gerekiyor. Belki Santiago'yu bir Scrabble oyunu daha oynamaya ikna ederim."

"Ah, mija, yani kıcıımı tekmeleyebilir misin? Sanmıyorum." Dairesinin kapısını kapatırken kıkırdadı. Santiago'ya doğru baktım, bu küçük yorumla bana karşı yaydığı sıcaklığı hissettim. Son aylarda aramızda bir baba-kız bağı oluşmuş gibi hissediyordum.

"Büyük bir randevun falan mı var?" Marissa sordu ve Santiago ona bir tokat attı. Marissa'nın ağabeyi Santiago'nun arkadaşıydı, yani birbirlerini çok eskiden beri tanıyorlardı.

"Gidelim mi?" Santiago asansör düğmesine basmadan önce sordu. Marissa'ya sarıldım, o da bana kuaföre notu göstermeyi unutmamamı söyledi.

Salon, Isles'taki Topsy Tavernası'nın yanındaydı. Yanında küçük bir manikür salonu vardı ve içeride epeyce insan vardı. Kasabanın ortasında, avludaki arnavut kaldırımlı sokakların aynısına sahip geniş bir caddeydi. Öğrencilerin girip çıktığı küçük binalar vardı. Doğrusu, burası ana cadde olduğu için önceki geceden kalma bir kusmuk kokusu vardı ama salon merakımı uyandıracak kadar modern ve davetkâr görünüyordu.

"İçeri girebilir misin?" Santiago sordu. Bu, dersler ve ara sıra bakkala gitmek dışında ilk gerçek gezintim olacaktı. Den'deki bir sefer dışında, bunu mümkün olduğunca gizli tutmaya çalıştım.

"Evet," diye yanıtladım salona doğru yürümeye başlamadan önce ve Santiago caddenin karşısındaki bir bankta oturuyordu.

"Merhaba, adınız nedir?" diye sordu buz gibi resepsiyonist. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, telefonunda kart oyunu oynamaktan başını kaldırıp bakmamıştı bile.

"Oh, um, merhaba. Benim adım Ember Solis. Tana'yı görmeye geldim." Kız bekleme alanındaki bir dizi sandalyeyi işaret etti. Üzerlerinde, kendilerini daha lüks hissetmeleri için konulduğunu tahmin ettiğim büyük yastıklar vardı. Ön bekleme salonunda duruyordum ve burası da dışarıdan görüldüğü kadar davetkâr ve moderndi. Resepsiyonist masasının arkasında, az önce arkasında kaybolduğu çekilmiş krem rengi bir perde vardı. Arkadan konuşmalar geliyordu ve salonun kalbinin orada olduğunu varsaydım. Çabucak geri geldi ve masanın arkasındaki yerini aldı.

"Sen erkek arkadaşı ölen kız mısın?" diye sordu ve ben acımı yuttum.

"Evet," diye mırıldandım, duymamasını umarak. Bakışlarımı pencereden dışarı kaydırırken Santiago da aynı anda başını kaldırdı. Başımı salladım, çünkü içeri girmesini istemiyordum, sadece görüş alanımda olduğundan emin olmak istiyordum. Onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği bir rahatlık vardı.

"Geri gel. Senin için hazır." Ayağa kalktım ve onu perdenin arkasında, arkasında küçük bir şampuan kabı bulunan birkaç stilist sandalyesinin kurulduğu yerde takip ettim.

Pencereden mümkün olduğunca uzakta bir sandalyeyi işaret , bu beni biraz endişelendirdi, ama yutkundum ve kendime bunun asla sahip olamayacağım bir deneyimle ilgili olduğunu hatırlattım. Bu tamamen yeni ben ve kendimi iyi hissetmemle ilgiliydi.

"Bugün ne yapıyoruz, erkek arkadaş katili?" Ne dediğini anladığımdan emin olmak için durakladım. Kelimeleri işlerken ağzım bir karışık açık kaldı.

"Özür dilerim?" Onu yanlış duymuş olmalıyım. Tekrar bana baktığında yüzünde bir sırıtma vardı.

"Bugün ne yapıyoruz tatlım?" dedim. Yemin ederim öyle demedi, ama doğuştan insanları memnun eden biri olarak, aslında duyduğum şeyi söylemediğine kendimi ikna ettim.

Silkindim ve sonra elimi cebime atıp Marissa'nın yazdıklarını çıkardım.

"Daha önce hiç saçımı yaptırmadım, o yüzden arkadaşım bunu önerdi." Ona kâğıt parçasını verdim, sonra çiğnediği sakızı şapırdatırken saçıma baktı.

"Hayır."

"Hayır mı?" Başımı yana eğdim, böylece aynaya değil, yüzüne bakabiliyordum.

"Bu korkunç görünecek," diye itiraf etti.

"Öyle mi?"

"Evet, bu senin saçın ve yüz şeklin için çok nötr. Ön tarafa büyük ve kalın ışıklar koyacağız."

"Çok doğal görünecek mi?" Cevap vermeden önce gözlerinde bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim.

"Elbette tatlım," dedi soğukkanlılıkla ve ben de onun bir profesyonel olduğuna ve ne yaptığını bildiğine güvenerek arkama yaslandım. Her halükarda, Marissa ve ben benzer görünüm bulmak için Pinterest'i kullanıyorduk, ne istediğimizi gerçekten bilmiyorduk, bu yüzden profesyonelle güvendim.

Tana boya almaya gitmek için izin istedi, ben de sandalyeye oturdum ve salon sessizleşince garip bir şekilde etrafıma bakındım. Geldiğimde, binanın her yerinden duyulan bir sohbet uğultusu vardı, ancak sesler donuk bir fısıltıya düşmüştü.

Huh. Bu çok garip. Saçımı kestirmenin gelecekte sık sık yapacağım bir şey olduğundan emin değilim.

Gözlerim pencereye doğru kaydı, ama Santiago'yu seçemiyordum, bu yüzden ona burada her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için hızlı bir mesaj gönderdim. İhtiyacım olan son şey büyük kötü korumamın salona girip olay çıkarmasıydı.

Tana istasyona geri döndüğünde saçıma renk vermeye ve folyolarla sarmaya başladı. Biraz rahatladım çünkü sosyal medyada ve YouTube'da gördüğüm kadarıyla ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Ayrıca, birinin garajı değil, gerçek bir salondur. Onun profesyonel olduğuna ve bende en iyi neyin görüneceğini bildiğine güvenmeye devam ettim.

"Peki, kardeşinle kampüste olmak nasıl bir şey?" diye sordu ve ben yine ona iki kere baktım. *Kardeşimi nereden tanıyordu ki?*

"Walsh Solis?" Beni başka biriyle karıştırıp karıştırmadığını iki kez kontrol ederek sordum.

"Evet." Saçıma bir folyo daha eklerken bana baktı. "Hadi ama Ember. Herkes senin kim olduğunu ve geçen yıl erkek arkadaşına ne yaptığını biliyor."

Çenem düştü. *Ne kadar da safmışım.* İnsanların toplum içinde bana güleceğini biliyordum ama benimle yakın çalışırken asla.

"Evet, zor bir yıl oldu." Santiago ve ben, insanları daha fazla soru sormaktan caydırmak için bu cümleyi bulmuştuk.

"Gerçekten Isles'a döndüğüne inanamıyorum. Ne için? İn'e daha fazla zarar vermek için mi?" Ağlamamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım ama kız devam etti. "En iyi arkadaşınla yakınlaştığını duydum. Kardeşine onu da mı öldürteceksin?"

"Ne-"

"Folyolar hafiflerken burada bekle." Arka odaya doğru yürüdü ve beni gözyaşlarımı kırptıştırırken bıraktı. *Ağlama. Sakın ağlama.* Benden bir tepki aldığını salondaki başka kimsenin görmesine izin vermedim.

Büyük bir fön makinesinin altındaki sandalyede oturmuş, saçlarımın renginin açılmasını beklerken Marissa'ya mesaj attım.

Emb

Hatırlatın da saçımı bir daha asla Tana'ya yaptırmayayım.

Sonra terapistimin duygu seline kapıldığımda önerdiği bir tekniği denedim. Beş nesne aradım, onları adlandırımdı, sonra beş farklı kokuyu kokladım, sonra etrafımdaki beş nesneye dokundum. Bu beni topraklamaya ve paniğin beni ele geçirmesini önlemeye yardımcı oldu.

Topraklama tekniğini uyguladıktan sonra Tana geldi, saç kurutma makinesini hareket ettirdi ve beni kasenin yanına getirdi.

Başka bir kuaförle konuşurken bana en hızlı ve en agresif şampuanı verdi.

"Evet, buraya gelmesine izin vermeden önce kimsenin programı kontrol etmediğine inanamıyorum."

"Bu sabaha kadar fark etmemiştim, iğrenç."

"Ha. Ne aldığını göreceksin."

Kasenın etrafındaki suyun şırıltısından duyabildiklerim sadece ses kırıntılarıydı. Başıma bir havlu attı ve beni tekrar aynanın önüne oturduğum istasyona getirdi.

Bana baktı, yüzünde sinsı bir gülümseme belirdi. "Büyük gösterini görmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle." O bir profesyoneldi, bunu yapmasına imkan yoktu- "Ne lan sen?"

Çıglık attım, sandalyeden atladım ve ellerimi ıslak saçlarımda gezdiriyordum.

Saçlarım nemli olmasına rağmen, her yerde büyük ve kalın röfleler vardı. İstedığım doğal görünümün yakınından bile geçmiyordu. Nefret etmişim.

Bu durumdan o kadar nefret ediyordum ki, bu sefer gözyaşlarımı tutamadım. Hoş karşılanmayan bir saç stilinin insana ne kadar üzüntü ve öfke hissettirebileceğini fark etmemiştim. Tek istediğim kendimi daha iyi hissetmekti. Kendimi toparlamak için çok uğraşıyordum ve bu her şeyi paramparça etti.

"Bunu neden yaptınız?" Sandalyenin arkasında, elleri sandalyenin arkasını kavramış bir şekilde duran kuaföre baktım. Bu noktada, buradaki herkesin bize bakıyor olması umurunda bile değildi. Çok üzgündüm. Evden çıkmamamın nedeni tam da buydu. Tam da olmamasını umduğum şeydi.

"İstediğiniz doğal görünüm yüzünüzü iyi çerçevelemeyecekti, bu yüzden kalın farlar-"

"Ama istediğim bu değildi. Sadece küçük bir şey istemişim." Derimin içinde sürünmek istedim. Salondaki herkes sessizdi. Umutsuzca etrafıma bakındım ve önümdeki büyük pencereden Santiago'nun karşıdan karşıya geçtiğini görebildim. Perde arkamızdaydı, bizi ön kısımdan ayırıyordu ama yoldan geçenler yine de görebiliyordu. Göz göze geldiğimiz anda, gözyaşlarımın yüzümden aşağı bir şelale gibi döküldüğünü gördüğünü biliyordum.

"İn'deki hiç kimse artık seni Isles'ta istemiyor. Tüm organizasyonu mahvediyorsun," diye bağırdı Tana ve herkes kafasını bize doğru çevirdi. Birinin bu etkileşimi kaydetmek için telefonunu çıkardığını fark ettiğimde, sözlerimi yemeye ve yüksek yoldan gitmeye karar verdim.

Ona bir yirmilik attım, sonra da salondan çıkmaya başladım.

Tana itiraz etti, "Bana az para ödedin." Elimde olmadan çılgınca bir kahkaha attım, bu kadının hayal kırıklığı ve sabotajı beni etkiledi.

Santiago bana baktı ama hiçbir şey söylemedi, sadece caddede yürürken elimi tuttu. Şapkasını çıkardı ve bana uzattı.

Dışarıda, nemli havadan hastalanma riskini almak istemediğim için hâlâ ıslak olan saçlarımı başlığımın içine soktum. Başımı kaldırıp Santiago'ya baktım, hâlâ yaşadığım çilenin şokundaydım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye başladım, üzerimde ağır bir yük hissediyordum.

göğsümde, hayal kırıklığı ezici. "Ne oldu?" Santiago sordu.

"Doğal bir saç modeli istedim ve sonra Ash hakkında konuşmaya başladı, beni suçladı ve gitmem gerektiğini söyledi," diye hıçkırıklara boğularak anlattım. Kirli kaldırıma oturup dizlerime sarıldım. "Sonra da bir tür intikam olarak saçıma o korkunç röfleleri ekledi."

"Oraya geri dönüyorum," dedi Santiago. "Lütfen yapma," diye yalvardım.

"Hadi, kızım. Eve gidelim," diye ısrar etti Santiago, kalkmama yardım etmeye çalışarak, ama kendimi kaldırıma yapışmış gibi hissettim. Olduğum yerde donup kalmış, derin bir yenilgi duygusuyla hareket edemiyordum.

"Yapamam," diye mırıldandım, Isles'ın en işlek yerlerinden birinde bir kaldırımda oturmanın ne kadar utanç verici olduğunu fark ettim ama hiç umursamadım. "Dansport'a geri dönmek istiyorum."

İlk kez bu düşünce aklımdan geçti ve yenilgiyi kabul etmek istedim. Belki de, çarpık bir şekilde, Tana haklıydı. Belki de ben bir erkek arkadaş katiliydim ve Rain'e yaklaşmak onu da tehlikeye atmak anlamına geliyordu. Annem yaptığı şey yüzünden öldü, belki de ben ölümün en iyi arkadaşıydım.

Olanların ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak için Walsh ile konuşmaya ihtiyacım vardı, böylece ezici suçluluk duygusu hafiflemeye başlayabilir ve bir nebze huzur bulabilirdim, ama şu anda olduğum yerde donup kalmıştım.

"Kısa bir zaman diliminde kaç ölüm yaşayıp da hayatta kalabilirim bilmiyorum Santiago." Ağladım ve endişe gözlerinin ince çizgilerine kazındı.

"Lütfen o yere geri dönme." Yalvardı. "Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

Omuz silktim çünkü hiçbir fikrim yoktu. Arayacak kimsem yoktu. Ailem bu aldatma ve yalan ağına takılmıştı. Kimsem yoktu. Yine de, bir şekilde, tek istediğim hiç kimse olmaktı.

Ash'e karşı hissettiğim öfke yüzeye çıktı. Beni bununla tek başıma başa çıkmam için burada bıraktığı için kızgındım. Mantıksızdı ve bunun sadece olanlara karşı bir travma tepkisi olduğunu biliyordum ama çok üzgündüm.

"Küçükken karanlıktan korktuğumda annem bana hep şu cümleyi söylerdi: 'Karanlığa gideceğim ve ışığa çıkacağım'. Santiago, yalan söyledi. Her konuda yalan söyledi, çünkü ben karanlığın derinliklerindeyim ve ışığın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Hayır. Sende ışık var ve tam olarak nerede olduğunu biliyorsun." Mantıksız bir şey söylüyormuşum gibi başını salladı.

Gözlerimi ovuşturdum ve o da bir an uzaklaştıktan sonra geri dönüp kaldırımda yanıma oturdu.

"Ben senin ailenim, mija. Seni kardeşim gibi seviyorum ve incindiğini görmekten nefret ediyorum. Ne yapabilirim ki? Lütfen beni içeri al, Ember." Sonunda sesi boğuk bir tona büründü ve sokağa baktım.

"Sadece burada oturmam gerekiyor." İçimi çektim, omuzlarımla çökmesine izin verdim ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Orada otururken, arabaların geçip gitmesini umursamadan ya da

Sokaktaki insanlar kaldırımında oturan iki kişiye bakıyordu. Sadece içine oturmam gerekiyordu.

"Ember," dedi tanıdık bir ses tepemden. Başımı kaldırdığımda Rain'in üzerimde yükseldiğini gördüm.

Ayağa kalkmadan önce omuz silkmış olan Santiago'ya doğru başımı salladım. "Elini uzatacağın tek kişiyi aramam gerekiyordu. O yere geri dönmene izin vermeyeceğim, kızım."

"Ona her şeyi şimdi mi anlatıyorsun? Eminim ona her şeyi anlatmışsındır-"

"Asla. Bu benim paylaşabileceğim bir hikâye değil. Ama senin için endişelendim, hayır endişeleniyorum." Santiago Rain'e dönmeden önce durakladı. "Ben daireye geri . Bana ihtiyacın olursa haber ver."

Hızla uzaklaştı ve ben derin bir iç geçirdim. Yoldan dördüncü kamyon geçtiğinde ağlamayı bırakmıştım, ne kadar sürdüyse artık, ama duygusal olarak tükenmişim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Santiago'nun yerini yanıma bırakırken.

Ona olanları anlattım, bir yandan gözyaşlarımı tutarken bir yandan da saçlarımı kepidimden ayırdım.

"Evdeki adamlarla konuşmam gerek. Ash'in adını derhal temize çıkarmamız gerekiyor. Senin adını her kim kullanıyorsa benim için ölmüştür."

"Kardeşıme mesaj attım. Belki benimle gelersen sevinirim," dedim, Santiago'nun bana söylediği tek şeyi yaptım, beni kendisine çekmek için umutsuzca çabalayan kişinin eline uzandım.

"İstiyorum ama ona tam olarak güvenebilir miyim bilmiyorum. Bunu güvenli bir şekilde yapacağımızdan emin olmalıyım."

"Tabii ki hayır." Sıcak elleri çenemi yüzüne doğru çekmeden önce gözlerimi devirmiştim.

"İstedığimi söyledim Ember, sadece önce şu lanet olası kuaförünle durumu çözmem gerekiyor." Ellerini uzun saçlarında gezdirdi.

"zorunda değilsin-"

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum, gitmeyeceğim Ember. Sensiz bir dünya düşünemiyorum ve seni yalnız bırakmayı hayal bile edemiyorum." Ayağa fırladı, bana elini uzatmadan önce söylediği hiçbir şeyi anlamama izin vermedi, ben de elini tuttum.

Beni kaldırıma yapıştıran donmuş tepkiden kurtulmama bu kadar çabuk yardım etmesi beni gerçekten şaşırttı.

"Sen ne?" Ben sordum.

"Ah, siktir, mi pareja, ne dediğimin bir önemi yok. Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Şapkayı saçımı örtecek şekilde kaydurdım ve bunu yaparken Yağmur'un eli sıkıştı.

"In'e."

Yağmur sokakta park etmiş bir motosikletin önünden geçmeden önce birlikte sessizce yürüdük.

"Atla."

Gözlerimi ona diktim çünkü lanet olası bisikleti hakkındaki düşüncelerimi biliyordu. Kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

", mi pareja."

"Bunun ne anlama geldiğini söyle bana?" Burnunu kaşdı ve dürüst olmak gerekirse, kötü bir koku almış gibi görünmesi çok sevimliydi, ama sonra bisiklete binmeden önce ağzında küçük bir gülümseme oluştu.

"Bir gün. Söz veriyorum."

"Bana her şeyi anlatacağını ." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ofladım.

"Senden saklayacağım tek sır bu, Em." Bana bir kask fırlattı. "Bin."

"Beni güvende tutacak mısın?" Kaskın en azından çirkin kış kollarını saklayacağına şükrederek sordum.

"Her zaman," diye fısıldadı.

Motosiklete atladığımda kollarım kalın gövdesine dolandı ve başımı sırtına yasladım. Motoru çalıştırdı ve caddeye çıktı. Yavaş gidiyordu ama ilk kez bu motora biniyor olmak özgürleştiriciydi. Ayrıca Rain'in motoru kullanırken çok seksi görünmesi de yardımcı oluyordu.

İlk dur işaretinde durduğumuzda bir elini koldan çekti ve kendi eliyle benim elimi kavradı.

Ben de parmaklarımı onunkilere geçirip göğsüne bastırarak karşılık verdim.

Nemli ve serin hava vücudumu sararken kendimi neşeli hissediyordum. Bir yanım hissettiğim tüm bu kederin benim için daha büyük bir planın parçası olup olmadığını merak ediyordu. Gerçekten yaşamadan önce hayatımdaki tüm bu ölümleri deneyimlemem gerekiyordu.

Belki de Santiago haklıydı. Bana elini uzatan tek kişiyi görebiliyordum, sadece uzanıp onu tutmam gerekiyordu. Ölümleri hayata döndürmek imkânsızdı ama daha sonra tekrar buluşana kadar yeryüzündekilerle yaşayabilirdim.

Yağmur buradaydı. Sadece onu içeri almam gerekiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erkeklerin hanımlarından birinin onun saçıyla oynamaya cüret ettiği o kuaföre yaptığı ziyareti düşününce, içimde yavaş yavaş yanan bir öfke alevlendi. Ember'ı maruz bıraktıkları şey için onlardan intikam almayı arzuluyordum.

"Acil bir toplantı çağırısı yapıyorum," dedim, ses tonum kararlıydı. "Sen şimdilik yukarıda kal. Daha sonra konuşmamız gerek." Ember burnunu kırıstırdı ve kaşlarını kaldırdı. Tavrında ince bir değişim olduğunu fark ettim. Yeni keşfedilmiş bir nezaket, kalbimin tellerine dokunan bir kırılganlık vardı. Onu yakınımaya çekmek, ihtiyaç duyduğu anlarda başvurduğu kişi olmak için can atıyordum.

Muhtemelen Santiago'dan ödünç aldığı beyzbol şapkasına uzandım. Onun desteğini takdir etsem de içimi bir kıskançlık duygusu kemiriyordu. Ember için bir güç kaynağı, ilk güvendiği kişi olmayı arzuluyordum. Ancak, içten içe, bu ayrıcalığa asla sahip olamayacağımı hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bisikleti garaj yoluna park ettim ve bakışlarım Ember'ınkileri aradı. Yüzü duyguların karışımıyla aydınlandı ve yüz hatlarındaki ifadelerin hassas etkileşimi karşısında büyülenmekten kendimi alamadım.

Ön kapıya doğru yürürken, her adımı yıldızlarda yazılı vaatlerle yankılanan kışkırtıcı, ritmik bir nabız gibiydi. Elbisesinin kumaşı altında kıvrımlarının nazıkçe salınması içimde ateşli bir özlemi, sadece onun yatıştırabileceği bir acıyı ateşledi.

Sonra durdu ve arkasını döndü, bakışları beni çeken manyetik bir çekimle bakışlarıma kilitletti. O anda, o benim için

Onun ölümünden sonra çektiğim amansız acılardan sonra ihtiyacım olan tüm ışığı bana verdi. Gözleri, özlemin ikiz galaksileri gibi, bir teselli ve kurtuluş vaadi taşıyordu, katlandığım her şeyin sadece onun varlığında olmaya degeceğine bir vaat.

Ember orada duruyordu, verandanın ışığının yumuşak parıltısıyla yıkaniyordu, formu yaklaşan akşam gökyüzüne karşı bir arzu siluetiydi. O sadece bir kadın değildi; o bir tutku ve umut ışığı, tüm yaraları iyileştirme ve en ateşli arzuları ateşleme gücüne sahip bir aşk ve özlem vizyonuydu.

O benim kişiliğimin vücut bulmuş haliydi.

"Ne?" diye sordu, dudaklarının kenarları sırtmakla gülümsemek arasında bir hareket yaparken bana hafifçe çekiştirdi.

"Bir şey yok." Şıkırdadım. " gel." Ona içeri girmesini işaret ettim.

gerildi, ama ona evin içinde ve üst katta rehberlik ederken sırtının küçük rahatlatıcı bir el uzattım.

"Senin için de uygunsa biraz kestirebilir miyim?" diye sordu küçük odama gittiğimizde. Ona yatağın altındaki depodan birkaç battaniye uzattım.

"Al." Ona verdim ve eli battaniyenin üzerinde oyalanırken bana baktı.

"Yağmur mu?" diye

sordu. "Öyle mi?"

"Teşekkür ," dedi kısık bir sesle. "Ne için?"

"Benim yanımda olduğun için. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama teşekkür ederim." Ember battaniyeyi ellerimden zarifçe alırken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Sanki en başından beri hak ettiği yer orasıymış, yaralı ruhumu yatıştırmak için gönderilmiş bir hayalmiş gibi hareket etti ve yatağıma yerleşti.

Bir süre öylece durdum, yatağıma kıvrılmış onu izliyordum. Yuvalanma şekli, varlığının odayı aydınlatıyor gibi görünmesi, sanki her zaman buraya, yanıma aitmiş gibiydi. O anın büyüüne kapılıp tereddüt ettim ve sonunda bakışlarımı ondan ayırdım. Aşağıda acil bir toplantı vardı, daha fazla erteleyemezdim.

Bir şey, açıklanamaz bir güç beni çekiştiriyor, diğerlerine katılmadan önce kısa bir sapma yapmamı istiyordu. Gözlerim üst kata çıkan merdivene benzeyen küçük merdivene takıldı. Bay Ortiz'in Ash'in eşyalarını ve giysilerini oradan kaldırdığı günden beri çok az kullanılmıştı. Ben de

ne gibi anılar barındırabileceğinden korkarak ondan kaçtım. Yine de Ember'ı yatağında huzur içinde izlemek içimde bir özlem uyandırdı. Bilinçli bir düşünce olmadan merdiveni tırmandım ve kapıyı açtım.

Elim kapı kolunun üzerinde geziniyor, yavaşça çevirmeden önce içimi bir korku kaplıyordu. Diğer tarafta Ash'i görmeyi, onun bulaşıcı kahkahalarını duymayı, sıcak kucaklamasını hissetmeyi bekliyordum. Beni o her zamanki gülümsemesiyle, altında ne yatarsa yatsın hiç değişmeyen gülümsemesiyle karşılayacaktı. Onu sorguladım, sayısız kez sağlığı hakkında sorular sordum ama verdiği savaşları bana hiç anlatmadı.

"Kahretsin," diye fısıldadım yarı boş odada durup pencereden İn'in kuşatıcı ormanına bakarken. Hafif yağmur pencere camına vuruyordu ama yine de odanın özünde Ash varmış gibi bir his vardı. Kendimi yabancı, yersiz hissettim ve boğazımda bir yumru oluştu.

"Bunu neden yaptın Ash? Planın neydi?" Haykırdım, gözyaşlarım sonunda özgürce akmaya başladı. Aylarca bu görünüşte duygusuz durumda sıkışıp kaldıktan sonra, bir şelale gibi geldiler.

"Şimdi onu özgürce sevmem mi gerekiyor? Ardında iki paramparça ruh bıraktın, ikimiz de gidişin için kendimizi suçluyoruz."

Ağladım, ellerimi saçlarıma gömdüm, her hıçkırık bedenimi sarsıyordu. Ani bir gök gürültüsüne şimşegın eşlik etmesi, Ash'in ruhunun beni tıpkı onun yapacağı gibi gücümü bulmaya çağırması gibiydi.

"Sanırım ben de onu seviyorum Ash, ama sevgim onun için yeterli mi?" Masasına yürüdüm, parmaklarım masanın serpiştirilmiş hayatının kalıntılarını izliyordu.

"Neden acını benimle paylaşmadın? Yardımcı olabilirdim," diye mırıldandım sessiz odaya. Keder yerini öfkeye bırakmıştı, içimde yakıcı bir öfke birikiyordu. Yorulmuştum, takmak zorunda kaldığım maskeler yüzünden bitkin düşmüştüm ve şimdi bir başka kırık kalbi iyileştirmekle baş başa kalmıştım.

Öfkeyle masadan bir lamba kaptım ve duvara fırlattım. Kederim bir öfke fırtınasına dönüşmüştü ve beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve toplantıdan önce aldığım bir önlem olarak, güç gösterisine ihtiyaç duyacağımı tahmin ederek belimdeki Glock'u hızla çektim. Yine de tek duyduğum, arkamdaki pencereye vuran yağmurun hafif şıpırtısıydı.

Yemin ederim Ash, eğer bu senin hayaletinse-

"Yağmur?" Ember'ın endişeyle karışık sesi odayı delip geçti. Beni bu halde görmesine izin veremezdim -kırılmış ve öfkeli. Yatağın arkasından yere düşen birkaç cam parçasını tekmelerken kapıyı hızla içeri itti.

"Git buradan," diye mırıldandım, "lütfen." Onu duygularımın enkazından korumam gerekiyordu. Olmam gereken kişi bu değildi. O yıkılabilsin diye etrafımdaki bu koruyucu kabuğu korumalıyım.

Yalvarışıma aldırmadan odaya girdi, gözleri yarı boş alanı tararken genişledi. Bakışlarına yansıyan boşluğu fark ettim, kendiminkinin bir yansımasıydı. Yine de cansız odanın üzerinde durmadı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bana doğru koştu, güzel yüzünde endişe okunuyordu. Elimdeki Glock'u aldı ve beni sıkıca kucaklamadan önce yatağın üzerine fırlattı.

"Yağmur," diye fısıldadı, parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Neden? Nasıl?"

Kendi gözyaşlarını geri kırıptı ve yüzümü kavradı, sıcaklığı hüznümü silip süpürdü.

"İyi misin?" diye sordu sonunda, sesi gerçek bir endişe ve özenle doluydu.

Her zaman doğruyu söylemeye olan bağlılığıma sadık kalarak, "Hayır," dedim. Bakışlarımız kilitlendi ve o kısacık anda, saçlarını sade bir topuzla toplamış olsa bile, etrafımızı saran kargaşanın ötesine geçen büyüleyici bir zarafet yaydı.

"Seni korumam gerekiyor. Beni böyle görmemelisin," diyerek onu itmeye çalıştım ama o sadece küçük narin ellerini göğsüme koydu ve ona daha yakın olabilmem için gömleğimi nazikçe çekti.

"Ah Rain," diye fısıldadı. "Her zaman güçlü olan sen olmak zorunda değilsin. Siz de yıkılabilir ve yaşadıklarınızı hissedebilirsiniz."

"Hiçbir şey anlamıyorum Ember, kendi lanet duygularım da dahil. Ve en önemlisi, seninle ilgili ne yapmam gerektiğini de anlamıyorum."

Ember durakladı, hafifçe geri çekildi, gözleri dalgın bir sessizlik içinde odada geziniyordu. Dudaklarında ciddi bir ifade belirdi ve bakışlarını pencereden çevirerek bir kez daha benimkilerle buluştu. Sonra bir iç çekişle, sanki sekiz ay boyunca bastırılmış gerginliği serbest bırakıyormuş gibi, ölçülemeyecek bir ağırlık taşıyan sözler söyledi.

"Bence o bizim hayatımızı yaşamaya devam etmemizi istiyor. Onu *bu şekilde* onurlandırmalıyız." Sanki derin bir aydınlanma yaşıyormuş gibi nefes alış veriş i yavaşladı. "Onun hikâyesini paylaşmalı ve sonra da bulmayı çok istediği huzuru ona vermeliyiz." Onun aurasını içine çekerken gözleri bir kez daha odanın içinde gezindi. Oda çok boştu ama aynı zamanda onun ruhuyla da doluydu.

"Aylardır kapana kısılmış durumdayım ama artık gerçeği ortaya çıkarmanın ve ne pahasına olursa olsun ilerlemenin zamanı geldiğine inanıyorum." Yanıma döndü, gözleri paramparça lambadan küçük çentikler taşıyan parmaklarına takıldı.

"Ben de 'biz' hakkında tüm cevaplara sahip değilim, ama boğuştuğun o duygular?" Alnını göğsüme yaslariken bakışları benimkileri delip geçti, sesi mırıltıdan öteye geçmiyordu.

"Onları ben de hissediyorum." Parmaklarım saçlarının ipeğine dolandı ve birlikte, geçmişin yankıları arasında teselli arayan iki ruh olarak onun odasında durduk. Bu anın, bu sessiz anın bizi dönüştüreceğini bildiğimize dair sessiz bir söz verdik.

"Aşağıya inmeme gerek." Benden hafifçe uzaklaşıp gözlerimin içinde bir şey ararken öksürdüm.

"Tamam," diye fısıldadı. "Beni istemediğine emin misin?"

Güldüm. "Hayır, beni yanlış anlamayın pareja, anlıyorum ama bu önce çocuklarla konuşmam gereken bir konu." Başını salladı ve aşağıya doğru yürüdü. Ona doğru dönmeden önce odaya bir kez baktım. "Ne duyarsan duy odamda kalmanı istiyorum. Ne duyarsan duy söz ver bana."

"Tamam," diye mırıldandı ve elini tutup parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim.

Nihayetinde haklıydı. Kardeşimin ölümünü unutamazdık ya da devam edemezdik ama ilerlemek zorundaydık çünkü hala buradaydık, nefes alıyor ve yaşıyorduk.

Etrafımdaki dağınıklığı toparlamak ürkütücü bir görevle yüzleşmeye hazır olduğumda geri döneceğime dair kendime söz vererek gözlerimi kapattım ve Ash'le babasının evinde tanıştığım ilk günü anımsadım. Koşullar göz önüne alındığında acı tatlı hissettiren bir anıydı.

"Hey, odamda ne yapıyorsun? Kimsin sen?" Boyu kadar olan, sarkık bukledi küçük bir çocuk karşımda duruyordu. Onun odası

diğer odamdan çok daha temizdi. Bir tarafta zaten küçük bir yatak vardı ama sırt çantamdakiler dışında başka bir şey yoktu.

"Sanırım burada yaşıyorum." Omuz silktim. Küçük çocuk durakladı ve merakla bana baktı.

"Kaç ?" diye sordu. "Yedi yaşındayım," dedim.

"Ben de," dedi çocuk. "Senin adın ne?"

"Rain Fortin." Ellerimi ceplerime soktum ve eşyalarımın herhangi birinin burada olup olmadığını merak ederek odaya baktım. Kitaplarımı gerçekten istiyordum. Benimle aynı yaşta olan çocuk bana doğru yürüdü ve kırmızı bir araba uzattı. Havalı bir şey olduğunu düşünerek aldım.

Diğer ev.

Annem bugün eşyalarımı toplamamı söylediğinde bana erkek arkadaşının yanına taşınacağımızı söyledi. Sadece birkaç haftadır çıktığı bir adamdı ama bu annem için olağan bir şeydi. Her zaman biriyle çıkar ve sonra ondan ayrılırdı, ama bu sefer gerçekten taşınyorduk, yani ciddi idi.

Yine de bu çocukla fazla yakınlaşmak istemiyordum çünkü ya ayrılırlarsa. Onu terk etmek berbat olurdu.

"Benim adım Ash Ortiz. Sanırım artık benim kardeşim olacaksın." Gülümsedim ama bu biraz tuhaf hissettirdi. Daha önce hiç kardeşim olmamıştı ya da kardeşlerim olmamıştı.

"Gel bakalım. Arabalarımıyla oynamak ister misin?" Arabalar havalıydı. O andan itibaren, bu adamın sonsuza kadar arkadaşım olacağını biliyordum.

"Bu da neyin nesi Fortin?" diye sordu çocuklardan biri, Pico odaya girerken. Yemek odasının etrafında toplanmıştık ve ben onların üzerinde yükselirken adamların çoğu oturuyordu. Pico arkamda duruyordu.

Gece çökmüş, evi sadece birkaç loş ışığın aydınlattığı gölgeli bir diyara dönüştürmüştü. Lider olmak ve buradaki insanların çoğu hakkındaki hislerim karmaşıktı ama garip bir şekilde bu yere karşı derin bir sevgi besliyordum. Burası uğursuz bir ormanın hemen kenarında yer alan, korku filmi setiyle kesişmiş perili bir malikane gibiydi. Genelde birinci katı düzenli tutardık, özellikle de tipik Cumartesi partileri sırasında kampüsün çoğunu ağırladığı için.

Odayı tararken, bu adamların çoğu hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmekten kendimi alamadım. Dürüst olmak gerekirse, onları tanımak gibi bir niyetim yoktu. Koyun gibi görünüyorlardı, Kartel'de yükselmeye çalışırken çaresizlik kokuyorlardı. Ancak, aradıkları benim iyiliğim değildi; baş patron Bay Ortiz'i etkilemek için çaresizdiler. Ben de onunla doğrudan bağlantı kurdum.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi koyu renkli ahşap masaya vurarak sessizliği bozan ve herkesin başını bana çevirmesine neden olan bir gürültü çıkardım.

"Main'deki kuaför salonundaki kuaförle kim dalga geçiyor, Tana?" Oda sessizleştğinde sordum. Birkaç erkek fısıldayarak bir şeyler mırıldandı ama ben her birine bakarken kimse itiraf etmedi.

"Şaka yapmıyorum." Olmam gereken lider olmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Hepsi hâlâ sessizce oturuyordu, hatta bazıları kollarını kavuşturmuştu. Bu piçler meydan okuyorlardı, hiçbiri birbirini ispiyonlamak istemiyordu.

Gölgelerden çıkıp yanımda durmadan önce bana belli etmeden başını sallayan Pico'ya hızlıca bir bakış attım.

"Kapayın çenenizi, pislikler," diye bağırdı silahını kaptığı gibi masaya vururken. Bu bir liderin sesiydi, bir odadan düzen yaratan ve o girdiğinde dinlediğiniz bir varlığa sahip olan sorumlu birinin sesi.

Olduğum kişinin tam tersi. Ember'ın gördüğü kişi bu değildi.

"Main Street'teki kuaförde Tana Hosthop ile kimin yattığını itiraf edene kadar parmaklarınızın her birini tek tek kesip işe yaramaz hale getireceğim."

Kimse yüksek sesle konuşmuyordu ama kimi görmek için etrafa bakan insanlarla fısıldaşmalar vardı. Pico Roger adındaki adamı gömleğinin yakasından yakaladı ve parmağını bıçağa doğru kaldırdı.

"Kimse konuşmak istemiyor mu?" Manyakça güldü, bu da onun liderlik rolünü onaylıyordu. "O zaman biri konuşana kadar etrafta dolaşıp parmak koparacağım."

yapar."

Sessizlik.

"Tommy'nin kızı," diye bağırdı arkadaki bir adam ve herkes önde oturan ufak tefek bir adama doğru döndü. Tommy kendisini ispiyonlayan adama ters ters bakarken, Pico onun sandalyesine doğru ilerledi. Bıçağı boynuna dayayarak, yüzü neredeyse onunkinin üstüne gelecek şekilde ona öfkeyle baktı.

"Fortin'i dinlemen ne kadar uzun sürdü?" Pico sordu ve ben de orada oturup sahnenin gelişmesini izledim çünkü arka planda olmayı tercih ettiğim yer orasıydı.

Pico, "Ayağa kalk," dedi ve adam ürperdi ama ayağa kalkarak odanın önüne yürüdü.

Benim yerime hallettiği için ona minnettarlığımı ifade eden bir baş selamı verdim. "Senin kız Ember'ı becerdi."

Tommy üst dudağını bana doğru kıvırdı ama onun dışında en ufak bir duygu belirtisi göstermedi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başımı salladım ve dudaklarımın kenarlarının sırtmasına izin verdim. " git buradan. Bunu onunla mı planladın?" Tommy'nin sessizliği sesinden daha anlamlıydı. "Kız arkadaşımın işini bilerek mahvetti-"

"Oh, yani artık senin mi?" diye sordu. "Hayır." *Hay sikeyim.*

"Hayır. Ember'ın lanet saçı." Belimden Glock'umu çıkardım ve başka hiçbir şeyi umursamadan kafasına doğrulttum.

"Ona ne söyledin?" Sesim öfke ve şüpheyile doluydu.

"Gerçek," diye yanıtladı Tommy.

"Hangisi?" Başımı ona doğru eğdim, şakağına dayadığı silahın soğuk metali durumun ciddiyetini hatırlatıyordu.

"Ash'i Ember öldürdü. Ya onu ölüme sürükledi ya da kardeşi-"

"Hayır." Parmağım tetiğin üzerinde gerildi. "Kapa çeneni!" diye bağırdım, ses tonum otoritenin ağırlığını taşıyordu. Bu Ember içindi ve onu korumak için her şeyi yapardım.

"Bu gerçek değil mi?" Tommy bakışlarını ileriye dikmiş, soğukkanlılığını bozmadan sordu.

"Hayır," dedim bir an için odayı tarayarak. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, içinizden biri Ember hakkında tek kelime ederse

kampüste ya da bu evde, öldünüz ve lanet olası organizasyonun dışındasınız."

Sözlerim yerleşirken odaya ağır bir sessizlik çöktü. İn'den ayrılmanın sonuçlarını biliyorlardı - Kartel'de liderlik rolü sonsuza kadar ulaşılmaz olacaktı. Burası örgüt için bir eğitim alanı olarak hizmet veriyordu ve ayrılmak her türlü ilerleme umudundan vazgeçmek anlamına geliyordu.

"Ember bu saçmalıkların hiçbirini hak etmiyor ve Ash'e olanlarla ilgili gerçeği *somut kanıtlarla* ortaya çıkarmaya kararlıyım." Olayın özüne inme konusunda ne kadar kararlı olduğumu açıkça belirttim. "Tüm bunları bahar şenlik ateşinden önce yapacağım. Eğer her ne sebeple olursa olsun bu mesele çözülmezse, o zaman hepiniz ailelerini suçlamaya devam edebilir ve geceleri uyumanızı en kolay kim sağlayacaksa onu suçlayabilirsiniz."

Kimse konuşmaya cesaret edemedi ve ben de silahımı Tommy'nin alnından çekmedim. Pico başını sallayarak beni onayladı ve ben de bu duruma nasıl yaklaştığım konusunda doğru yolda olduğumu anladım. Liderleri olarak, bu pozisyonda olduğum için hissettiklerim ne olursa olsun, zayıflık gösteremeyeceğimi biliyordum. Bu piçlerin Ember'a sataşmasına izin vermek benim için sınırdı.

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi?" Tekrar sordum ve ben yemek odasına bakan bir heykel gibi hareketsiz duran Tommy'ye bakmadan önce herkes yankılanan bir "Evet" sesi verdi.

"Hepiniz Ash'i severdiniz? Onu bir lider olarak takdir ettiniz, değil mi?" Odada bir "Evet" mırıltısı duyuldu. "Ona dokunmanızı istemezdi. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Eğer bunu benim için yapmıyorsanız, o zaman onun için yapın."

"Tommy?" Ben sordum. "Tana'ya Ember'dan bahsetmenin ve onun saçını bilerek bozmasının neden yanlış olduğunu anlıyor musun?" Dişlerimi sıkarak homurdandım.

Başını yavaşça bana doğru çevirdi ama ben silahımı yerinden oynatmadım.

"Evet, patron. Bu ... durumla ilgili pozisyonunuzun ne olduğu çok açık," diye hırladı. Silahı kaptığım gibi belime soktum ve hızlı bir hareketle yanındaki bıçağı aldım.

Elini masaya doğru tuttum ve tam ortasından bıçakladım. Tommy acı içinde çığlık atarken odada nefes sesleri yankılandı.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanmıyorum. Ondan uzak duracaksınız," diye homurdandım. Sonra gözleri kocaman açılmış ve ağızları yere düşmüş olan diğer herkese dik dik baktım. Ne demek istediğimi anlamaları gerekiyordu.

Onların lideriydim ve bana saygı duyulması gerekiyordu. Bunu Ember ve Ash için yapıyordum. En önemli iki insan için. Kardeşim ve onun-benim-ugh, lanet olsun, Ember.

temizlememe yardım etmesi için Pico'ya bağırırken bıçağı elinde bıraktım. Onu çıkarıp uzaklaşmadan önce Tommy'ye dönüp baktım.

"Kız arkadaşını ara. Saçlarını normale döndürecek ürünlerin önümüzdeki on dakika içinde eve teslim edilmesini istiyorum. Eğer gelmezlerse, bunu diğer eline de yapacağım."

Mutfağa yöneldim, işkence odası olarak da bilinen bodrumun kapısını geçtim ve arka tarafa çıktım.

Kan sıçramış ellerime bakarken ve tir tir titrerken ciğerlerimdeki havayı yuttum. Daha önce hiç böyle davranmamıştım. Evet, bir sürü ölümle karşılaşmıştım ama hep izleyen, temizleyen, polisleri idare eden kişi olarak. Aslında darbeyi indiren hiç ben olmamıştım ve şu anda Tommy ve Tana'dan nefret etsem de ... kendimden daha çok nefret ediyordum.

Asla olmayacağıma yemin ettiğim kişiye dönüşüyordum çünkü o kişi çirkin, korkunç ve iğrençti. Armani takım elbiseli bir şeytandı ve aynı zamanda sevgili üvey babamdı. Ash'in ölümü için kimsenin suçlamadığı ama suçlaması gereken tek kişiydi çünkü sorumlusu oydu.

"Hey, Ash?" Evin içinde dolaşırken seslendim ama sessizlik sağır ediciydi. Normalde okuldan hemen sonra evde olurduk ama onun aksine ben matematik kulübüne takılmıştım. Bay Ortiz'in Ash'i okul sonrası etkinliklerden uzak tutan katı kuralları vardı. Bunun yerine, iş anlaşmaları sırasında sık sık babasını gölgelemek zorunda kalıyordu. Ancak Bay Ortiz ve annem dünden beri seyahatte olduklarından Ash'in evde olması gerekiyordu.

Telefonumda ondan gelen hiçbir mesaj yoktu, bu da artan huzursuzluk hissimi daha da körüklüyordu. Bunu açıklayamıyordum ama içimden bir ses bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyordu.

Odalarımıza çıkan merdivenleri tırmanırken, lise ikinci sınıf öğrencisi olarak yeni keşfettiğimiz özgürlüğümüzü anımsadım. Bu, nihayet şehirdeki malikânemizin batı koridorunda ayrı odalarımız olduğu anlamına geliyordu. Her ne kadar aynı banyoyu paylaşmak zorunda olsak da, bu hoş bir değişiklikti. Ash'in sabahın beşinde başlayan erken rutinine katlanmadan kitaplar için kendime ait bir alanım olabilirdi.

Odalarımızın birleştiği köşeye ulaştığımda hiçbir hareket ya da ses belirtisi fark etmedim. "Ash?" Tekrar denedim ama yanıt alamadım. Kapısını usulca çaldım, misafiri vardır diye kulağımı dayadım, babası iş seyahatindeyken sıkça karşılaşılan bir durumdu bu. Ash'in okuldaki popüleritesi, çarpıcı görünüşü ve çekici tavırları sayesinde onu tam bir kadın yapmıştı.

Gittikçe artan bir dehşet duygusuyla Ash'in kapısını iterek açtım. Yerde gördüğüm şey kalbimi paramparça etti. Ash orada yatıyordu, etrafı boş ilaç şişeleriyle çevriliydi ve gözyaşları yüzünden akıyordu. Yanına koşarken nefesim boğazımda düğümlendi. Kardeşim ilk kez yıkılmış görünüyordu. Kardeş olduğumuz süre boyunca onu örnek almıştım ama o tanıdığım kişi gibi görünmüyordu.

"Ash, neler oluyor?" Sesim korku ve inançsızlıkla titriyordu.

Gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde bana baktı ve boğuk bir hıçkırık tutturdu. Kardeşimi ilk kez ağlarken görüyordum. Ruhumu parçalayan, yürek burkan bir manzaraydı.

"I . . . Ben hiç almadım," dedi hıçkırıklar arasında. "Ama içmek istedim. Tanrım, Rain, istedim."

Yanına çöktüm, kendimi çaresiz hissettim ve durumun ciddiyetinden bunaldım. O anın gerçekliği bana bir ton tuğla gibi çarptı. Ash, her zaman kırılmaz olarak gördüğüm, dünyaya güçlüymüş gibi görünen kişi, acı çekiyordu ve çok kötü acı çekiyordu.

İlk defa tüylerimi ürperten bir gerçekle yüzleştım. Kardeşim için korkuyordum. Baskı, beklentiler ve babasının kontrolünün boğucu pençesinin onu umutsuzluğun eşiğine getirmiş olmasından dehşete düşmüştüm. Onu hiç bu kadar savunmasız, bu kadar kaybolmuş görmemiştım.

Yalnız olmadığını bilmesini sağlamak için ona sarıldığımda gözlerimden yaşlar süzüldü. Bu işte beraberdik, "bu" her ne . Önümüzdeki yolculuk ne kadar ürkütücü olursa olsun, kardeşimin kendisini tüketmekle tehdit eden karanlıktan çıkış yolunu bulmasına yardım etmeye kararlıyım.

Ash ağlamaya devam ederken onu kollarımda tuttum, bedeni duygularının ağırlığıyla titriyordu. Oda sanki duvarlar üzerimize kapanıyormuş gibi boğucu geliyordu. Etrafa saçılmış hap şişeleri onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı hatırlatıyordu.

Ona sarılarak yatıştırıcı sözler fısıldadım ve bunu birlikte atlatacağımıza söz verdim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama kardeşimi hayal kırıklığına uğratabazdım. O her zaman benim yanımdaydı ve şimdi onun dayanağı olma sırası bendeydi.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Ash'in hıçkırıkları azalmaya başladı, sonra hafifçe geri çekildi ve elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını sildi. Gözleri benimkilerle buluştu ve o anda daha önce hiç görmediğim bir kırılmalık gördüm.

"Rain," diye mırıldandı, ağlamaktan sesi kısılmıştı, "Bunu daha fazla yapamam. Bu şekilde yaşamaya devam edemem."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Babasından, yıllardır ruhunu ezen boğucu kontrol ve amansız baskıdan bahsettiğini biliyordum.

"Bir yolunu bulacağız," dedim, sesim kararlılıkla doluydu. "Seni buradan, ondan uzaklaştırmanın bir yolunu bulacağız."

Ash başını salladı ve gözlerinde bir umut ışığı parladı. Küçük bir kıvılcımdı ama benim kararlılığımı yeniden ateşlemeye yetti. Bizi buradan çıkarmalıydım. Bu acı bir gerçektir.

"İsles'a vardığımızda her şey değişecek ama o zamana kadar dayanmanı istiyorum." Ash bana baktı, gözleri benim bakışlarımla kilitlenmişti.

Aramızda kan bağı olmamasına rağmen, her günümüzü onun sorumluluklarından kaçarak birlikte geçiriyorduk ve başı derde girdiğinde ben ona yardım ediyordum. Ailedeki konumum ya da konumsuzluğum nedeniyle, ihtiyacı olduğunda ona yardım etmem gerektiğini biliyordum çünkü babası ikimiz olduğumuzdan asla şüphelenmeyecekti. Bay Ortiz'i tatmin edene kadar sayısız Cumartesi sabahını yatağını tekrar tekrar yaparak geçirdik. Günün sonunda bana yardım eden Ash oldu. Bana arkadaşlık etti, bana bir kardeş verdi. Bana bu hayatta bir amaç verdi ve bugünden sonra ona bunu geri vermem gerektiğini biliyordum. Onu korumam gerekiyordu. Onu yüzüstü bırakamazdım.

"Dünya'dan Yağmur'a," dedi tanıdık bir ses ve ben içinde kaybolduğum düşüncelerden gözümü kırpıştırarak uzaklaştım.

"Ne var ne yok?" Tüm dikkatimi ona yöneltip son sekiz aydır beni rahatsız eden anılardan uzaklaşarak Pico'ya sordum.

"Orada iyi iş çıkardın. Çok etkilendim."

Omzuna bir tokat atmadan önce kıkırdadım. "Sağ ol dostum. Başlangıçtaki yardımın gözümünden kaçmadı. Liderlik rolü için benden çok daha uygunsun." Güldüm.

"Hayır. Bugün yaptığın gösteriden sonra senden çok etkilendim. Tebrikler."

"Teşekkürler."

"Dilinin sürçtüğünü duydum. Konu değiştirmek için falan değil." Sadece evin arkasındaki küçük sundurma ışığının aydınlattığı gecede bile Pico'nun dudaklarını hafif bir gülümsemeyle büktüğünü görebiliyordum. Ona dönüp baktım, aklım hâlâ Ember'daydı.

"Bu bir sürçmeden başka bir şey değildi. Aynen söylediğin gibi." İzlerimi kapatmaya çalıştım çünkü Ember'a benim demek çok doğru, çok doğal geliyordu ama o asla benim olmayacaktı ... en azından tam olarak. Ash'le olanları çözene kadar olmazdı.

"Bugün bu dünyada yürüyen onca insan arasından senin olmanı isterdi." Pico'nun itirafı karşısında sertçe yutkundum. Benim olmamı isterdi. Ash'i tanırdım. Ellerime kadar çok şey bırakmıştı ki, benim olmamı isterdi ama ben buna izin veremezdim. Çünkü onu hâlâ onun olarak görüyordum.

"İkinizle birlikte büyümek çılgıncaydı." Pico kıkırdadı ve evin arkasına yaslanıp bir sigara yakmadan önce bir elini saçlarında gezdirdi.

Bana bir paket uzattı, ben de ondan bir tane aldım ve yakmasına izin verdim. Liseye kadar sigara içmemiştim ve şimdi bile içmeyi sevmiyordum ama ellerimi meşgul ediyordu. Onları meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı çünkü halletmem gereken çok şey vardı, Ember'ın üst katta benim odamda uyuduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Neden?" Tütünü içime çekerken sordum.

"Çünkü siz ikiniz lanet olası ikizler gibiydiniz, eğer daha iyi bilmiyor olsaydım. Ash sana patronluk taslardı, sen de hep onu takip ederdin. Ama dostum, o bir şey yapmak istemediğinde ya da sen dahil olmadığında, insanları mahvederdi."

"Bekle, ne?" Bunu bilmediğim için sordum.

"Bilmiyor muydun?" Başımı salladım ve Pico sigarasından derin bir nefes çekmeden önce güldü.

"Tamam, sekizinci sınıftayken Trey Thompson'ın evine davet edildiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Ailesi şehir dışında olacağı için ilk gerçek partimiz gibiydi?" İlk gerçek parti davetimi hatırlayarak ona sııttım.

"Şey, seni davet etmek istemedi. Sana tuhaf dedi çünkü sınıfta ve öğle yemeğinde kitabınla arkada oturmayı seviyordun." Gözlerimi ona diktim, bu da onu sadece güldürdü. "Hadi ama, sen biraz yalnız biriydin." İtirafı karşısında omuz silktim. "Her neyse, Ash onun evine gitti ve okulda bizzat yanına gelip seni davet edene kadar ağzını burnunu kırdı."

"Kapa çenenı," dedim gülerek.

"Hayır, bu tamamen doğru. Onu da fena benzetmiş. Ona babasının aile üyelerinden her birini bizzat öldürteceğini de söyledi. Daha sekizinci sınıf öğrencisiydi ve şimdiden babası gibi davranmaya başlamıştı."

Bu beni üzüyordu çünkü diğer herkes için o doğuştan liderdi ama benim dışımda kimsenin görmediği şey, Bay Ortiz'in onu bu şekilde yetiştirdiğiydi. Onu kelimenin tam anlamıyla parçaladı ve doğuştan lider olarak yeniden şekillendirmeye çalıştı.

"Vay be, çok etkileyici," diye karşılık verdim, sigarayı ağzımın kenarından sarkıtarak. Endişe içime işlerken ellerim iki yanımda seğiriyordu.

"Daha önce hiç görmediğim bir bağınız olduğunu söylemek için söylüyorum. Kız kardeşim için kesinlikle aynı şeyleri hissetmiyorum."

Şimdi ikimiz de evin arka dayanmış, ormanın derinliklerine bakıyorduk.

"Odasına çıktım," dedim, Pico'ya değil, daha çok bizi tüketmekle tehdit eden karanlığa yönelerek.

"Ve?"

"O gece ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, Pico. Orada başka birinin olduğuna inanamıyorum ama bu iki izi açıklamıyor." İkinci çift botla kayanın üzerinde çamur olmadığını bildiğim gerçeğini bilerek atlardım. Pico'ya güveniyordum ama bunu Ember'la benim aramda tutmak istiyordum, en azından resmin tamamını görene kadar.

"Bir yolunu bulacaksın. Bir şeye ihtiyacın olursa ben de buradayım, yardım etmeye hazırım." Durakladı, sonra başını bana doğru çevirdi. "Bunun pek yardımcı olmayacağını biliyorum ama ben senin yanındayım Rain. Ben buradayım."

"Sağ ol dostum," diye karşılık verdim ve ağaçlara doğru bakmadan önce sigaranın dumanını yavaşça çektim.

"Bir ormanın kenarında sigara içmek gerçekten iyi bir fikir mi? Ağaçlar tutuşmaz mı ve aniden bir orman yangını çıkmaz mı?" Kapının durduğu yerden narin bir ses melodik bir şekilde bize doğru geliyordu ve Pico ile ben başımızı ona doğru çevirdik.

"Zemin ıslak, Ember. Burada kimse yangın çıkarmıyor, sadece iki adam kötü bir alışkanlık edinmiş," dedi Pico ve duvarı itip omzuma dostça bir şaplak attı.

"Sonra görüşürüz. Herkesin temizlendiğinden emin olmak için gidip kontrol edeceğim." Pico, Ember'ı selamlamadan önce bana göz kırptı ve sonra eve geri döndü.

"Senin için bir şeyim var," dedim ve gözleri bana huşu ve gizemle baktı. Güzeldi ama bu kelime onu tanımlamak için fazla sıradan geliyordu. Odaya girdiği anda nefesim kesiliyordu ve sanki ciğerlerimi tekrar doldurabilecek tek kişi oydu.

Ember Solis İn'e girdiği ilk gece kalbimi çalmıştı. "Ne oldu?" diye sordu, sesi soluğu kesilmişti. Geçen seferkinden farklıydı yıl, onu daha da büyüleyici ve baştan çıkarıcı kılan bir şekilde. Ember büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt ve tozluk giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. İri kahverengi gözleri benimkilere kilitlendiğinde merak ve endişe karışımı bir his uyandırıyordu. Kıvrımlıydı, vücudu büyük boy kapüşonun içinde bile büyüleyiciydi ve ona her bakışım beni tamamen suskun bırakıyordu.

"Sürpriz," dedim sigaranın son dumanını ciğerlerime çekerken.

"Bu iğrenç bir alışkanlık." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana baktı. Ses tonu ciddi olmasına rağmen neşeli bir tınıya sahipti.

"Biliyorum." Şaşırdım.

"Peki bunu neden yapıyorsun?"

"Pek sık yapmam, sadece bu geceki toplantıdan sonra ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı."

"İyi gitmedi mi?" Bana doğru birkaç adım attı ve önümde durup sigarayı tekrar ağzıma götürmemi izledi.

"Aslında öyleydi. Sadece büyük bir kalabalığın önünde olmaktan nefret ediyorum. Beni endişelendiriyor," diye itiraf ettim.

Sigarayı elimden aldı ve yere fırlattı, üzerine daha sert bir şekilde bastı. Sonra aynı birbirimize baktık.

Bana doğru küçük bir yarım adım daha attı, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve iki elimizi de yanağına götürdü. Yanağının elime değen yumuşaklığı vücudumda bir sarsıntı yarattı ama gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Ellerini istediğin zaman benimle meşgul edebilirsin," diye fısıldadı bana doğru son küçük adımı atmadan önce. Elleri benimkileri terk ederken, aramızdaki yakın fiziksel bağı sürdürme ihtiyacı hissettim ve kalçalarını sıktım. Yüzümdeki kirli sakalları okşadı.

Orada öylece kaldık, göğüslerimiz senkronize bir şekilde inip kalkıyordu. Bakışlarımız, bedenlerimiz birbirine değmesine rağmen bizi yakınlaştırmaya çalışıyormuş gibi birbirimizin içine doğru çekildi.

Çenemle oynayarak işaret parmağını saçımın dibinden çenemin ucuna kadar aşağı yukarı gezdirdi. O kadar yakındı ki, şimdi aşağı inip tadına bakabilirdim ama doğru zaman değildi. Doğru zaman değildi.

Kafamı kaldırıp "Sana ne aldığımı gerçekten göstermek istiyorum" diyerek onu durdurdum.

Derin bir nefes aldı ve iç çekti, gözleri benimkilere kilitlendi, parmaklarımız iç içe geçti çünkü ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesini sağlamak için dokunuşunu hissetmek istiyordum.

Mutfaktan eve geri döndük, yemek odasından uzaklaştık ve geniş evin ana fuayesine doğru yürüdük. Üst kata çıkmadan önce çantayı merdivenin altından aldım.

"Toplantınız ne hakkındaydı? Anladınız mı?"

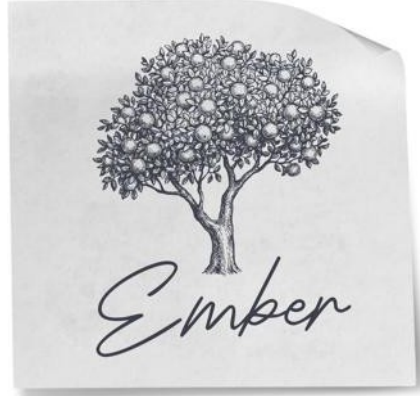
"Onlara bundan sonra bugünkü gibi saldırılara hedef olmayacağınızı söyledim," diye cevap verdim.

"Sen . . . yaptın mı?" Sesinde bir parça şaşkınlık vardı.

"Evet. Bu saçmalıklara bir daha maruz kalmana gerek yok," dedim ellerimizi dudaklarıma götürüp parmaklarına hafifçe bastırırken. Merdivenin ortasında durduk, bu samimi hareket beni duraksattı. Bu bir öpücükten çok ona ne kadar değer verdiğimi göstermenin bir yoluydu.

Geri çekildim ve banyoya doğru tırmanmaya devam ettim. Ember bir şey söylemedi ama de gerek yoktu. Bu hayatta kendimi bu kadar bağlı hissettiğim tek bir kişi daha vardı ve o da artık burada değildi. Ama Ember ... Her zaman aitmiş gibi hissediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON DÖRT

Çok yorgundum ve onu bulmaya gitmeden önce ara sıra Rain'in yatağında uyuyordum. Onu evin arkasında sigara içerken Pico'yla konuşurken buldum. Avlunun ışığı onu gecenin karanlığında ısıltı parlatıyordu.

Onda da çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ona doğru çekiliyordum. Ash tarafından ilk kez büyülendiğimi hissettiğimden çok farklıydı. Aramızda çok fazla itme ve çekme vardı, ama Rain'le, garip bir kozmik şekilde, burada onunla olmam gerektiğini biliyordum. Belki romantik bir şekilde bile değil ama bu yolculuğa birlikte çıkacağımızı biliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Beni üst kata, odasının karşısındaki banyoya doğru yönlendirirken sordum.

Odasına girip bir tabure getirmeden önce "Bekle," diye mırıldandı. "Otur."

Tabureyi getirip banyodaki tezgahın önüne oturttu ve kapıyı arkamızdan kapattı. İçinde bir karıştırma kabı, boya fırçası olan poşetin içindekileri boşalttı. Kuaförde gördüğüm bir aletti. Ve tanımadığım başka tüpler.

Başımı salladım, ne olduğunu anlamamıştım ama yine de ona güveniyordum.

"Ne oluyor?" Bir bacağımı taburenin üzerine attım ama oturamadan beni belimden yakaladı ve arkama yaslanmamı söyleyerek beni döndürdü.

"Neden?" diye sordum. Sorguladım, ama uydum ve boynuma nazikçe bir havlu yerleştirdi. Başımı lavaboya doğru eğdi ve saçlarımın üzerinde ılık su gezdirdi. "Saçlarını eski rengine boyuyorum. Uzman olsaydım sana istediğin rengi verirdim ama umarım doğal rengin uygundur?"

Duraksadım, ona bakmak için başımı aniden kaldırdım. Bir kâsenin içinde bir şeyler karıştırmakla meşguldü, gözleri bir kâğıt parçasındaydı. "Ne yapıyorsun sen? Saçını tekrar suya sok," diye talimat verdi.

İtaat etmek yerine, ağzım bir karış açık, şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. Ne dediğini tam olarak anlayıp anlamadığımdan emin değildim. "Saçımı mı boyuyorsun?" Onay almak için sordum.

"Evet," diye cevap verdi, hâlâ bana bakmıyordu. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Bekle, onu normale döndürmek için ne yapacağını biliyor musun?" I

bir kez daha sordu, hala şoktaydı. Bir an bana baktı, sonra tekrar gazeteye baktı ve güldü.

Küçük banyoyu dolduran en tatlı melodiydi, derin ama neşe doluydu ve kalbimin daha önce patlayacağını düşündüysem, şimdi patlamanın eşiğindeydi.

İlgisi, kahkahası ve sadece kendisi olduğu için onu ne kadar takdir ettiğimi düşünmeden edemedim.

Durumun şoku hâlâ üzerimdeydi ve ondan bu şekilde hoşlanma düşüncesi bile beni korkutuyordu. Benim için yaptığı şey beni olabilecek en iyi şekilde şok etti. Basit, nazik bir jestti ama hayatımı derin bir şekilde değiştiriyordu.

Boyayı karıştırmaya devam ederken, saçlarımdan ne kadar nefret ettiğimi düşünmeden edemiyordum. Bir zamanlar parlak olan buklelerim uyumsuz renklerden oluşan bir karmaşaya dönüşmüştü.

Ve işte buradaydı, bir çözüm sunuyor, kırılmış olanı düzeltmek için zaman ayırıyordu. Sadece saçımı onarmıyordu, içimdeki derin bir şeyi de onarıyordu.

Dikkati hiç dağılmadı. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibiydi, her ne kadar uzman olmadığını iddia etse de. Dakikalar geçtikçe, o anın beklenmedik samimiyeti içinde rahatladım. Aramızda dile getirilmeyen bir anlayış, her geçen saniye daha da güçlenen bir bağ vardı.

Sonunda boyayı karıştırmayı bitirdiğinde, küçük, memnun bir gülümsemeyle bana baktı. Sanki bir başyapıtı tamamlamış gibi, "Hepsi bitti," dedi.

Elimde olmadan gülümsedim, içime boyayla ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıldığını hissettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim gerçek bir minnettarlıkla doluydu.

Bakışlarımla buluştu, masmavi gözleri benimkilere kilitlendi. O anda, sanki içimi görebildiğini hissettim, sanki taşıdığım karmaşık duygu karmaşasını biliyordu ve ilk kez umursamadım. Sanki katmanları soyuyor, altımdaki gerçek beni ortaya çıkarıyordu.

Boyayı saçıma sürerken gözlerimi kapattım ve kendimi bu hissi kucaklamaya bıraktım. Sadece saçlarım için değil, ruhum için de bir arınma gibiydi. Bu basit nezaket eylemi her şeyi değiştiriyordu ve artık bunun beni nereye götüreceğinden korkmuyordum.

Boyayı yavaşça her tarafa sürdü.

"Boynun iyi mi?" diye sordu ve ben güldüm çünkü her ne kadar ortak bir dernek banyosunda olsam da, kuaförde yaşamam gereken deneyim buydu.

"Evet." Elleri saçlarımın üzerinde çalışırken gözlerimi kapattım. O saçlarım üzerinde çalışmaya konsantre olurken huzur sakinleştiriciydi.

"Bu talimatlara göre, yirmi dakika boyunca kafanızda bekletmeniz gerekiyor."

Saçlarımı başımın üstünde topuz yaptım ve tabureye otururken kaseyi kaldırdım.

"Tamam," dedim kısık bir sesle. Tezgâhın üzerindeki şişeleri kapatıp bana bakarken aramızda birkaç sessizlik oldu.

"Yağmur mu?"

"Mm-hm?" diye mırıldandı. Şu anda hiç düşünmüyordum. Aklımda mutlu olanlar dışında hiçbir düşünce yoktu. Çünkü sekiz uzun aydan beri ilk kez sevildiğimi hissediyordum. Ellerini tuttum ve kalçamın üzerine koydum.

"Ellerini meşgul tutmak için," diye fısıldadım.

"Onları burada mı bırakayım?" Ellerini kalçama koyarak beceriksizce eğildi. Kaşlarını kaldırdı ve ben de kıkırdadım.

"Sanırım ihtiyacınız olursa onları hareket ettirebilir ya da başka bir şey yapabilirsiniz."

Elleri kalçamda duruyordu ve bu his omurgamdan aşağıya bir beklenti ürpertisi gönderdi. Dokunuşunun sıcaklığı hem çıldırtıcı hem de heyecan vericiydi.

Sanki bir sonraki adımda ne yapacağına karar veriyormuş gibi bir an duraksadı. Sonra yavaşça ve çekingen bir tavırla parmakları kalçamda narin desenler çizdi.

"Bunun gibi mi?" diye sordu nefes nefese. "Evet."

Elleri elbisemin eteklerinin altından yukarı doğru ilerlerken nefes alışverişim hızlandı. Göbeğime çok yakındı ama oraya doğru ilerlemedi. Bunun yerine, ellerini hareket ettirirken beni izleyerek o kışkırtıcı desenleri izlemeye devam etti.

Dakikalar geçtikçe oda etrafımıza kapanıyor gibiydi ve ben her hissin farkındaydım: kalçalarındaki ellerinin sıcaklığı, kalbimin hızlı atışı, havadaki elektrik yükü. Sonsuzluk gibi hissettiren, içimde derin, ilkel bir özlemi uyandıran bir dokunuştu bu.

Bakışlarımız sessiz bir anlayış içinde kilitlenirken, aramızda güçlü bir özlem akımı aktı. O mahrem anda, yüzeyin altında kaynayan, konuşulmayan ama hissedilen derin bir arzuyu paylaştık. Etrafımızdaki yüklü havada yankılanan, beni hem heyecanlandıran hem de titreten bir özlemimdi bu.

"Yağmur," diye nefes aldım, sesim başlangıçta niyetlendiğim uyarıdan çok bir inilti gibiydi.

"Durmamı istiyor musun?" diye sordu, bakışlarını benimkilere kilitleyerek.

Asıl soru buydu. Durmasını istiyor muydum? Hayır. Durmasına ihtiyacım var mıydı?

Sanki kafamdaki çelişkili düşünceleri okuyormuş gibi elbisemi tekrar aşağı çekmeden önce durakladı. Tekrar böyle hissedebileceğimi, bedenimin ve zihnimin beni isteyen biri tarafından istendiğini, tahrik edildiğini ve arzulandığını hissetme yeteneğine sahip olduğunu fark etmemiştim.

Ama bu Rain'di ve Rain *ona* çok yakındı. Ona verecek kesin bir cevabım olmadığı için kendimde hayal kırıklığına uğradım.

"Bu ... bu karmaşık-"

Bir elini kaldırdı. "Anladım Ember," diye fısıldadı benden uzaklaşıp pantolonunu düzeltmeden önce.

"Bekle-" Olgunlaşmamış bir genç gibi kıkırdadım. "Sen . Sertleştin mi?" diye sordum, o da omuzlarının üzerinden bir bakış fırlattı.

"Elbette öyleyim, mi pareja. Aman Tanrım. Sadece sana bakmam yetiyor ve sertleşiyorum." Bitirdiğinde ellerini havaya kaldırdı. "Sorun da bu zaten."

Onunla birlikte güldüm ve sonra saçıma bakmak için geri geldi. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Tana'nın düzüştüğü adam olanları itiraf etti. Bana talimatları vermesi için onu ikna ettim."

"Ona zarar mı verdin?" Şaşırmıştım, çünkü Ash istediğini elde etmek için fiziksel güç kullanırken, Rain bana hiç öyle bir tip gibi gelmemiştir.

"Yaptım," diye itiraf etti Rain.

"Size bir soru sorduğumda bana gerçekten doğruyu söylemeniz çok rahatlatıcı. Asla senden bir şeyler koparmaya çalışıyormuşum gibi hissetmiyorum."

"Bence olması gereken de bu. Annem, Bay Ortiz ve babam tarafından her zaman karanlıkta tutuldu ve ben daha gençken kendime asla böyle olmayacağıma söz verdim. Senden sır saklamanın bir anlamı yokmuş gibi hissediyorum," diye fısıldadı ve ben de belini kavrayıp bacaklarımı açtım ki aralarında durabilsin.

Çenesinden tutarak onu kendime doğru çektim ve havada bir şeyler değişti. Kelimelere dökmek ve hatta açıklamak zordu ama hissettim.

... Güvenli.

"Bana böyle hissettirdiğin için teşekkür ederim." Ne demek istediğimi anlamasını umarak etrafımızı işaret ettim.

Aramızda ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeyler olduğunu biliyordum. Sadece bu konuda bir şey yapmak için henüz hazır olduğumu düşünmüyordum. Ash hakkında söylenmemiş o kadar çok şey vardı ve Rain'e söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki her şey hâlâ çok tazeydi.

"Bunu hissetmeyi hak ediyorsun," diye mırıldandı ve çenemden tutarak başımı yukarı kaldırdı. Dudaklarını alnıma bastırdı. Bu bir öpücük değildi, samimi bir jestti ama içimde derinlerde bir şeyleri uyandırdı.

Rain'le ilk benim tanıştığım gerçeği hakkında söylenecek bir şey vardı. Rain'i daha geçen yıl öpmüştüm. Tadının nasıl olduğunu, dudaklarının dudaklarımda nasıl bir his uyandırdığını biliyordum ama şu anda hissettiğim bu değildi; bu çok daha şefkatliydi.

"Saçındaki boyayı yıkamam gerekiyor." Benden uzaklaştı ve ben lavabonun çanağına uzanmadan önce başını salladı.

"İyi görünüyor mu?" diye sordum, göz ucuyla kâsenin içine düşen koyu kahverengi suyu görebiliyordum. Yanımda durdu, parmaklarını saçlarımdan geçirerek temizlemeye özen gösterdi.

"Sanırım," diye cevap verdi ama saçımı durularken kaşlarını çattı.

Birkaç dakika sonra bana bir havlu verdi ve kaseyi kaldırdım, sonra beni kuruladı ve aynada kendimi görebilmem için beni çevirdi.

"Hala ıslak olduğunu biliyorum ama sanırım ... çoğunu aldık."

O konuşurken ben şoktaydım. Saçlarım daha canlı görünüyordu. Parlak parçalar gitmişti ve hiçbir şey yerinde değildi. Marissa haklıydı. İyi bir saç rengi kendimi kendim gibi hissetmemi sağlayabilirdi ama kurtarıcı olarak kendi beyaz atlı prensime ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Bu mükemmel. Kendimi ... iyi hissediyorum," diye fısıldadım, tüm bu gecenin ne kadar dönüştürücü olduğunu fark ederek. Bu, iyileşmem ve ilerlemem için ihtiyacım olduğunu bildiğim bir şeydi. Kederle yola devam etmek mümkün değildi ama yeniden şimdiki zamanda yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

"Elbette." Rain kapıyı açmadan önce kabul etti. Saat sabahın erken saatlerini gösteriyordu ve ben kocaman bir esneme sesi çıkarana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim.

", " diye fısıldadı ve tabureden atlayıp onu odasına kadar takip ettim.

"Beni eve götüreceksin mi?" Ben yatağının kenarına otururken bana baktı.

"Hayır," dedi gayet kesin bir ifadeyle. "Öyle mi?"

"Benimle kalır mısın?" diye mırıldandı. Elimi tutmak için uzandığında omuzları öne doğru çökmüştü. Gözlerinin altında derin halkalar vardı ve her ne kadar onun için burada kalmak istesem de, aynı yatakta uyumak çok kişiseldi.

"Tamam."

Gömleğini çıkardı ve gövdesinin tüm kıvrımlarını ve oyuklarını gözler önüne serdi. Teni kusursuzdu, dövmesizdi, sadece güzelliğin altın tonları vardı. Kıpırdamadan birbirimize baktık.

Elleri erotik bir şekilde kot pantolonunun beline doğru hareket etti ve pantolonunun kemerini açıp fermuarını indirirken nefesimin kesildiğine yemin edebilirim.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi Ember?" diye sordu kısık bir sesle. Yutkundum. Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu.

"Sende mağara dövmesi yok," diye fısıldadım.

Başımı salladı ve sonra omuz silkti. "Herkesin bir tane alması gerekiyordu ama ben hiçbir zaman kendimi buna uygun hissetmedim. Bay Ortiz bunu almam için beni hiç zorlamadı."

Kot pantolonunu çıkardı ve çıkarmak için eğildiğinde karın kasları dalgalandı. Önümde boxer külotuyla duruyordu, tüm altın vücudu bir heykel gibi sergileniyordu. Gözlerim kapandı, ellerimin onun sıkı göğsünün etrafında dolaştığını hayal ettim.

Nefes vermeden önce derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım, bir çift gri eşofman giyerken baktım.

"Gömlek yok mu?" O kıkırdamadan önce sordum. "Bir tane giymemi ister misin?"

"Yani, bu benim kararım değil, tamamen sana bağlı." Yine güldü ve ben de hüngür hüngür ağlayan bir salak gibi konuştum.

"Arkanı dön ve yana kay," dedi ve yatağa girip yanıma uzanmadan önce dediğini yaptım.

Ben duvara bakarken, o benim kişisel alanıma tecavüz etti.

"Biz küçükken," diye başladı Rain, sesi anılarının ağırlığıyla karışmıştı, "Bay Ortiz yatağını düzgün toplamadığı için Ash'i azarlardı. Ergenlik çağına gelene kadar aynı odayı paylaştık, bu yüzden gece geç saatlerde yüzünü duvara dönmüş ağladığını duyduğumda sık sık gizlice yatağına girerdim." Genç Ash'in tek aile üyesinden böyle bir azar işittiğini düşününce kalbim sızladı.

"Sen de güçlüydün Rain," dedim, sözlerimde bir ağırlık vardı. "O hızla büyümek zorunda kaldı ama sen de daha çocukken bakıcı rolüne itildin."

Rain kıkırdadı ama bu kıkırdama neşe değil, daha çok bir inançsızlık iç çekişi gibiydi. "Evet, sanırım haklısın." Aramıza kasvetli bir sessizlik yerleşti, sadece yağmurun cama vuran şıpırtısı bir müzik sağlıyordu.

"Onunla birlikte uzanırdım," diye devam etti Rain, sesi şimdi daha yumuşaktı, "ve sonunda sakinleşip uykuya dalana kadar sessizce orada kalırdım. Onun için zor bir evdi ..."

Yavaşça arkamı döndüm, gözlerim istemeden onun çıplak göğsüne kilitlendi. "Onun için ne kadar zor olduğunu ve ona ne kadar sevgi vermek zorunda hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Rain başını salladı ve yanağında bir gözyaşı izi gördüğümü sandım.

"Dudaklarını bana değdirdiğin anda benim oldun," diye fısıldadı, sesi duygu doluydu. "Seninle tanışana kadar."

Birden aklıma geldi. Ben de Ash'in hayatındaki o kişi olmuştum, ancak şimdiye kadar bunu tam olarak anlamamıştım. Rain, ben resme girdiğimde bir duygu kasırgasıyla boğuşmuş olmalı.

"Ve sonra, aniden, bu rolü paylaşmak zorunda kaldın." Yapbozun parçalarının yerine oturduğunu fark ettim.

"Evet," diye onayladı Rain, ses tonunda biraz kızgınlık vardı. "Sana bir süre içerledim ama aramızda açıklanamaz bir bağ da vardı. Ben de seni koruma ihtiyacı hissettim. Kabul törenine katılamamamın nedenlerinden biri de buydu."

"Gerçekten mi?" Rain bu tür konular hakkında nadiren konuştuğu için ben de cevap verdim.

"Çok samimi geldi," diye açıkladı Rain. "Bunu tamamen saçma bulmam bir yana."

"Marissa ve Pico'nun bundan hoşlandığını biliyorum ama bir daha yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Benim olsaydın," diye mırıldandı Rain, parmakları çenemi hafifçe yukarı doğru eğerken. "Seni asla paylaşmazdım." Onun sahipleniciliği beni ürküttü, çünkü kendimi her zaman aynı derecede sahiplenici biriyle hayal etmişim, paylaşabilecek biriyle değil.

"Pişman mısın?" Rain sordu, sesi tereddütle doluydu.

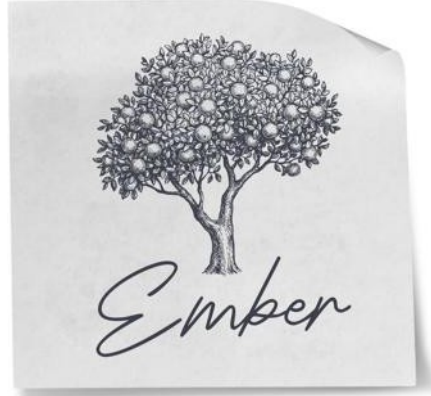
"Hayır," diye yanıtladım tereddüt etmeden. "Bunu bir hayat deneyimi olarak görüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, tekrarlamaya hevesli olduğum bir şey değil. Sanırım başka ... tercihlerim var," diye itiraf ettim, bu itiraf karşısında yanaklarım ısınmıştı. Yıllar önce ağzıma almayacağım bir kelimeydi bu ama o zamandan beri evrim geçirmişt看.

Yağmur'un dudaklarının kenarları hafifçe büküldü. "Başka tercihleriniz de var mı pareja?"

"I . . . Bilmiyorum," diye kekeledim, yanaklarımın daha da kızardığını hissettim. "Evet," diye itiraf ettim sonunda.

"Ah," diye karşılık verdi Rain, daha fazla zorlamadan. "Ben de," diye kulağıma fısıldadı ve ben de yüzümü ondan yana çevirdim. Elinin belimde gezindiğini hissettim ve sonra sırtı benimkine degecek şekilde kaydı. Yorganı kaldırarak ikimizi de sardı. Uyku beni ele geçirmeye başlamıştı ama uyuşukluğumun arasında Rain'in bugün benim için yaptığı her şeyi düşünmeden edemiyordum; aldığı riskleri, paylaştığı itirafları ve aramızdaki derinleşen bağı.

Beklemediğim bir keşifti ama içimde görmezden gelemeyeceğim bir sevgi ve arzu ateşi yaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Karnıma dokunan sıcak bir el ve göğsüme sıkıca bastırılmış bedenimle uyandım. Aynı zamanda o tuhaf deja vu anlarından biri gibiydi, çok tanıdık ama çok farklı hissettiriyordu ve nerede olduğumu tam olarak kestiremiyordum.

Sabah ışığında gözümü kırptığımda Rain'in yatağında olduğumu ve kolunun bana sarılmış olduğunu fark ettim. Yuvarlanarak onunla yüzleştım. Göğsü inip kalkıyor, kalın kirpikleri yanağına düşüyordu. Vücudunun her yeri sertti. Ereksiyonu karnımı dürttü ve inledi.

"Ona bakıp duracak mısın yoksa bir şeyler mi yapacaksın?" diye mırıldandı.

"İyy," diye haykırdım, taş gibi sert karın kaslarına şakacı bir şekilde vurdum. Kıkırdadı, gerindi ve gözlerini açtı.

"Günaydın," diye düşündü. "Bugün ne yapıyorsun?"

Yuvarlandım, sırt üstü uzandım ve üzerimdeki boş tavana baktım. "Sanırım Walsh'u görmeye gideceğim," diye mırıldandım. "Ama sonra düşündüm ki eğer

Meşgul değilseniz kampüste dolaşabilir ve projemiz üzerinde çalışabiliriz."

"Onu görmek için seninle gelmemi istediğini biliyorum. Ama şu anda gelemem."

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Biliyorum."

Bana katılmasını ne kadar istesem de, neden katılamayacağını da anlıyordum. Eve doğru herhangi bir hareket diğerlerini olanları araştırdığımız konusunda uyaracaktı ve bu Ash'in babasının istediği şekilde olmayacaktı. Gerçeği arıyor, kanıtları ortaya çıkarmaya çalışıyorduk.

Yataktan fırladım, dün giydiğim kıyafetleri giydim, şık olmadığımı umursamadım ve Walsh'a bir mesaj atarak benimle kampüs merkezinden uzakta, kasabadaki kafede buluşmasını istedim.

Çantamı aldım ve dirseklerine dayanarak hâlâ beni izleyen Rain'e baktım.

"Ne?" diye sordum. Başımı ona doğru sallayarak sordum.

"Az önce benim önümde giyindin." Şakacı bir şekilde göğsüne bir tokat daha attım. "Hadi ama pareja, erkek olduğum ve baktığım için beni suçlama."

"Evet, evet." Güldüm ve elimi tutmadan önce odadan çıkmaya başladım.

"Bekle. . . seni aşağı indirmemi beklemiyorsun değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl gitmesi gerektiğini bilmiyorum?" Yataktan kalkarken eli benimkini tuttu.

"Günün sonunda Ember, ben senin arkadaşınım. Eğer bir arkadaşının evinde olsaydın, seni kapıya kadar geçirirler miydi?"

"Evet." Marissa'nın sık sık benimle kapıya kadar yürüdüğünü hatırladım.

"Tamam... arkadaş." Gülmeden önce elimi bıraktı, yorumumun gerçek dışı bir ağırlık taşıdığını biliyordu.

Rain giyindikten ve alt kattaki fuayeye indikten sonra, bu fuayeye en son parti olmadan girdiğimde ve ön kapıdan çıktığımda çok daha farklı koşullar altında olduğumu fark ettim.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Merdivenlerden inerken el ele tutuşmadık ve uzanıp onu öpmek için bir dürtü hissetmedim ama Rain'le birlikte olmak güvende hissettirdi. Yüzeye çıkmakla tehdit eden tüm o endişeli düşünceler taşmadı. Aslında, boş odada dururken sakinliğimi korudum.

Yağmur duygularımı hissetmiş gibi, arkamdan gelerek beni dışarı çıkmaya teşvik etti. İşte o zaman kapının ucundaki Santiago'yu fark ettim.

"Onu sen aradın," dedim.

"Eğer kardeşini göreceksen, ki ben sana görme demiyorum, neden gördüğünü anlıyorum. Ama eğer ben orada olamayacaksam onun da seninle gelmesini sağlamalısın."

"Tamam," dedim, kavga etmek için bir neden görmüyor ya da istemiyordum. Onunla aynı fikirdeydim.

Yürüyüş yolunun sonunda durduk ve saçları hâlâ dağınık, uykulu bir görünüme sahip olan Rain'e baktım. Gözleri bugün daha parlak bir mavi gibiydi ve yüzündeki çizgiler bir gecede kaybolmuş gibiydi.

Omzunun üzerinden bazı çocukların uyanmak üzere olduğu eve baktım. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Sanki yanlış ve kirli bir şey yapıyormuşum, Ash'in yanımda olmadığını bildiğim halde onu aldatıyormuşum gibi hissettim. Bütün bu durum beni rahatsız ediyordu.

"Birlikte görölmemiz sorun olur mu?" Ona sordum, sesim belirsizlikle doluydu. Kararsızlık ve düşünceler kasırgası beynimi sardı.

"Ember, biz sadece arkadaşız, unuttun mu?" Rain beni rahatlatmış ama zihnindeki kargaşayı hissettiğini biliyordum.

"Evet," diye mırıldandım başımı sallayarak vedalaşmadan önce. Ona sırtımı döndüm, kapıdan çıktım ve Santiago'ya doğru yöneldim.

"Sakin." Günlük giysilerimle ona yaklaştığımda Santiago güldü. "Hiçbir şey olmadı."

"Ben bir şey demedim, kızım." Walsh'la buluşmak için ayarladığım yere doğru yürürken kolunu omzuma doladı.

"Bana bugünün planından bahseder misin?" Köşeyi dönüp Den'i geride bırakırken Santiago sordu. Elimde olmadan arkama baktım, Rain hâlâ orada, elleri cebinde, ön bahçede duruyordu.

Ona yaptığım şey hiç adil gelmiyordu. Arkadaştan öteydik ve aramızdaki dile getirilmeyen duyguları anlıyorduk, ama bu duygulara göre hareket etmek devasa bir adımdı ve buna hazır değildim. Bugün kardeşimin işbirliği yapacağını umuyordum.

"Sadece bazı cevaplara ihtiyacım var," diye açıkladım, "ve Ash'in ... şey, her ne olursa ondan bu yana neredeyse bir yıl geçti. Sonunda gerçeği söylemesine ihtiyacım var."

"Sence şimdi sana söyleyecek mi? Bugünü dünden farklı kılan ?" Santiago sordu, sesinde biraz şüphecilik vardı. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Umarım zaman, baharın yaklaşması Bu yılki şenlik ateşi ve nihayet onunla yüz yüze gelmeye istekli olmam bir fark yaratacak."

"Umarım senin lehine sonuçlanır," dedi Santiago ve yüzü düştü, bana doğru bakarken gözleri yumuşadı. O bile Walsh'un gerçeği benimle paylaşacağına inanmak istemiyordu.

"Ya sonra?" diye sordu.

"Walsh'tan sonra mı?"

Onayladım. "Evet."

"Sanırım biraz Rain'le takılacağım." Santiago olduğu yerde durdu ve bana bilmiş bir bakış fırlattı.

"Hey, öyle değil," diye itiraz ettim. "Aynı sınıftayız ve birlikte bir proje yapmak zorundayız."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa, mija." Kampüsü geçip şehir merkezine doğru yürümeye devam ederken Santiago kıkırdadı. Walsh'la kampüs dışında buluşmayı seçmiştim, böylece Tana gibi biri bizi birlikte görüp bunu Den'den birine rapor etmeyecekti. Bunun Bay Ortiz'e ulaşmasını ve nihayetinde Rain'in başının derde girmesini istemiyordum. Bu daha güvenli bir seçenek gibi görünüyordu.

Tezgâhtan Santiago ve kendim için birer kahve aldım, sonra arka köşedeki bir masaya oturdum, böylece ön kapıdan girenlerden biraz gizlenmiş olacaktık. Santiago yanımdaki bir masaya oturdu.

"Benim için para ödemek zorunda değildin," diye mırıldandı Santiago. "Bana yeterince maaş ödüyorsun."

Ash'in vasiyetinde bana bıraktığı bir başka şey de servetinin bir kısmıydı, bu da babasının benimle uğraşmasının bir başka nedeniydi. Bunu sadece Santiago biliyordu ama şimdi düşününce Rain'e bunu sormam gerektiğini anladım.

Düşüncelerim üstümden birinin boğazını temizlemesiyle bölündü.

"Hey abla," dedi kardeşim. Farklı görünüyordu. Saçları kısa kesilmiş ve arkaya doğru jölelenmişti, ama her zamanki gibi derli toplu görünüyordu, tasarımcı kıyafetleri ve cilalı, kaygan siyah botları vardı.

"Walsh," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, kalkmaya zahmet etmeden yanımdaki koltuğu işaret ettim. Yanımdaki kabine geçerken sıcak kahve fincanını kavradı, sonra gözleri çok da gizli olmayan Santiago'ya kayd.

"Koruman mı?" diye sordu. Bu sorunun ne anlama geldiğini biliyordum. Santiago mafyanın bir parçası değildi ve Walsh bunu biliyordu.

"Ash'ten," diye fısıldadım. Santiago Rain'den bir hediye idi, babamdan değil. Walsh yüzündeki çekingen ifadeden ailenin yardımını kabul etmediğimi anlamıştı.

"Babamdan değil. . ."

"Babamdan korunmaya ihtiyacım yoktu. Çünkü korunmaya ihtiyacım olan kişi karşımda oturuyor," dedim Walsh'un masanın altında titreyen ellerimi görmesine izin vermeden. Artık o ve babam kirli işleri yaparken dolaba kilitlenmesi gereken küçük kız değildim. Çünkü ben Walsh'un büyürken tanıdığından farklı bir Ember'dım. Geçen yıl babamla beni Isles'a getirdiğinde Walsh'un bildiğinden bile. Kurtarılmaya değil, cevaplara vardı.

"Bana ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum.

"Hayır."

"Böyle söyleyeceğini tahmin ettiğim için hazırlıklı geldim." Rain'in ayrılmadan önce bana verdiği fotoğraflardan bazılarını çıkardım.

"Çamurda açıkça iki parmak izi var, Walsh."

"Bu bir boku kanıtlamaz, Ember." Ama maskesinin ardını gördüm. Hafifçe çatladığını gördüm.

"Walsh, ben senin kardeşimim. Birlikte cehennemden geçtik ve geri döndük ve sen bana zaten bildiğim şeyi söylemiyorsun. Sen de oradaydın, Walsh."

"Bunu bilmiyorsun Ember." Walsh elindeki fincanla kıpırdandı. "Ben biliyorum ama başka kimse bilmiyor," diye fısıldadım.

Santiago ve restorandaki diğer herkes. Eğildim ve çamur fotoğrafındaki ikinci çift bot izini işaret ettim.

"Walsh, etrafta bu özel spor ayakkabılara sahip olan tek kişi sensin. Üzerlerinde GG izleri var." Kardeşimin tasarım ürünlere olan takıntısını bildiğimden ve ormanda tasarım spor ayakkabı giyen tek kişinin o olacağını düşündüğümünden, bu konuya dikkat çektim.

"Onlar benim için özel olarak yapılmadı Ember. Aynı marka ayakkabıya sahip olmam bir bok ifade etmiyor."

"Ama bunu başka kimse bilmiyor, Walsh. Başka bir şey söylemeden bana anlatabilirsin. Kimseye söylemem."

Walsh, "Yeni erkek arkadaşın hariç," diye mırıldandı ve ben de elimi masaya vurdum.

"Affedersiniz?" Ona bağırdım.

"Yok bir şey, abla."

"Hayır, bana söylediklerini tekrarlamamı istiyorum," diye talepte bulundum, sesim hayal kırıklığıyla kesilmişti.

"Sadece İn'in yeni lideriyle yakınlaştığını fark ettim." Onun sözleri öfkemi daha da körükledi.

"Beni takip ettirmeyi bırak, Walsh. Sen benim kardeşimsin. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, lanet telefonu aç ve söyle," diye bağırdım, hararetli konuşmalarımıza kimin kulak misafiri olabileceğini umursamadan.

"Denedim. Cevap vermiyorsun," diyerek sandalyesinde arkasına yaslandı ve içkisinden bir yudum aldı.

Bu sefer kendimi yıkılmış hissettim. Zaten şüphelendiğim ve bildiğim şeyi neden paylaşmadığı beni aşıyordu. Umutsuzca ağlamak, öfkelenmek, Walsh'a bana gerçeği söylemesi için yalvarmak istedim ama içimde tuttum çünkü onun önünde dağılmak istemiyordum. O kadar çok dağılmıştım ki, sonunda kendimi toparlama zamanının geldiğini hissettim.

Tüm bunların bir nedeni de Rain'in yanımda olduğunu ve umutsuzca gerçeği aradığını bilmektir. Bundan sonra ona gidebileceğimi bilmek bana güven veriyor ve her şeyi bir arada tutma ve güçlü olma ihtiyacımı körüklüyordu.

"Lütfen bana gerçeği söyle Walsh," diye yalvardım elleriyle oynarken. Çocukken, ailemize endişeli olduğunu ve ne söyleyeceğini bilemediğini gösteren ilk işaret hep bu olurdu. "Ben senin kanındanım. Babam ve sen bana her zaman kanın sudan daha kalın olduğunu öğütlerdiniz. Bunu neden şimdi yapıyorsun anlamıyorum."

Walsh gözlerini kapadı ve sonunda açtı, doğrudan bana bakıyordu. Tek görebildiğim annemizdi, bize yakın durmamız için yalvarırdı çünkü yaşadığımız dünyada insanlar her zaman bizi ayırmaya çalışırdı.

"Babam da dahil olmak üzere herkese söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Neden bahsettiğinizi ya da o gece neler olduğunu bilmiyorum. Sana ne olduğunu söyleyemem çünkü seni *koruyorum*."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğer gerçeği bulursam, sonunda bana söyleyecek misin?"

"Ash'le *kayada* neler olduğunu öğrenirsen, sana anlatabilirim." Sözlerini bilinçli bir şekilde söylemişti, bu da kayaya Rain olmadan geri dönmem gerektiğini anlamamı sağladı çünkü bunu tek başıma çözmem gerekiyordu.

Tereddüt ettim, gerçeği paylaşmadığı için ağabeyime hâlâ kızgındım ama bana söylemediği şeyin gizemi çözmek için ipuçları barındırabileceğini

O kader gecesinin.

"Gitmem gerek," dedim kabinden kayarak çıkıp ayağa kalkarken.

"Seni tekrar görebilir miyim?" Walsh sordu, sesi belirsizlikle doluydu ve ben başımı salladım.

"Ne olduğunu anlayana kadar olmaz, o zaman ilişkimizde huzur bulabilirim," diye açıkladım.

"Ember." Walsh elimi tuttu. Yüzü çaresizlik içinde buruşuyordu. Acı çekiyordu. Kardeşimi tanırdım. Onunla birlikte büyümüştüm ve beni korumak için her şeyi yapacağını biliyordum.

"Artık beni korumana gerek yok," dedim son bir kez. Santiago, ben ona iyi olduğuma dair bir işaret yapana kadar ayağa kalktı.

"Seviyorum, kardeşim." O kadar yumuşak fısıldadı ki, ona bakmıyor olsaydım duyamayacaktım. "Ona söz verdim."

Şok olmuş bir halde elimi onunkinden çektim. Bana bilmem gerekenleri söylemeden, bildiklerini anlattı.

"Sen orada mıydın?" Gözlerim ama Walsh kabinden çıktı ve yanağıma bir öpücük kondurmadan önce bana baktı.

"Sana söylüyorum kardeşim, seni korumak için her şeyi yaparım." Duraklayıp arkasına bakmadan önce uzaklaşmak için döndü. "Babam bana neler olduğunu anlattı. O andan itibaren bunu senin için yapmam gerektiğini anladım. Bu benim görevim."

Kelimeleri bulabilseydim, ona ifade edebilmeyi dilediğim şey *kendimi* koruyabilirdim. Bunun yerine, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak orada dikildim. Burnumu çekerek onun kafeden çıkışını izledim. Duygularıma yenik düşerek kabine geri çöktüm ve Santiago'ya kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu işaret ettim.

Kendime güvenebilirdim. Kulağa Ash'in söyleyebileceği ya da kardeşimden yapmasını isteyebileceği bir şeymiş gibi geliyordu çünkü Ash her zaman beni koruma ihtiyacı hissetmişti. Belki geçen yıl Ember'ın onun korumasına ihtiyacı vardı ama bugün kimsenin beni korumasına ihtiyacım yoktu. Bu gizemi kendi başıma çözme yeteneğine tamamen sahiptim.

Kabinde otururken, içimi bir duygu karmaşası kapladı. Walsh'un o meşum geceyle ilgili kaçamak cevapları, kardeşimin sırları ve soruların yükü omuzlarımda ağır bir yük oluşturuyordu. Yine de içimde yeni keşfedilmiş bir kararlılık kabardı.

Son dokuz ay boyunca yas tuttum ve bunu çoğunlukla kendi başıma yaptım. Zorluklar karşısında kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmiştim. Ash'in yokluğu beni daha dirençli olmaya, Ember olmaya zorlamıştı.

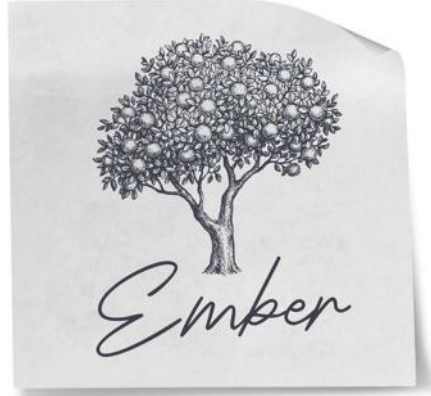
Solis, korkularıyla yüzleşebilen ve ne kadar zor görünürse görünsün gerçeğin peşinden gidebilen bir kadındı.

Aradığım cevapları bulmak için başka kimseye güvenemezdim. Bu, tek başıma üstlenmem gereken bir yolculuk, kendimi keşfetme ve dayanıklılık yoluydu. Gerçeği bulma arayışım sadece Ash'in iyiliği için değil, kendim için de bir kapanış bulmakla ilgiliydi.

Bir damla gözyaşımı sildim, derin bir nefes aldım ve kabinden kalktım. Santiago'nun kaşları çatılırken gözleri benimkilere kilitlendi ve sessizce sarsılmaz desteklerini ilettiler. Nazik bir el uzandı, o kısacık bağlantı anında güvence ve dayanışma sundu. "İyi misin, mija?"

"Evet," diye cevap verdim sesimde yeni keşfettiğim bir kararlılıkla. "Ben iyiden de öteyim. Takip etmem gereken bazı ipuçları var. Burada olduğun için teşekkürler, Santiago."

Kafeden yenilenmiş bir amaç duygusuyla ayrıldım. O kader gecesinin gizemini çözmenin, kardeşime ne olduğunu öğrenmenin ve kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi ve önümdeki karanlıkla yüzleşebileceğimi kanıtlamanın zamanı gelmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Santiago'yla birlikte caddede yürüyüp evime dönerken, kampüse yaklaştıkça endişelenmekten kendimi alamıyordum. Tana'nın olayından sonra, yüzümü gizlemek için bir şapka ya da kapüşonlu bir tişörtüm olmasını diledim. Santiago tedirginliğimi fark etti ve rastgele sorularıyla dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

"Üniversite hangi yıl kuruldu?" diye sordu ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Nereden bilebilirim ki?"

"Sen bir okuyucusun. Belki de yaşadığın yeri merak etmişsindir, o yüzden araştırmışsındır diye düşündüm." Güldüm ve ilerlerken kaldırımdaki çatlakları saymaya devam ettim. Daireme sadece birkaç blok daha vardı.

Başımı kaldırıp geçen yıl yüzlerce kez gördüğüm aynı yamalı dövmleri fark ettiğimde bir an durakladım.

"Ember?" Tanıdık ses kasvetli bir tonda yankılandı. Eski oda arkadaşımdaydı.

"Hey," diye karşılık verdim, dolaşmaya çalıştım ama yoluma çıktı.

"Kampüse döndüğünü duymuştum, ama sanırım buna pek inanamadım." Santiago omzumdaki kavrayışını sıkılaştırdı.

"Burada, kanlı canlı." Bu cevabın onu tatmin edeceğini ve beni rahat bırakacağını umarak dudaklarımı büzerek gülümsedim.

"Neden?" diye sordu, yoldan çekilme zahmetine katlanmadan. "Neden, ne?"

"Neden geri döndün?" diye tısladı; işte tanıdığım Maddy. Bir an en iyi arkadaşınızmış gibi davranabilen ama sürekli kendi ihtiyaçları, istekleri ve arzularıyla meşgul olan kişi.

"Çünkü herkes gibi ben de burada olmayı hak , Maddy Kensington." Ona bir açıklama borçlu değildim ama insanların ismimi dillerine dolamalarından bıktığım için bir açıklama yapmak istedim.

Başını iki yana salladı. "Adım Madison Ryan. Uzun süre annemin adını kullandım." Konuşmayı tekrar bana çevirmeden önce omuz silkti.

"Şenlik ateşinden bir gece önce kardeşine onun peşinden gitmesini söylediğine inanamıyorum. Hazırlanması için ona o kadar zaman veremezdin." Çenem o kadar genişti ki, alt dudağımdaki çimentoyu hissedebildiğime yemin edebilirdim.

"Özür dilerim. . ama lütfen yoldan çekilin." Santiago önüme geçmeye başladı ama ben elimi kaldırdım, onunla kendim yüzleşmek istiyordum.

"Hayır . . . Görüyorum ki Tana'nın hatasını düzeltmişsiniz."

Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Görünüşe göre sen de onun en iyi arkadaşına oldukça hızlı bir şekilde geçtin."

Çatlak.

Bir an bile tereddüt etmeden burnunun ortasına vurdum, küçük bir çatlak sesi havayı doldurdu ve Santiago yanımda kıs kıs güldü. Sıkıttığım yumruğumdan onun kanı damlıyordu ve içimden beklenmedik bir şiddet akıyordu.

"Ne oluyor be Ember?" diye mırıldandı, eli kanayan burnuna gitti.

Ben de şaşırmışım, kendi ani hareketimden etkilenmişim. Düşünme yoktu; saf, içgüdüsel bir tepkiydi.

"Oops." Omuz silktim.

"Sen bir kaltaksın," diye bağırdı normalde boş olan sokağa.

"Evet, tıpkı beni partide uyuşturulmam, dövmem ve kaçırılmam için yalnız bıraktığın zamanki gibi. Ben sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum." Bununla birlikte, onun etrafında fazladan büyük bir adım attım ve arkama bakma zahmetine girmeden yürümeye devam ettim.

İlerlemeye devam ettim, ayaklarım beni ileri itiyordu, ama yaptığım şeyin şokunu üzerimden atamıyordum. Santiago hızla bana yetişti ve güvenli bir mesafeye geldiğimizde vahşi bir kıkırdama senfonisi patlattı.

"Ember Solis," diye alay ederek beni yandan kucakladı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye itiraf ettim, hâlâ sersemlemiştim.

"Ben de öyle."

"Sanırım ben ... hayır, insanların benim hakkımda, Ash hakkında en kötüsünü düşünmelerinden bıktım usandım. Dürüst olmak gerekirse, bununla işim bitmişti."

"Hayır, kahkahalarımı yanlış bir şey yaptığınızı düşünmekle karıştırmayın. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"Garip bir şekilde, Ash'in tüm bunlar için ne kadar üzüleceğini anladığımı hissediyorum. Beni korumak ve her şeyden korumak isterdi. Ama sanırım kendimi savunmaya, kendimi koruyabileceğimi ve bunu hak ettiğimi öğrenmeye ihtiyacım vardı."

"Katılıyorum."

"Bunu yanımda korumam varken söylediğimi düşünürsek biraz saçma. Ama yemin ederim, sanırım bu benim kişisel gelişim yolculuğumun bir parçası."

Santiago omuzlarımdan tutarak beni durdurdu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Hayır, kızım. Kişisel gelişim yolun, beklenmedik dönemeçler ve zorluklarla dolu dolambaçlı bir yol gibidir. Her dönemeci ve dönüşü kucakla, çünkü bunlar seni olman gereken kişiye götürür."

"Ve Maddy bir yumru muydu?"

"O geçmişinde senin için iyi olmayan biriydi. Geriye dönüp baktığında muhtemelen hiç de öyle biri değildi, ama ancak şimdi gözlerini açtığında onun gerçek yüzünü görebiliyorsun."

Bu ifadenin üzerine oturdum ve sonra kıkırdadım. "Terapistimin yerine geçmeyeceğine emin misin?" Apartman kompleksine varıp içeri girdiğimizde Santiago güldü.

Koridorun karşısındaki evinin kapısını açarken, "Burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Planım bu. Rain'e gitmeye karar verirsem sana haber veririm." Dürüst davranmıyordum. Santiago'nun bana katılmasını istemesem de ya da kampüs dışında olmanın, özellikle de bahar döneminde riskli olmasının nedenlerini sıralamasam da Ash'in kayasına niyetliydim. Ash'in durumu kampüs dışında olduğu için teknik olarak izinli olsa da, insanların bu yıl şenlik ateşi konusunda biraz itidal göstereceğini varsaymışım. Tabii ki durum böyle değildi ve bu yılın lideri Rain'di. Ash'in karşılaştığı kargaşaya yol açan aynı tehlikeli duruma o da düşecekti.

"O zamana kadar buna bir anlam vermeliyim," diye mırıldandım kendi kendime. Rain'in neler olduğunu bilmesini ya da gereksiz yere endişelenmesini istemiyordum. Temizlendikten sonra banyoda fazladan yarım saat geçirdim,

Daireden çıkmak için güvenli olana kadar bekledim. Merdivenlerden sessizce indim ve arabama ulaşp hiç düşünmeden çalıştırdım. Garaj yolundan çekerek şehrin dışına doğru ilerledim, zihnim cevapları bulmaya odaklanmıştı, bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayamasam da.

Isles'tan uzaklaşırken, Ash ve Rain'in verdiği uyarıcı dersleri takip ederek omzumun üzerinden baktım. Beni takip eden kimse olmayınca Ash'in kayasına giden yola saptım. Resmi olarak İn'in ya da Alfaların bir parçası olmasam da, iki yıl önce Maddy'nin oda arkadaşı gibi benim de av olabileceğim hissinden kurtulamıyordum.

Kayaya giden yol hafızama kazınmıştı ve açıklığa doğru dolambaçlı dağ yolunda ilerlerken, Ash'in tam da bu yerde yaşamış olabileceği korku ve eziyeti hayal etmekten kendimi alamadım. kendi şeytanlarıyla savaşıyor olsun, ister biri onu kovalıyor olsun, bu rotayı izlerken hiç de kolay olmadığını hayal ettim.

Açıklığa yaklaştığımda toprak patikaya park ettim, el fenerini aldım ve orman açıklığına bakan kayaya giden patikadan aşağı doğru yolculuğuma başladım. Ash'in bana dövmeden bahsetmeyi reddetmesinin ardından ondan kaçtığım zamana dair canlı bir anı yeniden canlandı. Beni pek çok konuda karanlıkta bırakmıştı. Kulağımın arkasındaki dövme dokundum ve onun benim bir parçam haline geldiği günü anımsadım. O yılın başında çok korkmuş ve naftim.

Ama . . . Aynı zamanda derinden aşık olmuştum. Belki daha çok şehvet dolu bir karasevdaydı ama Ash'in beni nasıl büyülediğini çok net hatırlıyordum. O bana ilgi gösteren ilk erkekti. O benim ilk erkek arkadaşım, ilk aşkım, ilk cinsel deneyimimdi ya da en azından önemli olan ilkiydi. Sürekli bulutların üzerindeydin ve dünyanın acımasız gerçeklerinden habersizdim. Geriye dönüp baktığımda, Ash'in altta yatan depresyonuna daha fazla dikkat etmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Belki Maddy'nin bana kötü davrandığını fark edebilirdim ya da belki kendime karşı daha dürüst olabilirdim. Ash'i paylaşmak istemiyordum, kendimi de paylaşmak istemiyordum ama aşkın sarhoş edici büyüüne o kadar kapılmıştım ki bunların hiçbirini göremiyordum.

Bir daire çizerek yürüdüğümü ve şimdi onun kayasının tepesinde durduğumu fark ettiğimde adımlarım duraksadı. Bu düşünceleri barındırdığım için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ayaklarım kayanın kenarından sarkarak oturdum ve Ash'le hiç tanışmamış olsaydım hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşündüm.

Çünkü Ash olmasaydı, kendimi bulma fırsatım olmazdı.

Bu öğrendiğim en önemli derslerden biriydi. Karanlığın ve yalnızlığın içinden önemli bir öz farkındalık dalgası geldi. Çocukken annemin bana söylediği bir sözü hatırlayınca kıkırdadım.

"Karanlığa gideceksin ve aydınlığa çıkacaksın."

Belki de tüm bunlar hayatın ne olduğunun bir metaforuydu. Ben de aylarca anneme kızmış, Ash yüzünden onu suçlamıştım. Babamı aldattığını fark etmeseydi, belki de Ash'le ayrılmak zorunda kalmayacaktık.

Ama dingin açıklığı seyrederken, bunun annemle ya da Ash'le ilgili olmadığını biliyordum. Bu, çıkmam gereken yolculuğun ana hatlarıydı. Yazdığım hikâyenin kelimeleriydi.

Tam o sırada, Rain'in olayın gerçekleştiği yeri işaret ettiği sağ tarafıma baktım. ve ayağa kalkarak o bölgeye doğru yürüdüm. Etrafta dolaşırken, devrilmiş bir ağaç dalının yanındaki bazı çalıların arkasına gizlenmiş bir şey olduğunu fark ettim.

Nedenini bilmediğim bir endişe dalgası beni vurdu. Yakın zamanda düşmüş gibi görünen ve altında yatan şey için bir tür barınak ya da koruma sağlayan dalı kaldırdım. Dalları temizlerken gözlerim büyüdü. Bu sadece *onun* kapüşonu değildi.

Terk edilmiş kapüşonluyu dikkatlice aldım. Nemliydi ama altında ne varsa acımasız yağmurdan korumuştı. Parmaklarım sert, soğuk bir nesneye değdi ve bunun bir telefon olduğunu fark ettim. Hayır. Sadece *bir* telefon değildi.

Mat siyah iPhone çok tanıdık gelince "Vay anasını," diye fısıldadım.

Bu keşif beni şaşkına çevirdi. Daha yakından incelediğimde, burayı sık sık ziyaret eden sürekli yağmura rağmen hala iyi durumda olduğunu fark ettim. Açmaya çalıştım ama çalışmıyordu. Yani, neredeyse bir yıl önceki telefonun açılacağını düşünmek bile ne kadar saçmaydı ama yine de bir umut vardı.

Kalbim merak ve endişe karışımı bir duyguyla çarpıyordu. Bu telefon burada neler olduğuna dair herhangi bir ipucu barındırıyor olabilir miydi? Telefonu titreyen ellerimde tutarken aklımda sorular dönüp duruyordu.

Dalları kenara iterek aşağıda olabilecek başka bir şey aradım. Çaresizdim ve Rain'i görmem gerektiğini biliyordum. Sonra kendimi

etrafta gizemli bir şekilde başka hiçbir şey yoktu, patikadan atladım ve şarj cihazımın olduğu arabama koştum.

Tüm bu süre boyunca ellerim titredi, telefonda bir şey olup olmayacağını ya da açılıp açılmayacağını bile bilmiyordum ama orada bir şey vardı. İçten içe biliyordum.

Ormanda koşabildiğim kadar hızlı koşarken ayak sesleri yankılanıyordu. Arabaya ne kadar çabuk ulaşabilirsem, lanet telefonu o kadar çabuk takabilirdim.

"Lütfen Ash." Bir cevap bulabilmek için dua ettim.

Cipe ulaşır ulaşmaz içeri atladım ve şarj aletini telefonun altına . Parmaklarım telefonun açılıp Rain'in ve benim en büyük sorunlarımızın cevabını bulması için dua ediyordu ama bu çok zor bir ihtimaldi ve telefon muhtemelen açılmayacaktı bile.

İliklerime işleyen buz gibi soğuk ürpertiye ısıtmak için kadranı sıcağa çevirdim. Telefonun açılıp açılmayacağını görmek için beklerken zaman durdu.

Bir mucize eseri, on dakika sonra telefon açıldı ve ikimizin birlikte olduğu tanıdık fotoğraf kilit ekranını aydınlatırken yanaklarımı ıslaklık karşıladı.

İlk buluşmamızda Ash'in dersten sonra bana piknik sürprizi yaptığı gün tam da bu noktada çekilmişti. Beni de fotoğraf çekmeye zorlamıştı ve ben ona bakıyordum, onunla ilgili her şeyden büyülenmişim. O his beni tekrar o yere geri götürdü. Bir yetişkin olarak çocukluğunuzdaki en sevdiğiniz peluş hayvan ya da oyuncak bebek tarafından kucaklanmak gibiydi. Bu duygu en sıcak battaniye gibi üzerime örtülmüştü ve ben de ona yakın hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Yüzümden akan gözyaşlarını sildim. Bu sevimli ya da tatlı bir ağlama değildi. Ana ekranı kaydurdum ama telefon şifre korumalıydı.

"Kahretsin," diye feryat ettim çünkü tam da o küçük umut ipi bana verilmişken, elimden alındı.

Doğum gününü denedim ama doğru şifre olmadığı konusunda beni uyardı.

"Düşün, Ember," dedim kendi kendime ve sonra doğum günümü denedim ama telefon bana bunun da yanlış şifre olduğunu bildirdiğinde şaşırdım. *Başka ne olabilirdi ki?*

"Rain," diye fısıldadım yüksek sesle, Rain'in doğum gününün on Kasım olduğunu bilmek beni şaşırtmıştı. Bunu yazdım ve telefon beni ana ekrana gelerek karşıladı.

Tüm bunlar olurken Rain'i hatırlamak çok acı vericiydi. Cevaplar için çaresizdim ama Rain'in varlığı hâlâ yanımdaydı.

Orada bir şeyler paylaşacağını umarak Notlar uygulamasına girdim, ancak çoğu rastgele talimatlar ve Den'deki toplantı notlarından ibaretti.

Sonra mesajlarına baktım ve bir tanesinin yanında mesaj göndermeye çalıştığını gösteren bir ünlem işareti vardı ama mesaj hiç gönderilmemişti.

Parmağım mesajı açmak için ekranda gezinirken, içimden bir duygu dalgası geçti. İşte oradaydı, ayrılığımızdan sonra bile benim için yazılmış bir mesaj. Göğsüm sıkıştı.

Basit bir cümleydi. Tüm hayatımı değiştiren üç küçük kelime.

Seni seviyorum.

Ellerimi kollarıma gömdüm ve feryat ettim, derin hıçkırıklar tüm benliğimi kapladı. Burnumu çekerken, arabanın ön camından kararan orman gökyüzüne baktım ve fısıldadım, "Eğer yukarıda onunla birlikteysen, umarım ona bisiklet sürmeyi öğretiyorsundur." Burnumdan çirkin bir şekilde akan sümüşü içime çekerek güldüm. "Muhtemelen ona silah kullanmayı falan öğretiyorsundur, gerçekten."

Gönderilmemiş kısa mesajı okşarken birkaç derin, merkezleyici nefes aldım. Kahretsin, bu telefonun tüm fırtınalar boyunca dallar tarafından kozmik olarak kurtarılmış olmasına o kadar minnettarım ki. Nemli kapüşonluyu burnuma doğru kaldırdım. Ash'i hatırladığım gibi kokmamasına rağmen, ormandan gelen hafif çam kokusu etrafımı sardı. Kollarının beni nasıl sardığını hayal ettim. Sonunda, telefona bakacak kadar cesaretim olduğunda, en son mesajlara göz attım, sonra bu telefonu incelemek için bir teknik elemana ihtiyacım fark ettim. Başka hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu, ben de gittim.

Çağrı uygulamasına.

Son aramalarına baktım, Pico'dan bir sürü, Rain ve babasından da yüzlerce cevapsız arama vardı. Telefona servis yeniden sağlandığında birkaç sesli mesaj geldi.

Sesli mesajlara tıkladım ve kaza gecesi Rain'den gelen ilk mesaja bastım.

Hey adamım. Senin için endişeleniyorum. Bir süredir senden haber alamadım ve kayaya gittiğini biliyorum ama bu hiç hoş değil. Neredesin dostum? Eğer senden haber alamazsam yakında arabadaki GPS'i bulmak zorunda kalacağım. Biliyorum, bunu dinlerken muhtemelen bana gülüyorsun.

çünkü bana aşırı tepki vermeyi bırakmamı söyleyeceksin, ama gerçekten endişeliyim. Tamam, seni seviyorum kardeşim.

Sonra bir tane daha, vefatından kısa bir süre sonra. Mesajı bırakırken gözyaşları içindeydi.

Ash. Yapma bunu. Bunu bana neden yaptın? Bunu asla anlamayacağını bildiğim halde seni aramaya devam ediyorum. Senin aptal telefonunu da bulamıyoruz, bu yüzden rastgele bir yürüyüşçünün ya da orman görevlisinin bunu bulması için iyi şanslar. Baban orada başka birinin olduğunu düşünüyor. Siktir, Ash.

Bir tane daha.

Yağmur hepsini yıkamadan önce patikada bir dizi iz daha bulduk. Kiminleydin sen? Her zaman acı çektiğini biliyordum ve lisedeyken seni evde yerde bir şişe hapla bulduğumda, seni çıkaracağımı söylemiştim. Ember konusunda ne yapmam gerekiyor? O Dansport'ta ama... Kahretsin, ona karşı hissettiğim tüm duyguları senin için saklıyordum. Çünkü sen benim kardeşimdin ve lisede olanlar yüzünden sana kendini özel hissettirecek birini hak ediyordun ama şimdi tek yapmak istediğim aşağı inip onu rahatlatmak ama düşüncelerime göre hareket edersem seni incitmiş olurum.

Ve bir tane daha.

Ash. Cenazen bugündü. Herkes ağlıyordu ama ben nasıl ağlayacağımı unuttum. Bir damla daha gözyaşı dökemiyor gibiyim. Sensiz çok kaybolmuş durumdayım. İçim çok boş. Baban, Den'de senin yerine geçmem gerektiğini söylüyor. Ama ben istemiyorum. Bu lanet organizasyonla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Bunun olabileceğini hep biliyordum ama bunu kendine yapacağın hiç aklıma gelmezdi. Keşke bazı şeyleri değiştirebilseydim. Keşke sana daha iyi bir kardeş olabilseydim, seni daha çok koruyabilseydim. Keşke sana daha çok benzeseydim.

Sonunda en son mesaja dokundum, birkaç hafta öncesine aitti, Rain'i fotoğrafçılık dersimizde gördüğüm günün ertesi gününe aitti.

Onu gördüm Ash. Seni ona çeken şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Baş döndürücü bir güzelliği var. Kıvrımları, tatlı dudakları. O masanın üzerinde ona sahip olmak için her yolu hayal etmekten kendimi alamadım. Ama aklımın bir köşesinde yankılanan sesini de duymazdan gelemiyordum. Bu dürtülere direnirken onu nasıl koruyabilirim ki? Sanırım ikimiz de kayıp ruhlarız, ama bir şekilde iznine ihtiyacım var. Onun peşinden gitmemin doğru olduğunu söylemene ihtiyacım var. Onu gördüğüm andan itibaren, dudaklarından bir melodi gibi dökülen tatlı kelimelerden, hayatımın bir parçası olması gerektiğini biliyordum. Ama sen onu daha çok istedin, ben de onu sana teslim ettim,

Her zaman yaptığım gibi. Senin mutluluğunu sağlamak istedim. Bana her zaman hatırlattığın gibi, Cartel ve Mafya arasındaki kan davasını ateşleyen annesiyle babam arasındaki ilişkiden sonra büyük bir geri adım attım. Ember'in annesine tetiği çeken senin babandı ama benim annemi öldüren onun babasıydı. Bay Ortiz'in burada kurtarıcı olduğunu düşünerek intikam peşinde olduğunu biliyorum ama her taraftan bir sürü pislik vardı. Tanrım, onu kendimden uzaklaştırdım, hatta ona karşı tam bir pislik gibi davrandım çünkü onu hayatımdan tamamen çıkarmak zorundaydım. Ama Ash, sanırım onu sevebilirim. Senin sevdiğin gibi değil ama onun gülüşünü tekrar görmek, kahkahalarını duymak ve ruhunu etrafımda hissetmek istiyorum. O Ember'dan daha fazlası; o benimmiş gibi hissediyorum.

Sonra uzun bir duraklama oldu.

Kahretsin, bu dayanılmaz. Lütfen bana ne yapacağımı söyle.

Mesaj sona erdiğinde telefon karardı ve arabanın içindeki hava bunaltıcı derecede sıcak oldu. Gömleğimin yakasını boynumdan çektim, çünkü giderek daha rahatsız edici ve kaşıntıverici olmaya başlamıştı. Gözlerim kapı koluna kaydı ve kapıyı açmaya çalışarak tuttum ama hiçbir şey olmadı.

Çıkarın beni, kendi kendime ağladım.

Kaçmak için çabalarken panik içime doldu. Yardım için sessiz yakarışlar zihnimde tekrar tekrar yankılandı ve tam kapıyı açmaya zorladığım sırada yuvarlanarak aşağıdaki dalların üzerine düştüm. Yüzüm toprakla buluştu ve ellerimi kaldırdım, bacaklarım hala altımda jöle gibi dengesiz hissediyordu. Derin bir nefes aldım, çamın tanıdık sıcak kokusunu içime çektim ve toprağın üzerinde dik oturmaya çalıştım.

Vay anasını. Eğer annemle ilişkisi olan Rain'in babasıysa.

Rain'in babası Franco olduğuna inanamıyorum. İkiyle ikiyi nasıl bir araya getirmediğimden emin değildim. Rain bana lokantada söylediğinde anlamalıydim.

Bilmem gerekirdi.

Eve gitmem gerekiyordu. Gözlerimi kapattım ve yeniden açtığımda, etrafımdaki ağaçlar gibi ormanın zemini de karanlıktı. Gideli çok uzun zaman olmuştu ve Santiago gittiğimi öğrenmediyse bile yakında öğrenecekti.

Arabaya atladım, Ash'in telefonunu şarjda bıraktıktan sonra kendi telefonumu çıkardım ve mesajları kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu, bu da Isles'a dönerken acele etmeyeceğim anlamına geliyordu.

Franco'nun annemi öldürdüğüne inanamadım. Peşinde oldukları kişi oydu. Rain'in bir babası olmamasının ve bu işe bulaşmasının sebebi babamdı. Rain biliyor olmalıydı, peki neden bana söylemedi? Mesajının çoğu yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Beni seviyor muydu?

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ember bu sabah ayrıldığında tek yapmak istediğim kütüphaneye gidip derslerim için yapmam gereken bazı işleri bitirmektir ama Bay Ortiz'in farklı bir fikri vardı.

Tam garaj yolunda geri geri giderken, tanıdık araba grubu Den'in önüne yanaştı; bu sürpriz oldu çünkü Dansport'tan ayrılacağı hiçbirimize bildirilmemişti.

Pico koşarak ön kapıdan çıktı ve ben motosikletten inerken bana bakıp derin bir nefes verdi.

Pico, "Bir yere gitmeniz gerekiyorsa onu eğlendirebilirim," diye teklif etti.

"Hayır. Sadece ders çalışacaktım çünkü hâlâ sınıfta kalıyorum ama bana bunun daha önemli olduğunu ve kışımın üstüne oturmam gerektiğini söyleyecek." Boynumu kırdım, gerginlik içinde dalgalanıyordu.

Motosikleti park edip kaskımı çıkarıp ona doğru yürürken, ortadaki arabalardan birinden indi.

"Yağmur." Yumuşak sesi evin her yerinde yankılandı ve birkaç kişi daha ön kapıya koştu. Ash'e o kadar benziyordu ki tekinsizdi. Yüzünü çevreleyen aynı kahverengi bukleler vardı ve yüzünde Ash'in sahip olabileceğinden çok daha fazla çizgi olmasına rağmen, Bay Ortiz'de çok uğursuz bir şey vardı. Ash dışarıdan kötü adam gibi görünebilirdi ama onu tanıdığınızda her zaman sıcak ve samimi biriydi. Bay Ortiz'le ilgili hiçbir şey kimseye sıcak bir his vermiyordu.

"Bu zevki neye?"

"Seninle konuşmam gerek." Milyonlarca korumasıyla yanımdan süzülerek geçti, bunun onu aşılmaz kıldığına inanıyordu, ama radarın altına girmekten daha barizdi.

"Tamam," diye homurdandım onu duymazdan geldikten sonra ve adımlarımı eve doğru attım. Evin verandasında durdum ve içeri girmeden önce derin bir nefes aldım.

Pico'ya "Yanıma otur," dedim çünkü kimse bilmiyordu ki gelecek yıl için bir planım vardı ve bunun bir kısmı Pico'nun yardımını gerektiriyordu.

İçeri girdikten sonra, hepimiz resmi oturma alanında toplanmadan önce birkaç adam Bay Ortiz'e puro kesicisini ve bir bardak buzlu viski getirdi. O köşedeki büyük boy hardal sandalyelerden birine yerleşirken Pico ve ben kanepeye geçtik.

Otururken, Ash'in öldüğünü öğrendiğimiz sabah buraya en son ne zaman geldiğimi düşünmeden edemedim ve Ember'ı tam olarak bu kanepede uyutup onu izleyerek sabahlamıştım. O gece. Rüyalarımın çıkıyordu. Onu nasıl gördüğümü düşündüğümde beni uyutmadı. Kalbimin bir parçasını kaybettiğim gün.

"Onu bulduk," dedi Den'in üyelerinden biri, ben bu çağrıyı bekleyerek evin içinde volta atarken. Hiçbiri gidip bakmama izin vermedi. Alfa evinde bir şey olmasından korkuyorlardı çünkü şenlik ateşinin teknik olarak bu gece yapılması gerekiyordu.

"Nerede o?"

"Size koordinatları gönderdik. Hemen buraya gelmen gerekiyor." Başımı salladım, telefonu kapattım ve sonra gitmemi istedikleri yerin kampüs dışında olduğunu fark ettim.

Pico'ya baktım. "Benimle gel ama diğer herkesi burada bırak. Kimsenin kampüs dışında olması riskini almak istemiyorum."

Ash'i kampüs dışında bulmanın sonuçları beynime işledi çünkü bunun iyi olmayacağını biliyordum. Saatlerdir onu arıyordum ama bu olamazdı. Lisedeyken her şeyi bitirmeye çalışmıştı ama ben onun daha iyi olduğunu sanıyordum. İyi olduğunu sanıyordum.

Evet, Ember'la zor bir dönemden geçtiklerini biliyordum ama Bay Ortiz'den ve evin sınırlarından uzak olduğu için iyi durumda olduğunu sanıyordum. Hay sikeyim.

Bisiklete atladım, Pico da arkamdan atladı ve garaj yolundan çıkıp adamların bize gönderdiği yönleri takip ettik. Ash neden kampüs dışında bulunmuştu ki?

Yoldan karanlığa saparken, en son görüldüğü yere doğru ilerlemeden önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için çevremizi hızla taradım.

Oraya vardığımda ilk dikkatimi çeken şey arabası oldu. Motosikleti hızla durdurdum ve kaskımı yere atarak attan indim. Aracın etrafında döndüğümde, arabanın bozulmamış durumda olduğunu fark ettim. Orman yolu boyunca uzanan bu küçük açıklığa sıkıştırıldığına dair hiçbir iz yoktu. Bunun yerine, kasıtlı olarak buraya park edilmiş gibi görünüyordu ve bu da rahatsız edici bir olasılığa işaret ediyordu.

"Lütfen," diye mırıldandım, Pico patikadan aşağıya doğru koşarken, yaklaşan dehşetle yüzleşmeyi reddederek metanetli bir sessizlik sürdürdü. O Den'in diğer üyelerine doğru koşarken ben de izleri takip ettim, toprak yoldaki izleri titizlikle belgeledim, ilerlerken takıntılı bir şekilde fotoğraf çektim.

Neyse ki Isles'ta kısa bir süre için iyi bir hava yakaladık ve bu da önemli kanıtların tamamen yok olmasını engelledi ama çamurun büyük bir kısmı çoktan yıkanıp gitmişti. Bir açıklığa giden yolu takip ederken nefesim boğazımda düğümlendi. Loşlukta bile havada ürkütücü bir sükûnet vardı ve içime korkunç bir kesinlik yerleşmişti.

Zaten bildiğim şeye yaklaşırken içimdeki ses bana ihanet etmek istercesine çalkalanıyordu. Çıkıntının üzerinden aşağıya baktım.

Ellerini gözlerine siper etmiş, yere diz çökmüş, önümüzde duran acımasız gerçekliği değiştiremeyecek bir tanrıdan teselli arayan Pico'ya "Cesedi al," diye fısıldadım. Ancak kendimi uzak tutmam gerekiyordu, aksi takdirde bilmeme rağmen onunla aynı ıstıraba kapılacaktım. Bunu kabul etmek istemiyordum ama o çok uzun zamandır sessizlik içinde acı çekiyordu.

"Bunu halledeceğim," diye yemin ettim, çünkü nihayetinde Bay Ortiz'den başka suçlanacak kimse yoktu. Ash'in içine yerleşen canavarı o yaratmıştı. Onu sahicilikten yoksun, maskaralıktan ibaret bir hayat sürmeye zorlamıştı.

"İstiyor musun-" diye başladı Pico.

"Lanet cesedi getirin dedim," diye bağırdım, sonra etrafımı taradım. Bay Ortiz kendi oğlunun ölümünde rol oynadığının ortaya çıkmasına iyi tepki vermeyecektir. Hiçbirimiz onu kurtaramazdık, Ember bile.

Lanet olsun.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Ona ne söyleyecektim?

Ben kayanın her santimini titizlikle incelerken ve diğerleri cesedi alırken Pico da bana katıldı.

"Bilmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

"Ona söylemeye niyetliyim," diye iddia ettim ve onu olduğu durdurdum. Sonra artık Ash'in gölgesinde yaşayamayacağımı fark ettim. Yolumu onun açmam gerekiyordu. Bunun intikamını almalıyım. Bu trajedinin bir daha asla tekrarlanmamasını, bu anlamsız ritüelin sona ermesini sağlamak bir zorunluluk haline geldi. Bu iki yeraltı örgütü arasındaki anlamsız kan davası sona ermeliydi. Güçlerini birleştirerek daha güçlü olabileceklerini fark edemeyecek kadar kördüler.

Ancak bunların hiçbiri şu an için önemli değildi. Şu anda, dünyanın öbür ucuna kadar koruyabileceğim tek kişi olan kardeşim, kalbimde bir boşluk bırakarak aramızdan ayrılmıştı. Bilmediğim, yeri doldurulamaz bir şey-

"Siktir," diye bağırdım, Pico sırtıma nazik bir el koyduğunda gözyaşlarım akmak üzereydi. Bu bizim için çok yabancı bir jestti, ikimiz de bu duyguyu hiç hissetmemiştik.

"Peşinden biri geldi ..."

"Hayır," diye fısıldadım. "Kendi iblislerinden başka kimse . ."

"Rain Fortin." İsmim beni, asla bir parçası olmak istemediğim bir evde, bu Allah'ın belası rahatsız sandalyede oturduğum şu anki gerçekliğime geri döndürdü.

"Oğlum için ayrılmış olan önemli miktarda para kayıp - bana bununla ilgilendiğinizi söylemişsiniz. Nerede bu para?"

Paranın nerede olduğunu biliyordum. Ember'ın sahip olduğu bir işletmenin içindeydi. Tek bir sahibi olan ve IRS dışında kimsenin giremediği sahte bir iş, ama o zaman bile muhtemelen birilerine para verip onun yakasından düşmelerini sağlayabilirdim.

"Hâlâ araştırıyorum." Durakladım.

"Hatırlatsana, Ash'e parayı kim verdi?" Pico paranın kimde olduğunu bildiği için bana iki kez baktı. Ash'in yazıyordu. O vasiyet de gizemli bir şekilde kaybolmuştu.

"Ash'in annesi ona sadece kendisine adanmış bir fon bıraktı. O ölmediği ve fonu başkasına vermediği sürece benim bu fona erişimim yoktu." Bay Ortiz'in gözleri benimkilere dik dik baktı.

"Vasiyet nerede?" Ve şimdi Pico, Ash'e ne olduğunu anlamamın neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayabilirdi. Yapbozun parçaları aniden bir araya gelirken kaşlarının çatıldığını görebiliyordum.

"Hâlâ onu arıyorum. Size o gece ne olduğunu bulmam gerektiğini söylemiştim ve bu özel bilgi parçası tesadüfen kayıp."

Bay Ortiz viski bardağından yavaşça bir yudum aldıktan sonra bardağını yere bıraktı. Bu plan en hafif tabirle aptalcaydı. Kartelin en büyük liderini alt etmeye çalışıyordum. Bu adam benim maaş derecemden çok daha büyük insanlarla uğraşıyordu, ama benim yanımda olan bir şey vardı. Belki küçük bir yumuşaklığı vardı.

Çocuğu için bir yer arıyor ve umutsuzca kazanacağını düşündüğü milyonların nereye gittiğini bilmek istiyordu.

"Hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Tekrar ettim.

Camın cama çarpma sesi evin içinde yankılandı ve ben irkildim ama Pico metanetini korudu. Gerçekten de Ash'in yerine geçmeliydi. Sorumlu kişi olmanın tüm niteliklerine sahipti - gerçek bir lider.

"Oğluma ne olduğunu bilmem gerek."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Bunca yıldır tanıdığım Bay Ortiz'in Ash'ten oğlu olarak bahsettiği tek örnek cenaze töreninde herkesin önündeydi. Onun dışında ya İn'in lideri ya da Ash diye hitap ederdi. Bu inkar edilemeyecek kadar cesaret kırıcıydı.

"Biliyorum ve ne olduğunu çözmek için yorulmadan çalışıyorum-"

"Bu yüzden mi Solis kızıyla yakınlaşıyorsun?"

Mideme inen bir yumruk gibiydi. Bay Ortiz'in Isles'ın her yerinde gözü ve kulağı olduğunun her zaman farkındaydım ama aptalca bir şekilde ketumluğumuzu koruduğumuza inanmıştım. Ember'ı eve getirmenin onu kaçınılmaz olarak ifşa edeceğini tahmin etmeliydim ve tüm toplantıyı ona müdahale etmemekle ilgili hale getirerek aslında her şeyi ortaya koymuştum.

"O tüm bunlar için çok değerli bir varlık efendim." Pico benim adıma araya girdi ve ben de sessizce ona bir kez daha teşekkür ettim. O doğuştan bir liderdi.

"Nasıl yani?"

"Çünkü Ash ve Walsh'a yakındı. O da bu gizemi çözmeye bizim kadar kararlı."

"Bu yüzden mi eski ortaklarımdan biri sürekli onu takip ediyor?" Bay Ortiz öyle bir soğukkanlılıkla cevap verdi ki, oturduğum yerde kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Aynen öyle. Şimdi ne demek istediğimizin özünü anlıyorsunuz. Biz burada sadece varlığımızı koruyoruz."

Bay Ortiz başını yana eğdi ve kelimeleri ağzından koparıp alabilmeyi dilememe neden olan kendini beğenmiş bir ifade takındı. "Peki, bu Bay Santiago Torres'i işe almak için gereken fon nereden geldi?"

"Emanetimden. Babam ölmeden önce benim için bir vakıf fonu oluşturdu, bu yüzden benim kaynaklarımdan geliyor." Bu yarı doğrudu. Santiago'nun yıllık maaşı Ash tarafından karşılanıyordu ama onu işe almak için gereken ilk paranın büyük kısmı benim cebimden çıkmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar saçma görünüyordu çünkü Ember'ın paraya ihtiyacı bile yoktu. Babası ona hayatının geri kalanında rahatça bakabilecek kadar servet biriktirmişti. Ancak ben ona hak ettiği hayatı vermeyi arzuluyordum. Onu koruyan kişi olmak için can atıyordum ve bu yüzden bunu yapmayı kişisel görevim haline getirmiştım.

"Ve tüm bunları organizasyonun iyiliği için mi yapıyorsunuz? Çünkü bu hafta tüm adamlarımı toplayarak küçük gösteriden sonra, neler olduğunu açıkça belirtmek için gelmem gerekti ve belki de kimin yetkili olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum." İşte bu kadar. Kendimi kaybettim. Ruhumda bastırmak için çok çalıştığım öfke sonunda ortaya çıkıyordu.

Ayağa fırladım ve odadan çıkmak için döndüm. Kimse Bay Ortiz'i uygun bir şekilde kovulmadıkça terk edemezdi ama ben bu kuralı değiştiriyordum çünkü bu adamın ne dediği umurumda değildi, iyice sinirlenmişim.

"Bu pozisyonda olmayı ben mi istedim sanıyorsun?" Sanki duvarların içindeki ruhları uyandırmaya çalışıyormuşum gibi böğürdüm. "Evet, siktir git dostum."

Kahretsin, çok iyi gidiyordum, çünkü ikinci kural kimsenin bağırması ya da Bay Ortiz'e yanıldığını söylemeye cesaret edememesiydi. Adam bugüne kadar hiç yanılmadı.

"Affedersiniz?" Bay Ortiz kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu. Tavrı hiç değişmemişti. Ben yetişkin öfke nöbeti geçirirken, o metanetini koruyordu.

"Bu ailenin bir parçası olmayı hiç istemedim. Mafyadan intikam almak için babamı kullandığın kurbanlık kuzunun bedelini ödemek zorunda kalmamalıyım. Onun yakalanmasının ve tüm operasyonunuzun batmasının kefaretni ödemek zorunda kalmamalıydım. Senin zorba kığınla yaşamak istemedim ve bunu talep de etmedim." Ellerimi cebime soktum.

"Bu yüzden Ash , onun hakkında konuşurken ya da ne olduğunu anlamaya çalışırken eline lanet olası bir ayna alıp kendine bakmalısın." Bu belden aşağı bir , ama kelimeler ben onları fark edip geri çekmeden ağzımdan çıktı.

Pico bana baktı ve tam olarak tanımlayamadığım bir hareketle başını yana eğdi, ama içimde kabaran öfke ve kızgınlık, dışarı çıkmak için çaresiz bir iblis gibi büyüdü. Onu durdurmak mümkün değildi.

Buna ne dersiniz deyin yaşadığım travmanın, Ash'in hayatından dolayı taşıdığım suçluluk ve utancın ya da kendi

güvensizlikler, ama köklü acı yüzeydeydi. Artık onu gizlemenin bir yolu yoktu.

Ortiz, "Rain, ne söylediğine dikkat etmelisin çünkü sözlerin geri dönüşü yoktur," dedi.

"Güzel çünkü söylediğim her lanet şeyde ciddiym. Bu hayatı istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Küçük bir evde yaşamak, taşrada gerilim romanları yazmak ve tüm bu pisliklerden uzakta huzur içinde yaşamak istiyorum." Nefesim sertleşmişti, nefes alışım düzensizleşmişti ve göğsümdeki ağrı tüm vücuduma yayılıyordu.

Pico öksürüyordu ve ona doğru bir bakış atmadan önce tüm vücudumun normale zaman aldı. Başını yana eğmişti ama yine de soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ve Bay Ortiz bana bakarken ben de onun sessizce işaret ettiği yöne bakmaya çalıştım.

Ve işte o zaman onu gördüm. Odanın karanlık gölgeleri arasında duran Ember'dı. Arkama baktım. Karanlıktı ve telefonumu kontrol etmemiştim çünkü Bay Ortiz'le etrafta zıplamakla o kadar meşguldüm ki haberim bile olmadı. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve ben de çaresizce bu orospu çocuğunu yolumdan çekip ona koşmak ve sorunun ne olduğunu sormak istiyordum.

Ember'in ne kadarını duyduğundan emin , "Hesapta ne olduğunu öğreneceğim," dedim. Ona daha sonra bilgi vermek istiyordum ama aynı zamanda Bay Ortiz'i misafirimiz konusunda uyarmamak için sakince ayrılmam gerekiyordu.

"İzin verirseniz gitmem gerek," diye mırıldandım ama eli bana doğru fırladı, dirseğimin hemen altından tutup sıkıca kavradı.

"Ben sana izin kadar gitmiyorsun," diye homurdandı.

"Hayır." Bu sefer dayanabildim. "Gitmem gerekiyor. Bu akşam için yeterince ev sahipliği yaptım. Bitirmem gereken derslerim var."

"Beni dinle, evlat. Otur kışının üstüne."

"Ya da ne?" Omuz silktim. Bu noktada, her şey burada kalmaktan daha iyiydi ve bu lanet olası pislik beni Den'in oturma odasında vuracak kadar aptal değildi, bu yüzden ne tehdit ettiği umurumda değildi.

"Dinle," diye sakince ekledim, Ember'ın varlığı beni daha da topraklarken vücudumdaki normalliği yeniden kazanıyordum. Kendimi güvende hissediyordum. "Dürüst olmak gerekirse, paranın nereye gittiğini bulmak için her ne plan yaptıysanız, şemalar beni açacak. Pico tüm bunları anlayabilecek en iyi kişi. Aslına bakarsan, muhtemelen o daha iyi

Ama henüz konuşmanın bu kısmına hazır olduğunuzu sanmıyorum."

Bay Ortiz ben konuşmamı bitirdikten sonra ayağa kalktı ve Pico'ya baktı. "Kıza dövme bu yüzden mi yaptınız? Oğlumun emrimi kabul etmediğini biliyorum ama dövme ona veren sizsiniz."

Sertçe yutkunurken utandığımı hissettim. Ember'a dövme yaptırmak benim seçimim değildi; burası beni buna zorladı. Ama bunu yaparak onun güvende olacağını da biliyordum. Onu koruyacaktı. Ben onu koruyacaktım. Çarpık bir şekilde bizim kızımızdı.

"Bunu ona verdim çünkü üstlerimin istediği bir emirdi. Bunu ona verdim çünkü uyuşturulduğunu ve başına daha kötü şeyler geldiğini hayal bile edemiyordum, bu yüzden en azından benimle birlikteyken güvendedeydi."

Elini benimkine doğru uzatırken, "Sende oğlumda olmayan bir şey vardı," dedi. "Ve buna saygı duyabilirim."

"Hangisi?"

"Beyin."

Gözlerim Bay Ortiz'in omuzları üzerinden Ember'in yıkıldığı yan odanın köşesine kaydı. Bu yöne doğru yürüyordu. Pico da aynı şeyi fark etmiş gibi beni yoldan çekti, ben de homurdanarak veda ettim ve Pico konuyu değiştirerek Bay Ortiz'i daha çok ilgilendiren konulardan bahsetmeye başladı. Para.

Evin arka tarafına doğru süzıldüm, Ember'adımlarının ortasında yakaladım ve elimi ağzına götürerek sessiz olması için yalvardım. Eğer bir şey söylerse, bu ikimiz için de işleri daha da kötüleştirecekti, bu yüzden Bay Ortiz'i ürkütüp bize doğru bakmasını istemedim.

Gözyaşlarının bir kısmını nazikçe silerken kulağına "Hadi," diye fısıldadım.

Tam dışarı çıktığımızda durakladım ama onu eve doğru itmeden önce değil.

"Ne yapmak üzere olduğunu sanıyorsun?" Havladım. "Oraya koşup birdenbire lanet olası Kartel işine mi bulaşacaktın?" Hay sikeyim. Ona bağırarak istememiştim. Pişmanlık midemde çalkalanıyor, midemin bulanmasına neden oluyordu.

"BEN-BEN-"

"Özür dilerim. Çok kızmıştım." Sözüünü kesip içtenlikle özür dileyerek itiraf ettim. "Onun yanındayken bambaşka biri oluyorum."

hiç tanımıyorum ve bunun olmasından nefret ediyorum, ama oluyor ve ben sadece bir insanım."

Narin parmakları dudaklarıma bastırdı, ardından serbest kalan eli sırtımın alt kısmına dolandı ve beni kendine doğru çekti.

"Şşşt," diye mırıldandı. "Sorun yok. Anlıyorum." Tanrım, konuşma şekli omurgamın arkasını gıdıklayan tüyler gibi hissettiriyordu. Melodik ve güzeldi, aynı zamanda güvenli ve rahatlatıcıydı. Bir sesin içimde bu duyguları nasıl yaratabildiğini anlayamıyordum.

"Rain-"

"Ne duydu?" Gözlerinin içine bakarken sesim yumuşadı, sahiplenme içgüdülerim alevlendi, göğsümde derin bir özlem hissettim.

"Her şey," diye fısıldadı, sesi titriyordu, alt dudağı titriyordu. Ay ışığı narin yüz hatlarını gümüşü bir parıltıyla boyuyor, etrafımızı saran karanlık ormanda onu ruhani bir görünüme büründürüyordu.

"Çok özür dilerim, Ember." Tek bir damla gözyaşı dökülürken parmakları kulağının arkasına gitti.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Yalan söylemeye başlamayacaktım. "Neden?"

"Zaten seni yormak ve bayıltmak için ilaç vermişlerdi. Başka seçeneğim yoktu. Ash bunu yapmak istemedi ama işaretlenmediğin takdirde özellikle Dansport'a geri döndüğünde sırtında daha büyük bir hedef olacağını biliyorduk. Bunu yaptım çünkü buna ihtiyacın vardı ve ben de doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

Başını iki yana salladı. "Buna inanamıyorum. Ben hep Ash'in yaptığını sanırdım." "Hayır. Dövme makinesi olan bendim. O için ben yaptım. Talimatı o verdi."

"Bunu bana neden hiç söylemedi?"

Omuz silktim çünkü hiçbir fikrim yoktu. "Aklıma gelen tek neden beni korumak. İyi geçinmemizi istiyordu. İkimiz de onun için çok önemliydik."

Öğrendiği bilgileri işlerken durakladım. "Çok üzgünüm, Ember."

Kısık ses tonum içimde acı ve suçluluk duygusuyla doluydu. "Ailelerimiz..." Sesi kesildi.

"Biliyorum ama biz ebeveynlerimiz değiliz. Onların kurallarına göre yaşıyoruz. Biz tarihin tekrerründen ibaret değiliz."

Başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı usulca. "Biz değiliz."

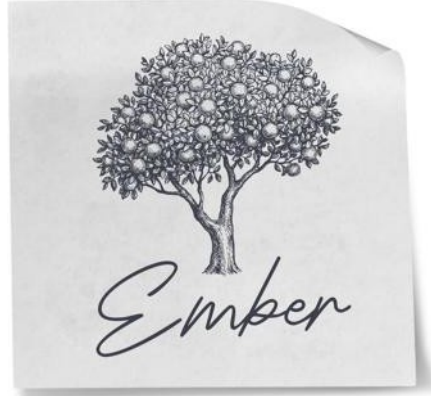
Onu kendime doğru çektim, sıcaklığına karşı koyamıyordum, kalbim ormanın engebeli zemininde onun yumuşaklığıyla çarpıyordu. Kadim ağaçlar etrafımızda yükseliyor, dalları sırlarla dolu bir gölgelik oluşturunuyordu.

"Benimle gel," dedim ısrarla, aramızdaki bağ hissediliyordu, ay ışığı yüzüne büyüleyici gölgeler düşürüyordu. Yıldızlara baktım ve sanki bazıları bana doğru parıldıyormuş gibi hissettim.

İyiymi, kardeşim. Alternatif bir evrende, bu Ash'in izniydi ve Ember'ı oraya götürmek için ihtiyacım olan tüm güvenceydi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim için özel olan bir yer," dedim ona şık, karartılmış bir kask uzatırken, mat kaplaması gecenin içinde belli belirsiz görünüyordu. Hiç tereddüt etmeden bisiklete bindi, kolları beni sardı, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturdu. Onu yakınımnda tutmayı bu kadar sevmem beni şaşırtmıştı, içimde kabaran sahiplenme duygusu kontrol edemediğim bir ateşti. Eve ikinci kez bakmadan garaj yolundan çıktım çünkü isteyebileceğim her şeye burada sahiptim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama Rain'i duyduğumda içimde açıklanamaz bir dürtü kabardı. Ona doğru yürümek ve her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek için can atıyordum. Onu affetmek içimden geliyordu ama aynı zamanda biraz alçakgönüllülük göstermesini de arzuluyordum. Aramızda belirgin bir şey vardı - daha önce yaşadıklarımın farklı ve önemli bir şey. Duyguların olağan kasırgasından yoksun, istikrarlı ve ayakları yere basan bir şeydi. Bağımız karşılıklı saygı üzerine kuruluydu.

Eğer bunu birine tarif etmem gerekseydi, Ash'e olan aşkımın ani ve tutkulu olduğunu söyledim. Ash'i tüm kalbimle seviyordum ama Rain'le olan ilişkim de giderek büyüyordu. Sanki bir temel inşa ediyormuşuz, gelişen bir ağacın köklerini besliyormuşuz gibi hissediyordum. Bu köklerin bizi nereye götüreceğini keşfetmek, güzel çiçeklere tanık olmak istiyordum. Aramızdaki bağın sadece ikimizin de yaşadığı travmanın bir sonucu olmadığından emin olmak çok önemliydi. Kendimi tamamen adamadan önce birbirimizin hayatlarını daha derinlemesine araştırmayı, ortak ilgi alanlarımızı ve farklılıklarımızı ortaya çıkarmayı arzuluyordum.

Ancak odaya girip Rain'in Bay Ortiz'e karşı çıktığını gördüğümde yasak bölgeye girdiğini fark ettim. Patronla asla saygısızca konuşmazdın. Yine de, o anda ona olan merakım derinleşti. Duygularımızın karmaşık katmanlarını çözmeye açtım.

Gözlerimi kapattım, beni ormanda yönlendirirken başımı Rain'in sırtına yasladım. Kısmen bu aptal motosikletten korktuğum için, ama aynı zamanda kendimi güvende hissettiğim için.

Güzel bir sükunete daldığımda, ormanın küçük bir bölümüne yanaştık ve burada büyük bir ağaç gövdesinin arkasına bir ATV park edilmişti.

Yağmur beni indirmeden önce motoru ağacın arkasına çekti.

"Bekle. . . beni bu ölüm tuzağına soktun ama şimdi de buna girmem gerektiğini mi söylüyorsun?" ATV'yi işaret ettim ve Rain sadece kıkırdadı.

"Hadi, mi pareja. Araba kullanmana bile izin vereceğim." Anahtarları bana fırlattı, ben de havada yakaladım.

"Neye ya da nereye gittiğimi nasıl bileceğim?" Ben sordum.

"Sana rehberlik edeceğim." Basitçe cevap verdi, bu sadece merakımı daha da artırdı.

Siktir et. Değişiklik mevsimi geldi, bari bunu bir deneyeyim. ATV'ye bindim ve Rain benim için çalıştırmaya yardım etti. Arkama bindi ve göğsünü sırtıma iyice bastıracak şekilde eğildi.

Durgun bir şekilde parmaklarını benimkilerin üzerine koydu ve başını kulağımın kabuğuna yasladı.

"Sür," diye emretti ve kelimeyi yavaşça, ama emir verir gibi söylemesi tüm bedenimi ürpertti. Yutkundum ve küçük açıklıktan çıkıp ilerlerken soğuk havanın ciğerlerime nüfuz ettiğine yemin ettim.

Yalan söylemeyeceğim, bu başlangıçta görüldüğünden çok daha zordu, çünkü devasa çam ağaçlarından kaçmak zorunda kaldım ve derine indikçe birbirimize daha da yaklaştık.

"Çok iyi gidiyorsun, mi pareja." Elleri işin yaparken, bizi ormanda yönlendirirken Yağmur övgüler yağdırdı.

"Artık çok yakınız," diye fısıldadı ve dünyanın en küçük kulübesinin verandasını küçük bir ışığın aydınlatığından emin oldu.

Rain, "Frene bas, gazı bırak ki yavaşlayabilelim," diye talimat verdi.

Yaptım ve durduk. Ormanın bu kısmı çok daha karanlık ve serindi ama vücudumda hissettiğim gerginlik sadece ormanda olduğumuz için değildi.

"Burası neresi?" Nefesim boğazımda düğümlenerek sordum.

"Av kulübem," diye cevap verdi ve birden her şey yerli yerine oturdu. Burası Ash'in geçen yılki şenlik ateşi sırasında geceyi geçirmesi gereken yerdi.

"Bu senin mi?" Ben sordum, o da başıyla onayladı.

"Birinci sınıftayken babamın bana verdiği parayla almıştım." Kısa bir süre durakladı ve orada daha derin bir hikaye olduğunu hissettim. "Den'den kaçacak bir yere ihtiyacım vardı, ben de birkaç adamla birlikte burayı herkes için bir sığınak gibi gösterdim. Su tesisatı ve akan su için arka tarafa bir foseptik tankı bile yerleştirdik. Ve işte burası."

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Kulübe, yükselen çamların arasında büyüleyici ve rustik bir hava yayıyordu. Mütevazı bir meskendi ama Rain'in burayı kendisinin inşa etmiş olması onu daha da sevimli kılıyordu.

"İnanılmaz," diye mırıldandım, ön kapıya yaklaşırken hayranlığım açıkça belli oluyordu.

Yağmur önümde yürüdü ve kapının kilidini açtı.

"Işıklar nasıl yanıyor?" diye sordum.

"Dün buradaydım." Sonra içeride ne olduğunu görebilmem için kapıyı iterek açtı. İçeri girdik ve eski ve şirin küçük kulübeye hoş bir şekilde şaşırdım. Tam anlamıyla küçük bir banyosu olan tek bir odaydı, ama köşede tam boy küçük bir yatak, diğer köşede iki okuma koltuğu ve küçük bir mini mutfak vardı.

"Bekle, buna bayıldım." Yağmur'u ve kendimi şaşırtarak haykırdım.

"En nadide kitaplarımdan bazıları burada." Sandalyenin üzerindeki gömme kitaplığı işaret etti ve bazı kopyalara göz attığımda şok oldum.

"Vay anasını." Agatha Christie, Stephen King ve tanımadığım başka yazarların nadir bulunan ilk baskıları vardı çünkü birbirlerine çarpan perileri okumayı seviyordum.

"Harika, değil mi?"

Odanın ortasında durakladım. "Beni neden buraya getirdin?" diye sordum ama sesim her zamankinden daha yumuşak ve çok daha ürkek çıkıyordu, öyle ki bana neredeyse eski Ember'ı hatırlatıyordu.

Ellerini cebine soktu ve bu ışıkta onun gerçekte kim olduğunu gördüm. Ash'in olduğu gibi doğuştan lider değildi. Herkesin olmasını istediği hikâyedeki kötü adam değildi.

Cevap veremeden ona doğru yavaş bir adım attım. "Kitaplara kafayı taktığında çok tatlı oluyorsun."

Kıkırdadı, elini saçlarında gezdirdi ve benimle göz teması kurmaktan kaçındı. "Sanırım. Kitap zevklerimizin farklı olduğunu biliyorum ama ben her zaman korkuya takıntılı olmuşumdur ve bir yazar olarak yayınlanmak gerçekten hayalim."

Bir an durakladı. "Kazadan önce ve şimdi her şey karmakarışık."

"Ama öyle mi?" Başını eğdi. "Kulak misafiri olduğum kadarıyla, hepsini bırak. Babandan kalan kendi paran var. Bay Ortiz seni serbest bırakacak-"

"Hayır, bırakmayacak Ember, ona paranın nereye gittiğini söyleyene kadar olmaz."

Konuşmanın bir kısmına kulak misafiri olmuşum ve paranın nerede olduğunu hemen anlamıştım.

"Dansport'ta, benim evimde." Rain başını salladı.

"Banka hesabımda. Ben ... yas tutarken aniden hesabıma yatırılan milyonlarca dolar." Bir başka sessiz baş sallama.

"Öldüğü gece her şeyi senin üzerine yaptım. Evi kendim için almıştım ama o anda senin ihtiyacın olduğu daha mantıklı geldi. Sen uyurken, hepsini evin içine koydum."

Ash'in bana evi aldığını sanıyordum. Göğsümün ikiye ayrıldığını hissedebiliyordum.

"O paraya ihtiyacım yok," diye fısıldadım ve sonra Rain getirdiği sırt çantasının içine uzandı ve bir belge çıkardı.

"İhtiyacın olmadığını biliyorum ama bu senin," diye fısıldadı ve üzerinde "Son Vasiyet" yazan kâğıdı bana uzattı.

Yağmur yanıma gelip vurgulanmış bir bölümü işaret edene kadar yasal jargonun çoğunu anlamadan taradım.

"Ember Solis, İsviçre'de yerleşik bir offshore hesapta tutulan ve özellikle hesap numarası: 08429 ile tanımlanan mirasımın tamamının atanmış lehtarındır. Bu vesileyle, söz konusu mirasın münhasır alıcısının kendisi olduğu teyit edilmektedir."

Durakladım, az önce okuduğum şeyi fark ettim. Bunu planlamıştı. Bunun olacağını biliyordu, bu yüzden başka birinin onu zorlamasına imkan yoktu, çünkü buna zamanı olmazdı-

Rain sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Telefonunu buldum." Çantamdan çıkardım ve ona gösterirken doğrudan ikimizin birlikte çekilmiş fotoğrafını açtı.

Yağmur yüzünü buruşturdu.

"Sen . . . Orada mıydın . . ." Durakladı ve bana arkasını döndü. Ellerini saçlarında gezdirdi ve ben de arkasına geçip kollarımı kalın göğsüne doladım. Başımı sırtına, geniş omuzlarının arasına yasladım.

"Sesli mesajlarını duydum. Hepsini." Sesim kısık bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Bir eliyle parmaklarımı tuttu ama arkasını dönmedi. "Başka bir şey buldun mu?"

sonraki cümleyi zar zor söyleyebildim ama yutkundum ve kelimeleri çıkarmayı başardım. "Bana beni sevdiğini söyleyen bir mesaj gönderdi."

"Arkanı dönebilir misin?" Ben sordum.

Beni yavaşça göğsüne bastıracak şekilde hareket ettirdi.

"Benim için böyle hissettiğini fark etmemiştim," diye fısıldadım. "Tüm bunlar hakkında böyle hissettiğini fark etmemiştim." Küçük kulübenin etrafını işaret ettim, kırsalda huzur içinde yaşamak istediğine dair itirafını hatırladım.

"Bundan nefret ediyorum. Sevdiğim tek kişiyi, Ember'ı nasıl çözdüğünü izlemekten nefret ettim. Çünkü ben de onu seviyordum." Elimdeki fotoğrafa baktı.

"Bunu yanımda götürebilir miyim? Benim için çalışan bir bilgi işlemcim var, Kartel için değil. Çözebileceğim başka parçalar olup olmadığına bakabilir." Ona teslim ettim.

"İhtiyacınız olan şeyi kendinize gönderdiniz mi?"

"Evet." Ash'in beni terk ettiğine ve benim de onu terk ettiğime dair ekran görüntüleri ve ses kayıtları göndermişim.

"İyi misin? Bunu mu buldun?" Rain bir an durakladı ve güldü. "Bunu gerçekten bulduğuna ve çalıştığına inanamıyorum. Bunca zamandır havanın böyle olması çok çılgınca."

"Anlıyorum," diye cevap verdim, gülerek güvensizliğimi paylaştım. "Rain, konuya bağlı kalmanı istiyorum."

"Ne hakkında, Ember?" Elimi tuttu ve beni köşedeki rahat okuma koltuklarından birine götürdü. Sonra mutfığa yöneldi ve küçük buzdolabından iki ananas aromalı maden suyu aldı.

"Bunları beğendin mi?" Ben sordum.

"Hayır." Omuz silkti ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Ama sen biliyorsun."

Gözlerimi ona diktim ve aramızda beliren duyguları ele almamız gerektiğini fark ettim. Rain her zaman ihtiyacım olan cevapları veriyor gibi görünüyordu, bu yüzden bu konudan kaçınması anlamlıydı.

"Bu konuşmayı gerçekten yapmamız gerekiyor," diye ısrar ettim. "Şimdiye kadar olduğu gibi bundan kaçınmaya devam edemeyiz."

Ağır bir i geçirdi. "Ember, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu çok karmaşık." Maden suyunun üstünü açmadan önce elini saçlarında gezdirdi ve uzun bir yudum aldı.

"Seni tanımak istiyorum. Kitaplara olan sevginin yanı sıra, Rain'i ... Rain yapan nedir?"

Gülümsedi, sonra durakladı, ağzının kenarları kaşlarını çattı. "Bilmiyorum ve sanırım her şeyile ilgili sorun da bu. ocukluğumun ve yetişkin hayatımın çoğunu Ash için yaşayarak ve onun korunduğundan, evinde huzur içinde olduğundan ve sevildiğinden emin olarak geçirdim. Onun lm atmosferde bir delik açtı. Bunu nasıl dolduracağımı bilmiyorum."

Sandalyeden sıçradım ve şimdi karşımda oturduğu sandalyenin üzerine, kucağına kaydım. Elleri kaalarını kıvrımlarına sıkıca bastırdı ve vücutlarımız sanki her zaman birbirimize aitmişiz gibi, mükemmel bir yapboz parçası gibi birbirine kaynaştı.

"Küçük bir şeyile başla," diye mırıldandım, çenesinde büyüyen yumuşak kirli sakalla oynamak için uzandım. "Mesela, en sevdiğin renk ne?" Mırıldandım.

"Neden ?" diye sordu sessizce. "Ne gibi?"

"Yani ... nemsiyor musun? Senin için neden bu kadar önemli ki? Ona her zaman aşık olacaksın."

Gğsmdeki sızı o kadar büyüdü ki söyleyecek söz bulamadım.

"Sanırım geçen ay öğrendiğim şey de buydu," diye mırıldandım kulağının dibine doğru. "Ash'i sevdim. Onu her zaman seveceğim ama sanırım kalbimde şu anda yaşadığım hayatla ilerlemek için yer var."

Sesimi daha da alalttım ve sonra elim hala yüzünde şekilde geri çektim ve gözlerimiz kilitlendi.

"Ben de sensiz günlerimi hayal edemiyorum Yağmur. Bütün bunlar olup bittikten sonra bile seni kaybetmek istemiyorum," dedim dudağımı ısırarak. "Ama o gece ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu benim için çok önemli."

"Ben de yle."

"Ve şu anda bu her neyse aceleye getirmek ya da etiketlemek istemiyorum. Buna hazır olduğumu sanmıyorum çünkü bu diğerlerini de dahil etmek anlamına gelir, inisiyasyon-"

"Hayır," diye hırladı. "Aramızda asla böyle bir şey olmayacak." Yağmur belimi kendine doğru daha sıkı çekti.

"Benimsin," diye fısıldadı kulağıma. "Sen sadece benimsin."

Yanaklarımı okşadı ve ben onun dokunuşunda eridim. "Mavi rengi severim."

Geri çekildim, dudaklarımın kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "Mavi mi? Ben seni depresif bir gri olarak tanımlardım."

Kıkırdadı. "Hayır, Isles'ta o renkten fazlasıyla var. Şimdi sıra bende."

"Pekâlâ." Parmakları yüzümün hatlarını izlemeye devam etti.

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Eğer herhangi bir şey seçebilseydin."

"Onun hikayesini, bizim hikayemizi yazardım, böylece sonsuza dek anılırdı," diye cevap verdim, beni onun olmak istediğiyle ilgili son itirafından ve duygularımızla ilgili karşılıklı dürüstlüğümüzden sonra biraz tereddüt ettim.

Ash'ten bahsettiğimde bile eli yüzümde hiç durmadı. Başımı yana doğru eğilecek şekilde çekti ve kulağıma fısıldadı, "Bence bunu yapmalısın."

"Keşke," diye yorum yaptım. "Babamın benim için bir planı olduğunu biliyorum, beni arkadaşlarından biriyle evlendirmek. Bu konuda hiç konuşmadık ama hep öyle varsayıldı."

Odanın her yerinden alçak bir hırıltı duyuluyordu.

"Çok şey yaşadım Yağmur," diye fısıldadım. "Sanırım artık tek istediğim kırsalda sessizce yaşamak." Durakladım.

"Belki gelecekteki hayatımızda komşu olabiliriz." Sıcak bronzlaşmış elleri alnımdaki saçları süpürmeden önce kıkırdadım.

"Hayatta yaşadıkların senin hikayeni yazdı. Seni daha güçlü kıldı" diye ekledi, ama ben sadece sevindim çünkü sürekli okuduğum şey buydu, ama bu doğru değildi.

"Hayır," dedim, hâlâ kucağında olacak şekilde yer değiştirdim ama şimdi gözlerim ona sabitlenmişti. "Hayatımda yaşadıklarım beni neredeyse mahvediyordu. Bana kâbuslar gördürdü. Gerçek kimliğimi çaldı. Bana derin bir yalnızlık ve neredeyse beni mahvedecek bir acı hissettirdi." Derin mavi gözleriyle bana baktı.

"Bana istemediğim bir şey verildi. Aslında, ailemden, Walsh'tan, Ash'ten, hatta şimdi bile farklı bir hayat yaşamak için çaresizdim ama yaşamayı öğrenmeme yardımcı olan şey travmaydı. İçinde debelendiğim bu pislikte kendim hakkında çok şey öğrendim - gücümü, kuvvetimi ve acının üstesinden gelme yeteneğimi."

Duraksayıp odanın loş ışığına ve pencerelerin ötesindeki sık ağaçlı ormana bakarken dudaklarımdan temizleyici bir nefes çıktı. "Lütfen bana bu hayatta katlanmak zorunda kaldığım zorluklar yüzünden daha güçlü olduğumu söylemeyin. Hayır, tüm bunların üstesinden geldim çünkü en başından beri sahip olduğum içsel gücümü ortaya çıkardım."

Parmakları dudaklarıma doğru ilerlemeden önce aramızda ürkütücü bir sessizlik geçti. Parmakları dudaklarımın dış hatlarını çizirken omurgamdan bir ürperti geçti.

"Bu ağızdan çıkan kelimeler soğuk bir günde iyi bir kitaba sarılmak gibi. Bu hissi bilir misin?" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak sandım. Tam bir cümle kuramayınca sadece başımı salladım.

"Ember?" diye homurdandı alnımı kendi alnına indirirken, başparmağı hâlâ ağzımın etrafında dönüyordu.

"Öyle mi?" Kalbim dakikada bir mil hızla atarken ve ciğerlerim yavaş yavaş nefessiz kalırken zar zor konuşabiliyordum.

"Seni öpmem gerekiyor ama sınırlarına saygılı olmaya çalışıyorum." Parmağı ağzımı ayırdı ve kucığında kayarken yavaşça ısırdım. Çok sertti. Boştaki eli boynumun arkasına dolandı.

"Ah," inledi alnımızı birbirine bastırarak.

Ortak sessizliğimizin kozasında, kalp atışlarımdan gürleyen ritmini neredeyse duyabiliyordum. Başparmağı büyüleyici bir şekilde keşfetmeye devam etti, vücuduma ürperti gönderen yavaş, kasıtlı bir okşayış. Elimde olmadan usulca ısırdım, daha fazlası için can atıyordum, çünkü içimde bir arzu havuzu oluşmuştu ve her geçen saniye yoğunluğu artıyordu.

Güçlü elleri beni saçlarımdan kavradı ve boynumun savunmasız genişliğini ortaya çıkaran bir güvenle beni geri çekti. Nefesinin sıcaklığı, ılık bir fısıltı gibi, çenemden yukarıya doğru ilerliyordu, her yavaş hareketi bana enfes bir işkence gibi geliyordu. Bir zamanlar şefkatle pelüş dudaklarımda gezinen parmakları şimdi sahiplenici bir niyetle çenemi tutuyor, ağızlarımız birbirinin üzerinde gezinene kadar beni aşağıya doğru yönlendiriyordu. Etrafımızdaki hava elektrik gerilimiyle çatırdıyor gibiydi, kilitlenmiş bakışlarımız ikimizin de inkâr edemeyeceği derin bir bağı ortaya çıkarıyordu.

Bir duraklama
daha. "Siktir
et."

O kısıacık anda dudakları dudaklarımı kavradı ve tüm direncimi tüketen bir özlem alevini tutuşturdu. Sıcak ve dolgun ağzı, sanki benimkiyle birleşmek için özel olarak üretilmiş gibi kusursuz bir uyum hissettirdi. Yine de beni bu kadar tamamen teslim eden sadece dudaklarının benimkine karşı hissi değildi, aynı zamanda hareket etme şekli, dilinin her hesaplanmış vuruşu ve fiskeşi beni baş döndürücü bir ihtiyaç uçurumuna gönderdi. Her zamanki çekingen tavrından keskin bir şekilde ayrılan atılganlığı, teslim olmamı emrediyor, dudaklarımı ustaca ayırıyor ve beni öpücüğün derinliklerine götürüyordu.

"Hayal ettiğim her şey gibi," diye mırıldandı pantolonunun arasından. Sadece küçük bir inilti çıkararak karşılık verebildim.

"Bunu bir daha yaparsan pantolonuma boşalabilirim, mi pareja."

Tekrar yer değiştirdim, böylece onun üzerine çıktım ve dizlerim büyük boy okuma koltuğunun minderine gömüldü. Bu pozisyonda aynı boydaydık ama ağzı benimkini hiç terk etmedi. Ben sadece kalçalarımı yavaş daireler çizerek karşılık verdim.

"Siktir." Elleri yüzümden ayrılıp yavaşça vücudumun yanlarını okşarken şimdi inleyen oydu. "Her kıvrımı."

Parmakları, tişörtümün içinde kabaran göğüslerimin etrafında nazikçe dolaştı. Üzerimde tayt ve büyük beden bir gömlek vardı ama vücutlarımız arasındaki sıcaklık bana bin derecelik bir saunada oturuyormuşum ve soyunmam gerekiyormuş gibi hissettirdi.

"Her santimini." Kulağımın kabuğuna fısıldamak için eğildi.

Elleri kalçalarımın doğru ilerleyip kıkımın üstündeki kıvrıma inerken "Her dalışta," diye düşündü.

"Sen benim mükemmelliğimsin." Dili tekrar ağzıma girerken dudakları dudaklarımda . Ellerim sanki kaybolmasını istemiyormuşum gibi yüzünü kavradı. Bu öpücüğün bitmesini istemiyordum.

Her anına kendimi kaptırmıştım. Ağzının benimkini ateşli bir sıcaklıkla sikmesi sadece benimkini yoğunlaştırıyordu.

"Benim için ıslanıyor musun, Em?" diye mırıldandı.

"Mm-hm." Anlaşılan tutarlı bir cümle kurma yeteneğimi kaybetmiştim.

"Ağzını kullan, Ember. Söyle bana, eğer buraya uzanırsam" - taytının kemerini çekiştirdi - "ıslak küçük amcığını beni beklerken bulacak mıyım?"

Çıkarabildiğim tek ses "Mmmm" oldu.

"Nefes kesici kelimelerini kullan, Em." Parmağı göbeğimde gezindi ve sonra taytımı açarak elini taytımın üst kısmına dayadı.

Dantelli erkek şortu.

"Evet, sıırıslıklam oldum," diye bağırdım çok ağır bir ihtiyaçla. "Lütfen."

Biri bana böyle dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bedenimin bu adama karşı beslediği arzu doyumsuzdu. Bu ilkel bir çekimdi ve kendimi onun varlığının her yönüne yoğun bir şekilde çekilmiş buldum.

"kalk," dedi beni kaldırırken. Dizlerim titrediği için kendimi zorlukla tutabiliyordum. Sanki son bir saat içinde duruşu bir şekilde daha da büyümüştü. "Çıkar şunları."

Pantolonuma odaklandığında gözlerim onu takip etti. Hiç düşünmeden üzerimden çıkardım.

Pantolonsuz, gömleğim tam kırımın kıvrımına denk gelecek şekilde orada izledi.

"Ne?" diye sordum. Orada durup ellerini cebine sokarak yarım adım geri çekilirken sordum.

"Ben sadece manzarayı seyrediyorum," diye homurdandı. "Dur." Yanaklarım kızardı.

Uzanıp bileğimi tuttuğunda gömleğimi aşağı doğru itmeye çalıştım.

"Hayır. Sen dahil hiç kimse artık benim olana dokunamaz."

Lanet bir su birikintisiydim ve ondan daha fazlası için çaresizdim. Zonklayan amıma dokunmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki her şeyi yapabilirdim.

"İç çamaşırını çıkar, Em," diye rica etti, ben de mecburen çıkardım. Eli gömleğimin eteklerini kaldırdı ve yatağa doğru işaret etti.

"Yatağın kenarına doğru yürüyün. Arkanı dön, yüzünü duvara dön ve çerçeveyi tut." Şilte, zarif bir şekilde kıvrılan, karmaşık bir şekilde tasarlanmış spirallerden oluşan bir dörtlü ile övünen antika bir spiral çerçevenin üzerine tünemişti. Yatağın alt kısmına tutunmamı işaret etti.

Yatağa yaklaştım, spirallere ulaşmak için belimden eğildim, parmaklarım onları kavramak için uzandı.

"Bacaklarını aç." Parmakları muhtaç küçük amcığma doğru ilerlerken, daha fazla dokunuşu için çaresizce mecbur kaldım. Üçüncüyü eklemeyen önce iki parmağını içeri soktu.

"Oh lanet olsun." O kadar yüksek sesle inledim ki ormandaki hayvanların bizi duyacağına ikna oldum.

Parmakları beni beceriyordu ve ben de parmaklarının üzerinde zıplayarak onun hareketleriyle kendi hareketlerimi eşleştiriyordum. Diğer eli kırımın yanağını okşarken birbirimizle senkronize olmuştuk.

"Çok güzel amına koyayım," diye homurdandı. Döndüm ve eli serbest kalan sikini çılgınca hareketlerle salladı. Zonkladıkça büyüklüğü beni büyülüyordu. Bu lanet bir ... dinozordu ve amıma yaklaştığı düşüncesi omurgamdan aşağı bir tedirginlik ve merak heyecanı gönderdi.

"Arkanı dön," dedi üç parmağını göbeğime sokarken, başparmağıyla klitorisimin tepesine hafifçe vurarak beni bir sarmalın içine soktu.

"Dayanamayacağım." Vuruşları hızlandıkça inledim. Parmaklarının üzerine bu kadar çabuk boşalmam utanç vericiydi ama neredeyse bir yıldır kendi parmaklarım da dahil olmak üzere kimse bana dokunmamıştı, bu yüzden derin bir unutkanlığa gömülmeye çok yakındım.

Daha fazla fiske.

Beni acı ve zevke katlanana kadar gererken etrafımda daha fazla ıslaklık birikti. Ellerine doğru hamle yaparken ellerim çerçeveyi zar zor kavrayabildi ve onun üzerinde patladım.

"Aman Tanrım." İnledim, orgazmımın derinliklerine daldım, gevşerken dalgayı sürdürdüm, sonunda arkamı dönmeden önce elleri artık çok doymuş amımı terk etti.

Aleti hâlâ sertti ve ellerinde, vücudumda ya da yerde döl izi yoktu, bu yüzden dudaklarımı ayırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bu adil mi?" Kulağa daha çok soru gibi gelen bir sesle mırıldandım. Bana doğru birkaç adım atıp elleriyle çenemi açarken yüzünde bir sırıtma dans etti. Zevk veren eli döllerimi sikinin üzerine sürdü.

"İyice aç, Em," dedi. "Canın yanacak, bu yüzden çok yavaş hareket etmelisin."

Talimatları içime bir elektrik şoku gönderdi ve çaresiz küçük amım ikinci raunda hazırды. *Sakin ol.*

Çenemi açtım, ağzımın arkasını olabildiğince gevşettim. "Yavaş gideceğim."

Kocaman sikinin ucunu dilimle fiskelerken başımı salladım, ıslak amımın ve ön sperminin karışımını yaladım ve hepsini yuttum.

"Tadımızı seviyorum." Sikini ağzımın derinliklerine bastırırken inledim ve öğürdüm.

"Vay anasını," diye mırıldandım bir ağız dolusu sikin arasından. "Çok büyük."

Rain bir kıkırdama çıkardı ve içime daha fazla bastırdı. O kadar büyüktü ki boğazımın arkasına çarpıp duruyordu, bu yüzden ağzımı açmaya çalıştım ve daha derine girmesine izin verdim.

"Beni içine almakla çok iyi yapıyorsun." Serbest kalan elim ona rehberlik etmek için uzandığında övdü.

Sonunda içeri girdiğinde fısıldadı, "Şimdi, çok yavaşça ileri geri git. Başta çok hızlı gitmeye çalışma."

Söylediğini yaptım ve yavaşça onu emdim, boştaki elimi ağzımın alamadığı kısımları okşamak için kullandım.

"Evet, Em. Ağzın benim için yaratılmış." Hay sikeyim. Onun sahipleniciliği isteyebileceğim tek şeydi.

"Ne kadar iyi bir kız," diye homurdandı ve boynumu tuttu, böylece bakışlarımız birleşti ama sadece bir anlığına, başını kaldırıp sikini ağzıma sokmadan önce.

Emmek ve dilimi gezdirmek arasında gidip gelirken, onu içime almaktan zevk alıyordum, sonra ağzımda sıcak bir ısı patlarken acı dolu bir feryat kopardı. Çekilirken çenemin kenarını kavradı.

"Yut" dendi ve ben de sesli bir yutkunmayla yutkundum.

Banyonun bulunduğu köşedeki küçük kapıdan içeri girdi ve kapıyı kapatmadan önce arkasına baktı, ben hâlâ dizlerimin üzerindeydim, sırtımı yatağın çerçevesinin millerine dayamıştım.

"Kalk. Giyin."

Kapı çarparak kapandı. . . Ve kalbim de onunla birlikte.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Suçluluk duygusu beni bir gelgit dalgası gibi vurdu, ezici ve ezici. Gözlerinin kendime söylediğim yalanları ortaya çıkaracağından korkarak bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamadım.

Onun benim olacağı fikrini aklımda canlandırmıştım ve şimdi karşımda duruyordu, daha doğrusu önümde diz çökmüş, kendini sunuyordu ama ben devamını getiremiyordum. Beni o kadar mükemmel bir şekilde ağzına aldığı anda gözleri beklentiyle parlarken hissettiğim tek şey yakıcı bir utançtı, sadece içine boşaldıktan sonra uzaklaşırken bu kıvılcımın solmasını izlemek için.

Kendimden bu kadar nefret etmeseydim, ben de kendimden iğrenirdim.

"Siktir," diye bağırdım, kapının diğer tarafında olduğunun ve her kelimeyi duyduğunun farkındaydım.

Biraz su alıp yüzüme ve sikime sıçrattım ve hala kalçamdan aşağı damlayan döllerini temizlemek için nafile bir girişimde bulundum. Belki de fiziksel kanıtları silmek kalbimi oyan acıyı silecekti.

Kapıya hafifçe vuruldu ve ardından onun nazik sesi duyuldu. "İyi misin, Rain?" İyi olup olmadığımı soranın o olmaması gerektiğine ikna olmuş bir şekilde sessiz kaldım. Bu durumda güçlü olmam, tam bir pislik olduğum için özür dileyecek cesareti bulmam gerekiyordu.

Onun endişesi kemiren suçluluk duygusunu daha da artırdı.

"Benimle konuşmak zorunda değilsin, ama şunu bil ki-" Kapıyı açtım ve onu, kıvrımlarını gizleyen ama gizemli cazibesini artıran o büyük boy gömleğiyle orada dikilirken buldum.

"Ben iyiyim," dedim ve pantolonumu almak için onu iterek yanından geçtim. Beni takip ederken adımları yere çarpıyordu ve birden onu buraya getirdiğime pişman oldum.

"Konuş benimle?" diye sordu, omzumun üzerinden baktım ve pantolonumu yukarı çekerken başımı salladım.

"Dışarıda bekliyor olacağım," diye fısıldadım. Kendi kafamda kelimeleri zar zor bir araya getirebiliyordum, bu yüzden onları yüksek sesle söylemek beni şaşırttı.

Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettiğim için küçük kulübeden dışarı fırladım.

Dışarı çıktığımda, aynı utanç yavaşça damarlarıma geri damladı. Ona duyduğum aşkı paylaşan aynı damarlara. Bir aldatma ağına dolanmıştım ... ya da en azından öyle hissediyordum ve ciğerlerim çok daralmıştı. Neden buradaki hava bu kadar soğuktu?

ATV'nin park edildiği yere doğru topallayarak ilerlerken derin bir nefes alamadım. Lanet olsun. Göğsümü tuttum ve sanki derin bir nefes almamı sağlayacakmış gibi göğsüme vurdum. Kafamın içinde bir sürü düşünce dönüp duruyordu.

Sen bir yalancısın.

Ona ihanet ettin.

Onun için asla yeterli .

Neden nefes alamıyorum?

Kalbimi tutarak gökyüzüne baktım ve ayaklarıma takılıp durdum. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum ama daha önce maden suyu dışında bir şey içmemiştim. Ne oluyordu?

"Yağmur mu?" diye mırıldandı temkinli bir ses kulaklarımda çınlayan çınlamanın arasından.

"Yağmur?" dedi ses tekrar ve ben kim olduğuna bakmak için döndüm ama yere düştüm. Ayak sesleri bana doğru hızlandı ama ne olduğunu anlayamadım. Görüşüm bulanıktı. . .

"Göğsüm ..." Sonra dünya karardı.

Ertesi sabah uyandım ve yanıma doğru uzandım. Den'deki odamda kendi yatağında olduğumu fark ettiğimde başım zonkluyordu.

"Ne oluyor lan?" Kulübenin önünde bayılmak dışında dün neler olduğunu zar zor hatırlıyordum.

Yorganı çekerek yataktan fırladım, yanımda şarj olan telefonumu ve kulübeye getirdiğim siyah sırt çantamı aldım.

Ember'dan bir sürü mesaj geldi.

Em:

Muhtemelen bunu hatırlamayacaksın ama Pico ile konuş.

Em:

Senin için endişeleniyorum. bana mesaj at.

Em:

Lütfen beni dışarıda bırakma.

"Kahretsin," diye homurdanarak üzerime bir çift gri eşofman ve bir gömlek geçirdim ve Pico'nun benimkinden birkaç kapı aşağıdaki odasına doğru ilerledim.

Marissa'yı çağırmış olabilir diye yavaşça rap yaptım. Neden kardeşlik evi yerine onun dairesine gitmeyi tercih etmedikleri beni aşırıyordu.

Kapı açıldı ve üzerinde sadece kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı olan yorgun görünümlü Pico bana sırtımdan önce aşağı yukarı baktı.

"Kıçın çok ağır, seni ormanda sürükleyip buraya getirdim." Kolunu omzuma attı ve beni merdivenlerden indirip mutfak masasına doğru götürdü. "Uyandığımı gördüğüme sevindim. Bir kahve içelim ve sohbet edelim."

Başımı salladım ve aşağı indiğimizde bana sıcak bir fincan kahve verdi, sonra yemek masasına oturduk. Günlerden pazartesiydi, bu yüzden çocukların çoğu çoktan derse girmişti.

"Bay Ortiz ile konuşmanın geri kalanı nasıl geçti?"

"O lanet olası bir pislik. Ayrıca Ember'ın bir şekilde paraya sahip olduğunu biliyor ama bunu kabul etmiyor." Başımı salladım, bu konuşmanın nasıl gittiğini umursamıyordum ama daha çok dün gece olanların parçalarını doldurmak istiyordum.

Pico sıcak kahveden büyük bir yudum alırken, ondan eksik parçaları tamamlamasını istedim.

"Ember seni yakaladı ve panik atak geçirdiğini düşünüyoruz. Göğsünün ve kalbinin daraldığını söyleyip duruyordun." Yaptığımız şeyden sonra çok ama şu anda hissettiğim aşılmaz utanç daha da kötüydü. "Beni telaş içinde aradı. Seni ATV'ye bindirmeyi başardım, sonra Ember seni benim arabamla buraya getirdi ve doktoru aradık, o da kalbinle ilgili her şeyin kontrol edildiğini söyledi. Muhtemelen bir panik ataktı." Tahta sandalyede arkasına yaslandı ve sonra bana baktı.

Bakışlarımı, titremelerini önlemek için kupayı sıkıca kavrayan ellerime indirdim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Tekrar ona baktım. "Teşekkür."

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?" Son sekiz ay içinde sayısız kez sorduğu bir soruydu bu. "Ben de bir arkadaşımı kaybettim. Farklı olduğunu biliyorum ama yardımı olacaksa, onu her gün özleyorum ve düşünüyorum."

"Ash'le ilgili olduğunu düşündüren ne?" Dişlerimi sıktım, içimde bir öfke dalgasının dolaştığını hissettim.

"değil miydi?"

İçimi çektim. Ya Pico'nun bağlantı kurma çabalarını savuşturacaktım ya da arkadaş olmaya çalışan birine açılacaktım. İkincisini seçtim ve kupamdan uzun bir yudum almadan önce başımı salladım.

"Birbirimize bağlandık," dedim gözlerimden akan yaşları zorlukla geri çekerek. Pico basit, cesaretlendirici bir "Hmmm" diyerek devam etmemi istedi.

"Ona benim dedim. İnanılmazdı ama gözlerinin içine bakamadım. Bilmiyorum, çok yakın hissettim ve çok ..."

"Zor," diye tamamladı Pico benim yerime ve ben de başımı salladım. ". Kardeşinin kızıydı ama artık senin kızın."

"Evet," diye cevap verdim, birinin benim kargaşamı anladığı gerçeğiyle teselli buluyordum.

"Ama kardeşin artık burada değil. Bizi terk etti. O senin, Rain. Dün gece onu görmeliydin. Seni de kaybedeceğine düşündü ve panikledi," diye ekledi Pico, bakışlarını odanın bir köşesine çevirerek.

"Marissa onu sakinleştirmeye ya da en azından bir girişimde bulunmaya çalışırken saatlerce bir ileri bir geri volta attı. O gerçekten özel biri. Tüm bu olanlar onu çok kötü hissettirdi ve sen de ona senin olduğunu söyleyip onunla birlikte olduğun ve gözlerinin içine bile bakamadığın için tam bir pisliksin."

Ağladığının farkına bile varmadan gözyaşlarım yanaklarıma düştü. Kartel'de Bay Ortiz'le birlikte büyümek bana *gerçek erkeklerin* ağlamaması ya da duygularını göstermemesi gerektiğini öğretmişti, sanki bu bizi daha az insan yapıyormuş gibi.

"Yapma bunu," diye mırıldandı Pico. "Tüm için üzülmelisin. Belki de bu duyguların açığa çıkmasına izin vermek size gerçekten yardımcı olacaktır."

Sertçe yutkundum. "Seni korkutmak istememiştim. Ona kendisini sadece bir araç gibi hissettirmek istemedim, çünkü o bundan çok daha fazlasını hak ediyor. Dün gece bana mesaj attı, endişeliydi."

"Öyle. Onunla konuşmanız gerekiyor. Bence ikiniz de sır saklıyorsunuz ve bunları paylaşmanızın zamanı geldi."

Bir an durakladı, sonra ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve oturduğum sandalyenin diz çöktü. "Buradaki toplantıları ben hallederim. Aslında bu işi seviyorum." Eliyle etrafı işaret etti. "Sen git okulu bitir ve Ash'le işleri yoluna koy, sonra da Ember'la işleri yoluna koy."

Başımı salladım. "Teşekkür ."

"Bay Ortiz'i tutacağım, ancak bunun bahar şenlik ateşine kadar çözülmesi gerekiyor. Onu daha fazla oyalayamam," diye ekledi.

Tekrar başımı salladım. "Git giyin ve derse falan git." Güldüm ve ayağa kalkarken onu omuzlarından tuttum.

"Teşekkür ," diye fısıldadım ve ona sarıldım. Geri çekilmeden önce beni sıkıca kucakladı.

"Ne zaman istersen, dostum." Pico başını salladı.

"Ayrıca, sana katılıyorum. Bence sonunda Ember'ın babasıyla olan ilişkisini kullanmak için zaman ayırırsak, daha zorlu bir güç haline gelebiliriz. Bu saçma kan davası iki tarafın da hayatına mal olmaktan başka bir işe yaramadı," diye ekledi Pico kahvesinden bir yudum almadan önce. Beni yemek odasında düşüncelerimle baş başa bırakarak yukarı çıkmaya başladı.

Telefonumu çıkardım ve Ember' mesaj attım.

Çok özür dilerim. Her şeyi ettim. Bu hafta dersten sonra buluşalım mı?

Üç nokta bana mesaj attığını haber .

Ember:

Gerçekten bir hafta beklemek istiyor musun? Tamam, beklerim. Sadece senin için çok endişelendim.

M

Olmamalıydın. Pisliğin tekiydim.

Ember:

...

Ember:

Bunların hiçbiri umurumda değil. Sadece senin için endişelendim.

M

Bu hafta vizelerim var. Lütfen bana ders bitene kadar izin verir misin?

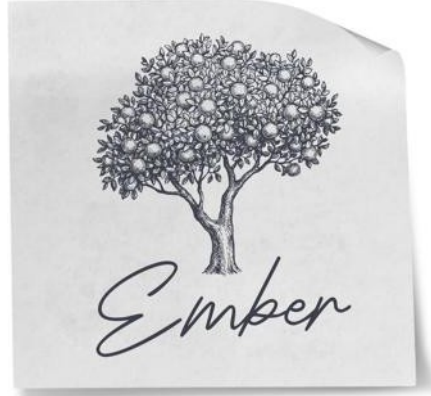
Ember:

K.

Ne zaman bir kız 'k' kelimesini yazsa, çok üzgün olduğunu varsayıyorum, bu yüzden Ember'ın kızgın olduğunu biliyordum, ama bu haftaya ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi yönetmeye ihtiyacım vardı çünkü taşıdığım utanç ve suçluluk duygusunun yeni bir yuva bulması gerekiyordu. Dün gece geçirdiğim panik atak yeterliydi ve o yere geri istemiyordum.

İçimi çektim, çantamı aldım ve ders çalışmak için kütüphaneye gittim. Sadece düşüncelerimi toparlamam , değil mi?

OceanofPDF.com

YIRMINCI BÖLÜM

Gerçekten anlayışlı olmaya çalışıyordum ama hafta sonu takıldığım adamdan tek bir mesaj bile almadan koca bir hafta ve bu berbat hissettiriyordu. Tutkulu karşılaşmamızın anısı hâlâ zihnimdeydi, ancak onu takip eden sessizlik sağır ediciydi. O gece gözlerimin içine bakamıyor ve tam bir pislik gibi davranıyordu ki bu onun karakterine uymuyordu. Hissettiğim kafa karışıklığı ve incinmişlik içimi kemiriyordu ve gerçekten çok kızmıştım. Bütün haftayı beni affetmesi için yalvararak geçirmesi gerekirdi ama bunun yerine, tıpkı Ash öldüğünde yaptığı gibi, kendini geri çekti.

Paylaştığımız o geceden sonra içimde biriken suçluluk duygusu aşılamazdı. Ash vefat eden erkek arkadaşım ve ben onun en yakın arkadaşıyla yatmıştım. Rain gittiğinde, bu sadece yanlış bir şey yaptığımı dair düşüncelerimi güçlendirdi - birlikte yanlış yaptık. Beni uçurumdan aşağı iten o sessiz anlardaki suçluluk duygusuydu. Onun sessizliği de eklenince tamamen yalnız kaldım ve Ash'in ölümünden sonra herkes tarafından terk edildiğimi hissettiğim anları anımsatan bir duygu seli yaşadım.

Yine de panik atak geçirdiğinde onu kaybedeceğimi düşündüm. Dehşete düşmüştüm. Kalbinin acıdığından şikâyet ediyordu ama ondan bir cevap almaya çalıştığımda tutarsızdı. Çaresizlikten Pico ve Marissa'yı aradım ve neyse ki Pico tam olarak nerede olduğumuzu biliyordu.

Doktor bunun stres kaynaklı bir panik atak olduğunu söylediğinde parçaları kolayca birleştirdim. Ash yüzünden gözlerimin içine bakamıyordu. Duygularını yönetemediği için bana karşı tam bir pislikti.

O an. Bu yaptığı şeyi ya da verdiği tepkiyi normal kılmıyordu ama nereden geldiğini biliyordum. Ben de kendi payıma panik atak geçirmiştım. Yine de, kelimelerini kullanmak ve duyguları hakkında konuşmak yerine, geri çekildi.

O hafta fotoğrafçılık doğru karanlık ve ürkütücü bodrum katında yürürken, erken dağılacağımızı ummanın ötesinde umut ediyordum çünkü onunla aynı odada olmak için hiçbir isteğim yoktu. Bugün dersten sonra konuşmak istediğini söylemesine rağmen geldiğime bile pişman olmuşum. Her gün geçtikçe ve sessizlik daha da arttıkça, kızgınlığım ve acım daha da derinleşti. Neden hâlâ bana ulaşmadığına dair her senaryo zihnimde dönüp duruyor ve beni strese sokuyordu.

Sınıfa geç girdim, kalbim hayal kırıklığı ve özlemin karışımıyla çarpıyordu, onun yanına oturmaktan kaçınmayı umuyordum. Ancak içeri girip öğretmenden özür dilediğimde, boş olan tek koltuk Rain'in yanındaydı. Sırt çantasını boş koltuğa bıraktı ve ben de içimde karmaşık duygularla isteksizce koltuğa oturdum.

Bana doğru eğilerek, "Bugün benden kaçamazsın pareja," diye fısıldadı, umutsuzca silmek istediğim bir sırtısla. Kalbim çözülmemiş duygular ve havada asılı kalmış sorularla sızlarken nasıl olur da buraya gelip her şey normalmiş gibi davranabilirdi.

Ona doğru bir bakış attım ve o sadece güldü.

Evie öksürdü. "Geldiğin için teşekkürler Ember, ama iki muhabbet kuşu dersten sonra ne yapmaları gerekiyorsa halledebilirlerse çok iyi olur." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Yanımda, beni çileden çıkaran kısık bir kıkırdama duyuldu.

"Sizi gerçekten neyin korkuttuğuna dair tüm ön taslaklarınızı aldım, ancak genel olarak oldukça hayal kırıklığına uğradım," dedi Evie kendini desteklerken. "Şimdi sizi neyin korkuttuğu konusunda daha derine inmemizi istiyorum. Yüzey seviyesinde düşünmek yerine, günlerinizin sonuna geldiğinizi hayal etmenizi istiyorum, sizi en çok ne korkuturdu?"

Yağmur uzandı ve sırtımın küçük kısmını okşadı. Eğer bu ifade beni etkilemediyse, başka neyin etkileyeceğinden emin değilim.

"Sıralarımızı yeniden düzenleyelim, böylece birlikte bir daire oluşturalım lütfen." Sınıfın büyük bir kısmı zahmetsizce hareket etti ama ben sıramı değiştirirken Rain'in bakışları gözlerimin önünden hiç ayrılmadı.

"Kusura bakma Evie ama saygısızlık etmek istemem ama bunun fotoğrafçılıkla ne ilgisi var?" Rain sordu.

Ben üzerimizde titreyen tavan ışıklarına bakarken Evie sırasının üzerine oturmuş bize bakıyordu. Onlara yeterince uzun süre bakarsam belki gözümü kırpardım ve ders biterdi.

"Çünkü fotoğraf beyninizin yaratıcı kısmını gıdıklamaya adanmış bir sanat. Bence bu kısma dokunmak için kendi içinizin derinliklerine bakmanız şart. Sanatın etkisini elde etmek için gerçekten *hissetmeniz* gerekiyor."

Sadece. Devam et. Bakmaya. Düşünmeden.

"Pekâlâ, bu hedef için herkesin etrafta dolaşıp kendilerini en çok korkutan bir şeyi paylaşmasını istiyorum."

Bu zalimce ve alışılmadık bir cezaydı. Bunun olmasını hak edecek ne yapmıştım? Işıklara bakmayı bırakmayı reddediyordum ama Rain'in bakışları kafamın arkasında bir delik açıyordu.

Ortada olduğum için dersin bana gelmeden biteceğini ve paylaşmak zorunda kalmayacağımı umarak yutkundum.

"Pekâlâ, ortadaki muhabbet kuşlarıyla başlayacağız. Rain, neden önden gidip bizi başlatmıyorsun?"

İçimdeki panik artarken bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Dikkatini odanın ortasına çevirmeden önce, "Sorun yok," diye mırıldandı. O da paniklemiş olmalıydı.

"Devam et, Rain."

Kelimeler gelmeden önce göğsü bir kez yükseldi. "En çok başarısızlıktan korkuyorum." "Daha derine dal," diye cesaretlendirdi Evie.

"Daha iyisini gerçekten hak eden tek kişiyi hayal kırıklığına uğratmaktan, asla olmak istemediğim biri haline gelmekten ve bu süreçte onu incitmekten korkuyorum," diye itiraf etti Rain, sesi acı ve korku karışımıyla titriyordu.

Lütfen, diye sessizce yalvardım, *gözyaşlarının şimdi başlamasına izin verme*.

"Güçlü olmak istiyorum ama tökezliyor, başarısız oluyormuşum gibi geliyor," diye devam etti Rain ve ben artık gözyaşlarımı tutamıyordum. "Keşke onlara kalplerinin bir parçasını bile hak ettiğimi gösterebilsem. Onların hikâyesinde küçük bir yerim olması bile benim için bir onur olurdu."

Gözyaşlarım serbestçe akıyordu ve onları durduramıyordum.

"Bu insanla sürekli yalanlarla dolu bir hayat yaşamaktan korkuyorum," diye itiraf etti, sesi duygusallıktan boğulmuştu. "İkimiz de çok şey saklıyoruz, özellikle de birbirimize karşı olan hislerimizi. Geçen yılı geride bıraktığımız yalanının arkasına saklanıyoruz, oysa gerçekte onunla, yani onlarla bir an daha geçirmek için her şeyimi verirdim."

Yanaklarıma düşen gözyaşlarımı nazikçe silerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. O savunmasız anda, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı ve bu üç kelime acıyan kalbime merhem gibi geldi.

Başımı salladım çünkü konuşamazdım, özellikle de tüm sınıfın önünde. Büyük bir alkış koptu ve dikkatim Rain'i ayakta alkışlayan Evie'ye yöneldi.

"Bravo," diye haykırdı. "İşte tam da beklediğim türden bir kırılma."

Durakladı. "Her ne kadar takip etmesi zor olsa da, aşk dolaşıklığının ikinci kısmının ikinci olması adil olacaktır."

Kendimi işaret ettim ve o da hevesle başını salladı. İçimden eriyip gitmek istiyordum. Bundan kurtulmanın yolunu pekâlâ yalan söyleyerek bulabilirdim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı ve ben sadece dudaklarımın kenarlarını büktüm. Yapmak zorunda değildim ama ona bir şey borçluydum - her ikisine de.

Sertçe yutkundum, bakışlarım meraklı gözlerin ikimize sabitlendiği odada gezindi. Muhtemelen çoğu benim kim olduğumu biliyordu ya da en azından bir fikri vardı.

"Kendimi yeniden aşık olmaya bırakmaktan, ama bunun acımasızca elimden alınmasından korkuyorum," diye başladım, sesim titriyordu ve gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

"BEN-BEN-" Titreyerek nefes aldım, odağım beni o odadan çıkarmaya hevesli görünen Rain'deydi ama ona izin veremezdim. "Ölümünden ve aşktan aynı anda korkuyorum, aynı anda değil. Kalbimin bir ömürde iki kişiyi sevebilecek kapasitede olmasından dehşete düşüyorum. Bu kadar derin ve yoğun bir şekilde sevdiğim kişinin, şimdi bu kadar rahat ve korumacı bir şekilde sevdiğim kişiyle iyi olabileceği fikrini nasıl bağdaştırabilirim?"

Göğsüm sıkıştı ve her biri ağır bir yük olan kelimeleri çıkarmakta zorlandım. Bakışlarımı Rain'e kilitledim, tereddüt etmemeye kararlıydım.

"Beni terk eden o kadar çok insanı sevdim ki," diye devam ettim, sesim . "Annem ben küçükken öldü. Erkek arkadaşım ... o ...

.. " Ölüm kelimesini ilk kez yüksek sesle dile getirmişt看.

"Ember," diye fısıldadı Rain, sesi sempati doluydu. "Sorun yok." Başımı salladım çünkü hiçbir şey yolunda değildi. Ben iyi değildim.

"O öldüğünde dünyamın yıkıldığını düşündüm. Zihnini tüketen hastalık için, yardım almadığı için kendimi suçladım. O içsel bir savaş verdi ve kaybetti, ancak bencilce, onun ölümü için kendimi suçlamaya devam ettim,

Tıpkı bu kampüsteki diğer herkesin yaptığı gibi." Odayı taradım, gözleri yaşla dolu birkaç kişiyi fark ettim. "Onun ölümünden sonra, katlanmak zorunda olduğum acının sona ereceğini düşünmüştüm, ama daha bitmemişti."

Orada durakladım, hayatımın bazı kısımlarının bir sınıfta paylaşılamayacak kadar çığ, çok açık olduğunu fark ettim. Bunların hiçbirisi okula uygun değildi, ama işte buradaydık.

"Bu yüzden bir parçam kalbimi tekrar açmaktan, başka birinin gitmesi riskini almaktan korkuyor," diye itiraf ettim, ivme kazanarak. "Bu yaşamda sadece kalbimin iki kişiyi sevebileceğini bilmek istiyorum çünkü ... istesem de istemesem de, sanırım Sanırım yeniden aşık olabilirim." Konuşmamı bitirirken sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkabildi. Birkaç damla gözyaşı döktükten sonra kimse cevap vermeden aceleyle çantamı kaptığım gibi sınıftan çıktım.

Koştum.

Bodrumun soğuk fayansları üzerinde attığım her adımda çantam bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Merdivenlerden koşarak çıktım ve kapıyı iterek açtım; üstümdeki gri uçuruma bakarken serin yağmur damlalarıyla karşılaştım. Adımlarının çıkardığı sesleri duymadan önce varlığını hissetmişim.

"Em," diye mırıldandı ama ben yukarı bakmaya ve yağmur damlacıklarının üzerime çarpmasına izin vermeye devam ettim.

"Bir adım daha yaklaşma," dedim ona, nihayet arkamı döndüğümde kaldırımında dikiliyordu. "O sınıftaki konuşman, geçen hafta sonu bana gerçekten kötü şeyler söyleyip sonra da beni görmezden gelmeni telafi etmiyor."

"Hayır, yapmaz," diye ekledi. "Aslında, muhtemelen daha da kötüleştiriyor."

"Evet." Gözlerimi devirdim. "Saldırından önce de beni terk etmeyi planlıyordun. Kaçan sendin."

"Ne ? Bunu telafi etmek için?"

"O sınıfta duyduğun hiçbir şeyi hatırlamamakla başla." Başını iki yana salladı.

"Bunu yapmak zor olacak çünkü-"

"O zaman gitmeliyim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve arabamı park ettiğim yere yürüdüm.

"Görüyorum ki hâlâ *benim arabamı* kullanıyorsun." Arkamı döndüm ve dilimi ona doğru uzattım, bu da sadece bir kıkırdamaya neden oldu.

"Anahtarları bana ver."

"Neden?" Ben talep ettim.

"Seni bir yolculuğa çıkarıyorum." Başımı salladım ve gözlerimi kısıtım.

Rain kaldırımın diğer tarafına doğru yürüdü, orada siyah bir araç duruyordu. Sürücü kapısı açıldı ve ben oraya koştuğumda Santiago Rain'e bir çanta uzatmaya başladı.

"Sen de mi bu işin içindesin?" baktım. "Hayır."

Kaldırımın üzerinde tepindim. "Ya beni götürdüğü yerde güvende değilsem?" Santiago şimdi gülüyordu.

"Mija, iyi olacaksın. Nereye gittiğini biliyorum. Orası güvenli... güven bana, kimse orayı ziyaret etmek istemez." Yağmur sadece Santiago'nun koluna yumruk attı.

"İç çamaşırlarımı kim paketledi? Eşyalarımı mı karıştırdın?" Çantayı açtığımda birkaç takım kazak, pantolon, kot pantolon ve bir elbise de dahil olmak üzere her şeyin özenle paketlenildiğini fark edince homurdandım.

"Marissa yardım etti. Ben o şeylere dokunmam, iş tanımımın dışında." Santiago bana göz kırptı, sonra Rain ikimizin arasına baktı ve çantamı omuzlarına atarak geri çekildi. Ona zehirli bir bakış fırlattım.

"Nazik ol. Geçen hafta sonu olanları telafi etmeye çalışıyor." Santiago'ya olanları anlatmıştım çünkü Pico'nun Rain'i eve taşımaya yardım edecek birine ihtiyacım vardı.

"Beni zaten çok endişelendiren bahar döneminde sürpriz bir şekilde Tanrı bilir nereye bir gezi düzenlemek beni çıldırıyor."

"Orada çok fazla güvenlik var." Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi kıkırdadı. "Sana söz veriyorum kimse orada olmak istemiyor."

"Tamam." Duraksadım, arkama bakmadan önce uzaklaştım. "Çanta ve diğer her şey için teşekkürler." Hızla arabama doğru koştum.

Rain çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, yüzündeki kocaman gülümseme hâlâ silinmemişti.

"Hadi, mi pareja." O arabadan inip Isles'ın dışına çıkmadan önce ben cipe atladım.

"Biraz iyi olur." Yağmur camlara tekrar tekrar vururken oflayıp pufladım.

Uzandı ve kalçamı tuttu. "Tutacağım."

BÖLÜM YIRMI BİR

Bir ev daha aldım. Sanırım bu hafta okul ödevlerime odaklanmam gerektiğini söylediğimde Dansport'un dışındaki kırsalda bir ev satın almamı kastetmemiştim ama öyle yaptım. Yirmi iki yaşındayken hayal ettiğim son şey bir av kulübesine sahip olmak, Ash'in parasıyla Ember'ın evini satın almak ve şimdi de kırsalda bir yer almaktı. Ember'a evi göstermeye gidiyordum... umarım bizim evimizi.

Şehir çıkışından gitmek yerine, sağa kırsala giden daha küçük bir otoyola saptım. Arkamızdan gelen birkaç koruma tarafından güvenliğimiz sağlandı.

Bir saatlik yolculuğun ardından Ember nihayet sessizliğini bozdu ve "Bekle. . . nereye gidiyoruz?" Yol boyunca tek kelime etmemişti, bu da onun gönlünü alma çabamı oldukça zorlaştırıyordu. Bir yazar olabilirdim ama bu gibi durumlarda kelimelerle aram çok kötüydü.

"Sana söyledim, bu bir sürpriz," diyerek onu rahatlattım ve kalçasını hafifçe sıktım. Elim başından beri onun üzerindeydi; onu bırakmak istemiyordum.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Yaklaşık bir saat," diye cevap verdim ve bir an için yeni bir sayfa açmışız gibi geldi çünkü benimle tartışmadı.

Sonunda uzun araba yoluna saptığımızda, yeni satın aldığım ev görüldü. Geniş bir verandası olan, çiftlik evi tarzında mütevazı bir evdi. Onu özel kılan şey nefes kesici manzarasıydı, özellikle gün batımında verandadaki sallanan sandalyeler mükemmel bir görüş noktası sağlıyordu. Ev, sol tarafında tarım arazileri, sağ tarafında elma bahçeleri ve arazinin arka tarafında da bölgenin karakteristik çam ağaçlarıyla çevrili bir açıklıkta yer alıyordu.

Evin içi yakın zamanda yenilenmişti, ancak önceki sahipleri eski dünyanın vintage cazibesini korumuşlardı. İçerisi rahattı ve en iyi tarafı da evi tüm mobilyalarıyla birlikte satın almış olmamdı.

Garaj yolundan araziye doğru ilerlerken, korumalarımız da bizi takip ediyordu, yavaşça arazinin ön tarafındaki misafirhaneye yaklaştık. Korumalar misafirhaneye doğru çekildi ve ben ana eve doğru ilerlemeye devam ettim.

Ember onların ayrıldığını fark ederek arkasını döndü.

"Burası mı?" diye sordu ve evin önünde tamamen durdum ve kapısı açıldı.

Ayaklarının altındaki çakıllar çtırdarken "Bu da ne?" diye sordu. Yavaşça arabadan çıktım ve cipin diğer tarafına gittim.

"Bir ev." Omuz silktim ve eve doğru yürümeden önce yolcu tarafındaki çantasını aldım.

Ember arkamdan bağırarak ve kollarını sallayarak beni kovalıyordu.

"Bunu açıkça görebiliyorum, Rain. Burada ne işimiz var? Kimin evi burası? Tatil evi gibi bir şey mi?"

Kıkırdadım ve kapıyı açmak için anahtarı kullandım, ona açık tuttum.

"Bu bir tatil evi değil, mi pareja. Burası sizin."

"Ne?!" diye haykırdı evin antresine adım atarken. Ahşap zeminler gıcırdayıyordu ama hâlâ bozulmamış durumdaydı ve mobilyalar evi satmak için tasarlanmış, davetkâr ve yepyeni bir görünüm sergiliyordu.

"Bu bir şaka olmalı. Şehirde bir evim var," dedi hayretle, hizmetçinin o sabah şömineye kükreyen bir ateş eklediği aile odasına giden dar koridordan aşağı inmeye devam ederek. Odanın diğer tarafında küçük ama modern bir mutfak vardı.

"Bunlar elma mı?" diye sordu pencereye doğru ilerlerken. "Evet, meyve bahçeleri," diye onayladım.

"Burası da neresi böyle?" Tam gün batımı sahneyi süslemek üzereyken dönüp bana baktı.

"Buraya gel. . . Acele et."

Elini tuttum ve arka kapıdan çıkıp verandaya yürüdük, orada büyük boy sallanan sandalyelerden birine oturdum, onu kalçalarından kaldırıp kucağıma yerleştirdim. Tam o sırada gökyüzü morlar, sarılar, pembeler ve mavilerden oluşan bir renk cümbüşüne büründü.

Başını göğsüme yaslayıp gökyüzüne bakarken ellerimi kalçalarına doladım.

Gökyüzü nihayet alacakaranlığa gömülmeden ve karanlık hakim olmadan önce bir süre sessiz kaldık.

"Bu evi neden aldığını şimdi anlıyorum," diye fısıldadı ve başımı uzun siyah saçlarına gömdüm.

"Beni cesaretlendirdiğin için aldım." Yüzü bana dönük olacak şekilde döndü. "Bana hayallerimin peşinden gitmem gerektiğini söylemiştin. Burası mı? Bu hafta gördüğümde, bunun benim hayalim olduğunu anladım. Böyle küçük bir yerde, bu günbatımıyla yaşamak, çocuk yetiştirmek... seninle?"

Sanki kelimeler sonunda zihninde gibi kucağımdan atladı.

"Ben çocuk istemiyorum." Kollarını kavuşturdu ve gece etrafımıza yerleşirken etrafına bakındı. "Burada olmayı ben istemedim."

Ben sandalyemden fırlayıp peşinden giderken o içeri girdi. Ona söylediklerimin sadece bir kısmının altını çizdiğinden, bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum.

"Bunun geçen hafta sonu sana bok gibi davranmamı telafi edeceğini düşünmüştüm." Çantasını alıp üst kata çıkarken ben de peşinden gittim. Onu gezdirmek buraya kadarmış.

Oflayıp pufluyor ve beni içeri almayı reddediyordu. Bana sorunun ne olduğunu söylemesini istiyordum, ama o üst kata ulaşana kadar tepinmeye devam etti.

uzun bir kapı koridoru.

"Neyi yanlış yaptım?" Gördüğü ilk kapıyı, yani koridordaki tuvaletlerden birini çarparak açarken ben de "Ne yanlış yaptım?" diye sordum. Ondan çıt çıkmıyordu ve bu artık beni sinirlendirmeye başlamıştı.

"Hiçbir şey." Öfkelendi ama bana dönüp tek bir bakış bile atmadı. İyi, güzel. En azından benimle konuştuğu için mutluydum.

Arka köşedeki daha küçük misafir odasında karar kılmadan önce ikinci ve üçüncü kapıyı itti. Lanet olsun. Tekrar dizlerimin dibine çökmesini ve söylediği şeyi söylemesini beklemiyordum ama beklediğim tepki bu değildi, özellikle de bütün gün o kadar sıcak ve soğuk davrandıktan sonra.

Benimle konuşmasına ihtiyacım vardı. Beni içeri almasına ihtiyacım vardı. Neden beni içeri almıyordu?

Çılgına dönmeye başlamıştım.

Çantasını yatağın üzerine iterken koridordan ona "Bunu anlamıyorum," diye bağırdım.

"Neyi alayım?" Kendini meşgul göstermeye çalışarak çantasını karıştırdı.

"Bana aşık olduğunu söylemiştin-"

"Ben yapmadım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ben de kapının pervazına yaslanıp onu izledim. Gözlerim ona dikilmişti çünkü bunu tüm sınıfın önünde itiraf etmişti.

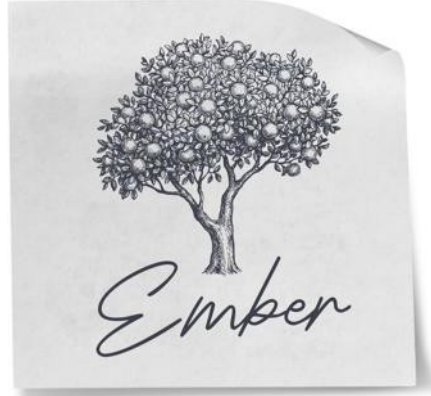
"Ugh." Dizlerinin üzerine çöküp başını ellerinin arasına gömmeden önce ellerini havaya kaldırdı. Düştüğü yere doğru koştum ve onun seviyesine inmek için aşağı indim.

"Öyle demek istemedim..." Hıçkırıkları ve hıçkırıkları odaya yayılmadan önce söyledim. Göğsümde acı veren bir sızı vardı çünkü onu inciten kişi olmak istemiyordum ama ne olduğunu da anlamıyordum.

"Öyle değildi. Sen anlamazsın." Hıçkırıkları yavaşladı. "Bu çok güzel. Daha önce çok değerli bir andı ve ben onu tamamen mahvettim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin, Ember."

"Her zaman her şeyi mahvediyorum," diye mırıldandı ve feryatlar yeniden başladı. Kollarımda sallanırken ona sarıldım, sıcak bedeninin ellerimin etrafında kıvrılmasına izin verdim.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Bu, geçen hafta sonu bana yaşattığı utancı telafi etmek için ideal bir yoldu. Birlikte otururken, elleri nazıkçe belimi tutarken, güneşin ufukta batışını izlerken mükemmel bir an olduğunu hissettim.

Ve işte buradaydık, hayallerimizin ikamet ettiği bir evde oturuyorduk. Evin benim olduğunu söyledi ama ben de hiçbir şey imzalamadığımı bilecek kadar akıllıydım. Yine de, tapuda adımın geçmesi beni şaşırtmazdı.

Sonra çocuklu bir gelecekte bahsetti ve kalbim daraldı. Tanıdık bir çaresizlik ve derin bir kayıp hissi üzerime çöktü. Göğsüm o kadar sıkıştı ki, geçen hafta sonu Rain'in geçirdiği gibi panik atak geçireceğimi sandım.

Bu bizi, planlamadığım bir ana götürdü ama işte yine onun kollarındaydım. Beni aşağıya, gözyaşlarımın bedenimi sarstığı sıcacık şöminenin yanına taşıdı, kalın bir battaniyenin altındaki kanepeye yatırdı ve arkama yerleşerek sırtımda yatıştırıcı daireler çizdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve yaptığı herhangi bir şey için özür dilemediğini. Bunun yerine, empatiden doğan içten bir özürdü, bu acıyı tekrar tekrar yaşadığım için bir özürdü.

Benimle birlikte oturdu, elleri sırtımdan saçlarıma doğru ilerliyor, dokunuşu etrafımda rahatlatıcı bir dans ediyordu. Ona yaslanarak gözlerimi kapattım ve zamanın geldiğini anladım. Bunu onunla paylaşmam, en başından beri yol gösterici ilkem olan ilerlemem gerekiyordu.

Sırtımı göğsüyle desteklemesi için daha da geriye yaslandım ve derin bir nefes alarak açılmaya hazırlandım.

"Ember, sorun değil," diye mırıldandı Rain. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Gözlerimi kapatarak ona söylemem gerektiğini biliyordum. Ne kadar zor olursa olsun, zamanı gelmişti. Bunu kendime borçluydum çünkü bugün yazmaya çalıştığım birden fazla hikâye vardı. *Bizim* versiyonumuzu da keşfetmek istiyordum.

Gözlerim kapalı, "Hamileydim" diye fısıldadım.

Çemberler durdu, ama devam etmeden önce sadece bir anlığına. Gözlerimi kapalı tuttum, gözyaşlarımın içimde kalmasını istedim. Sessiz kaldı ama yüzünün neye benzediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü arkama bakmayı reddediyordum.

Sanırım bu yüzden Maddy'ye, arkadaşlarıma, babama, öz kardeşime en çok ihtiyaç duyduğum anda beni incitti çünkü eş zamanlı bir kayıp yaşıyordum ve kimse yanımda değildi. Hepsi suçlama oyununa dalmış, kimsenin hatası olmadığı çok açık olan bir şey için kimin hatalı olduğunu bulmaya çalışıyorlardı.

Tek ihtiyacım olan rahatlıktı.

"Kazadan sonraki gece öğrendim. Çok fazla stres altında olduğum için sürekli kustuğumu sanıyordum ama reglimin geciktiğini fark ettim ve test yaptım ve kesinlikle hamileydim."

"Em . . ." Omuzlarımdan tuttu ve ben de onun bir dünya ilgi ve endişe barındıran masmavi gözlerine döndüm. Onun ilgisine şimdi ihtiyacım yoktu, o zamanlar ihtiyacım vardı. Artık eskisinden farklı bir insandım.

"Bırak da bitireyim," diye fısıldadım. Başını salladı, ben de ayaklarım kucağına dolanacak şekilde yer değiştirdim ve elleri kalçalarımın etrafında rahatlatıcı daireler çizmeye devam etti. Ciğerlerimin izin verdiği kadar nefes aldım.

"Bebeğimi kaybettiğimde yirmi haftalık hamileydim. Küçük bir kız olduğunu yeni öğrenmiştim." Kalp atışlarının olmadığını öğrendiğim günü hatırlayarak yutkundum. O gün postayla ona küçük bir gömlek almıştım ve onu bebek odasına koyacağım için çok heyecanlıydım. Bu benim ilk gerçek alışverişimdi çünkü yas tutarken tek ebeveyn olmayı kabullenmek çok zordu. Bir ay boyunca hamile olduğumu bile inkar ettim ama ultrasonlara gitmek zorunda kaldıkça benim için daha gerçekçi hale geldi. Onun tüm bu karanlığın içinde benim küçük güneş ışığım olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

"Ona adını verecektim. Sol." Kelimeler ağzımdan çıkarken zorlukla nefes alabiliyordum. Bunu söylediğim tek kişi terapistimdi. Babasından bir parçayı onun adına vermek istiyordum ve bu bana çok uygun geliyordu.

"Doktorun ofisine gittim." Sesim çatallaştı ve ıslaklık yanaklarımın üst kısımlarını doldurdu. Rain'in gözümün önünde tuttuğı dairelere özenle baktım.

Bacağıma sürtünüyordu. "Tek başımaydım, Rain." Gözlerimi kapattım, beni istenmeyen bir kucak gibi saran acı yüzünden neler olduğunu hatırlayamıyordum.

"Bana kalbinin durduğunu ve onu uyurken doğurmam gerektiğini söylediler. Doktorların bildiklerini doğrulamak için çok sayıda ultrason çektiğim gerekti; kalbi artık çalışmıyordu. Bu açıklanamaz bir şeydi. Kimse bunun neden olduğunu bilmiyordu." O kadar zor yutkundum ki kelimeler çıkmaya çalışırken boğazım düğümlendi. "Ertesi gün, doğum sürecini başlatmaları için içeri girmem gerekiyordu." Nefesim hızlanınca durakladım ve acı beni tüketmeden önce bunu hemen söylemem gerektiğini biliyordum.

"Steril bir odaydı. Santiago oradaydı. Neler olup bittiğini bilen tek kişi oydu ve yirmi dört saat boyunca elimi tuttu. O olmasaydı burada olamazdım. Uyuyan meleğimi doğurduktan sonra eve gittim ve o dört ayı odamda tek başıma geçirdim ve yataktan çıkamadım." Yağmur'un beni tutuşu sıkılaştıkça yanaklarımda ıslaklık birikti.

"Ne kadar özel biri olduğu için önce babasıyla tanışması gerektiğini biliyordum. Benimle tanışma fırsatı bulmadan önce onunla dinlenmeye hazırdı. Ama her şey olup bittikten hemen sonra mı? Bunu anlayamadım. Gerçekten depresyondaydım. İşte o zaman babam biraz kendine gelmeye başladı çünkü Santiago endişeleniyordu ve her ikisi de olanlarla ilgili biriyle konuşmam için beni cesaretlendirdi, özellikle de babamla konuşmayı reddettiğim için." İçimi çektim.

"Ember, bilseydim-" Hikâyemi anlattığımdan beri ilk kez başımı kaldırdım ve Rain'in gözyaşlarının serbestçe akararak yanaklarını ıslattığını gördüm.

"Ne yapacaktın? Gelip beni kurtarır mıydın?" Şaşırdım. "O zaman hiçbir şey yapmayacağını ikimiz de biliyoruz."

İçimi çektim, bunun kulağa boktan geldiğini ve öyle demek istemediğimi fark ettim. "Birbirimizi yeniden bulabilmemiz için içimizde yapmamız gereken çok fazla iyileşme vardı."

Durakladı, sonra parmaklarını yavaşça yüzüne götürerek gözyaşlarını sildi. "O öldüğünden beri hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim."

"Bu kötü bir şey mi?" Keşke de aynı sorunum olsaydı dedim, hayır, onun yerine çok fazla ağladım.

"Evet. Sadece hissetmek istiyorum," diye fısıldadı.

Birkaç ay önce Isles'a ilk döndüğümde bile hemen birinin kollarına atılmaya hazır değildim. Eğer bana birine aşık olacağımı söyleseydiniz

erkek arkadaşımın kardeşine aşık olsaydım, gülerdim. Benim yanımda değildi ve onu affetmem için bir hafta sonundan çok daha fazla yalvarması gerekiyordu.

Son birkaç ayda Rain hakkında çok şey öğrendim. Kurduğumuz temel sağlam, güçlü ve koruyucuydu. Ash her zaman benim ilk aşkım olacaktı - beni cinsel deneyimler ve duygusal iniş çıkışlarla dolu çılgın bir yolculuğa çıkaracak olan kişi. Rain'le daha istikrarlıydı ve aramızda derin bir bağ vardı. Ama bunlar, geçen hafta sonu gözümün önünde yıkıldığını görene kadar göremediğim şeylerdi.

O koltukta otururken ve onun parçalanışına tanık olurken, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için can atıyordum. Kendi içimde keşfettiğim dayanıklılık dayandım ve daha güçlü çıktım.

"Şimdi iyiyim. Olanları sindirmek için uzun zamanım oldu." Ona hafif bir gülümseme verdim. "Dediğim gibi, Ash o kadar özeldi ki. Önce babasıyla takılması gerekiyordu."

Elimi uzatıp yüzünden özgürce süzülen gözyaşlarını sildim. "Şşş, sorun yok," diye fısıldadım. "Daha önce sınıfta gibi, en büyük korkum kalbimi daha fazla açamamak ve kendimi daha fazla kayba maruz bırakmak çünkü tüm bunlardan sonra bunu gerçekten kaldıramıyorum."

Durdu, içini çekti ve sanki tavan ihtiyacı olan tüm cevapları yağdıracakmış gibi yukarı baktı.

"O yukarıda." Rain'in sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Sanki Ash'i görebiliyormuşuz gibi Rain'in hareketlerine uyarak tavana baktım. Ayağım kontrolsüzce titriyordu.

"Yukarıda kızıyla -kızınızla- birlikte, ona iyi bakıyor."

İkisini birlikte futbol topuna vururken ya da bir babanın yapacağı bir şeyi yaparken tekrar görsem nasıl görünürdü diye düşünürken dudaklarımın kenarları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü ve "Evet, öyle" diye mırıldandım.

Ben göğsümün kontrolünü ele geçirip hava yavaş yavaş ciğerlerime geri dönerken etrafımızda sadece ocaktan gelen ateşin çıtırtısı vardı.

"Bu evi ikimiz için aldım. Seni bırakmak istemiyorum, Ember." Durakladı ve ben tekrar konuşmaya başlayınca beni susturdu. "İstiyorum, hayır, umarım

beni bir sonraki bölümüne yazabilirsin, çünkü hikâyemizi birlikte yaşayabileceğimiz bir bölüm olmasını çok istiyorum." İçini çekti. "Bilirsin,

bazen bir kitap okuduğunda bölümler vardır, elbette. Ama bazı kitapların tamamen farklı bölümleri vardır, değil mi?

Bir bölümde Birinci Kısım var, sonra birkaç yıl atlıyorsunuz ve İkinci Kısım mı var?"

Onun benzetmesini tamamen anladım.

"Hayat hikayenizde olan şeyin bu olduğunu hayal ediyorum," diye devam etti. "İki farklı insanla iki farklı şekilde sevmeye yeteneğine sahipsiniz ve bunlar hayatınızın sadece birer parçası. Her bölüm hikayenin tamamına katkıda bulunuyor ve senin durumunda bu hikaye henüz yazılmadı. Her nasılsa şu anda Üçüncü Bölüm'deyiz."

"Birinci Bölüm neydi?" diye sormadan edemedim.

"Annen ve babanla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu hikâyesi." Yaptığı karşılaştırmayı ne kadar iyi gözümde canlandırabildiğimi fark ederek biraz kıkırdadım.

Kanepede dizlerimin üzerinde duracak şekilde yer değiştirdim ve göğüslerimiz birbirine değecek şekilde eğildim. "Annem hayattayken benimle şu sözü paylaşırdı. 'Karanlığın içine gideceğim ve ışığın içinde olacağım.'"

"Mm-hm?"

Gözyaşları hâlâ yüzümüzü boyarken, usulca konuştum. "Senin benim yol gösterici ışığım olduğuna inanıyorum." Yüzünü okşadım ve sonra alnımı onunkine yasladım. "Sınıfta söylediğim her şeyde ciddiydim."

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda yavaş ve özlem dolu bir iç çekti, gözlerimiz kilitlendi. "Bence birbirimizden kaçmayı bırakmalıyız. Aramızdaki bu şeye direnmeyi bırakmalıyız."

Etrafımızdaki evi işaret ettim. "Bu oldukça büyük bir jest." Kıkırdadı.

"Evet, sanırım öyle."

"Bu Bay Ortiz'in istediği parayla mı oldu?" Ben sordum.

"Hayır." Rain başını salladı. "Bu evi kendi paramla aldım. Bir şey olursa senin güvende olman için biraz ayrı kalmaya ihtiyacım vardı."

"Yani ev benim adıma mı?"

"Evet ve hayır." Ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüyüp bazı kâğıtlar çıkardı ve yanımızdaki sehpanın üzerine koydu. O yanıma otururken ben de ona doğru eğildim.

"Resmi olarak sizin olması için bunları imzalamanız gerekiyor, ama isterseniz olur. Sanırım . . . Seni tekrar korkutmak istemedim," diye mırıldandı.

Ellerim yanaklarındaki kirli sakalları sıyırdı. Loş odada hava beklentiyle ağırlaşmış, aramızda çok uzun zamandır kaynayan arzuyla yoğunlaşmıştı. Gözlerimiz kilitlendi, aralarındaki bağ yoğunlaştı ve dünya kaybolup gitti, geriye sadece ikimiz kaldık.

"Beni korkutup sanmıyorum," diye düşündüm.

Rain'in sıcak ve nazik eli yanağımı kavradığında nefesim boğazımda düğümlendi. Başparmağı çene çizgim boyunca tüy gibi hafif bir yol izleyerek omurgamdan aşağıya özlem dolu ürpertiler gönderdi. Dokunuşuna doğru eğildim, kalbim hızlandı ve duyularım arttı.

Rain'in bakışları dudaklarıma kaydı, arzusu benimkini yansıtıyordu ve sonra yaklaştı. Dudaklarımız ilk başta geçici olarak birbirine değdi, temas kışın ilk kar tanesi kadar narindi. Ama bu kıvılcım içlerinde şiddetli bir şeyi ateşledi.

Sonunda öpüşmemiz derinleşti ve ikimizin de karşı koyamayacağı bir bağımlılık haline geldi. Sanki aramızda biriken özlem ve arzunun her zerresini tatmaya çalışıyormuşuz gibi tüketiyordu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim, parmaklarımı ensesindeki saçlarda gezdirdim, hafifçe çekiştirdim ve onu daha yakına çağırdım. Ağzlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu; her an bir öncekinin üzerine inşa edilen, kışkırtıcı bir tutku gelgiti.

Dillerimiz boğucu danslarına devam ederken, dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve Rain'den yankılanan alçak, şehvetli sesle karıştı.

Öpüşmeyi bir anlığına kestik, dudaklarımız ayrılmıştı ama sadece milimetre aralıklarla duruyordu. Gözlerimiz tekrar , arzumuzun yoğunluğu bakışlarımızın derinliklerine yansıdı.

"Hazır olmadığın şey yapmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Hayır. Ben bunu istiyorum. Bizi." Beni içine çekerek aşağı yukarı baktı. "Geçen sefer korkmuştum çünkü aramızda söylenmemiş çok şey varmış gibi hissediyordum ama

. . . Gerçekten
çabalıyorum."

"Çabaladığımı
biliyorum."

"Lütfen, Ember. Öp beni."

Sonra bir kez daha bir araya geldik, dudaklarımız ateşli bir kucaklaşmayla birbirine çarptı. Sanki kaçırdığımız her bir anı yakalamaya çalışıyormuşuz gibi öpüşme daha acil, daha tutkulu bir hal aldı. Yağmur yüzümü kavradı ve öpüşmeyi daha da derinleştirdi.

Bedenlerimiz birbirine yaslandı; arzularımızın sıcaklığı neredeyse hissediliyordu. Olağanüstü bir şeyin başlangıcı gibi hissettiren bir öpücüktü, iç içe geçmiş ruhlarımızın dilinde yazılmış bir aşk hikayesi.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda dudaklarımız şişmiş, nefeslerimiz kesilmiş ve kalplerimiz birlikte çarpmaya başlamıştı. Birbirimize baktık, ikimiz de şehvetin içinde kaybolmuştuk.

Yağmur alnını benimkine yasladı, sıcak nefesi dudaklarımda gezindi. "Ember," diye fısıldadı, sesi arzudan boğuklaşmıştı, "Ben

uzun zamandır bu anı bekliyordum."

Gülümsedim, kalbim duygularla dolup taşıyordu. "Ben de."

Kelimeler gerçek bir itiraf gibi yuvarlanarak döküldü. Kendimi hazır, gergin ve bu adama karşı derin bir istekle dolu hissediyordum. İçimden gelen bir arzu tüm bedenime yayılıyordu. Öyle bir ihtiyaç ki

. . ilkel ve bedensel, yine de tatlı bir şehvet ve aşkla dolu. Dudaklarımız, kaderimizi mühürleyen kalıcı, tatlı bir öpücükle bir kez daha buluştu.

Ama kısa sürede ağızlarımız öpüşmekten daha fazlasını yapmaya başladı. Boynundan tutup bir bacağımı diğer bacağının üzerine çekerek ona sarıldığımda dillerimiz iç içe geçmiş bir şekilde yerlerini buldular.

Kalçalarımı bastırırken ellerim kaba koyu siyah saçlarına gömüldü ve vücudumun her yerinde patlayan ateşli ihtiyacımı daha da derinleştirdi.

Dikkatlice geri çekildi ama elleri kalçalarımın yerini buldu. "Emin misin?"

Mırıldandığı tek kelime bunlardı ama

Sesinin tiz çıkmasından, onun da benim gibi açlık çektiğini anladım.

"Evet," diye fısıldadım.

Ağızlarımız tekrar buluştu ve gömleğimin eteklerini tuttum, başımın üzerinden sıyırdım ve giydiğim dantel sütyeni ortaya çıkardım. Ben ... iyi donatılmıştım, bu yüzden bu iç çamaşırı seçimi rahatlık için seçildi, ... arkadaşımı ya da bugünlerde ona ne diyorsak onu becereceğim bir kır evine karıştırılmak için değil.

Ona yüksek sesle arkadaş dediğimi hayal ederek kahkaha attım. Bunun bana ne tür bir ceza getireceğini -ya da, bekle . . .

"Neden bu kadar dalgınsın?" Rain sordu ve dudaklarımda bükülmüş bir gülümsemeyle geri çekildim.

"Ben de tam birbirimizin gırtlığına nasıl sarıldığımızı düşünüyordum." Başını salladı. Kaba, kalın dudakları tenimin narin sıcaklığıyla buluştu ve boynumdan aşağıya inerek ardında özensiz öpücüklerden oluşan bir iz bıraktı.

"Mm-hm?" diye mırıldandı şımartmaya devam ederken.

"Ve bu noktaya gelmek için ne kadar çok çalışmamız gerektiğini düşünüyordum." Dili öpüşmeye katıldı ve ben bir inilti çıkardım. Teninin aramızdaki narin kumaşa hızlıca değmesiyle meme uçları dikleşirken göğsüm onunkine doğru kabardı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Ve sanırım ..." Duraksadım çünkü şu anda ne kadar cesur olmak istediğimi bilmiyordum, ama sonra ona açlık duyan yanım *siktir et dedi*.

"Kötü, yaramaz bir kız olduğum için cezalandırılmam gerekiyor."

Dudakları kıpırdamayı bıraktı, nefesi hızlandı ve nabızı kadar hızlı atıyordu ki neredeyse derisinden dışarı fırlayacaktı.

Gözlerimde bir parıltıyla ona baktım ve karşımdaki adam, birkaç dakika önce beni şefkatle kucaklayan adamdan farklıydı.

"Ayağa kalk Em," dedi, ben de mecburen kalktım.

Mavi gözleri beni baştan ayağa her bir zerremi yutarken, kot pantolonum ve kırmızı sütyenim içindeydim ve meme uçlarım çok sertti.

"Bunu böyle mi istiyorsun?"

"Evet."

Rain'in ilgimi çekmesinin nedeni de buydu. Yatak odasının dışında nazik, tatlı ve koruyucunun mükemmel bir karışımıydı, ama içinde sahiplenici ve baskın tarafı öfkeliydi.

"Geçen yıl beni odadaki kızla sevişirken yakaladığında meraklı bir çocuk gibi izledin mi?"

Başımı salladım.

"Ve bunu sana yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu ve ben yine başımı salladım. "Hayır."

Kotumu çıkarmak için hareket ettim. Bekle. . .

"Ne?" diye bağırdım. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve gözlerinde muzip bir parıltı vardı, ama bu ciddi olmadığını gösteren tek şeydi.

"Ne demek hayır?" Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak talep ettim.

Koltuktan kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Çünkü seninle birlikteyken, sana her parçamı göstermek istiyorum, mi pareja. Uzanıp en derin arzularımı ve baştan çıkarmalarımı ortaya çıkarmanı istiyorum."

O kadar ıslanmıştım ki külotumun içinde birikiyordu ve bu adam için ne kadar utanmazca bir su birikintisine dönüştüğüm umurumda bile değildi. "Buraya gel," diye fısıldadı kulağımın dibine, ben de mecburen elinin belime kaymasına ve beni sıkıca sarmasına izin verdim.

"İçimin derinliklerinde neyi arzuladığımı bilmek ister misin?" Yine başımı salladım.

"Koşmayı seviyor musun, Em?" Gözlerimi ona diktim. "Peşinden geleceğimi bile bile sınıfta büyük bir gösteri yapıp gitmeyi mi ?" Yüzü ahlaksız bir arzuyla doluydu ama sözleri gerçek bir zehirle süslenmişti.

"Geçen hafta sonu beni evde bırakmak hoşuna mı gitti? Yalvar yakar geri döneceğimi bildiğin için kalmak yerine kaçmak mı? Ellerimin ve dizlerimin üzerinde geri dönüp sana yalvaracağımı biliyordun?"

O haklıydı. Acımasızca haklıydı. Ancak bunun yatak odasında bana hükmetmesini istemekle ne ilgisi olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

"Niyetim bu değildi-"

"Hayır. Bunu hiç söylemedim. Belki şu ana kadar farkına bile varmadın ama derinlerde bir yerde seni kovalamam gerektiği fikrini seviyorsun, değil mi?" Dilimi alt dudağımda gezdirdim. "Beni en çok neyin tahrik ettiğini bilmek ister misin? Neyi arzuladığımı? En derin arzularımın en karanlık kısımlarını ne oluşturur?" Beni kendine doğru çekerken eli çenemde gezindi.

"Cevap ver bana," dedi. Kahretsin, onun bu halini seviyordum. Ne kadar güçlü olduğunu seviyordum.

"Evet," nefes nefese.

"Bana karşı hissettiklerinden kaçmak hoşuna mı gidiyor? Beni her zaman biraz merak ettiğini inkâr etmek hoşuna mı gidiyor, mi pareja?"

"Hayır."

Eğildi, böylece ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. "Ah, ama sen seviyorsun, prenses. Kovalamacayı seviyorsun, değil mi?"

Yani, haksız değildi. O yalvardıkça ben ona daha çok aşık oluyordum ama bunu şu anda ona itiraf edecek değildim, özellikle de dizlerim jöle gibi olmuş ve amımın oluşturduğu su birikintisinin içine düşmek üzereyken.

"Çünkü seni kovalamayı seviyorum. Yalvarmamı istemeni seviyorum. Sana geri dönmek için sürünmemi izlemeni seviyorum." Ciğerlerim daraldı. Arzu büyüyordu. "Bunun şu anla ne ilgisi var diye soruyorsun?"

Bilmiyordum ama merak ediyordum. "Öyle mi?"

"Çünkü yüzlerce kez yaptığım gibi seni döndürüp becermek istemiyorum, Em."

Yutkundum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Arkamızdaki elma bahçelerinden geçip çamların kenarına açılan kapıya baktı. Gündüz olsaydı bunu görebilirdiniz ama karanlıkta ürkütücü bir sessizlik ve karanlık vardı.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "En iyi yaptığın şeyi yapmanı istiyorum, Em. Koşmanı ve durmamanı istiyorum." Kaşlarım çatılmıştı. Lanet olası oturma odasında, sütyenim ve kot pantolonumla duruyordum. Dışarısoğuktu ve yapmak istediğim son şey karanlıkta lanet olası meyve bahçesi ve ormanda koşmaktı. Bu korkunç görünüyordu.

"Bunu düşünme, Ember." Gözleri şehvet dolu bir günahla doldu, yüzümden hiç ayrılmadı. "Git ve ne yaparsan yap... bu sefer seni yakalamama izin verme."

Ona boş boş baktım, ciddi olup olmadığından emin değildim ama kapıyı açtığı anda gözlerinde muzip bir parıltı belirdi.

Ve bir saniye bile düşünmeden koştum.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Meyve bahçesinde koşarken kremesi göğüslerinin ay ışığında zıplamasını izlemek, onunla tanıştığımdan beri kurduğum her fantezide yazılıydı. Kahretsin, büyüdüğümde hayatımın neye benzeyeceğini merak ettiğimde muhtemelen bunu binlerce kez hayal etmişim - sanki büyük, korkunç bir canavarmışım gibi benden kaçarken gördüğüm en güzel kadının peşinden koşmak.

Azgın bir genç kız olduğumdan beri, bir kadını yakalamanın heyecanına ve kovalamacasına hayranlık duyuyordum. Meydan okuma ne kadar zor olursa, beni o kadar tahrik ederdi. Muhtemelen bu yüzden Ember'dan hastalıklı bir şekilde etkilenmişim çünkü beni bunun için uğraştırıyordu.

Lisedeyken ve Ash sürekli kızları çekerken, bu kadar kolay olmalarından nefret ediyordum. Sonra ergenlikten sonra kızlar bana yaltaklanmaya başladı ve bu benim için çok ... sıkıcı ve vanilyaydı. Kovalamacayı sevdiğim gerçeği hakkında söylenecek bir şey vardı.

Çünkü Ember'ın neyi sevdiğini biliyordum ve eğer istediği buysa, bunu seve seve yerine getirirdim. Arka verandadan atlayıp meyve bahçesinde yavaşça yürürken, altımdaki yaprakları hışırdatmamak için ona bir adım önde başladım.

"Mmm, mi pareja. Sal, sal de dónde quiera que estés."

Etrafımdaki tek şey tepemdeki ay ışığı ve düşen bir elmanın üzerine bastığımda çıkan çıtırtı . Yine de onun varlığını hissedebiliyordum, sanki aramızda içgüdüsel bir bağ varmış gibi ağaç sıralarının arasında hareket ettiğini hissedebiliyordum.

saran karanlığın derinliklerine doğru ilerledikçe, duyularım etrafımdaki gece dünyasına iyice uyum sağladı. Fısıldanan bir sırra benzeyen yaprak hışırtıları kulaklarıma ulaştı ve onun varlığına dair bir kırıntı görevi gördü. Ember ileride bir yerdeydi, meyve bahçesinin koridorundan aşağıya doğru koşuyordu ve ben de peşinden gittim, kalbim beklentiyle dörtlale koşuyordu.

Kadifemsi gece havasında, çiçeksi ve misk kokulu notaların boğucu bir karışımı olan parfümünün hafif ve sarhoş edici izi kalmıştı. Görünmez bir kurdele gibi asılı duruyor, beni ağaçların labirentine doğru çekiyordu. Aramızdaki baştan çıkarıcı bir danstan ibaret olan kovalamacanın büyüleyici cazibesiyle arayışım yoğunlaştı.

Ay ışığı elma dallarının arasından süzülerek karmaşık, değişken ışık ve gölge desenleri oluşturuyordu. Meyve bahçesinin gizli patikalarında zarifçe gezinen bir hayalet olan onun seraplarını çağırıyordu. Avin heyecanı havayı elle tutulur bir yük ile doyurdu, her an aramızda dalgalanan manyetik bir çekimle ağırlaştı.

Yumuşak ve alaycı kahkahası kulaklarımı gıdıkladı. Aramızdaki gerilim yoğunlaştı, meyve bahçesinin obsidyen kucağında bir arzu ağı örüldü. Yaprakların her hışırtısı ve altındaki elmaların her çıtırtısı, onu bulmak için duyduğum yakıcı ihtiyacı artırıyordu.

Ben meyve bahçesinden çıkarken, elmaları arkamızdaki çam ağaçlarından ayıran çimenlerin arasından koşarak geçti.

Adımlarımı hızlandırdım, sikim pantolonumun içinde zonkluyordu. "Artık kaçmak yok, prenses. Seni görüyorum,"

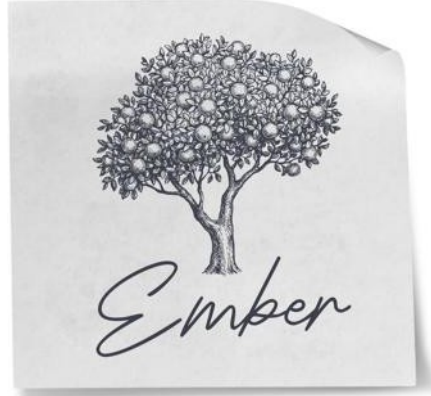
Gerindim, parmak eklemlerimi kırdım, onunla yapmak istediğim şeyin narin ya da nazik olmayacağını biliyordum. Hayır. Onu benim yapacaktım.

"Sana karşı kolay olmayacağım." Yerdeki yapraklardan kaçmaya çalışarak koştum, sonra ay ışığında parlayan siyah saçları onu ele verdi. Bir ağacın arkasına çömelmişti.

Diğer tarafa döndüm, böylece ona arkadan yaklaşıyordum ve neredeyse sürünerek ona doğru ilerledim.

Ellerimi ağzına götürdüğümde ağacın gövdesinden dışarı bakıyordu.

"İşte " diye fısıldadım kulağının kabuğuna. "Seni buldum."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Siktir," diye fısıldadım arkamı döndüğümde ve onun koyu mavi gözleri manik bir şekilde benimkileri aradı. Kalçalarımı kavradı ve beni sıkıca içine çekti.

Kotumun altı kir içindeydi ve ayaklarım çamur içindeydi ama umurumda değildi çünkü tek istediğim onu içimde hissetmekti. Oynadığımız bu kedi fare oyunu Tanrım, bunu bağımlılık yapmaktan başka tarif edecek süslü bir kelimem yoktu.

Elleri saçlarıma dolanırken, "Sana ihtiyacım var," diye yalvardım.

"Seni yakaladım, prenses. Kaçmaya devam edecek misin?" Çenemi çekti, böylece gözlerinin içine bakıyordum.

Başımı salladım. "Hayır."

"Sen tamamen benimsin, Em." Öyle olduğumu biliyordum.

Sütyenimi yırttı ve meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlarken göğüslerim serbest kaldı. Zevkten ağladım.

"Ben seninim," diye mırıldandım kot pantolonumu yırtıp bir kenara fırlatırken. Beni kaldırdı ve beni ormandan çıkarıp serin, nemli çimlerin üzerine bırakırken bacaklarımı kalçalarına doladım.

Gömleğini, pantolonunu ve boxer'ını yırttı ve ben nefes nefese ona baktım. O lanet olası bir tanrıydı. Karın kasları karanlıkta dalgalanıyor, vücudu altın sarısı bir güzelliğe bürünüyordu. Aleti dimdik, kalın ve kocaman, uyarılmışlıktan kayganlaşmış bir şekilde dikkat çekiyordu.

"Lütfen," diye nefes nefese inledim.

"Tsk, tsk, prenses, sizi cezalandırmamı isteyen siz değil miydiniz?" Kahretsin. Bunu unutmuştum çünkü tek istediğim onu içimde hissetmekti.

"Ama-"

"Hayır." Eğilip bacaklarımı açarken gözleri acımasız bir mavi tonundaydı, kalçalarımı doğrudan çimlerin üzerinde olmayacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Seni tatmak istiyorum. Seni dilimle damgalamak, benim ve sadece benim yapmak istiyorum." Bacaklarımı omuzlarına dolayacak şekilde yerleştirdi ve zonklayan tümseğime narin öpücükler kondurdu.

"Kahretsin," diye feryat ettim, dilinin amımın tadına bakması için çaresizce. "Ne kadar ıslak bir kız, ne kadar çaresiz ve bana muhtaç."

Sonra ağzı amıma ulaştı ve dili sürekli büyüyen ıslaklığı keşfedip yaladı. Çok muhtaçtım ve içimde yanan bir ateş vardı. Ama dili yukarı doğru yalayıp, klitorisime fiske vurmakla beni emip kurutmak arasında gidip geldiği anda, hıçkırıklardan oluşan bir senfoniye dönüştüm.

Ağzı çaresizdi. Parmakları açıklığımla oynarken dili klitorisimi keşfediyor, nazıkçe içeri ve dışarı kayıyordu. Dili beni daha hızlı ve derinlemesine keşfettikçe hıçkırıklarım daha da iğrençleşirken ağzının içinde gıcırđıyordum.

Tam nefes almak için yaklaştığında durakladı ve iki parmağını içime soktu.

"Bana bak," dedi ama itiş kakışlar arasında kenara çekildiğimi biliyordum. Orgazm olmak üzereydim, ama parmakları yavaşladı, hızı daha durgunlaştı.

"Ne?" Boşalamadığım için kızgın bir şekilde bağırdım.

"Söylesene prenses, bundan sonra kaçmayı mı planlıyorsun? Seni becermeme izin verip bu geceden sonra eve mi kaçacaksın?"

"Evet," dedim çünkü yeniden aşık olma düşüncesi ödümü koparıyordu ama kalbim bunu çok istiyordu. Aslında, sanırım zaten oradaydı.

"O zaman sanırım seni cezalandırmaya devam etmem gerekecek," diye fısıldadı, parmaklarını içimden çekip ayağa kalkarken.

"Ne oluyor lan?" Geçen hafta sonu olan şeyin aynısının şimdi de olup olmadığını merak ederek "Ne oluyor lan?" dedim.

Sadece güldü, çıplak haliyle ışıklı eve doğru yürüyordu. "Neden durdun?" diye sordum.

"Çünkü Em, ilk kez seks yaptığımızda seni ıslak bir tarlada sikmeyeceğim. Sikim amına ilk değdiğinde seni bir hayvan gibi becermeyeceğim. Her ne kadar bunun için çaresiz olsam da, bunu bir oyuncak olarak kullanacağını biliyorum.

Neden birlikte olmamamız gerektiğine dair bir mazeret uydur ve sonra da sabah kaç." Tüm tavrı yumuşadı.

"Hak etmediğin ya da ihtiyacın olmayan bir şey yapmak istemiyorum ve şu anda bunların hiçbirisi doğru gelmiyor." Durakladı, bana doğru döndü. "Ve bu tür bir kaçış benim sevdiğim türden bir kaçış değil."

Ben soğuk elma bahçesinde ayağımın altında çürük bir elmayla donmuş bir şekilde dururken o eve doğru yürümeye devam etti.

Yine de haklıydı. Her zaman haklıydı, bu da beni çılgına çeviriyordu. Yarın sabah bir bahane bulur ve bunun bizim için doğru olmadığını kafamda mantıklı hale getirirdim. Ama ne yaptığını görebildiğimi bilmesini de istiyordum. Onu istiyordum. Sabah uyandığımızda orada olmak istedim. İkimizi de istiyordum.

"Yanılıyorsun," dedim. Durakladı ama arkasını dönmedi. "Çok yanılıyorsun, çünkü senden hoşlanıyorum."

Kelimelerin ağzımdan döküldüğüne bile inanamayarak ofladım. "Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kafamın içi karmakarışık ama senden çok hoşlanıyorum ve ayrılmak istemiyorum. Seni görüyorum."

Ona doğru yürüdüm ve ellerimi çıplak beline doladım, sonra kulağına doğru eğilerek "Yakala beni" diye fısıldadım.

Hızla yanından geçtim, sonra arkamda adımlarını duydum. Sıra sıra ağaçların arasından sıyrılarak eve doğru koştum ve uzakta parıltıyan mavi havuzu gördüm. Terlemiştim; zevk için koştuktan hoşlanan biri değildim. Elbette, belki uzun boylu, yakışıklı, düşünceli bir adam olduğu için bunu yapabilirdim, ama egzersiz için bloğun etrafında koştum mu istiyorsunuz? Zor pas.

Ağaçların arasından kirlenmişim ve nereye gitmem gerektiğini hemen anladım. Güverteden arka merdivenlere kadar koştum, sonra da jakuziye atladım.

Büyük boy jakuzideki baloncuklar köpürerek içeride başka birinin olduğunu haber verdiğinde ılık suyun beni sarmasına izin verdim.

Başımı kaldırdığımda, o da ısınmış suyun içine düştü. Yüzümü içine çekerken elleri yanağıma dokundu.

"Seni buldum," diye mırıldandı. Jakuzi baloncuğunu gördüğünü biliyordum, içeride birinin olduğunu haber veriyordu ama bu galibiyeti onun almasını istiyordum.

Dudaklarımız çarpıştı. Bu anda ikimiz için de çok önemli bir şey değişti. İkimiz de koşuyorduk ama bu sefer birbirimize doğru koşuyorduk.

"Ciddiyim Rain," diye fısıldadım, bedenimi onunkine doğru sürükledim ve beni sabit tutmak için bacaklarımı onun etrafına sardım.

Yanaklarını, burnunu, dudaklarını, gözlerini öperken "Neden?" diye mırıldandı. Vücudunun her bir parçasını hissetmek, her bir kıvrımını ezberlemek istiyordum.

"Bu alışılmadık bir şey. Açıklayamıyorum ama içimde hissediyorum." Ağzım onunkinin üzerine kondu ve öpüştük, dillerimiz birbirini becerdi. Bizi durdurup sıcak küvetten çıktığımda, güvertedeki sandalyelerden birinin üzerine düzgünce serilmiş bir havluyla kendimi sardıktan sonra içeri koştuğumda siki altımda seğiriyordu.

Onu takip ederken kıkırdadı ama tam kapının eşiğinden içeri girerken havlumu düşürdüm.

Tüm vücudum ateşin sıcak ışıltısı altında sergileniyordu.

"Becer beni," yalvardım, vücudu bedenime çarpmadan önce kelimeler ağzımdan zar zor çıkıyordu. Beni kaldırarak üst kata taşıdı.

kapıyı açmadan önce "Emin misin?" diye sordu. "Çok eminim."

Emin olmaktan çok daha fazlasıydım - hazır olmaktan çok daha fazlası.

Daha önce eşyalarımı attığım odaya gitmek yerine, ana yatak odasına girdik. Köşede tam bir oturma alanı ve ortada dört direkli bir yatak ile delicesine büyüktü.

Beni yatağa bırakırken kulağıma, "Burası bizim odamız," diye mırıldandı.

"Seni buldum, mi pareja." Vücudunu benimkine doğru kaydırды, sonra kalçalarımı araladı.

Bakışlarımız birleşti ve yüzümü inceledi.

"Emin misin?" diye sordum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdiye kadar bu kadar emin olduğum tek şey, seni altımda hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğuydu."

Sikinin ucu kalçalarımın arasından kayarken ön spermi kendi muhtaç amımın sıcaklığıyla karıştı.

"Siktir," diye bağırdım.

Kalbim çaresizlikten patlayacak kadar açık hissediyordu.

"Derin bir nefes al," diye cesaretlendirdi içime kayarken. Aleti yavaşça içime girdi. Haykırdım çünkü beni germesinin acısı, sonunda onu içimde hissetmenin zevkiyle karışacak kadar yoğundu.

Durakladı. "Seni incitiyor muyum?" Kaşları endişe içinde çekildi.

Başımı salladım ve daha derine dalmasını istedim. Buna mecbur kaldı ve tam içeri girdiğinde cinsel bir inilti çıkardım. Seksi değildi. İçimden geliyordu.

İçimin derinliklerinde. Her bir parçamı onun önünde açarken dalgalı bir zevk sesi.

"Vay anasını. Böyle sesler çıkarmaya devam edersen uzun süre dayanamam prenses." Beni becerdi. Yavaş bir tempo arasında gidip gelirken içime soktu ve sonra ihtiyaç ikimizin de içinden geçerken hızlandı.

Boynunu tuttum ve bizi döndürdüm, böylece onun üstündeydim, çünkü onu altımda izlemek istiyordum. İyi bir sürtük gibi onu içime alırken yüzündeki ifadeyi görmem gerekiyordu.

Ben onun üzerinde sallanırken elimi saçlarımda gezdirirken parmakları meme uçlarımı sıkıyordu.

"Sikin benim için yaratılmış," dedim ona, sanki beni yukarıda tutacak görünmez bir çubuğa tutunuyormuşum gibi havaya uzanarak. Artık kendi küçük dünyamdaydım; zevk alıyor ve veriyordum.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar mükemmel bir kadın görmedim." Elleri tenimde gezinirken inledi. Karanlık ve aydınlığın mükemmel bir birleşimiydik; her ikisi de birbirimizin içinde var oluyordu.

Parmakları amımın girişinde daireler çiziyordu ve içimdeki birikimi hissedebiliyordum.

Sonra beni bir tüymüşüm gibi üzerinden kaldırdı ve aniden durunca irkildim.

"Yine mi bu?" Sallandım ve o sadece güldü.

Köşedeki büyük boy sandalyeye doğru yürüdü, orada yayıldı ve sonra kucağını sıvazladı.

"Üstüme çıkarken seni izlemek istiyorum."

Ofladım ama ona doğru adım atarken buna mecburdum. Beni durdurmak için hemen elini kaldırdı.

"Hayır. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde." Benimle göz hizasında olacak şekilde eğilerek söyledi. "Bana doğru sürün."

Yere düşerken ona sııttım, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı. Yavaşça bir kolumu öne doğru hareket ettirdim ve dizlerim de onu takip etti.

"Böyle mi baba?" Dudaklarımı onun için büzerek sordum. Oturduğu yere kadar süründüğümde inledi, içinde çok derin bir şey vardı.

"Evet," diye mırıldandı. "Şimdi bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster ve aletimi benim pis küçük sürtüğüm gibi al."

Nefes nefese kaldım ve ağzımı açabildiğim kadar açarak sikinin boğazımın arkasına değmesine izin verdim.

Beni kazığa oturttu.

Gözlerim ona bakmaktan kendini alamadı. Bakışlarımız buluştuğunda, içinde öyle derin bir ateş yanıyordu ki, onları benden ayırmadı.

"Mükemmel, şu anda önümde diz çökmüş beni bu kadar iyi emerkenki halini tarif etmek için boşa söylenmiş bir kelime gibi görünüyor." Aşağı yukarı sallanmaya devam ederken sikinin etrafındaki pre-cum'u yaladım. Ellerim taşaklarının etrafında dolaşıyor, onları küçük bir çekiştiriyordu.

Tam içimde sıkışmış, patlamanın eşiğindeyken ağzımı çekerek onu kenara ittim. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı ama ben ayağa kalktım ve bacaklarımı vücudunun iki yanına sardım.

"Becer beni," diye yalvardım. Çılgınca etrafına bakındı. "Ne?" Tersledim.

"Prezervatif mi?" Bir kahkaha attım çünkü birdenbire bu konuda endişelenmeye mi başlamıştı?

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve son taramam negatif çıktı çünkü ... şey ... evet."

"Aynı-" Onu durdurdum, aletin ucunun klitorisime dokunmasına izin verdim.

"Şimdi olmaz," dedim çünkü bu rahatlamaya her şeyden çok ihtiyacım vardı. Bütün gece boyunca boşalmama izin verilmediği için huysuzlanıyordum, bu yüzden ihtiyacım olanı ondan alacaktım.

Kendimi onun üzerine bıraktım, aşağı inerken dengesini sağlamak için omuzlarını tuttum. Kalçalarımı ileri geri oynatırken ona doğru ittim ve tüm uzunluğunun beni doldurmasına izin verdim.

"Buna ihtiyacım var," diye talep ettim. Tanrım, bütün gece boyunca kenara çekildikten, kovalandıktan ve becerildikten sonra çok yakındım.

Vücudumla daha derine daldığımda, ağzı meme uçlarımı emip çekiştirirken elleri beni kalça diplerimden tutarken, birikimin gerçekleştiğini hissedebiliyordum. Sırtım kemerli, horozunun G- noktama çarpmasına yardımcı oldu.

"Yağmur," diye bağırdım yüksek sesle. "Tanrım, Rain." Orgazmım içimde yuvarlanırken tekrarladım.

"Mi pareja," diye hıçkırdı aynı anda boşalırken, kendi zevkimizin içinde patladık.

Mutluluk dalgası içimde güçlenirken, göğsüne yaslandım ve beni kaldırıp bulut gibi hissettiren yatağa yerleştirirken çekildi.

Yanımda vücudunun ağırlığını hissetmediğimde ayağa kalktım, sonra banyonun tanıdık sesini duydum.

İşte o zaman onu evlilik sonrası mutluluktan uçmuş haliyle gördüm. Saçları darmadağınaktı, vücudundaki kaslar gergindi ve damarları yoğun bir egzersiz yapmış gibi atıyordu.

"Gel," diye mırıldandı ve bana kendisini bağlantılı ebeveyn banyosuna kadar takip etmemi işaret etti. Banyo evin geri kalanından farklıydı. Modern, ferah, geniş ve kuvars kaplıydı.

"Vay be. Bu ev bir servete mal olmuş olmalı." Küvetin daha fazla dolmasını engellerken güldü.

"Söyleyeceğin ilk şey bu mu?" diye sordu, tam da yüzümde bir sırıtış patladığında, ya da belki de bir süredir oradaydı.

Kenara doğru eğilip ellerini suyla doldurup üzerime sıçratırken küvetin içine düştüm.

İki kişi için yapılmış kocaman bir küvetti, bu yüzden ona içeri girmek isteyip istemediğini sordum. "Bir sürü oda var mı?" Ben de ekledim.

"Mmm?" Rain düşündü. "İçeri gelmemi ister misin?" Sadece omuz silktim.

"Yukarı kay." Rain'in sert vücudunu her yerde hissettim, arkama yerleşmeden önce suyu bulandırıyor. Ben ona yaslandım, o da kollarını bana doladı.

"Ben, şey, teşekkür ," diye fısıldadım.

"Ne için?" diye düşündü ve köprücük kemiğime ıslak öpücükler kondurdu.

"Anlayış," dedim, sanki bu tek kelime ellerimde binlerce kelimenin ağırlığını taşıyormuş gibi.

"Etiket kullanmak zorunda değiliz, istediğin kadar yavaş ilerleyebiliriz ve yol boyunca her şeyi berbat etmeyeceğime söz veremem ama seni hayatımda istiyorum Ember." İçini çekti, fısıldamadan önce durakladı, "Sensiz geçirdiğim sekiz ay hayatımın en korkutucu dönemiydi. İyi olduğundan emin olmak için Santiago'dan her gün bilgi istedim ve şimdi neler yaşadığını bildiğim için sanırım tüm hayatımı bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğim."

"Ama sen de acı çekiyordun," diye fısıldadım. "Ve farklı şekillerde yas tuttuk. Ben sorunlarımdan kaçmakta, bir dolaba saklanmakta iyiydim, oysa sen başkalarını memnun etmek için kontrolü ele alarak üzüntü yaşadın." Bana katılıyor gibiydi.

Orada, banyonun sıcaklığında oturduk, Rain biraz su döktü.

"Kaçacak mısın?" Sesi çok farklı, çok korkmuş geliyordu. "Hepsi benden kaçıyor ..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ash için yeterli değildim, Bay Ortiz ve annenle ilişkiye girecek kadar ailesini koruması gerektiğini düşünen babam için de yeterli değildim."

Başımı salladım.

"Herkes beni terk ediyor, Ember. Neden senin de terk edeceğini düşünmeyeyim ki?"

Gözlerinin içine bakabilmek için başımı çevirdim. "Gitmek istemiyorum Rain. Çok korkuyorum ama bu kaçmak istediğim anlamına gelmiyor."

Banyodan fırladım, havluya sarınırken yüzünü şaşkınlık kapladı.

"Belgeleri bana ver," diye talep ettim.

"Ne?" Ani çıkışım karşısında yüzü buruştu.

"Lanet olası kağıtlar." Ne sorduğumu bilmediği için sinirlenerek homurdandım.

"Ember, neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Rain banyodan çıkıp askılıktan bir havlu alarak alt tarafına sararken. Bir an için lanet olası karın kasları dikkatimi dağıttı ama kıkırdayınca dikkatim tekrar ona döndü.

"Evin adı," diye sordum ama göğsüne bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Dokunabilirsiniz, prenses. Sürekli bakmak zorunda değilsiniz." Gözlerimi devirdim.

"Beni onlara götür."

Önümden aşağıya doğru yürüdü, attığı her adımda kürek kemikleri esniyordu. Kahretsin, omuzların bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Daha önce kağıtları koyduğu sehpaye gitti ve onları bana uzattı. Kağıtlara baktım ve sonra tekrar ona döndüm.

"Bana bir kalem ver," dedim.

"Ember, bir avukatla konuşmadan böyle bir şeyi imzalamamalısın. Neden üzerinde uyumuyorsun?"

"Kekeledim mi lan

ben?" Kıkırdadı.

"Hayır, hanımefendi," dedi ve sonra elinde siyah bir kalemle mutfaktan geri döndü. Tam imzayı atacakken eli bileğimi kavradı.

ve tekrar ona baktım. "Emin misin?"

"Artık kaçmak istemiyorum," diye fısıldadım ve sonra eli beni bıraktığında evin tapusunu imzaladım.

"Bunları notere onaylatmamız gerekiyor, ama bunun dışında bu ev artık benim olduğu kadar sizin de." Gülümsedi... gerçek bir mutluluk gülümsemesi gibiydi, uzun zamandır görmediğim bir şeydi. Aramızdaki mesafeyi geçti ve sol eli belimin alt kısmına kaydı.

"İşte buradasın," diye mırıldandı, parmak uçları kalktı ve gülümsememin kenarına dokundu. "Bunu özlemişim."

Ve o anda, uzun zamandır böyle gülümsemediğimi fark ettim. Bir yıldır hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir. Kesinlikle hiçbir şey. Sonunda yol boyunca kaybettiğim yapboz parçasını bulmuş gibi hissettim. Kendimi tamamlamak için almam gereken son küçük parçamı. Şimdi, keşke büyük yapbozun neresinde olduğunu bulabilseydim.

", yatağa gidelim," diye fısıldadı Rain ve yukarı çıktık.

Rain beni nazikçe yatağına -bizim yatağımıza- yatırdıktan sonra yanıma kaydı ve birkaç hafta önce yaptığı gibi beni kollarıyla sardı. Bu, meyve bahçelerinde beni çırılçıplak kovalamasına izin vermekten çok daha samimi geldi.

Yine de kendimi çok daha evimde hissettim.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Kırsaldaki evden döndükten sonra haftalar geçmişti ve Ember evin tüm tapu belgelerini yasallaştırmamız konusunda ısrar etmişti. Karşı çıkmayacaktım ama hayallerimi gerçekleştirdiğinin farkında değildi. Ayrıca çoğu geceyi onun evinde geçiriyordum, ama bu ne olduğumuzu ya da ne yaptığımızı gerçekten kabul etmediğimiz şeylerden biriydi, bu yüzden doğru değildi. Her şey söylenmese daha iyiydi ve ben de bunu sorun etmiyordum.

Planımı uygulamaya koymanın zamanı gelmişti çünkü yaşadığımız bu dönemi nihayet kapatmak ve hayatımıza devam etmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ayrıca, Bay Ortiz yeni bir bilgi alıp almadığımızı görmek için Den'de bizi izliyordu.

Pico beni kasabanın kenarına, Ember'ın haftalar önce beni götürdüğü küçük lokantaya götürüyordu. Küçük, köhne bir yerdi ama yemekleri muhtemelen bu kasabadaki tek düzgün şeydi.

"Bu bok çukurunda ne işimiz var?" Titreyen tabelaya baktı ve kaşlarını çatı.

"Hey, deneyene kadar eleştirme. Gerçekten yasal burgerleri var." Gözlerini bana dikmeden önce güldüm.

"Bizi buraya Ash getirdi. Katılmıyorum." Pico'nun buraya gelip kız arkadaşıyla bir şeyler yapmaya zorlandığını düşününce güldüm. Marissa'yı çok seviyordu ve kendimi bildim bileli de seviyordu ama aynı zamanda sert adam rolünü de çok oynuyordu ve çoğu zaman inatçı bir pislikti.

"Gelecek yıl buradan kurtulacağımıza inanabiliyor musun?" Pico, Isles'ın gölgeler tarafından karşılandığı arkamıza bakarak sordu

Akşam.

"Hayır" dedim, çünkü bunun benim için ne anlama geldiği, sözde geleceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Her neyse." Kapıyı iterek açtı ve küçük zil şingirdadı. "Neden burada olduğumuzu söyleyecek misin yoksa tahmin etmemi mi isteyeceksin?"

Yavaşça güldüm ve lokantaya bakıp kösedeki kabinin arkasında tanıdık bir saç teli bulduktan sonra ona o yönü işaret ettim.

Pico, ben onu silkelemeden önce beline uzandı.

"Bu huzur verici," dedim ona, kendimi buna ikna etmeye çalışarak. Ember bana onunla buluşacağını söylediğinde ona ulaştım. Bir süre tartıştıktan sonra, tarafsız bölgede olabilecek en kötü şeyin bahar şenlik ateşi için geçen yıldan daha büyük bir kavga çıkarmamız olduğunu düşündüm.

Pico'nun önünden geçip Ember'ın kardeşi Walsh'a yaklaştığımda aralarındaki benzerliği görmek tekinsizdi. Annelerine benziyorlardı. Ember'in annesinin fotoğraflarını sadece odasına gittiğimde kısa bir süre görmüştüm. Bebekken çekilmiş bir fotoğraflarını masasının arkasına, kitaplığının içine saklamıştı. Sanki utanıyormuş, onu gölgede bırakıyormuş, henüz bununla yüzleşmeye hazır değilmiş gibi.

"Walsh." Yutkundum ve o da ayağa kalkıp elimi sıktı. Walsh önce Pico'ya sonra da bana baktı.

"Yalnız geleceğimizi sanıyordum." Pico'ya bir kez daha baktı ve onu bir kez daha gözden geçirdi. "Köpeklerimizi getirmiyoruz."

"Pendejo." O bastırmadan önce elimi Pico'nun göğsüne koydum.

"O bu konuşmanın önemli bir parçası," diye teşvik ettim. "Ayrıca, onun da kiminle görüştüğümüz hakkında hiçbir fikri yoktu."

Walsh'un karşısına, bankın diğer tarafına kaydım.

"Neden burada olduğumuzu açıklayacak mısınız?" Pico'nun da aynı soruyu sormak istediğini ama beni Walsh'un önünde asla sorgulamayacağını biliyordum. Bu yüzden yaptığının, üzere olduğum şeyle doğru adım olduğunu biliyordum.

"Evet-"

"Size ne getireyim?" Tanıdık garson kız elinde bir kâğıt ve kalemle siparişlerimizi almak üzere yanımıza geldi. Isles'ta yaşayan insanların buranın ne olduğu hakkında hiçbir fikirlerinin olmaması beni her zaman büyülemiştir.

için. Demek istediğim, her bahar buranın nasıl kan ve savaş koktuğunu biliyor olmalıydılar, ama şüphelenseler bile hiçbirini bir şey söylemedi.

"Çikolatalı milkshake," dedim, dudaklarımın kenarları gülümsemeye dönüştü.

"Kim bu tür bir konuşma için milkshake sipariş eder ki?" Pico söyledi ve ben kıkırdadım. Walsh da gülüyordu.

"Ne? Çok iyiler. Aslında hepinize bir tane lazım."

Garsona dönüp baktım. "Şunu üç çikolatalı milkshake yapalım."

Başını salladı ve ben onlara gülümsemeden önce hızla uzaklaştı, milkshake siparişi aramızda titreşen kalın buzları kırdığı için minnettarım.

"Hepimiz bu yıl mezun oluyoruz. Ben ikinizden de biraz gerideyim ama yine de sırasıyla yeni dünyalarımızın liderleri olacağız."

Walsh kaşlarını çatarak Pico'ya şaşkın şaşkın baktı. Teknik olarak Kartel'in ABD'deki lideri olmak zorundaydım. Ash öldüğünde herkes bunu biliyordu.

"Organizasyonda yer almak istemiyorum," diye itiraf ettim ve bu sefer Pico soğukkanlı duruşunu bozdu.

"Ne?" diye tereddüt etti.

"Dinle, benim hiçbir zaman lider olmamam gerekiyordu. Her zaman Ash olmalıydı ve o burada olmadan boktan bir lider olduğumu fark ettim."

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?" Pico dudaklarını birbirine bastırdı ve ben sadece satır aralarından gerçekte ne demek istediğini okuyabildim. Düşmanımızın önünde bunu itiraf ettiğim için bana aptal diyordu, ama benim bütün amacım da buydu.

"Çünkü aramızda onlarca yıldır süren bu kavgadan bıktım. Ailelerimiz aptal, inatçı pislikler."

"Bu da ne-" Walsh sanki onu kişisel olarak rencide etmişim gibi iki elini birbirine vurdu. "Hadi ama Walsh. Sen ve ben biliyoruz ki annen ve babam Bu boktan dünyanın içine çekilen ilk insanlardı ve sonra bir şekilde iki kuruluşumuz arasında devam eden daha büyük bir savaşın piyonu oldular."

"Annem masumdu."

"Babam güce aç biriydi ama masumdu da. Günün sonunda Bay Ortiz'in kıbarca istifa etmesini sağlamamız gerekiyor. Bunun için de hep birlikte oturup aralarındaki bu lanet olası kaçamağa bir son vermeli ve birbirleriyle sürekli kavga etmektense güç ve sayıdan kuvvet doğacağını onlara göstermeliyiz."

"Ve zamanı geldiğinde, ikinizin de bilmesini isterim ki görevi devralmayacağım. Aslında, Pico'nun da izniyle, organizasyondan tamamen ayrılmak istiyorum."

Pico bana baktı ve omzuma küçük bir şaplak attı. "Elbette kardeşim," dedi içtenlikle, sanki Walsh'un karşısında oturduğunu unutmuş gibi.

Kendini geri çektiğinde öksürdü ve sonra tekrar soğukkanlılığını kazanarak Walsh'un karşısındaki buz gibi duruşuna geri döndü.

Garson geri geldi ve milkshake'lerimizi bıraktı. Hepsinin içinde parlak pembe pipetler ve lüks restoranlarda kullanılan kokteyl şemsiyelerinden vardı.

"Ekstra yetenek hoşuma gitti, Sue." Göz kırptım ve mutfağa dönerken yol boyunca güldü.

çıkardım ve kremalı içecekten bir yudum aldım. "Hadi," diye teşvik ettim. "Çok iyiler."

Walsh ve Pico da aynı şeyi yaptı ve iki ezeli düşmana pembe pipetlerden şemsiye tarzı milkshake içirmek beni oldukça yenilmez hissettirdi.

Shake'lerini deneyene kadar bekledim ve sonra "Ee?" diye sordum.

"Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum," dedi Walsh ve bu benim aptal ruh halimi yatıştırdı.

O biliyordu.

"Sen nasıl..." Başımı eğerek sordum.

"Onun adını bir eve verdin. Ben aptal değilim. Kimsenin ondan faydalanmadığından emin olmak için kız kardeşim yeni bir şey aldığında ya da başka bir şey aldığında üzerine çentik atarım."

Kendime not: Kızın üzerindeki takip cihazını çıkar.

Ellerini kaldırdı. "Üzgün değilim. Sadece onun için en iyisini istediğimi görmesini diliyorum."

Hepimiz hamile gibi durakladık.

Walsh garip sessizliği bozarak, "Bence bu iyi bir fikir," diye ekledi. "Bence ailelerimizle oturup onlara bu konuyu anlatmalıyız. Benim de onlara birlikte söylemek istediğim birkaç şey var."

"Katılıyorum. Bu kan davasına son vermenin zamanı geldi," diye ekledi Pico. "Ama eğer birlikte çalışacaksak bir ricam var."

Merak ettiğim için Pico'nun ne ekleyeceğini görmek için bekledim. "Öyle mi?" Walsh sordu.

"Bahar şenlik ateşi geleneğini sonsuza dek durdurmak istiyorum." Bunun geçen yıl neler yapabileceğini düşünerek yutkundum.

Walsh bana baktı ve Pico'ya cevap vermek için başını salladı ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Katılıyorum."

Sesi birden çok daha kasvetli bir hal aldı ve daha fazlasını bildiğini anladım.

"Pico" -yanındaki adama doğru döndüm- "Sanırım bu sorunu çözebiliriz. Adamları nasıl bir araya getireceğimize dair detayları daha sonra konuşuruz. Sakıncası yoksa Walsh ve benim birkaç özel konuşma yapmamıza izin verin."

Pico kabul etti. "Ben dışarıda bekliyor olacağım."

Pico bana Glock'larından birini verdi, ben de konuşmanın başka bir yöne kayması ihtimaline karşı onu arkama, kabinin üzerine yerleştirdim.

Walsh gergindiyse bile bunu belli etmedi. Pico bizden uzaklaşırken ona elini uzattı. "Sizden haber bekliyorum."

Pico önce eline sonra da bana baktı, ben de omuz silktim.

"Sen de dostum," dedi Pico sonunda ve lokantadan çıkmadan önce onun elini sıktı.

"O nasıl?" Walsh mırıldandı ve ben de kabinde arkama yaslandım çünkü hiç umurunda olmayan bir iş hakkında konuşmakla Ember hakkında konuşmak farklı şeylerdi. Kendimi korumacı, korkusuz hissediyordum ve Walsh'un ikimizden de bir sır sakladığını biliyordum. Bir süredir sakladığı bir sır.

"Ona sormalısın," dedim.

"Denedim. Beni görmeye geldi-"

"Biliyorum." Konuşmanın kontrolünü elimden bırakmayı reddettim. Dirseklerimle ağırlığımı destekleyerek masaya doğru eğildim ve Walsh ile göz göze geldim.

"Walsh, bunu sona erdirme çabalarımı nezaket ya da minnettarlık olarak algılama. Bunu kız kardeşinle birlikte ilerleyebilmek için yapıyorum. Çünkü kız kardeşini çok seviyorum ve onun mutluluğundan başka bir şey istemiyorum." Yüz ifadesi gerginleşti.

"Ama açık konuşayım. Bizden bir şey sakladığınızın farkındayım. Ember da bunu biliyor. Sessizliğin çok şey anlatıyor. İkimiz de neden açılmadığını anlamıyoruz ama telefonu şu anda elimizde. Bilgi işlem ekibimiz araştırıyor. Eğer herhangi bir şekilde işin içindeysen, öğreneceğim."

Walsh sesli bir şekilde yutkundu ve masanın üzerine eğilerek benim duruşumu taklit etti.

"Ember'a sadece ona söyleyemeyeceğimi bilmesi gerektiğini söyle," sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, "ama cevap orada."

Gözlerimi devirdim. "Ailelerimizle buluşmadan önce bunu çözmeniz gerekiyor. Bu hepimiz için pek çok sorunu çözecektir. Ayrıca onlara birleşik bir cephe olduğumuz görüntüsünü de verecektir. İleriye dönük hiçbir sır olmamalı..."

Bu kez, sanki gömmek istediği derin bir sırta tutunmuş gibi çaresizlik ses tonunu kaplamıştı.

"Yapamam."

"Sadece cevap ver, orada mıydın?" Ellerim masanın üzerinde sıkılaşılarak bastırdım.

Bir anlık tereddütten sonra tek kelime etmeden başını salladı.

"Sen mi yaptın?" Tekrar sordum, parmaklarım artık masanın kenarını kavırıyordu, ne söyleyeceğini görmek için bekliyordum çünkü bir yanım sorunun cevabını bilmek isteyip istemediğimden bile emin değildi. Bilmek istemiyordum çünkü bir şey yapmış olsaydı onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Uğruna adam öldürebileceğim iki kişi vardı ve onlardan biri artık burada değil.

Yavaşça başını salladı. Rahat bir nefes aldım ama öfke tekrar üzerime çökmeden önce bu kısa sürdü.

Kabinden kalkarken "Lanet olsun," diye mırıldandım. Cevaplarını zaten bildiğim sorulara cevap vermesini takdir ediyordum ama gizemli ve uğursuz davranışları sinirlerimi bozuyordu.

Restorandan çıkmadan önce ona son bir kez baktım. "Sen de Ember'ı aynı şekilde kaybetseydin, nedenini anlamak için cevaplar aramaz mıydın?"

"Yapardım," diye cevap verdi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ember ve ben bir sevgiliyi, bir kardeşi kaybettik. İkimiz de derin bir dostumuzu kaybettik. Biz sizin gibi bir kapanış arıyoruz. Kaçamak cevapların insanı çileden çıkarıyor Walsh. Bu bulmacanın eksik parçası sende."

Sertçe yutkundu. "Ona söz verdim."

Bunu söylediğinden emindim, ama cevap veremedi aniden kabini terk etti, ellerini ceplerine soktu ve restorandan çıktı.

"Siktir," diye bağırdım ve silahı alıp cebime soktukten sonra Sue için masaya birkaç yirmilik attım.

Restorandan hışımla çıkarken, bisiklete atlamadan önce Pico beni kenara çekti.

"İyi misin?" diye sordu. "Neden beni kendi yerinde istediğini söylemedin?"

Kızgın görünüyordu ama içimde mücadele edecek bir şey kalmamıştı.

"Çünkü bunu hak ediyorsun. Hadi ama, toplantılarımız için Den'i nasıl zar zor kontrol edebildiğimi görüyorsun ya da onları sana aktarıyorum. Bay Ortiz'i nasıl yöneteceğini benden daha iyi biliyorsun. Bu senin iyi olduğun bir şey ve anladığım kadarıyla bundan hoşlanıyorsun."

Başını salladı. "Hoşuma gitti." Ona dudak bükerek gülümsedim.

"Dinle, ne olursa olsun, onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum. Bu yüzden bunun için mükemmel olduğunu düşünüyorum." Durakladım. "Ash'i Walsh vurmadı. Bu gece bana çok şey anlattı ama bir şeyler bildiğini de itiraf etti. Çok kızgın ve yorgunum, bu yüzden bana ihtiyacın olursa bu gece Ember'ı pansiyona götüreceğim."

"Harika." Gülerken arkasını dönmeden önce bana göz kırptı. "Prezervatif kullan."

İssız otoparktaki herkesin duyabileceği şekilde bağıyordu. Bağırışlarını bastırmak için motosikleti devirdim.

"Dikkatli olun."

"Unutma, kış olmadan sınıfı heceleyemezsin."

"Ne oluyor lan?" Bağırdım ve dairesine doğru yönelmeden önce ikimiz de bir kahkaha krizine girdik.

"Sonunda buradan çıkıyoruz." Ash'in odasında kimlerin kaldığını ayırıp kıyafetlerimizi çantalara doldurmaya başladığımızda gülüyordum.

Dönüp ona baktığımda ses tonu benimkiyle aynı heyecanı yansıtmıyordu. Hayır, çok daha kasvetli ve üzgündü.

"Neyin var senin?" Onu biraz iterek ama o da benimle aynı surata baktı.

"Babam üçüncü sınıfta liderliği devralmamı istiyor, bu da bahar şenliği anlamına geliyor. Gelecek yıldan itibaren hedef olacağım."

"Kahretsin," diye yorum yaptım. Bay Ortiz bu yılın başındaki şenlik ateşini açıklamak için ikimizi de oturttu. Uzun zamandır duyduğum en aptalca ve şovenist güç kullanımıydı ama Ash'in yüzündeki korku çok yoğundu.

"Ben senin arkadayım," dedim ve gömleği elinden alıp katlayarak onu yatağa oturmaya zorladım.

"Biliyorum ama her zaman yanımda olamayacaksın Rain. Benim için çok şey yaptın ve kendimi gerçekten suçlu hissediyorum."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ash, kardeşler birbirleri için bunu yapar. Biz kardeş olarak doğmadık ama bana en yakın olan sensin. Sen benim ailemsin." Ash yatağa uzanmadan önce gülümsüyormuş gibi yaptı.

"Kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğiz. Am yok, bira yok, lanet olası babalar yok," diye ekledim ve Ash'ten sadece küçük bir kıkırdama geldi.

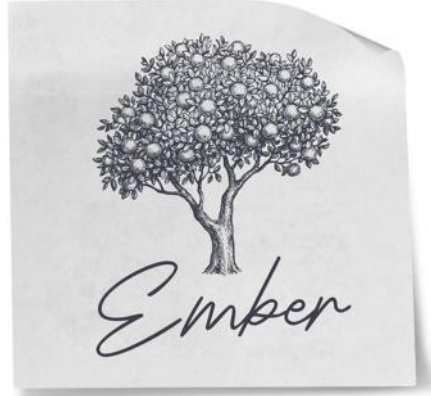
"Sanki sen ve ben aynı kıza aşık olabilirmişiz gibi. Sen sessiz ve uysal olanları seviyorsun." Gözlerimi devirdim, o gülerken bir çift çorabı suratına fırlattım.

Onun için endişeleniyordum. Akıl sağlığıyla o kadar uzun süredir mücadele ediyordu ki, Isles'a gitmenin ona yardımcı olacağını ve babasıyla buradaki hayatı arasında biraz mesafe koymasını sağlayacağını umuyordum.

"Sonunda her şey yoluna girecek," diye fısıldadım kendi kendime, beni duymamasını umarak.

"Sonunda . . . Ben de her zaman seninle ilgileneceğim, Rain. Seni

seviyorum kardeşim." OceanofPDF.com

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Geçtiğimiz ay boyunca her geceyi birlikte geçirmiştik ama bunun bir etiketi yoktu. Sadece biz olmakla yetiniyordum. Her neyse ona bir isim koyma düşüncesi beni korkutuyordu.

O geceler boyunca Ash hakkında konuştuk, onunla ilgili mutlu anılarımızı paylaştık. İkimiz de yaşadığımız hayattan ve onunla ilgili anılarımızdan utanç duymuyor ya da sürekli kaygı duymuyorduk. İyi hissettiriyordu. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi.

Tam bize akşam yemeği hazırlamaya hazırlanırken, tanıdık Doc Martins'i yere çarptı ve ardından anahtarın kapı kolundaki tıkırtısı geldi. Kanepeye oturdum ve uzaktaki çamlara baktım.

"Hadi, Ember," dedi bana doğru hışımla yaklaşarak. "Ayağa kalk. Biz gidiyoruz."

Sorularla dolup taşıdığımı hissederek hızla ayağa kalktım. "Neden? Nereye gidiyoruz?" diye sordum, ama o sadece alay etti ve odamdan kazakları toplayıp yatağımın altında bulduğu bir spor çantasına doldurmaya başladı.

"Dur," diye bağırdım, aramızdaki boşluğu kapattım ve titreyen ellerini tuttum. "Ne oldu?"

Yağmur'da sevdiğim bir şey olan gerçeği söyleme arzumla kelimelerim daha hızlı dökülüyordu. "Berbat bir toplantı geçirdim," diye yakındı, ellerim yüzünü okşamak için hareket ederken. "Lütfen bana soru sorma Ember."

İlişkimizde ender rastlanan merakımı bastırdım, çünkü buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

"Tamam," diye fısıldadım ve uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Sırtında taşıdığı yükün güçlü olduğunu bilerek yanında taşıyabileceği bir şey. Her zaman doğruyu söylediği için onu zorlamayacaktım.

İç çekti ve yatağa yığıldı.

"Kardeşini görmeye gittim," dedi duvara bakarken. Bu sözlerin aklımda yer etmesi bir anımı aldı.

"Kardeşim mi?"

"Evet," diye boş boş cevap verdi.

"Ne? Neden?" Evde olduğu beş dakika içinde ikinci kez sorguladım.

Yataktan ellerimi ellerinin arasında tutmadan önce iç çekti.

"Bundan sonra olacaklar için üzerimde büyük bir baskı hissediyorum. Bu yaz mezun olmam, Dansport'a gitmem ve Kartel için, Bay Ortiz için iş yapmaya başlamam gerekiyor. Yapmak istediğim son şey bu. Yazmak istiyorum. . . lanet olsun." Geniş bir nefes verdi. "Kır evimizde birlikte yaşamak istiyorum."

"Bir yıl daha mezun olamayacağım," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Sen benimle gelmeye ya da istediğin yere gitmeye hazır olana kadar burada, Isles'ta seninle kalmak istiyorum." Durakladı ve sonra parmakları çenemi kavrayacak şekilde kaydı. "Ne istersen yaparım Ember, çünkü her gün senin gülümsemenle uyanmadığım bir dünya hayal edemiyorum."

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. "Rain?" Adını zar zor yüksek sesle fısıldayabildim ama parmakları yüzümü okşadı, sanki ne söylemek istediğimi tam olarak biliyordu ama kelimeler henüz tam olarak orada değildi. Sanki aramızdaki duraklamanın sekiz küçük harfin birleştirebileceğinden çok daha samimi olduğunu anlamıştı.

"Bekle," diye hayallerimden sıyrıldım. "Bunun kardeşimle ne ilgisi var?"

"Pico da oradaydı."

"Tamam, bu kesinlikle hiçbir şeyi cevaplamıyor." Kollarımı kavuşturdum ve bacaklarının arasında duracak şekilde dinlendim.

"Öyle ama, mi pareja." Parmakları hâlâ yanağımda geziniyor ve saçlarımı hafifçe kulağımın arkasına sıkıştırıyordu. "Pico ve Walsh'un anlaşmasına ve sonunda ailelerimiz arasındaki bu savaşı sona erdirmek için oturup konuşmalarına ihtiyacım vardı. Pico benim yerime bakacak. O da kabul etti."

"Ne?" Tereddüt ettim.

"Evet. O doğuştan bir lider. İnsanlarla uğraşmaktan hoşlanıyor ve herkes ona saygı duyuyor. Sadece baban ve Bay Ortiz ile birlikte oturmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Geçen yıl Ash'e ne olduğuna dair ihtiyacım olan kanıtları bir araya getirir getirmez."

"Yardım edebilirim." Daha uzun ayağa kalktım.

"Elbette yapabilirsin," diye karşılık verdi. "Ne de olsa bu senin fikrindi." Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini anlamamıştım.

"Ash'le ilk tanıştığınızda ona kelimelerin silahlarla etrafta koşuşturmaktan ve birbirinizden nefret etmekten daha güçlü bir araç olduğunu söylemişsiniz." Güldüm.

"Bunu sana o mu söyledi?" Yağmur hatırladıkça gülümsedi.

"Bana bunun duyduğu en aptalca şey olduğunu düşündüğünü söyledi. Çünkü kelimelerden daha güçlü ne olabilirdi ki? Kelimeler sadece ağzınızdan çıkan bir şeydi, ama kaba kuvvet açıkça daha büyük ve daha iyi bir şeydi."

Sanki konuşmayı hatırlıyormuş gibi kıkırdadı. "Ama kahretsin Ember, onun yanıldığını kanıtladın."

Nefes kaldım. ", değil mi?"

"Kesinlikle yaptın" diye fısıldarken dudakları dudaklarıma yapıştı.

"Bekle," diye çekildim. "Peki, Walsh ne dedi?"

"Bunu kabul etti, ama sonra Pico beni beklemek için dışarı çıktı ve Walsh aslında size yaptığı koşuşturmanın aynısını yaptı, ancak bu sefer Ash öldüğünde orada olduğunu kabul etti, ancak bundan başka bir şey söyleyemeyeceğini belirtti."

Tabii ki yapamazdı. "Hiç anlamıyorum. O hiç değildi. Neden kendisinin bile bilmediği bir sırrı saklıyordu?"

"Bilmiyorum, prenses." İçini çekti, belli ki sinirlenmişti ve ben de üzerine gitmemeye karar verdim çünkü belli ki bu onu tedirgin ediyordu.

"Her neyse, sanki bilgece sözler söylüyormuş gibi cevabın önümüzde olduğunu söyledi, ama her neyse, tüm toplantının neden beni gerçekten sinirlendirdiğini anlayabilirsiniz." Belimi kavradı ve başı boynuma gömülürken beni kendine daha sıkı çekti.

"Hıncımı senden çıkardığım için özür dilerim. Sadece bu gece için gitmek istiyorum."

Kulaklarım diken diken oldu. "Oh, öyle mi?"

"Hadi Em," diye fısıldadı dudakları dudaklarıma değerken. "Günümü silmeme yardım et."

Dudaklarım onunkilerin üzerinde dans ediyordu. "Tamam."

Ondan uzaklaştım ve o söylemeden nereye gittiğimizi bildiğim için fazladan birkaç kazak ve kot pantolon aldım.

"Gidelim," diye fısıldadım elimi onun elinin içine koyarken. Tam bisikletine doğru yürürken başımı kaldırdım ve gökyüzünde dans eden küçük bir yıldız gördüğüme yemin edebilirdim.

Merhaba Ash ve Sol.

Bisikletiyle bana kaskımı uzatan Rain'e dönüp baktım, o da benim neye baktığıma bakıyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu ve ben de önümde duran adama baktım.

"Evet." Motosikletin arkasına bindim ve kollarımı beline doladım. Motoru çalıştırıp yola çıkmadan önce kollarımı okşadı.

ATV'den inip tanıdık kulübeye yanaştığımızda içeri girdim çünkü çamların ortasında hava kasabadakinden çok daha soğuktu.

"Hava buz ," diye bağırdım ve Rain bizi kulübenin sıcaklığıyla karşılariken güldü. Ama kırmızı bir şey vardı?

Kulübenin etrafına baktım ve yatağın etrafının kırmızı gül yapraklarıyla örtülü olduğunu fark ettim.

"Sen-" "Ne-"

İkimiz de aynı anda söyledik ve sonra ikimizin de yüzünde sinsi bir sırıtma belirdi.

"Pico."

"Marissa," dedim ve o da kabul etti. Mutfağa doğru yürüdüm, orada bir şişe şampanya ve en sevdiğim maden suyu vardı ve çoktan patlatılmıştı.

patlamış mısır çünkü buranın mikrodalgası yoktu.

"Netflix ve chill?" diye sordu ve kıkırdadım, kulübede kendimi biraz yersiz hissediyordum çünkü buraya son geldiğimizde Rain'in gözlerimin içine bakması çok zordu. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi bana doğru yürüdü ve kulağımın arkasındaki bir saç telini okşadı.

"Bu sefer farklı," diye mırıldandı.

"Öyle." Ben de kabul ettim. "Ayrıca, bu benim için biraz fazla sevimsiz."

Bu kez odanın içinde bir melodi gibi çınlayan bir kahkaha patlattı.

"Sana daha fazla katılamazdım." Dudakları dudaklarımdaydı ve öpücüğüne açlıktan ölüyordum. Onun acısını dindirmek istiyordum. Başımdan göbeğime kadar içimde kaynayan baskıyı ortadan kaldırmak istiyordum.

"O zaman karıştıralım, olur mu?" diye sordu.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin?" Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı.

"Belki mi?" Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi, bu da beni onun derin maviliklerine boğdu.

"Neyin var göster o zaman." Göz kırptım ve o da aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Beni istiyor musun?" diye kulağıma homurdandı ve ben kendimi tutamayarak bir inilti çıkardım. "Güzel."

Sesi o kadar sert ve hırıltılıydı ki zar zor tanıyabildim. "Benimle küçük bir oyun oynar mısın, prenses?" Dudakları boynumdaki narin deriye bastırırken başımı salladım.

"En iyi yaptığın şeyi yapmanı istiyorum." Durakladım, gözlerinde biriken arzunun parıltısını yakalamak için hafifçe uzaklaştım.

Benden ne yapmamı istediğini biliyordum. Odanın içinde ayakkabılarımı aradım ama ağzı tekrar boynuma inerken bir inleme senfonisi çıkardı ve o anda ayakkabılarım olmadan dışarı koşmak üzere olmam umurumda değildi.

Çünkü artık karanlıktan korkmuyordum; ışığımı bulmuştum.

Ondan uzaklaştım ve olabildiğince hızlı koşmadan önce kapıya doğru baktım. Ormanın derinliklerine doğru zaferle yürümeye devam ederken onun güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

Kot pantolonumu çıkarıp izimi bırakarak ağaçların büyük gövdelerinin arkasına kaçarken hava buz gibiydi. Oksijen yüzünden nefesim kesilmişti.

ayaklarımın altımdaki soğuk ve ıslak zemine her vuruşunda ciğerlerimi terk etti.

"Sal, sal, de dónde quiera que estés, princesa." Çamların arasından fısıldadığını duydum, yavaşça bir sonraki büyük ağaç gövdesine ilerleyip altına eğilirken tam üzerimde olduğunu biliyordum.

Her yer çamur içindeydi, doğrusu bu benim tek kurtarıcımdı çünkü ürkütücü derecede sessiz olan ormanda ayak seslerimin bir şekilde duyulmasını sağlıyordu.

"Bugün ne kadar da küçük bir fare," diye homurdandı ve sesinin daha yakın olduğunu anladım.

Çılgınca etrafıma bakındım ama sık çam ağaçları gecenin ay ışığının çoğunu örtüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında, ilerlerken altımdaki toprağı çatırdatarak yürüdüm. Çok gürültü yapıyordum, onun-

İki büyük kol beni sarıp dikenli zeminden kaldırdığında "Siktir," diye bağırdım, sonra beni omzunun üzerinden attı ve kıcıma bir tokat attı. O benim avcımdı ve ben de onun avıydım.

Bağırdım ve çırpındım, onun pençesinden kurtulamadığım için hüsrana uğramıştım. Yine de, beni omuzlarının üzerine kaldırdığında, aramızdaki hissedilir cinsel gerilimi görmezden geledim ve soğuk atmosferi yoğunlaştırdım. Beni yumuşak, çamurlu zemine fırlattığında, üzerimizi kaplayan kiri görmezden gelerek kendimi onun içinde erirken buldum.

Ben karşılık verirken ağzı ağzımı yakaladı, tüm bedenim ona teslim oldu. Onun için yanıp tutuşuyordum, bir insan için bu kadar aç olduğumu hiç hatırlamıyordum. İlişkimizi öylesine sağlam temeller üzerine kurmuştuk ki, ona duymayı başardığım güven daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi ve bu beni korkutuyordu.

"Sana ... ihtiyacım var," diye mırıldandım, dillerimiz çılgınca bir taleple birbiriyle çarpışırken.

"Bana sahipsın" diye karşılık verdi, elleri dantel külotumu çekiştirdi, parmaklarını sıırsıklam ıslak göbeğime sokmak için kenara çekti.

Parmaklarının yaptığı her hamleyle kıvranırken sırtım altımdaki toprak zemine çarptı.

Başparmağı klitorisime dokunurken ve diğer parmakları beni becerirken "Mmmm," diye mırıldandım. Bana hükmetme şekliyle o da benim olduğunu biliyordu. Hüzün ve umutsuzlukla dolu hayatımdaki ışık huzmem. O benim için öyleydi.

Sanki aniden bir aydınlanma yaşamışım gibi, bedenim onun dokunuşuna daha önce hiç olmadığı bir şekilde karşılık verdi. Daha muhtaçtım, daha çaresizdim, tabii böyle bir şey .

"Benim için çok ıslaksın," diye . Parmakları bana saldırmaya devam ederken gözleri hep benimkilere sabitlenmişti.

"İhtiyacım var..." Donup kaldım.

Dudaklarını bastırmadan önce, "Söyle bana," diye inledi ağzımın içine. Çamura bulanmıştım, özellikle de onun altında ne kadar çok hareket ettiğim için ve tek yapabildiğim onun sikiğinin muhtaç küçük amcığının içinde olması için yalvarmaktı.

"Becer beni, Rain."

Kazağım yukarı kalkmıştı, böylece göğüslerimin alt kısmı dışarı çıkıyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı, beni içine çekerken çenesi sıkılmıştı.

"Yiyip bitireceğim küçük avım gibi."

Pantolonunun fermuarının açılma sesi, siki boxer külotundan kurtulmadan önce bana verdiği tek ön uyarıydı.

"Yaklaştığımda amcığının verdiği ıslak tepkiye bayılıyorum, sanki evinin kim olduğunu biliyormuş gibi," diye düşündü sakız öncesi sikiğinin ucu açıklığıma dokunduğunda.

"Seni ormanda küçük bir fındırdek gibi kovaladıktan sonra bu kadar kirli görünmene bayılıyorum." İçime doğru itti. Tam bir mutluluk halindeydim. Sesi beni gerçekliğe geri getirene kadar beynim vücudumun üzerinde yüzüyordu. Ayak bileklerimi onun arkasına kilitlediğimde aramızdaki saf ve vahşi sevişme. İçime girdikçe içimdeki basınç artıyordu ve ben boşalmanın eşiğine gelmişim. Ona içimde o kadar çok ihtiyacım vardı ki, sıcaklığını kendi sıcaklığımla çarpışırken hissetmek istiyordum.

"Lütfen," diye yalvardım. Elleri boynumu kavrayıp biraz daha baskı uygularken çok yaklaştım.

Birdenbire nefesim yavaşladı, acı verici bir şekilde değil ama çamurlu elleri kazağımın ve karnımın etrafında kayarken orgazmımın biraz yavaşladığından emin olmak için yeterli.

"Bana kimin senin olduğunu söyle." Benden daha fazlasını talep ederken sesi zevkle kalınlaşmıştı.

"Sen." Cevap vermem için boynumu yeterince serbest bıraktıktan sonra biraz daha baskı uyguladı ve havanın içeri girmesini engelledi.

"Yeterince iyi değil," diye emretti. "Kim, Ember mı?"

"Yağmur," diye haykırdım ve sonra zevk dalgası içimde patlarken boynumu serbest bıraktı.

"Yağmur . . . Rain . . . Yağmur," diye tekrarladım onun altında kıvranırken, salıverilmenin içimde yuvarlanmasına ve omurgamdan aşağı bir ürperti göndermesine izin verdim.

Birden ormanda olduğumuzu hatırlayarak serin çamurun üzerine yığıldım. Tereddütlüydüm çünkü utanç dalgasının tekrar hayatıma girmesinden endişe ediyordum ama öyle olmadı.

Yağmur, çamur, yaprak ve ağaç kabuklarıyla kaplı bir şekilde kendini yukarı kaldırdı. Bir kahkaha patlattım. sevimli, kıkırdayan bir kahkaha da değildi, hayır, içimin derinliklerinden gelen, tarif edilmesi zor bir sevinçti.

"Hadi gel prenses." Bana elini uzattı ve doğrulup elime baktığımda yüzüme bir gülümseme yerleştirmekten kendimi alamadım.

"Yağmur mu?"
Sorguladım. "Öyle mi?"

"Yaşlanıp hâlâ böyle ormanda birbirimizi kovalayabilir miyiz?" Elini hâlâ benimkine doğru uzatırken parmakları titriyordu.

Sözlerimin daha derin ve ağır bir anlamı olduğunu biliyordum. Sonsuza kadar onunla birlikte olmak istediğimi ima ediyorlardı. İmzaladığım kırsaldaki ev dışında, ikimiz de Isles dışında bir gelecekte bahsetmemiştik. Onunla birlikte var olabileceğimiz bir gelecekte yaşamak ikimizi de korkutuyordu.

Çünkü bazen hayatınızın neye benzeyebileceğini hayal etmek ve romantikleştirmek güzeldi. Şöminenin kıvrılıp uzak şehirlere kaçmak ve onunla geleceğimizin nasıl olacağını ve olabileceğini konuşmak istiyordum. Şimdiki zamanda, gelecekte ve hatta geçmişte var olmak istedim. Çünkü Ash'e duyduğumuz sevgiyi kaybetmemizi de asla istemedim.

"Benim için bir onurdur," diye fısıldadı uzun bir aradan sonra. Beni yukarı kaldırırken elini tuttum.

"Eve gidelim mi?" diye sordu, ben de başımı salladım ve birlikte ormanın içinde koşmaya başladık. Aklımda, sanki sadece bir tarlada oynayıyormuşuz gibi geliyordu ama tepeden tırnağa çamur içindeydik.

Rain kulübeye dönerken kot pantolonumu kaptı ve beni küçük banyoya götürürken kıkırdayarak kapıdan içeri daldık.

Duşu olabildiğince sıcak açtı ve ikimiz de yuvarlanarak girdik. Vücuduma sabun sürerken çimler, yapraklar, çamur küvetin içine düştü. İkimiz de sessizdik ama elleri bedenimden hiç ayrılmadı. Beni yıkamaya ve temizlemeye devam ettiler.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sessizlik çok sağır edici hale geldikten sonra sordum. "Seni becermekten mi?" Diye sordu ve ben kıkırdadım.

"Hayır." Artık temiz olan ellerimi yüzüne uzatıp kirleri temizledim. "Geçen sefer olanlardan sonra buraya ilk kez geliyoruz."

"Panik atağım mı?"

"Evet," diye

yanıtladım.

"Bir terapistle gitmeye başladım." "Öyle mi?" Şok içinde sordum.

"Tabii ki. Bana yaptığını ve sonrasında daha iyi hissettiğini söyledikten sonra neden olmasın? Üstesinden gelmem gereken çok şey var. Elbette ona her şeyi anlatamam ama tüm bunları konuşmak için bir zaman ayırmak iyi hissettiriyor."

"Ve panik ataklarına iyi geldi mi?" Ilık su sırtımdan aşağı akmaya devam ederken ve o küçük sabun kalıbıyla beni yıkamak için titizlikle çalışırken sordum.

"Evet, sanırım senin kendi başına bir insan olduğunu fark ettim, biliyor musun?" "Hayır, değilim," diye dürüstçe cevap verdim.

Aşağı baktı, beni yıkadı ama yukarı bakmadı, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Her zaman Ash ve Ember olduğunu düşünmüştüm. Ash burada değilken, zihnimde hâlâ Ash ve Ember'dınız ve ikinizi ayırmam gerekiyordu. Sanki onunla birlikte var olabilirmişsiniz ama artık onunla birlikte değilmişsiniz gibi," diye açıkladı duraklayarak. "Bu benim bencilliğim ama senden başka kimse var mıydı bilmiyorum. Onu korumak için fedakârlık yaptım ama kalbimde hemen bir bağ hissettiğim tek kişinin kardeşime aşık olmasını izledim ve bu çok zordu."

"Yağmur," dedim empatiyle, iç kargaşasını hafifletmeye çalışarak.

Elimi itti ve tekrar duşa girdi. Ben hızla göz kırparken ikimiz de suyun altında durduk. "Sorun değil Ember," diye devam etti. "Sanırım bilmem gereken şey buydu. Onun olman sorun değil. Seni sevmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmesine sevindim."

Devam ederken sesi boğuklaştı, "Çünkü seni sevmek başıma gelen en güzel şey oldu. Eğer şu anda hissettiklerimin bir kısmını bile hissetmişse, inanılmaz şanslı bir adamdır. Seni sevmek hayatımın en büyük onuru oldu."

Duştan gelen su damlacıklarının arasından bile ağladığını biliyordum. "Yağmur, sanırım ben-"

Parmaklarını tekrar dudaklarıma götürerek konuşmamı engelledi. "Hayır," dedi sessizce, sesi titriyordu ve sessizce üzerimdeki sabunu yıkadı.

"Arkanı dön," diye fısıldadı ve ben de mecburen döndüm, elleri vücudumda geziniyordu.

İşini bitirdiğinde suyu kapattı, bana bir havlu uzattı ve büyük boy tişörtlerinden birini verdi. Giymeme yardım etti, önce bir kolumu, sonra boynumu ve diğer kolumu geçirdi.

Bu, son bir aydır birlikte olduğumuz yavaş, tanıdık bir rutindi. "Başka kimseyi istemiyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarım serbestçe akıyordu. "Lütfen benim ol," diye yalvardım ona doğru dönerken.

Kamarasındaydım ve üzerimde sadece tişörtü vardı. Saçlarını tembelce kuruluyor, bir yandan da en sevdiğim gri eşofmanını giyiyordu; açıklanamaz bir nedenden ötürü bu onu inanılmaz derecede çekici gösteriyordu.

Küçük banyodan çıktık ve odanın ortasındaki yatağa doğru yöneldik. Yatağa atladıktan sonra yorganı kaldırarak, "Atla, mi pareja," dedi. Beni sıcak bir kozanın içine sararken yanına kaydım.

Sadece ormanın seslerinin kulübeyi doldurduğu birkaç dakikalık sessizlikten sonra, yüzüm ona dönük olacak şekilde yer değiştirdim. "Yağmur mu?" Bugün üçüncü kez sordum.

"Mmm?" diye mırıldandı. Gözleri uykudan ağırlaşmıştı.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım, bunu söylememe engel olmasını istemiyordum. Teknik olarak ona aşık olduğumu ilk kez itiraf etmediğimi biliyordum çünkü bunu sınıfta da söylemiştim ama yüzüne karşı hiç söylememiştim.

"Em-" Bu sefer onu parmağımla durdurma sırası bendeydi.

"Seni seviyorum Rain. Her zaman yanımda olmadığını biliyorum ama yanımdaydın. Biz kendimizi sevmeyi öğrenmeden önce sen kendi tarzınla hep yanımdaydın. Ash'le birlikteyken aşkımız çok çılgınca ve tüketen bir şeydi." Yutkundum.

"Sevdim çünkü hayatın, tüm hayatım boyunca içine itildiğim bu kapalı dünyada yaşamaktan ibaret olmadığını öğrenmek için buna ihtiyacım vardı." Ash'e aşık oluşumu ve paylaştığımız güzel anıları düşünerek gülümsedim. "Onu çok sevdim Rain. Ama sana aşık olmanın farklı olacağını da biliyordum, belki de bu yüzden kapıyı bu kadar uzun süre kapalı tuttum. Senin aşkın beni korkuttu çünkü beni aynı şekilde tüketmedi."

"Özür dilerim-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Bunu seni üzmem için söylemiyorum. Tam tersine. Ya hep ya hiç türü bir aşk uzun süre sürdürülebilir değildir. Sana şu anda onunla birlikte olmayacağımı söyleyemem, ama aynı zamanda

Seninle olmanın güvenli, koruyucu ve destekleyici olduğunu biliyorum. Sen bu hikâyedeki kötü adam değilsin; sen benim kahramanım, kurtarıcısın. Beni ölümden döndürdün."

"Sana geri dönmek için cehennemden sürünerek gelirdim," diye fısıldadı.

"Ama sen asla orada olmazdın. Cennette Ash ve Sol ile oynuyor olurdun," dedim, onları düşündükçe göğsüm daralıyordu. "Seni sevmek, senin sarılmalarından birine sarılmak gibi. Sıcak, güvenli ve rahatlatıcı. Hâlâ dizlerimin üzerinde sallanıyorken bana sabit bir yüzey sağlıyor."

"Ember?" Bulanık görüşümle başımı kaldırdım. "Evet?"

"Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımız çılgın bir öpücükle buluştu. Rain'in kollarına daha da gömüldüğümde her şeyin yoluna gireceğini anladım.

Işığa doğru gideceğim.

OceanofPDF.com

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Yata Khanemizin dışındaki perdeleri araladım ve arabanın bizi Dansport'a geri götürmek için beklediğini fark ettim. Yeni kardeşlik birliğimiz The Den uzakta görünüyordu ve sonunda birinci sınıfı bitirdiğimize inanamıyordum.

Benimkiyle bağlantılı odaya girdim. İki küçük yatak odası, bir oturma odası ve küçük bir banyo vardı. Bay Ortiz açık yatakhaneler yerine daha çok özel odaları tercih etmişti.

"Vay anasını, adamım, gerçekten başardık!"

Sonunda yaz tatiline girdiğimiz için çok mutluydum. Ana dalımın yaratıcı yazarlık olmasına karar vermiştim ve sonbaharda bu derslere başlayacağım için kendimi iyi hissediyordum.

Kapıyı açtığımda Ash'in eşyalarını hızla topladığını görmeyi bekliyordum ama tüm odayı kaplayan karanlıkla karşılaştım.

"Ash?" Ses tonum daha uğursuz bir şeye dönüşerek sordum. Etrafıma bakındım ve onu odanın köşesinde, çorak yatağının karşısındaki ahşap masasının yanında buldum.

"Ne yapıyorsun orada?" Neler olduğunu daha iyi görebilmek için kalçalarımın üzerine oturarak sordum. Çok üzgün görünüyordu -neredeyse köşede korkmuş küçük bir çocuk gibi. Tüm yıl boyunca gerçekten arkadaşları olmuştu, onu hedef almadıkları ilk bahar şenlik ateşinden sağ çıkmıştı.

"İyi misin?" Tüm vücudunun titrediğini fark ettiğimde sordum. Dizlerimin üzerine çöktüm. Dizlerimin üzerine çöktüğüm tek kişi oydu ve cinsel anlamda değil.

"Ash?"

"Ona geri dönemem, Rain. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum."

"O zaman yaz kurslarına katılalım ve Isles'ta kalalım." Sanki bunu bir süredir düşünüyormuşum gibi kelimeler hemen ağzımdan çıkıverdi.

"Bunu sana yapamam. Eve gidip anneni görmek istiyorsun."

Başımı salladım.

"İstemiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum." Ash, çökmüş kırmızı yüzü bana doğru bakarken küçük bir gülümseme sundu.

"Hep benim için fedakârlık yapıyorsun, Rain. Ne zaman kendin için bir şey yapacaksın?"

"Kendim için pek çok şey yapıyorum," dedim ona. İstedğim bölümü nasıl seçebildiğimi, istediğim arkadaşlara nasıl sahip olabildiğimi ve Ash'in elinden alınan seçeneklere nasıl sahip olabildiğimi düşündüm.

Bana da Ash'i yakıp kavuran bu hastalık olmadan yaşama fırsatı verildi ve onu görmekten nefret ettim. Eğer istediği buysa ona tüm dünyayı verebilirdim.

"Neden?" diye .

"Neden, ne?"

"Kan bağımız bile yok. Neden umursuyorsun?" diye sordu, sesi o kadar kırık ve üzgündü ki konuşmasını duymak bile bana acı veriyordu.

"Çünkü birine en çok ihtiyacım olduğu anda beni yanına aldın. Babamı kaybettim. Annem bu dünyada yüzüyordu. Biraz istikrara ihtiyacım vardı ve sen bana bunu sağladın. Sınıfta bir köşede oturup kitap okumayı seven bir çocuğa arkadaş edinme fırsatı verdin, bir hayat verdin."

Alçak sesle kıkırdadı. "Sana hayat mı verdim?"

Bunun kulağa saçma geldiğini düşündüğünü biliyordum. Çünkü hangi on dokuz yaşındaki çocuk birine hayat vermekten bahseder, ama Ash bunu asla anlayamayacak. Bana hayat verdi çünkü o olmadan ben başıboş bir ruhtum. Ailesi olmayan bir çocuk. Ailenin, kardeşliğin tanımını anlamamı sağladı.

"Sen yaptın." O kadar soğukkanlı bir şekilde omuz silktim ki, çünkü gerçek buydu. "Seni bundan kurtarmak için ne yapmam gerekecek?" Yere baktım.

"Bir bira ve biraz amcık mı?" diye sordu, gözlerini benimkilere kilitleyerek ve ben o kadar çok güldüm ki onunla birlikte yere düştüm.

"Tamamdır, kardeşim." Elini tuttum ve kalkmasına izin verdim. "Arabayı da iptal edeceğim. Babanı arayacağım ve bu yaz döneminde fazladan bir ders almam gerektiğini söyleyeceğim."

"Emin misin?" Ash tereddüt etti. "Benim için hayatını durdurmanı istemekten nefret ediyorum." Başımı salladım.

"Aile böyle yapar. Ama Ash? İyileşmene ihtiyacım var. Bu konuda biriyle konuşmanı . Kampüste birileri olmalı-"

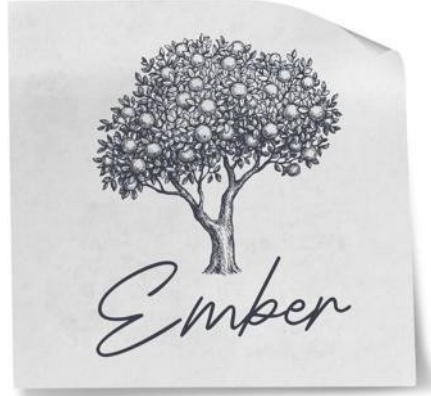
"Dur." Bir elini kaldırdı, doğruldu ve gömleğini aşağı çekti. "Birleşik Devletler'de Kartel'in lideri olmak zorundayım. Bunu yapmak için doğdum, bu yüzden bir psikiyatristle konuşuyor olamam-"

"Bay Ortiz'in bilmesine gerek yok. Her şey gizlilik içinde yapıyor." Benimle alay etti.

"Bırak gitsin, Rain." İcini çekti ve oturma odasına doğru yürüdü. "Sadece kötü bir gün geçiriyordum. Herkesin kötü günleri olur."

Öyle ama tüm kötü günleri bu kadar kötü görünmüyor. Bir şey söylemiş olsaydım ona bunu söylerdim. Ama hiçbir şey söylemedim çünkü hiç söylemedim. Sadece oluruna bıraktım.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sanki biri beni boğuyormuş gibi nefes nefese uyandım. Yatağın içinde doğruldum ve odaya göz gezdirdim. Sabahın erken saatleriydi ve şafak ağaçların arasından sökmek üzereydi. Yağmur altımda kayıyordu.

"Sorun ne?" diye mırıldandı uykulu gözlerle.

"Kardeşimin neden bahsettiğini biliyorum. Onun kayasına gitmem gerek."

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama aniden fark ettim. İçimdeki panik kabardı ama bu sefer korktuğum için değildi.

"Şimdi mi?" Yataktan fırlayıp spor çantasında temiz kıyafetler aradığımda sabah ışığı odaya zar zor giriyordu.

"Derhal," dedim ve Rain benden çok daha yavaş olmasına rağmen beni takip etmeden önce kabul etti.

"Sana ne oldu böyle?" diye homurdandı.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama rüyalarımındaki bir şey beni uyardı. Kardeşimin sözleri zihnimi okşadı. Ash'in sırlarını saklayacağına söz verdiğini söyledi. Ağabeyim yaptığı her şeyde son derece hesaplıydı. Ağabeyimin bana bir şey söyleyemeyeceğini söylemeden önce tereddüt etmesi başlı başına bir itiraftı.

Burada kardeşim hatalı değildi ama o gece oradaydı ve onun ne bildiğini anlamam gerekiyordu. Sanırım cevap bunca zamandır gözümüzün önündeydi, sadece bunu kanıtlamam gerekiyordu.

"Kardeşim size sadece gözlerimi açmam gerektiğini söyledi, değil mi? Cevabın tam önümde olduğunu?"

Rain hâlâ uykulu bir ses tonuyla, "Bana da öyle söyledi," dedi.

"Ya annemdi ya da o, ama uyurken, bana onun kayasına geri dönmemi söyleyen garip bir önsezi geldi."

"Tamam."

"Şimdi oraya geri dönmem gerekiyor çünkü sanırım bir şey unuttuk."

"Tamam." Rain tekrarladı.

Bacaklarımı kot pantolonun içine sokup temiz bir kazak alırken, "Şu anda kulağa çılgınca geldiğimin farkındayım," dedim.

"Çamurlu kıyafetler için geri gelebilir miyiz?" Burnumu kırıştırdım çünkü berbat kokuyorlardı ve çantamda onlarla onun kayasına kadar gitmek istemiyordum.

"Elbette." Sonunda yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ve sesin deli gibi gelmiyor. Sesin kendinden emin geliyor. Bu yönünü seviyorum," diye düşündü.

Bileklerimi süveterin içine sokmayı bitirdiğim anda yakaladı ve gözlerim onun derin mavileriyle buluştu.

"Hey," diye fısıldadı, "seni seviyor muyum?" Bu bir ifadeydi ama sonundaki ses tonu bunu bir soruymuş gibi hissettirdi. Sanki dün gece hayalini kurduğumuz her şey gerçek değilmiş gibi.

Emin değildi, tereddütlüydü.

"Neden endişeleniyorsun?" Ben sordum.

Alay etti. "Onunla yarışmak çok zor." Kollarını bana doladı ve bedenimi göğsüne bastırdım.

"Rekabet yok. Sen buradasın. Seni seviyorum."

Uzaklaşmadan önce yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum," diye tekrar tekrar söyledim ve kelimelerin arasına öpücükler serpiştirdim.

"Tamam, tamam." Beni usulca iterken kıkırdadı. "Anladım." Çantamın fermuarını çekip ön kapıya yönelmeden önce ona sııttım.

"Yakında geri döneceğiz, değil mi?"

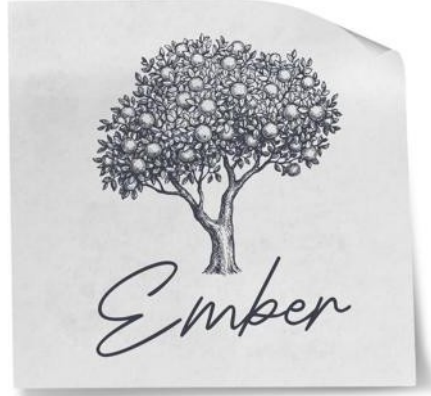
Muzip bir sırıtış yüzünü aydınlattı. "Neden, prenses? Seni yine ormanda kovalamamı mı istiyorsun?" Kapıyı suratına çarparken bir kahkaha yankılandı.

ATV'ye doğru yürüyüp arkasına atlarken, "Buna karşı çıkmazdım," diye bağırdım. Yağmur küçük av kulübesini kilitlerken güldü, sonra ATV'ye atladı ve ellerimi tutarak onları sarmamı sağladı beline dolamış.

Rüzgâr saçlarımı savururken, kollarım Yağmur'un etrafında sıkılaştı ve yardım edemedim ama bir rahatlama hissettim. Sanki bir şekilde cevaplar

umutsuzca aradığım her şey parmaklarımın ucundaydı.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Ash'in kayasına doğru çok hızlı sürdük. Açıklığa geldiğimizde neredeyse arkadan atlayacaktım, Rain'le tanıştığımndan beri bu metal mekanizmaya binme korkumun bir şekilde dağılmış olmasına minnettarım.

"Hadi," dedim ve patikadan kayaya doğru koşmaya başladım. Sabah ışığı açıklığa doğru ilerleyip manzarayı aydınlatırken, yağmur yağmadığına şükrettim.

"Ne arıyoruz?" Rain sordu ve bana isim takmaması ya da saçmaladığımı düşünmemesi hoşuma , özellikle de ikimiz, tüm ekibi ve pek çok insan cevapları bulmak için bu bölgeyi yüzlerce kez taradıktan sonra.

Açıklığa bakarken ağabeyimin sözlerini tekrar tekrar söyledim: "Tam önünde," dedim.

Rain yanıma geldi ve "Bana burada ne yaptığınızı anlatın" dedi. Kaşlarım çatıldı çünkü ne yaptığımızı anlatmaya başlamanın zamanı olup olmadığından emin değildim.

"Hafızanı canlandırmana yardımcı olabilir." Omuz silkti. "Hadi pareja, anlat bana."

"Tamam," diye fısıldadım, orada durmuş açıklığa bakıyordum. "Bir gün dersten sonra beni buraya götürdü."

Rain, "Lanet olası sürüngen profesörün olduğu sınıf," diye mırıldandı.

"Evet." Öfkelen dim. "Ama olay şu ki, bütün pikniği kayanın düz kısmına kurmuştu ve sonra-"

"Bekle," diye bağırdım ve çadırı kurduğu ve piknik yaptığımız yere koştum. Kayalığın düz olan tek kısmıydı, bu yüzden altımızda hiçbir şey yoktu, çünkü biz . . . samimiydik.

Yemin ettiğim yere doğru koştum ama pikniklerimizde battaniye sermek için kullandığımız köşede kocaman bir kaya vardı.

"Buraya kadarmış Rain," . "Bu kayayı hareket ettirmeliyiz."

Yerinden çalıştım ama bana sadece yan gözle baktı. "Ember, bu taş gökten aniden bu noktaya gelmedi. Emin misin?"

"Yemin ederim. Buraya daha önceden gelip taşımış olmalı ama bu işte bir terslik var." Kararlılıkla kayaya baktım. "Sence bunu yerinden oynatabilir miyiz?"

"Hadi yapalım," dedi o büyüleyici sırtışlarından biriyle ve kayanın dibine tutunarak tüm vücut ağırlığını kayaya verdi.

"Ben yukarı kaldırırken sen it."

Başımı salladım ve kayayı yerden milimetrelerce kaldırmaz, kayayı ileri doğru iterek ona biraz ivme kazandırdım ve kaya açıklıktan aşağı doğru kaydı.

"Bunca zamandır burada olsaydı, toprağa daha çok yapışmış olduğunu fark etmez miydin?" Ben sordum.

"Bunun doğru bir terim olduğundan emin değilim ama evet, her zaman burada olsaydı alttan daha fazla yosun çıkmasını beklerdim."

"Ve bu kadar kolay öne doğru kaymazdı," diye ekledim ve o da kıkırdadı.

Rain doğrulurken, bir zamanlar kayanın olduğu yerde iki plastik Ziploc poşeti gördüm.

"Bak," diye işaret ettim, bu kayayı hareket ettirmenin boşuna olmadığından emin olduğum için dünyaya sessizce teşekkür ettim. "Biliyordum."

Küçük köşeye uzandım ve iki plastik torbayı çıkardım. Poşetlerin içinde, ön yüzünde büyük, siyah Sharpie kalemyle isimlerimizin yazılı olduğu iki mektup vardı.

"Biliyordum," diye tekrarladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "İşte bu kadar."

Mektupları göğsümde sıkıca tuttum, sanki onları daha yakın tutmak *onu* tuttuğum anlamına geliyormuş gibi. Burnumu çektim ve sonunda yine bu lanet olası kayanın üzerinde durduğum gerçeğine geri döndüm, ama bu sefer yalvardığım tüm cevaplarla birlikte.

Kafamı kaldırdığımda Rain'in ağladığını gördüm. Aramızdaki mesafeyi kapatırken hıçkırıklarımın arasından "Sorun yok," diye fısıldadım ve o da beni kollarıyla sardı.

"İki mektup var."

"Evet," dedim telaşla, küçük Ziploc poşetini ona uzatarak. "Bu senin."

Benim yaptığının aynısını yapmadan önce kaldırdı ve bir koluyla göğsüne bastırırken diğer koluyla beni sıkıca kavradı. Hayatının iki aşkı.

"Sanırım ihtiyacım var.." Yanından ayrılmadım çünkü ayrılırsam bacaklarımın altımdan kırılacağını biliyordum.

"Ben de gidip bunu okumak istiyorum." Açıklığın aşağısındaki bisikletine geri döndü. Tam gözden kaybolmak üzereyken geri döndü ve bakışlarını üzerimde durdurarak beni içine çekti.

Ben de onunla aynı şeyi düşünmüştüm. Bu mektubun içinde yazılanların bizi değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmiştim. Değiştirmemeliydi ama Ash'in böyle bir gücü vardı. "İşim bittiğinde orada olacağım, söz veriyorum."

Başını öne eğdi ve yoluna geri döndü.

Telefonunu bulduğum manzaranın yakınındaki ağaçlardan birinin gövdesine oturmaya karar vermeden önce birkaç kez yutkundum. Bu beni ona daha yakın hissettirdi.

Terli ellerimle çantayı sıyırarak açtım. Hava kırklarda olmasına rağmen çok sıcaktı, içim sinirden yanıyordu.

Derin bir nefes aldım.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım ağaçlara, mektubu çantadan çıkarıp koklamadan önce. Çam gibi kokuyordu, çam ormanında olduğumuz için muhtemelen sadece bir tesadüf olduğunu biliyordum ama Ash'miş gibi davranmak istedim. Onun tanıdık kokusu. Sözleri. Onun yazısı.

Mektubu yavaşça açtım ve mükemmel bir el yazısıyla yazılmıştı. Tanrım, uzun zamandır ona en çok bu kadar yakın hissetmiştim. Telefonu elimdeyken bile bunu yazmıştı. Son mektubu.

Dear Ember,

By now, your very intelligent brain has already figured out that the boulder, which was a bitch to lug up here alone, did not belong in OUR spot, so you've now found my letter. At least, that is how I imagined this going in my head, but who knows, maybe this letter sits here for thousands of years until someone else happens upon it. Anyway, unless you are Ember Solis, please stop reading because this would make no sense, otherwise.

Mi sol, I understand that everything must appear bewildering to you. You're likely craving answers, and now, I can finally provide them. I expect you to be angry with me for making you work to uncover the truth. But you must understand that the en ön-cious things in life often require çaba. Tinese me yeni I had to keep, not just from you, but also from Rain because revealing them would have placed you both in danger, and that was something I could not allow.

So, before you dive into these words, I implore you to open your heart and try to see things from my perspective. Every action I took has always been, and will forever be, for your sake. However, I need you to grasp that I, too, was trapped under a thick blanket of my father's protection.

After you read this, you must show this letter to your brother, Walsh. He holds all the proof you need. I had to ensure that he was the only one with this information, and only when you and Rain had gathered all the pieces, could you gain the upper hand. Please do not be angry with him for keeping this from you. Your brother and I both agreed that you should remain in the dark until you were ready to handle the truth.

I've been talking to Walsh for a while, but he never knew this was my plan. To be honest, until this morning, I didn't either. I snuck out early morning before the guys were awake, day before the bonfire, to move the boulder. As I write this, I still don't know if or when but I know when the time is right, it's my turn to go. I'll have a sign.

I'm chuckling now, Ember, because you were absolutely right. I now understand the immense power of words over force. I spent these last few months carefully arranging everything for you. Now, I need to tell you some things that may explain why this letter started the way it did.

To address the more difficult subjects, I had to leave because my role in this world had come to an end. I hope you won't blame yourself, as this decision had nothing to do with our separation. While I was heartbroken, it oddly helped me put together the final pieces I needed to feel free from the shackles which bound me to this earth.

The day I saw you in the elevator, I knew my task at trying to ruin you would be much harder. I went up there to spy on you—to see if you'd moved in but then I saw you come in and tell me I was hot. I laughed, genuinely laughed, for the first time...ever. I was told to park there to keep an eye on you so that I could get around your guards, but then I kept my car there just to feel closer to you. I loved you the moment I laid eyes on you.

So please refrain from blaming yourself. Let me emphasize once more: do not blame yourself. In fact, whenever you feel that urge, read this part of the letter repeatedly. I had been unwell for a long time, Ember. Rain knew it — ask him. Contemplating my departure was not a new thought. You've finally helped me see that my purpose was not aligned with the burdens I was forced to bear under my father's influence.

I am so tired, Ember. So fucking exhausted. But I want to leave you with everything you'd need to live your life because I need you to do that for me. Promise me you are living in a beautiful, happy way? I want you to go on and become the most amazing writer the world has ever seen. Heck, maybe you can write our story one day because the world deserves to hear about how you've blossomed in the last year. You are beautiful, Ember, and I hope you show the world that beauty.

Which brings me to the last point. Depending on when you find this letter, I guess it kinda makes this point either valid or moot, but I need you to know whether you want or need it. You need to live your life, Ember. Live it for the both of us. Fall in love with someone who isn't sick like me. I want you to fall completely and totally in love with someone who loves you more than I ever could, but first you need to promise you'll fall in love with yourself. Because self-love takes hard work and determination. It's something you need to work on every single day.

Love yourself over and over again.

Then fall in love with a person who will protect you fearlessly. My brother loves you, Ember. I cannot predict what the future will bring, but I see the way Rain looks at you. He'd protect you. He'd love you. He'd provide a life for you that I can't. I hope that you end up with him . . . or at least someone like him.

God, Ember, I'll miss you. I'll miss you so fucking much. But I need to go now. Go to Rain. Talk to Walsh. Go, mi sol.

You will always be the sunshine to my dark day. I just need to rest now.

I'll see you up there.

I love you always and forever,

Ash

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

Dear Rain,

I know. It finally happened, and you weren't there to rescue me. I can almost picture how you're tearing yourself apart inside, though I bet you won't let anyone see how utterly shattered you are on the outside. But you need to let her in, Rain.

Don't feign surprise right now. You've been in love with her since the very moment she kissed you in front of the house. I saw the way you looked at her, the hesitation in your hand as you tattooed her, the disgust in your eyes during the initiation because you knew what I was putting her through. Love her, Rain. I'm begging you. Just because I'm not here doesn't mean you should keep subjecting yourself to being away from her. I know you so well, Rain. We've been brothers for years, and in some cosmic way, I've felt we were always destined to be brothers. It just took us a few years to find our way to each other.

It's ironic because I can attribute the one good thing my father did to bringing me closer to you. If you weren't around, I would've left this place a long time ago, but you saved me in more ways than one. Reflecting on it now, it was always you protecting me. I had to do this to protect you. I've told Walsh that he mustn't say anything, to protect Ember, until you find these letters. I needed both of you to find your way back to each other, and I hoped that by giving you these letters at the same time, it would help you to piece together this final portion.

Stop. Blaming. Yourself.

There's nothing you could have done differently. I always knew this was what I wanted to do. Right now, I am at peace.

If I could envision your future, you'd be getting out of this place and living a secluded life in the countryside with Ember. Promise me you won't abandon her, even if she's happily married or something by the time you both retrieve these letters. Always watch over her for me.

Now, onto the business side of things, which I know you hate discussing, but it's crucial. You'll find the evidence Walsh has given you. Please don't be angry with him either. He was merely following a dead man's orders. Well, not entirely, but I'll explain further.

He possesses all the information you need to take down my father. Over the last few years, I've become quite adept at collecting information about him that the Cartel won't find acceptable. I don't want to get him killed, but I need someone you deem suitable to replace him. I won't detail what they are in this letter, but you'll find everything in a lockbox accessible with a key Walsh has.

Use this evidence to facilitate a meeting Ember had been wanting to arrange. It was supposed to happen, but I'm sure this event may have disrupted their plans. Have Ember call her dad, Walsh, and mine; they all need to be in the same room.

Use your words, Rain. They are so fucking powerful. Don't resort to physical force because that's what they'll expect. With words, you can accomplish so much more.

And Rain? I am incredibly proud and honored to call you my brother. You've done far more for me, sacrificed beyond my wildest expectations. It's time for you to unfurl your own wings and shine. Don't let them coerce you into something you don't want. You've always had the ability to hide within the shadows; now, it's time to soar and pursue everything you've ever desired.

Oh, and before I finish this up, I left Ember money in my will. Do not let him take that. Please. It's for her. And you.

You are my brother. See you soon.

I will always be there for you, Rain—in spirit.

Always and forever,

Ash

Hissettim.

Hissediyordum.

Bedenim titriyordu ve elimdeki kâğıt da titreyen elim kadar kırılgan görünüyordu. Kağıdı göğsüme sıkıca bastırarak gözlerimi kapattım ve sanki onunla bir kez daha bağlantı kurmak istercesine gökyüzüne baktım.

Motosikletten indiğimde botlarının sesi ormanda yankılanıyordu, yüzüm hala dizginleyemediğim gözyaşlarımdan sıırılsıklamdı. Mektubun içinde bulunduğu zarfı saklamak üzere motosikletimin üzerindeki bölmeye dikkatlice yerleştirdim.

Onun ayak seslerine doğru yürürken, nihayet karşılaştığımızda göz göze geldik, ikimiz de durakladık, sanki bu mektupları okumanın hayatlarımızın akışını değiştirebileceğinin farkındaydık. Değiştirdi de, ama asla öngöremediğimiz şekillerde.

"Ember?" Fısıldadım, sesim duygularımla titriyordu.

Sarsılmaz bir kararlılıkla bana doğru koştu ve çarptığında kollarımı açtım. Hıçkırıkları tüm bedenini sarmıştı ve gözyaşları ve bitkinlikten tükenmiş bir halde kucağıma yığıldı.

"Bu . . . I . . . Walsh .." Kelimelerle boğuşuyordu, ben de onu daha sıkı tuttum. Sertçe yutkunarak hissetmeme izin verdim; kardeşimi kaybetmenin üzüntüsünü, onun dönüşüne kadar aylarca taşıdığım acıyı ve bir yıldır beni rahatsız eden suçluluk duygusunu kabul ettim.

"Her şey bitti," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Artık her şey yolunda."

Her şey bitmemişti ama hissettiğimiz acı nihayet bir şekilde sona ermişti ve içten içe yaşama sırasının bizde olduğunu ve bu bölümü kapatabileceğimizi biliyordum. Ancak bir kitabın bir bölümünü kapatmak o kitabın bittiği anlamına gelmez. Bu bizim hayatımızın bir parçasıydı ama artık hikayemizin bir sonraki bölümüne geçebilirdik.

Gözyaşlarımız yavaş yavaş dindiğinde, onu kollarımın arasında tutmaya devam ettim, başı göğsüme yaslanmıştı. Yavaşça çekildi ve bakışlarımız kilitlendi. Gözleri, bu mektupların getirdiği katarsis ile karışan fiziksel ve duygusal acının karışımından dolayı kızarmış ve şişmişti.

"Walsh'u bulmalıyız," diye fısıldadı ve ben de başımı salladım. "O gece neden orada olduğunu öğrenmeliyim."

"Sen iyi misin?" Mektubunun içeriğini merak etmekten kaçınarak sordum, çünkü bunun onun hikâyesi olduğunu, paylaşıp paylaşmamanın kendi tercihi olduğunu anladım.

"Evet ... hayır." Sanki cevabı onu şaşırtmış gibi kıkırdadı. "Sadece sonunda ihtiyacımız olan son ipucunu elde edebilmek istiyorum."

Başımı onaylarcasına salladım. Son bir derin nefesle burnuma çam kokusu doldu. Sıcak parmaklar yanaklarımdaki ıslaklığı silerken etrafıma bakındım.

Derin bir nefes daha aldım ve arkamızda bisikletimin durduğu yeri işaret ettim. "Gidip onu bulalım."

Ember mektubunu göğsüne bastırarak yere baktı ve ben de uzaklaşmak için döndüm.

"Yağmur," diye bağırdı ve ben ona doğru döndüm. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana doğru uzandı.

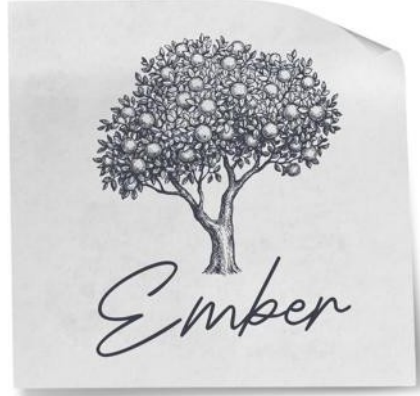
Eline baktım ve sonra tekrar yukarı bakarak bakışlarımı onunkilere kilitledim. Gözleri onun geri kalanından çok daha farklı bir hikâye anlatıyordu. Yumuşak ve naziktiler. Elini tuttum, sessizce bisiklete doğru yürüdük, zarfı benimkinin yanına koydu ve kaskını taktı.

Motoru çalıştırdım ama arkaya atlamadan hemen önce bana baktı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Kelimeler çamların arasından duyulabilirdi, hak ettikleri yere -kalbime- yerleşmeden önce bir melodi gibi çınılıyordu.

"Birlikte," fısıldadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİR

Alfa'nın evine yanaştık ve ön tarafa park ettik. Ben motordan inerken Rain tereddüt etti, bu yüzden beni takip etmesi için elimle işaret etmek zorunda kaldım.

"Sanırım bu evin kötü ve tehlikeli olduğu kafama o kadar yerleşmiş ki buraya gelmek garip geliyor." Başını sallamadan önce iç geçirdi ve mektuplarımızın saklandığı bölmeı açtı.

Mektuplarımız. Bunu Walsh' konuşmak bir yana, kendi kendime söylemek bile zordu ama Walsh'ın elindeki kanıtı ve neden onda olduğunu görmek istiyordum.

Eve doğru koştum ve üyelerden biri kapıyı açana kadar kapıyı yumrukladım.

"Nerede o?" Adama hırladım. Zavallı adam öfkeli bir kız kardeşin hedefinde olduğunu fark etmemişti.

"Üst katta," diye mırıldandı omzumun üzerinden bakmadan önce, sonra hızla doğruldu. "Hayır, kesinlikle olmaz. Buraya gelmeyecek."

"Evet, öyle. Walsh'u görmemiz gerek." Adam kapının önünde durup bizi engelledi.

"Hayır. Resmi bir toplantı olmadığı sürece içeri girmeyecek." Adamın gözleri bana bakınca yumuşadı. "Hadi ama küçük kardeşim, sizi birlikte içeri alamayacağımı biliyorsun."

"Onu aşağı çağırın. Görüşmeyi resmileştirin. Ne olacağı umurumda değil ama onu derhal görmemiz gerekiyor."

"Bilmiyorum-"

"İçeri alın onları," diye yankılandı ağabeyimin tanıdık sesi kapıdaki adamın arkasından.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve arkamdan Rain'in eline uzandım. Rain tereddüt etmedi. Kardeşim nasıl olsa bu işi çözecekti ve Rain'in desteğine en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

Walsh bizi evin arka tarafında bulunan ve iş anlaşmalarının çoğunun yapıldığı ofise ya da dönüştürülmüş toplantı odasına götürdü. Masanın üzerine oturup öndeki iki sandalyeyi işaret etmeden önce kapıyı arkamızdan kapattı.

Ziploc poşetlerindeki mektupları Walsh'a uzatmadan önce başımı salladım.

"varsa aç ama bence bunların ne olduğunu zaten biliyorsun." Ses tonum acıydı.

Rain yanıma geldi, kolunu belime doladı ve kalçamı rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Walsh öksürdü. "Ah, görüyorum ki sonunda onları bulmuştunuz. Ben de sizin-"

"Nerede olduklarını biliyor muydun?" Havladım.

"Hayır, Ember. Yemin ederim bana yerlerini söylemedi."

"Siktir," diye bağırdım. Gözyaşlarımın akmasına izin vermeyecektim ama öfke damarlarımda derin bir şekilde dolaşıyordu.

Rain, "Bize neye sahip olduğunu göster," diye ekledi ve ben de dikkatimi ona yönelttim. Gözleri benimkilerle bir yumuşaklık ve rahatlıkla buluştu ama kardeşime merhamet etmek istemedim.

"Neden?" Walsh ellerini kucağında tekrar tekrar birbirine sürterken ben ısırarak karşılık verdim.

Walsh cevap vermek için bir süre bekledikten sonra, "Çünkü bana yalvardı," dedi. "Hayır." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kesinlikle olmaz."

"Ember," diye uyardı Rain, onun elinden kurtulup kardeşime doğru hışımla ilerlerken.

"Bize son bir yıldır yaptığın gibi kaçamak cevaplar vermeye hakkın yok Walsh," diye bağırdım yüzüne. "Kendini affettirmek için tek bir bilgi kırıntısını bile atlamadan bize ne olduğunu derhal anlatmalısın."

İçini çekti ve sonra bana baktı. Kısa bir an için, aylardır çektiği acı ve bekleyiş yüzünde belirdi. Bu gizliliğin ağırlığını bu kadar uzun süre taşımaktan yorgun görünüyordu.

"Siz ayrılmadan birkaç hafta önce bana geldi. Özel, resmi bir görüşme ayarladı ve bana bu zarfı vermek istedi. Birlikte baktık. Düşmanım ve çoğunlukla babamın baş düşmanı hakkında bu bilgiyi almanın nasıl bir his olduğunu tahmin edebilirsiniz." Walsh başını kaldırıp Rain'e baktı.

"Evet, bunu neden yaptı?" Yağmur seslendi.

"Ben de aynı soruyu sormuştum ama sonra Ash bana aslında Ember'ı ailemize yakınlaşmak için kullanacağını söyledi. Çok kızmıştım ama beni ona aşık olduğuna ikna etti. Onu korumak istiyordu ve başına bir şey geleceğinden endişeleniyordu." Walsh yutkundu, adem elması sallanıyordu.

"İlk başta Kartel'den geldiğini düşündüm, ki sanırım bu çok aptalcaydı, ama çok sakın davranıyordu, bu yüzden bana babasını sonsuza dek ortadan kaldıracak ve dürüst olmak gerekirse, o pisliği öldürtecek bu bokun zarfını uzattı." Durakladı. "Sonra bana bir süreliğine ayrılacağını ve mektuplarınızı alana kadar bu bilgiyi hiçbirinizin bilmediğinden emin olmam gerektiğini söyledi."

"Ona mektupları sordun mu?" Ben sordum.

Walsh omuz silkti. "Söyledim ve o yokken bunları size teslim edeceğini söyledi. Ona daha fazla baskı yapmadım."

Walsh'un elleri masanın kenarlarını tutmaktan bembeyaz kesilmişti. "Ondan ayrıldığı zaman Ember, sana bunu göstereceğim için daha da telaşlanmaya ve endişelenmeye başladı. Ona söylediğim gibi doğru zamana kadar, o dönene kadar bekleyeceğime söz verdim."

Yerde eriyip gitmek istedim. Ash'in o anda hissetmiş olması gereken travma ve acıyı düşündükçe kalbim yeniden paramparça oluyordu. "Şenlik ateşinden önceki gece onun için endişelendim. O sabah erken saatlerde ondan haber aldım. Bana o öğleden sonra gideceğini söyledi. Siz ona izin veren bu mektupları bana verene kadar bunu sizinle paylaşmayacağıma dair bana söz verdirdi. Beni zorladı." Derin bir nefes aldı. "Endişelendim ve o gün onu takip ettim."

"Koşuyordu," dedi Rain ve ben de odanın arka tarafında, kapıya yakın duran ona baktım. Geriye doğru yürüdüğünü duymadım, kendi acımda çok kaybolmuştum ama odayı geçtim ve parmaklarını tuttum, benimkileri onunkilerle birleştirdim. Bu işte birlikte olduğumuzun işaretiydi.

"Kaçıyordu," diye düzeltti kardeşim. "Onu ormana kadar takip ettim. İlk başta onu biraz korkutmak istedim çünkü teknik olarak

kampüsü." Walsh yüzünü buruşturdu. Yumuşak bir sesle ekledi: "Özür dilerim." Başımı salladım. "Sonra ne oldu?"

Onu korkuttuğumu sanıyordum ama sonra ormandan ayrılmadığını fark ettim. Saklanıyordu, ben de sessizce oturup ne yapacağını görmek için bekledim. Kampüse sağ salim döndüğünden emin olmak istedim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ve bunu açıklayamıyorum ama içimde kötü bir his vardı."

Walsh gözlerini kapattı. "Birkaç dakika sonra onun o lanet açıklığını kenarına doğru yürümesini izledim. Fark ettiğimde ..." Bu ona zarar veriyordu. Gözlerimi kapadım, kendimi bu kâbustan kurtarmak istiyordum ama Ash'i ölmeden önce gören tek kişiyle aynı odadaydım.

"Sen oradaydın," diye tekrarladım.

"Öyleydim. Onun için endişelendim ama onu kenarda dururken görünce adını söyledim. Hayır diye bağırdım. Ona durmasını söyledim. Durup bana baktı." Walsh'un yüzünden bir damla gözyaşı aktı. Rain öksürdü ve onun da ağladığını gördüm.

"Açıklıktan uzaklaşması için ona yalvardım. Kayaya doğru birkaç adım atmıştım ki bana bağırarak herkesin o bölgeye bakacağını söyledi. Kayaya çamur sıçratacağımı ve şenlik ateşine ne kadar yakın olduğumuz için onu ittiğimi düşüneceklerini söyledi."

"W-Walsh." Rain beni kollarına aldı, hıçkıra hıçkıra ağlarken sırtımı göğsüne yasladı. Başımı kaldıramıyordum çünkü kaldırırsam içimdeki baraj da patlayacaktı.

"Çok huzurlu görünüyordu, Ember. Bu seçimle çok barışık görünüyordu, bu da onu daha da zorlaştırdı. Olduğum yerde, yolun çamurunda durmam için bana bağırdıktan sonra, bunu sana göstermem için bana yalvardı, ama mektuplarını bulana kadar olmaz." Durakladı. "Neden beklememiz gerektiğini söylemesi için ona yalvardım ama o sadece cevapların mektuplarda olduğunu söyledi. Hazır olmadan önce birbirinize giden yolu bulmanız için zamana ihtiyacınız vardı."

Walsh acısını içine gömdü. "Tekrar hayır diye bağırdım ama sonra sadece onun... yuvarlanışını izledim." Kardeşimin yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Rain gözyaşları içinde, göğsü kabararak, "O pislik herif," dedi. "Onları asla bulamayabilirdik, o zaman ne olacaktı?"

Walsh omuz silkti. "Sana bunu göstermezdim. Sanırım hayat olduğu gibi görünürdü." Ağabeyim tekrar bana doğru baktı. "Ember, tüm bunları senden saklamanın benim için zor olduğunu düşünmüyor musun? Sen benim tek kız kardeşimsin ama Ash'i tanıdıkça onun niyetini anladım.

sana olan sevgisinden kaynaklanıyordu. Seni koruyordu ve çılgınca bir şekilde, onun saçma sapan talimatlarına uyarak bunun bize bir kapanış getireceğini düşündüm."

Sesi sakinleşti. "Babam bana çok yas tuttuğunu söyledi."

"Öyleydim. Hâlâ da öyleyim." Sesim onun yumuşak tonuna uyuyordu.

"Ash seni severdi. Senden çok derin ve sevgiyle bahsederdi. Her şeyi bir araya getirmeye yardım edecek kişinin sen olacağını biliyordu. Ben sadece kız kardeşimi korumak istedim. Sen benim tek kız kardeşimsin ve tüm hayatımı seni koruyarak geçirdim, bu yüzden bunu sana vermek istedim."

Güçlü olmaya çalışıyordum. Gerçekten deniyordum ama tüm varlığım sanki dünya yarılıyormuş gibi ikiye bölünüyordu.

"Sana korunmaya ihtiyacım olmadığını söyledim," diye fısıldadım.

"Hayatımda çok fazla ölüm gördüm, Ember. Ama daha önce bunu yapan birini hiç görmemiştim. Çok sarsıcıydı," diye fısıldadı Walsh. "Sadece seni benim hissettiğim acıyı hissetmekten korumak istedim."

Bir topun içinde kıvrılmak ve yerde eriyip yok olmak istedim. İstedim, hayır, bir kaçısa ihtiyacım vardı.

Yağmur bana bakmadan önce birkaç kez öksürdü. "Bana bir dakika verin," diye mırıldandı.

Arkamızdan kapıdan çıkmadan önce bana başını salladı. Walsh masadan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken odanın ağırlığı daha da arttı.

"Sadece onu ve seni korumaya çalışıyordum ve belki de çuvalladım ama ona bir söz verdim, Em." Sesi sessizdi.

çalıştığı şeyin bu olduğunu biliyordum ve bu noktada olan olmuştu ama Walsh'un bu sırrı bu kadar uzun süre saklaması canımı acıttı. Bize zarfı verseydi bunu uzun zaman önce çözebilirdik.

"Gördüklerimden sonra bunu onun için saklamaktan kendimi alamadım. Ona bu sözü borçlu olduğumu hissettim, bu yüzden kulağa çılgınca gelse de bunu senden sakladım. Sana söylemem gerektiğini biliyorum ama eğer ne yaptığımı görseydin-"

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım." Walsh rahat bir nefes aldı.

"Birbirimizle konuşmaya geri dönebilir miyiz?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Aramızdaki ilişkinin nasıl ilerleyeceğini bilmiyorum. Öğrenmemiz ve büyümemiz gereken çok şey var ama şu anda odak noktam bunu çözmeye çalışmak.

Dışarı. Babam ve Bay Ortiz arasındaki görüşmeleri kolaylaştırmak için yardımınıza ihtiyacımız olacak."

"Elbette, Em."

Derin bir nefes alarak durakladım. O anda, kardeşimin bu olayda yaşamış olması gereken travmayı fark ettim. Ölü bir adamın son arzusunu sır olarak saklamaya yemin etmek ağır bir şeydi ve doğrusu ben de bunu paylaşabileceğimden emin değildim.

"Ash'e saygı duymak için neden bunu yapmak zorunda kaldığını anlıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Walsh yumuşak bir sesle, gözyaşları serbestçe akarken gözlerinin altındaki kızarıklık artıyordu. "Senin hakkında kalbinde bu kadar büyük bir sevgiyle konuşan birini daha önce hiç görmemiştim. Aptalca bir şekilde, ihtiyacın olan tek şeyin baban ve ben olduğumuzu sanıyordum ama senden bahsederken öyle bir ışık saçıyordu ki Ember. Kafasının içinde verdiği savaşa rağmen ona muhtemelen hayatının en güzel yılını yaşattın."

Başımı salladım çünkü tıkanmışım. Kardeşim aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben de bana sarılmasına izin verdim. İkimiz de kırılmış, parçalanmış iki ruhtuk ve ben geçen yılı onunla birlikte kaybetmişim.

"Üniversite deneyiminin böyle olmasını beklemiyordun, değil mi?" Göğsüne hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve bana sıkıca sarıldı. Bir süre sonra çekildim ve işkence görmüş yüzüne baktım.

"Şu andan itibaren kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini bilmeni istiyorum. Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Kendimi koruyabilirim."

"Anlıyorum." Walsh, Rain'in birkaç dakika önce çıkıp gittiği kapının önüne baktı. "O ... sen misin?"

"Bilmiyorum ama evet mi?" Bu bir soruydu, Yağmur'dan emin olmadığım için değil, daha çok ne olduğumuzu bilmediğim için. "Ona aşık oldum."

Yutkundum çünkü bu konuyu kardeşimle konuşmak birçok nedenden dolayı rahatsız ediciydi ama en çok da Ash hakkında bu kadar samimi bir şekilde konuşurken Rain hakkında böyle düşüncelere sahip olduğum için kendimi suçlu hissetmemden kaynaklanıyordu.

"İkinizin birlikte olmasını istedi. Rain'in mektubunun senin bulman için orada olduğunu söyledi. O olmasını istedi."

Başımı salladım çünkü yine kelimeler ağzımdan çıksa yerini bir kova gözyaşına bırakacaktı.

Kapının hafifçe vurulması beni düşüncelerimden uyandırdı ve Rain odaya geri döndü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yanıma gelip başımın yan tarafına bir öpücük kondurmadan önce.

"Sorun değil," diye cevap verdim, elim pazusunda duruyordu, böylece ihtiyacı olduğunda yanında olduğumu biliyordu.

"Tamam. Bu toplantı hakkında konuşalım. Ember zaten Pico'yu ve oradaki isteklerimi biliyor."

"Tamam, evet. Gidip zarfı getireyim. Odamdaki kasada. Hemen döneceğim." Walsh odadan çıktı ve ben Rain'e doğru döndüm.

"Sen iyi misin?" Birbirimize bakabilmek için parmak uçlarımda ayağa kalkarak fısıldadım.

"Hayır. Sen?" Öfkeli bir nefes aldım. "Hayır."

"Güzel. Şimdi bu acıyı alıp başka bir şeye dönüştürelim."

"Katılıyorum." Parmakları yanaklarımı okşarken yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı, burunlarımız birbirine değdi.

"Birlikte," diye fısıldadım, ağzının üzerinde gezinirken.

"Birlikte." Beni tüketen bir şekilde öptü. Beni her zaman öptüğü gibi.

Birkaç dakika sonra Walsh içeri girdi ve Rain ile ben masanın yanına çektiğimiz iki sandalyeye oturduk. Walsh elindeki zarfı önümüzdeki büyük ahşap masanın üzerine bıraktıktan sonra odanın arka tarafına çekildi ve bize ihtiyacımız olan alanı sağladı.

"Sen yap," diye Rain'i cesaretlendirdim. "Bunun içinde ne olduğu hakkında benim anlayabileceğimden çok daha fazlasını bileceksin."

"Emin misin?" Rain sordu.

"Evet."

Açmadan önce parmakları zarfın kopçasının gezindi. Kâğıtları çıkardığında yüksek sesli bir soluk sesi duyuldu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bu zarfın içinde yüzlerce fotoğraf, banka dekontları ve telefon görüşmesi gibi görünen kayıtlar vardı. Hepsi de Bay Ortiz'i suçluyordu. Bay Ortiz'in ne kadar fena çuvalladığını anlatan her bir kâğıdı hızla açtım.

Her biri. Tek. Bir.

İlkini çıkarıp okurken derin bir nefes aldım. Bu, Bay Ortiz'in Kartel'den büyük mülklerinin oldukça büyük bir yüzdesini aldığını gösteren bir banka hesap özeti idi. Amerika'daki yasal işletmelerin çoğunu yönetiyordu, böylece uyuşturucularını aktarabiliyor ve silahlarını aklayabiliyorlardı.

Bay Ortiz'in yaptığı şey aynı zamanda akladıkları paranın bir kısmını alıp kendine saklamaktı. Ash'in bunlara erişimi varsa, diğerleri de onun ne yaptığını anlamaya yakın olmalı.

Fotoğraflardan birini çıkardım ve gördüğüm şey karşısında şok oldum.

"Vay anasını." Ember omzumun üzerinden bakarak benim baktığım şeyi gördü. "Yakın zamanda evlenmediler mi?"

"Evet."

"Bunun üzerindeki tarih ne?" diye sordu.

"Ash bir ay önce." Fotoğrafi elime aldım, Bay Ortiz bir striptiz kulübünden çıkıyordu ve yanında da aracının arkasında onu beceren aynı kişi vardı.

"Çok özür dilerim-"

"Değilim." Kıkırdadım, bu son derece uygunsuzdu ama dürüst olmak gerekirse umurumda değildi. "Annemin başına hep böyle şeyler gelir. Her zaman yanlış erkekleri seçiyor ve beni dinlemeyi uzun zaman önce bıraktı."

Açıkçası, annem ve benim hiç ilişkimiz olmadı.

"Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Konuşacak pek bir şey yok." Annem beni büyütmeyi uzun zaman önce bıraktı. Çoğu zaman günü atlatmak için Ash'e güvenirdim, özellikle de küçükken ve yemek, uyumak ve duş almak için ihtiyaç duyduğum temel gereksinimleri almama yardım ederdi. Annem babamı kaybettikten sonra ebeveynlik yapmayı bıraktı ama ondan önce kim bilir ne kadar yaptı.

"Benimle her zaman konuşabilirsin-"

"Ember, ciddi. Ben iyiyim." Gerçek buydu. Üvey babamın annemi aldattığı bu fotoğraflara bakmak içimde bir acı ve incinme yaratmalıydı ama hiçbir şey olmadı. Bu konuda kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. O lanet olası kötü bir adamdı ve kötü adam-kızı elde eder-kitap gibi bir şey değildi. Hayır, o korkunç bir insandı.

Birkaç banka ekstresi daha açmadan önce kolumu sıktı.

"Walsh?" Hâlâ ayakta olduğunu bildiğim yere dönerek "Walsh" dedim. "Buraya gelip bunları incelememe yardım edebilir misin?"

"Oh, uh, evet."

Hissettiğim kederi, onun sesinde duymaya devam ettiğim acıyı sindirmek için kendime izin vermem gerekiyordu ama Walsh'un bunu kendine saklamasının nedenini anladım. Hepsi Ash'in düzenlediği daha büyük bir planın parçasıydı. Ölmeden önce benden bir sır saklamamı isteseydi, ben de bu sırı mezara giderdim ... özellikle de Ember'ın korunması içinse. Walsh'un geçen yıl görmek, deneyimlemek ve yapmak zorunda kaldığı şeyler ona da benim katlanmak zorunda kaldığım kadar kalp kırıklığı yaşatmış olmalı, sadece farklı bir şekilde.

"Bunlar banka hesap özetleri," diye başladım kâğıtları önlerine sererek. "Bay Ortiz Kartel'den zimmetine para geçiriyormuş. Ayrıca anneme sadakatsizlik ettiğine dair fotoğraflar da var." Bir yığın belgeyi daha kenara koydum. "Bunlar Cartel'e ait gizli bilgileri içeriyor, striptiz kulübünün kayıtları gibi."

"Vay anasını," diye haykırdı Walsh, çenesi düşmüştü. "Bu gerçekten çok kötü." Kulüpteki tutanaklara göz atıyordu. Hepsi de Bay Ortiz'in kulüpte Cartel'e ait gizli bilgileri müşterilerin önünde tartıştığını anlatıyordu.

striptizciler. Yanındaki nota göre, USB'de gerçek transkriptlerin bulunduğu bir kayıt cihazı da vardı.

"Güzel," diye cevap verdim kararlı bir şekilde.

"Bu, Pico'nun kontrolü hızla ele almasını sağlayacak," dedi

Walsh. "Evet, mezuniyetten hemen sonra," diye ekledim.

"Pico?" Ember sordu.

"Evet, mi pareja," diye onayladım. "Hatırlıyor musun, sana onun
-"

"Ah, doğru. Bence en iyi lider o olur," dedi.

"Katılıyorum," diye karşılık verdim ve ona sıcak bir gülümseme verdim. Onun dahil olma ve dahil etme arzusu bu kasvetli günde kalbimi ısıttı.

"Bir sonraki hamlemiz ne olacak?" Walsh sordu.

"Geri dönüp Pico ile konuşacağım ama herkesi bir araya toplamamız gerekiyor," diye açıkladım.

"Adalar toplantı için en iyi yer, değil mi? Tarafsız bölge yaşlıları da kapsamıyor mu?" Ember sordu. Ember'in kulağına yaklaştım ve onunla gurur duyduğumu hissettim.

Kulağının kabuğuna bir öpücük kondurmadan önce "İşte buradasın," diye fısıldadım.

Walsh benim adıma, "Bu doğru," diye cevap verdi. "Ancak, güvenlik, silahlı korumalar ve toplantıyı sabote edebilecek her şey konusunda ısrarcı olmadan babamın Bay Ortiz'le görüşmek için buraya gelmesine imkân yok."

", " diye itiraf ettim.

"Babama bizimle lokantada buluşmasını söylesek nasıl olur? Sonunda barıştığımızı ve onunla bu konuda konuşmak istediğimizi söyleyebiliriz. Sadece bizim geleceğimizi bilirse muhtemelen korumasıyla birlikte gelecektir," diye önerdi Walsh.

"Bay Ortiz'e Ash'e ne olduğunu konuşmamız gerektiğini söyleyebilirim. Artık her şeyi bir araya getirdim. Kayıp para hakkında bilgi almak isteyecektir," diye ekledim.

"Ne parası?" Walsh sordu.

"Ash'in bir avukat tarafından hazırlanmış bir vasiyeti vardı. Tüm mirasını Ember'a bırakıyor. Bay Ortiz'in o gün ormanda senin olduğunu anlamaya ya da düşünmeye bu kadar hevesli olmasının tek nedeni o parayı istemesiydi."

Ember, "Acaba birinin peşinde olduğunu biliyor mu, bu yüzden Kartel fonlarını yenilemek için güvene ihtiyacı var," diye ekledi ve Walsh ile ben ona doğru döndük.

"Kutsal-" Şok olmuşum.

"Kahretsin." Walsh

bitirdi.

"Ember, işte bu." Sandalyeden sıçrayıp Walsh'a doğru yürümeden önce dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. Onu yakalayıp kucaklamadan önce önünde durakladım.

Walsh, "Fonları yenilemek için güveni kullanıyor," diye tekrarladı.

"Toplantıda onu Kartel'e ihbar etmeyerek canına okuyacağız. Her ne kadar herifin öldüğünü görmek istesem de, şu anda bunun en iyi oyun sonu olup olmadığını bilmiyorum. Elimizdeki kanıtları sadece şantaj olarak kullanacağız ve Pico'yu bu yaz mezun olduktan hemen sonra en üst noktaya getireceğiz."

"Sonra da bu bilgiyi Ember'ın vasiyetten payına düşeni almasını sağlamak için kullanırız."

"Evet."

"Tamam. Yarın gelmesini sağlarım."

"Yarın işe yarar çünkü Pico'yu hazırlamam gerekiyor."

"Tamam, o zaman görüşürüz çocuklar?" Walsh sordu. Mektupları toplayıp motora geri götürmeden önce ikimiz de başımızı salladık.

Dışarı çıktığımızda Ember'ın elini çekiştirerek benimle kapıların dışında buluşması için onu cesaretlendirdim. Walsh ve benim aramda kararsızca baktı ama sonunda kabul etti.

"Bunu konuşmak için uygunsuz bir zaman olduğunu biliyorum, ama bunu onunla neden yaptığını anladığımı bilmeni istedim."

"Sırrı sakladın mı?" Walsh sordu. "Evet."

İçimi çektim.

"Kız kardeşimi incitmek istemedim ama o kadar çelişkideydim ki-" Onu durdurdum. "Biliyorum.

Anlıyorum."

"Teşekkür ederim. . bilirsiniz, anlayışınız için."

Ellerimi cebime sokarken dudaklarımı büzdüm ve çenemi sıktım. Ember büyük kapıların hemen dışında beklerken ben de arkamdaki devasa malikânenin sahanlığında duruyordum.

"Ember hakkında," diye başladım. "Sadece ona ne kadar değer verdiğimi bilmeni istedim."

"Biliyorum," diye hızla ekledi Walsh. ". Sanırım Ash de gördü."

"Okula dönene kadar başlamadı ama onda bir şeyler var." Uzaklara baktım, simsiyah saçlarının rüzgârda izledim.

"O özel biri," diye kabul etti Walsh. "Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum ama ona aşık olman için sana izin veriyorum. Onunla sonsuza dek birlikte olmak için." Çok sevindi.

"Evi biliyorsun, Walsh."

Başını salladı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hadi ama, tabii ki biliyorum."

Ona dudaklarımı hızlıca büktüm. "Teşekkür ederim. İzin verdiğin için. Onu seviyorum." Ember'ın durduğu bisiklete doğru yürümeden önce onunla hızlıca tokalaştım.

Büyük ferforje kapıları geçer geçmez, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Mükemmel, mi pareja." Dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Eve gidelim mi?"

Tüm vücudunun titrediği o güzel melodik kahkahalardan birini attı. "Hangisi?"

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Çok komik, prenses." Ember'ın dairesine gitmeye karar vermiştik.

"Saat daha beş bile değil." Mızızlandı, ben de onaylamak için saate baktım ve güldüm.

"Sanki saat sabahın ikisi gibi." Yorgun gülümsemesi loş dairede bile çok parlaktı.

"Seni burada seviyorum," dedi dairenin diğer tarafında, küçük mutfağın olduğu yerde dururken. Pencereilerin yanında durmuş, yağmurun hafifçe cama vuruşunu izliyordum. Ses, insanların uyumasına yardımcı olan uyku makinesi seslerinden birinde var olan bir şeydi. Yağmurun soğuk cama vururken çıkardığı *tık tık tık sesi* rahatlatıcıydı.

"Burada olmayı seviyorum," diye fısıldadım, "ama burada kaçabileceğin hiçbir yer yok." O bana gözlerini devirmeden önce ona küçük bir göz kırptım.

"Bizim evdekinden farklı olarak." Kahretsin, *bizim* demesi beni çok sertleştirdi ve onun tatlı küçük amını tatmak için çaresiz bıraktı.

"Buraya gel," dedim ve bana doğru yürüdü.

"Gömleğini çıkar," diye hırladım ona. Adımlarının ortasında durdu, bana doğru yaklaşırken aşağı baktı ve kazağını başından çekti.

"Oldukça kirli," diye .

"Pantolonun da öyle." Dudaklarım beklentiyle kayganlaşmıştı, bir yandan dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken bir yandan da onun pantolondan çıkışını izliyordum. "İşte bu . İşte benim iyi kızım."

Tüm kıvrımları sergilenen zarif bir iç çamaşırı takımıyla oturma odasının ortasında duruyordu. Her köşe ve bucak, ellerimin yakalaması için mükemmel yerler.

"Siktir," diye inledim, onu bu odada nasıl becerebileceğimi düşünüyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Odayı iki büyük adımda geçtim ve elim boynuna gitti, gözlerime bakmaya zorlanması için hafif bir baskıyla onu yukarı kaldırdım.

"Çok güzel," diye düşündüm. "Bana baban için ne kadar iyi bir sürtük olduğunu göster."

Gözlerindeki şok çok belirgindi ama sanırım Ember'ın en sevdiğim yanı da buydu. "Şaşırmış gibi davranmayın, prenses. Kirli dilimi her yerinde istediğini biliyorsun."

Boğazını bırakıp odanın köşesindeki büyük koltuğa çöktüğümde "Evet," diye inledi.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." Yere düştü. Dudakları beklentiyle şişerken siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. İçimdeki her duyguyu nasıl harekete geçirebildiği inanılmazdı. Ama en çok onunla bu oyunu oynamama izin vermesini seviyordum. Onun için avcı olmama izin vermesini.

"Bana doğru sürün," dedim sandalyeye yayılırken. Kot pantolonum hâlâ üzerimde olmasına rağmen sikim zonkluyordu. O kadar sertti ki, iyi bir küçük sürtük gibi mutlu bir şekilde mecbur kalırken göğüslerinin zıplamasını izleyerek bile boşalabilirdim.

"Hadi, benim küçük prensim. Ven aquí." Gözleri, yatak odasında kolayca yuvarlanan İspanyol diliyle parıldarken beni mest etti.

Bana doğru sürünürken tüm vücudum ihtiyaçla titriyordu. Eğildim ve oturduğum yerden ona baktım.

"Söyle bana, ne istiyorsun?" Ondan talep ettim. "Seni."

"Peki ben senin için kimim?" Çenesinden tuttum ve bana bakmaya zorladım.

"Benim." Dilinden o kadar kolay döküldü ki, ben bile öyle olduğuna inandım. Doğru.

"Evet, öylesin." Fısıldadım. "Ayağa kalk. Pantolonumu çıkar." Ona kurallar koymaya bayılırdım.

Ayağa kalktı ve kot pantolonumu çıkarmama yardım etti. Gömleğimi yavaşça başımın üzerinden kaldırırken küçük parmakları gömleğimin eteğiyle oynadı. Orada oturuyordum, tüm ihtişamımla onun görmesi için sergileniyordum. Beni gördüğünde her zaman yaptığı gibi o küçük pis ağzından tatlı bir ses çıkardı

Çıplak. Sanki soyunurken izlediği bir tanrıymışım gibi. O kadar tatlı ve narin bir sesteki ki bu, beni derinden sarstı.

"Sikini emebilir miyim?" diye sordu. İşte o an oldu. Sikimin başı ön sperm sızdırırken seğirdi. Böyle konuşmaya devam ederse muhtemelen her tarafıma boşalacaktı.

Ağrıyan sikime baktım ve sonra dizlerinin üzerine çökmeden önce koyu kahverengi gözleriyle göz göze geldim ve sandalyenin kenarına doğru kaydım.

"Açıl, gerçekten açıl." Onu cesaretlendirdim. Büyük, güzel yuvarlak gözleri bana baktı, beni ağzına almadan hemen önce cinsel bir zevkle bulanıklaştı. Çenesi gevşedi ve beni içine çekti. Sikimin ucu boğazının arkasına değdi ve sıcak bir his içimi yıkadı.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun." O aşağı yukarı sallanırken inledim, beni sadece tatlı, küçük ağzında patlamaya daha da yaklaştıran tarif edilemez bir müstehcen hisle sardı.

"Öyle mi? İyi gidiyor muyum?" diye sordu, o tatlı yüzünden sikip atmak istediğim aynı şaşkın ifadeyle bana bakarak.

"Çok iyi bir kızsın. Babanı nasıl bu kadar iyi hissettireceğini biliyorsun. Devam et prenses," diye cesaretlendirdim beni boğazının derinliklerine almaya devam ederken. Taşaklarına masaj yaptı ve ben de inleme ile hırlama arası bir ses çıkardım. Hiç seksi değildi, ama içimde derinlerde bir yerde hissediliyordu - çok ilkel bir şeydi.

Neredeyse saf bir mutluluk halinde patlayana kadar beni emdi. Sandalyede arkama yaslandım, hissettiğim lanet olası kral gibi ve tatlı küçük ağzı ve dili muhtaç horozumu keşfederken gözlerimi kapattım.

Serin hava üzerime püskürtüldü ve onun nemli ağzından ani hissi beni şok ederek gerçekliğe geri döndürdü.

"Bu da ne-" diye bağırdım, olması gereken yere baktım ama onun yerine önümde duruyordu.

"Orgazmın eşiğine getirilmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

O küçük sürtük bana kendi ilacımın tadına baktırıyordu. Eğer oyunu böyle oynamak istiyorsa-

"Buraya gel." Belinden tuttum ve onu üzerime çektim.

"Hayır." Cık cık etti. "İzle beni." Sandalyede arkama yaslanırken ağzımın bir tarafı kalktı.

Dantel sütyeninin klipslerini açtı, sonra da sütyeninden sıyrıldı. Şehvetli göğüsleri özgürce zıplıyor ve meme uçları serin dairesinde çakıl taşları gibi sallanıyordu.

Vücudumdaki her şey sıcak ve rahatsızdı.

"Çok güzel. İnsan formunda bir sanat eseri."

Dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama sadece bir saniyeliğine, ateşli arzu gözlerinde birikmeden önce, elleri kremi teninde yavaşça bulanıklaştı.

Tam bana doğru eğildiği sırada külotunun üst kısmında durdular, böylece göğüsleri yüzüme düşüyordu. Göğüs ucunu yakaladım, işaret parmağımla başparmağım arasında hızla yuvarladım.

Hassas meme uçlarına dokunduğumda çıkan ses o kadar şehvetliydi ki, sikim yeterince hızlı içine giremiyordu. Bana bir performans sergileyerek tam olarak ne yaptığını bilerek beni çalıştırıyordu.

"Tsk, tsk," diye mırıldandı geri çekilip külotunu çıkarmadan önce. "Lanet olası kadın, sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun." Altında değildim yalvarıyor.

Arkasını döndü ve sonra tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Bacaklarını yukarı kaldırırken "Bacaklarımı tut," diye seslendi. Görünüşe göre Neredeyse kıcı yüzümdeyken onu tekerlekli arabaya atacaktım.

Pozisyonunu alırken kıcı titriyordu ve ben de elimde olmadan kıcına küçük bir tokat attım, çıkan sesin sessiz dairede yankılanmasına izin verdim.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu yerden, ben de kalçalarını tutup onu sikimin üzerine iterek karşılık verdim.

Ben onun ağırlığının çoğunu tutarken ve yavaşça içine doğru kayarken ellerinin üzerinde amuda kalkmıştı.

Tekrar tekrar aynı misyoner yöntemiyle sikişmekten nefret ettiğimi söylediğimde, heyecana ihtiyaç duymaktan kastettiğim buydu. Ember'ın benim için mükemmel bir sikiş olması ve keşfetme merakının bir kombinasyonuydu. Benim içimde, bizim içimizde bir sığınak bulmuştu.

"Seni seviyorum, mi pareja," diye fısıldadım kıcına birkaç küçük tokat atmadan önce, prekumum açıklığına damlarken ellerimin onun üzerinde kırmızı el çizgileri bırakmasına bayıldım.

"Ohh, sik beni."

Güldüm. "Niyetim bu, prenses." Sikim seğiriyordu, onun küçük, sıkı amcığının etrafına sarıldığını hissetmeye ihtiyaç duyan çaresiz küçük bir sikici. Daha derine ittim ve tanıdık sıkı, sıcaklık tarafından karşılandım ve uzun sürmeyeceğimi biliyordum.

Vücudu zevkine teslim olurken dengesini kaybediyordu ama kalçalarının hemen yanındaki çukurları daha sıkı kavradım ve kıcının kıcıma çarpmasına izin verdim.

mide.

"Nefes al. Yavaş ol," diye talimat verdim ve vücudu taleplerime karşılık verdi. Ben içine girerken biraz daha dengede durabilmek için dirseklerinin üzerine .

"Evet. Evet. *Evet*," diye bağırdı, sonuncusu boğuk bir hıçkırık olarak çıktı, horozumun üzerinde zıplarken, dar, küçük amına defalarca çarptı.

"Becer beni, prenses," diye talep ettim ve üzerimde yukarı ve aşağı iterken ona tutundum, kalçalarını vücudumla senkronize bir şekilde hareket ettirdim.

Her itişin ardından bir inilti geliyordu ve belli bir noktada, baş aşağı beni becermeye devam ederken başından aşağı ter damlaları dökülüyordu.

"Yağmur," diye bağırdı kendi patlamam üzerime çökmeden önce. "Yağmur," diye inledi.

"Yağmur," diye tekrar tekrar feryat etti.

"Senin," diye cevap verdim içinde patlamadan hemen önce. Tüm vücudum stresli ve gergin olan her şeyi serbest bıraktı.

Yere düştü ve onu kaldırıp banyoya doğru yürümeden önce bacaklarını dikkatlice indirdim.

"Hayır," diye inledi. "Çok yorgunum."

Kıkırdadım. ", Em." Suyu açarken onu banyoda ayağa kaldırdım, duşa kaldırmadan önce ısınmasını bekledim ve ona katıldım.

"Hayatımda hiç bu kadar terlememiştim." Gözleri benimkilerle buluştu ve küçük banyoda patlayan bir kahkaha attık.

"Ah." Kırmızı popo yanaklarına dokundu.

"İyi misin?"

"Sadece biraz ağrım var," diye mırıldandı ve biraz sabun alıp her tarafına sürdükten sonra dışarı fırladı. Onu takip edebilmek için ben de acele ettim.

"Çok yorgunum," diye mırıldandı ve sıcak duştan çıktıktan sonra giymeyi sevdiği için banyonun köşesine sıkıştırdığım gömleklerimden birini giydi. Her zaman yatmadan önce duş alırdı, yatağına girdiğinde gün boyu kirli hissetmekten nefret ettiğini söylerdi. Ayrıca duşun sıcaklığını ve nemli havadaki her saniyenin tadını çıkarmayı severdi, bu yüzden odasına gitmek yerine banyoda pijamalarını giymeyi severdi.

Son birkaç aydır onun hakkında öğrendiğim küçük şeylerdi. Bir araya getirdiğim şeyler, onun kim olduğuna dair resmin tamamına katkıda bulundu.

Yere yığılmadan önce topallayarak yatağına doğru yürüdü.

"Çok yorgunum." Yuvarlandı ve derin bir uykuya dalmadan önce çarşafı kaptı.

Geleceğimiz hakkında seveceğim şey buydu-Ember günün sonunda her zaman orada olacaktı. Onu istediğim gibi becerecek, besleyecek, lanet olası bir kraliçe gibi el üstünde tutacaktım.

Porque ella era una princesa, era mi reina. Ve ben onun krallığının alçakgönüllü bir hizmetkârıydım, gerçek hükümdarıma boyun eğiyordum.

Yorganı sıkıca üzerine çekerken yanına sokuldum.

"Arkanı dön," diye talimat verdim ve uyku sersemliğiyle pek bir anlam ifade etmeyen bir şeyler mırıldandı ama vücudunu diğer tarafa kaydırarak buna mecbur kaldı. Gömleğini kaldırdım ve banyosunda bulduğum losyonu ellerimde yavaşça ısıtıp daha önce tokatladığım yerlerine sürdüm.

"Mm-hm," diye inledi zevkle. "Bu iyi hissettiriyor. Teşekkür ederim."

Sonrasında gelen gülümseme beni besledi. Ruhumu besledi. Çünkü yatağımızın içinde onun nefesini duymak, beni istemesini, benimle ilgilenmesini izlemek, hakkında yazabilmeyi dilediğim bir şeydi. Ama kelimelerin arasında, sessiz anlarda ortaya çıkan duygu, Ember'i nasıl ve neden sevdiğimi anlatabileceğim tüm yollardan daha güçlüydü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım onu sıkıca göğsüme çekmeden önce. O zevkle mırıldanırken ben de kulağının kenarına bir öpücük kondurdum.

"Seni çok seviyorum. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi öğleden sonra çok gergindim çünkü her şey plana uygun gitmiş ve Bay Ortiz lokantada buluşmak üzere buraya doğru yola çıkmışken, onunla yüzleşmenin tüm hayatımızın gidişatını, yani bugünümün ve geleceğimin haritasını değiştireceğini biliyordum.

"Bu iyi görünüyor mu?" Kazağı kurcaladım, tenimi kaşındırmasından rahatsız oldum.

Ember'ın Isles'taki dairesinde duruyorduk, ama benim eşyalarımın çoğunu çoktan kutulara koymuştu, mezun olduktan sonra kırsaldaki eve taşınmaya hazırlanıyordu. Onun küçük yatak odasında durmuş, köşedeki tavandan tabana aynaya bakıyordum.

"Sadece bir gömlek giy Rain. Bu çok rahatsız görünüyor," dedi Ember, elbiselerinden birini ve bir blazer ceket giyerken tatlı bir şekilde, bu toplantı için daha profesyonel görünmeyi tercih ve bunun kendisine daha fazla dayanak sağladığını iddia etti.

"Senin gibi görünmek istiyorum." Gülüp odadan çıkmadan önce giydiği şeyi işaret ettim.

"Bu sen değilsin. Sadece kendin ol," diye cesaretlendirdi. Kazağın kollarını karıştırdım, sonunda haklı olduğuna karar verdim ve çıkarıp yerine uzun kollu siyah tişörtlerimden birini giydim.

Ağızına bir parça tost tıkıştırırmadan önce yatak odasından çıktım.

"Görüşürüz," dedi ağızda yemekle.

Bana ters ters bakmadan önce "Yemeğini çiğne," diye homurdandım. Onun ardından gülerək zarfı ve mektupları aldım, Ash'in vasiyetinin bir kopyasını da avukata faksladım ve altına imzasını atarak her şeyin yasal olduğunu onaylattım. Ayrıca Ember'ın hesabına ait banka bilgileri de vardı.

"Neden sen ve kardeşin buluşmak için en iyi yerin lokanta olduğuna karar verdiniz?" Tekrar sordum.

"Sana söylemiştim. Her şeyi kiraladı. Şehrin en ucunda ve tarafsız bölgede."

"İroni." Ben araya girdim, o da .

"Hazır mısın?" İçinde tüm belgeler ve kasklarımızın olduğu çantayı kaparak ona sordum.

"Bekle. Bir şey var," dedi ve yatak odasına geri dönerek gözden kayboldu.

"Geç kalacağız," diye seslendim, üçe kadar geri sayan saate bakarak. Pislik gibi davrandığımı biliyordum ama titreyen bacaklarım anksiyetemin beni ele geçirdiğini söylüyordu. Tekrar panik atağa girmek istemediğim için terapistimin önerdiği şeyi yaptım.

Panığın üzerime çökmesine izin verdim, çünkü onu reddetmenin sadece pençesini yoğunlaştırdığını öğrenmiştim. Panik atağın itmesi ve çekmesi genellikle korkuyu besliyordu, bu yüzden onu memnuniyetle karşıladım.

"İçeri gel, seni küçük pislik," diye mırıldandım, davetimi birkaç derin, topraklayıcı nefesle noktaladım.

"Sanırım bunu da zarfa eklemeliyim." Ember benim durduğum kapıya doğru dönerken düşüncelerimden sıyrıldım.

"Nedir bu?" Elindeki katlanmış siyah kâğıt parçasına bakarak .

"Sadece bir şey, ne olur ne olmaz." Kapı çalındı, duymazdan geldim.

"Sürpriz yapacak havada değilim Ember. Bok gibi endişeliyim," dedim.

Yüz ifadesi tanımlayamadığım bir şekilde bürünmeden önce homurdandı.

"Aptalcaydı," diye karşı çıktı arkasını dönmeden önce. Dirseğinden tuttum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. "Ben sadece panik atak geçirdi ve öfkelendi."

Gözleri yere baktı, hâlâ kâğıt parçasına tutunuyordu. "Ne olduğunu öğrenmeyi çok isterim ve tabii ki getirebilirsiniz."

"Ben sadece sahip olduğu çok az insani tarafa hitap etmenin yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Kesinlikle olurdu," dedim, onu terslediğim için kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Kapı bir kez daha çalındı.

"Bekle," diye bağırdım. Dikkatimizi çekmek isteyen her kimse ona bağırarak, tatlı güzel kız arkadaşına bağarmaktan daha mı iyiydi? Dürüst olmak gerekirse, bu kelime onun benim için ifade ettiği anlam için çok önemsiz görünüyordu. Yine de şimdi onun ne demek istediğini tartışmanın zamanı değildi.

"Bu nedir, mi pareja?" Titreyen eline baktım ve sırt çantasını yere bırakıp bileklerini tuttum. "Neyin var?"

Yüzünü telaşla tarayarak siyah kâğıt parçasını bana uzattı. Kâğıdı yavaşça açarken gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağıya doğru yol aldı. Ne açtığımı görmek için bakışlarımı aşağıya çevirdim.

Ne olduğunu anladığımda yutkundum.

"Bu mu?"

Başını salladı.

Onu sıkıca göğsüme çekmeden önce usulca "Sol," dedim. Küçük ultrasonu inceledim. Bu kadar gerçekçi ve net olması çığncaydı.

"Ash'in bukleleri var onda." Başının üstünde küçük lüleler halinde uçuşan saçlarını işaret ettim. O kadar çok saç vardı ki. O herifin büyük burnuna da sahip olduğunu fark edince güldüm. "Onun büyük burnu da."

"Hey," diye göğsüme vurdu ve birlikte küçük bir kıkırdama çıkardık.

"Bence bu mükemmel ve eğer hazırsan, o zaman getirmelisin." "Ben hazırım."

"Kimse biliyor mu?" Ben sordum. "Santiago dışında, hayır."

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce yüzünü taradım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Kapı hemen vurularak açıldı ve diğer tarafta Santiago vardı.

"Endişelenmeye başlamıştım," dedi Ember'ı gözyaşları içinde kollarımda görmeden önce. "Neyin var?"

O taranmış ve oda önce bakıyor at ve Kağıt içinde benim ne olduğunu hemen anladı.

"Ona söyledin mi?" diye sordu. "Söyledim."

Vücudunu göğsüme gömerken yüzüme bakmak için eğilmeden önce omzumu hızlıca sıktı.

"Güzel, miya. Bunun hakkında konuşmalısın. Onun hakkında konuşulması gerekiyor." Bu bana ona ne kadar minnettar olduğumu ve onu işe aldığım için ne kadar mutlu olduğumu hatırlattı.

"Hazır mısınız?" diye sordu. Santiago'nun bizimle lokantaya gelmesi benim fikrimdi. Bu sabah ona planı bildirmiştim. Bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı bizi dışarıda bekleyecek, sonra da Ember'ı her ne kavga çıkarsa çıksın oradan uzaklaştırabilecekti.

"Bunu hâlâ kabul etmiyorum," diye karşı çıktı. "Korunmaya ihtiyacım yok. O benim ailem."

"Ne olur ne olmaz," diye teşvik etti Santiago onu kollarının arasına alıp başına kardeşçe bir öpücük kondururken.

Bisikletim yerine cipimi kullanmayı tercih ederek dışarıdaki asansöre bindiğimizde kapalı otoparka gittik.

"Yani bu artık işsiz olduğum anlamına mı geliyor?" Cipimizin köşesini dönerken Santiago sordu.

"Ne?!" Ember çılgık attı, sesi beton otoparkta yankılandı. "Neden böyle bir şey söyledin? Beni bırakamazsın."

Sesindeki paniği hissederek, onun için biraz hafifletmek istedim. "Siz istemedikçe . Dışarıda bir sürü mülkümüz var. Kırsal kesimde. Aslında, o kadar çok mülk var ki, eğer istersen misafirhanede kalmanı isteyebiliriz." Ona küçük bir göz kırptım.

"Elbette, artık sizinle kalıyorum çocuklar." Güldü ve onu yanından dürttü. "Belki artık sen Swiftie müziği için ağlarken sabahın birine kadar seninle Uno oynamak zorunda kalmam."

"Hey. O bir lirik dehası. Sakın bana yeni albümünü sevmediğini söyleme." Kız ona dudaklarını büzdü ve adam arabasına binmeden önce sadece kıkırdadı.

"İyi olacak mısın?" diye sordu lokantanın arkasındaki küçük otoparka yanaştığımızda, geldiğimizi kimseye belli etmek istemiyordu. Plana göre Bay Ortiz'le buluşacaktım ve Ember'ın babası geldiğinde Walsh ona içeriye kadar eşlik edecekti. Ember her zaman benimle olacaktı.

Ön kapıdan içeri girerken, "Hayır, ama şu işi bitirelim," dedim. Ön taraftaki tabela daha da kapanıyordu ve artık sadece D harfi bizi karşılıyordu. Zil çaldı ve arka kabine doğru yürüdük. Bugün tezgâhın arkasında Sue vardı. Tüm gününü ona ısmarlamıştık ve sadece gerektiğinde uğraması için ona cömertçe bahşış vermiştim.

Bay Ortiz lokantanın satın alındığını bilmiyordu, çünkü gün ortasında böyle bir bok çukurunun müşterilerle dolu olmasını kim bekleyebilirdi, özellikle de üvey oğlu tarafından talep edilen bir toplantıysa.

Arka kabine doluştuk ve Sue'ya el salladık. Önce Ember'ın binmesine izin verdim çünkü bir şey olursa onu koruyabilmek istiyordum.

Sue bize iki çikolatalı milkshake getirdi ve ortalıktan kaybolmadan önce hızlıca göz kırptı.

"Bunu birlikte halledeceğiz," dedi Ember kabarık, pembe dudaklarını pipetin üzerine sarıp bir yudum alırken. Ağzından küçük bir inilti çıktı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Bu sesi bir daha çıkarırsan toplantıyı iptal ederim, böylece seni bu masanın üzerinde sikebilirim."

Ember'ın yüzündeki şaşkınlık, kapının zili ikimizin de dikkatini çektiğinde beni sadece güldürdü.

Ayağa kalktım.

"Efendim," dedim başımı sallayarak, vücudum Ember'ı engelliyordu, en azından ben kenara çekilip Ember'ın ona gülümsediğini tam olarak görene kadar.

"Bay Ortiz," dedi kendinden o kadar emin bir şekilde, sesi zerre kadar titremeden ve ben bile etkilendim çünkü benim ses tonum aynı şeyi söyleyemezdi. Tam bir şey söyleyecekken, masanın diğer tarafını işaret etti. "Lütfen oturun."

Aramıza baktı, ben de omuz silkip yanına oturdum ve masanın altından kalçasını hafifçe sıktım. Ellerini masadan çekti ve kavuşturdu.

"Oğlunuz hakkında konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"O neden burada?" Ember'ı tamamen görmezden gelerek soruyu bana yöneltti.

"Ember sana söyleyebilir." Konuşmanın tekrar ona dönebilmesi için küçümseyerek söyledim. Bir sesi hak ediyordu, belki benden bile fazla.

Bay Ortiz basitçe "Hayır," diye cevap verdi. "Kardeşinin onu öldürmesi için oğlumu kullanan kadına söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Ah, işte burada tamamen yanılıyorsunuz ve bugün size göstermek için sabırsızlanıyoruz," diye yeni bir ses duyuldu ve hepimiz başımızı kaldırdık. Walsh'un buraya bu kadar gizlice girmesinden etkilendim, mutfak girişinden gelmiş olmalıydı.

"Ne oluyor lan?" Walsh Ember'ın yanına yığılırken ben ayağa kalkıp onun yanına kayarken Bay Ortiz havladı.

"Size masumiyetimizi göstermek için buradayız." Walsh ormanda bulunduğu günün fotoğraflarını çıkardı. "Çamur izlerine bakılırsa kayanın üzerinde açıkça bir dizi iz var."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Kendi ayak izlerini yıkayıp çıkarabilirdin." Bay Ortiz sanki başka bir şey duymak istemiyormuş gibi eliyle bir kaydırma hareketi yaptı.

"Öyle ama," diye onu cesaretlendirdim, böylece diğer evrakları çıkarmak zorunda kalmayacaktım, her ne kadar bu onun siciline bakılırsa olacıklardan çok uzak olsa da.

", Rain." Bay Ortiz tısladı. "Sana daha fazla ders vermeliydim çünkü liderlik becerilerin berbat."

Bunu o kadar kendini beğenmiş bir şekilde söyledi ki bir an için buna inandım bile.

"Hayır," dedi Ember ve Walsh onu durdurmak için omzuna bir el koydu ama artık hiçbir şey onu fikrini söylemekten alıkoyamazdı. "Rain hakkında böyle konuşamazsın. Geçen yılı Ash'e ne olduğunu bulmak için yorulmadan çalışarak geçirdi. Bu yüzden ona kötü bir lider diyemezsin."

"Bu köylülerin burada ne işi var?" Bay Ortiz, Ember ve Walsh'a baktı ve alay etti.

"Efendim," diye başladı Walsh. "Size şunu söylemeye çalışıyorum-"

"Ash kendini öldürdü." Doğrudum. Ember için -kendim için- ayağa kalkma zamanım gelmişti. "Buna inanmak istesen de istemesen de ve onun akıl sağlığı sorunlarındaki rolünü kabul etmek istesen de bu sana kalmış, ama Ember'la bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

Bay Ortiz gözlerini bana dikti, sonra dudağının kenarı büküldü ve öfkeyle ofladı. "Burada neler olduğunu görüyorum."

"Hangisi?" İğrenç suratına bakarak gözlerimi devirmekten kendimi alamadım ve artık o kadar uzun süre iktidarda olmayacağı için minnettar oldum.

"Fahişeyi beceriyorsun. İki üvey kardeşin nasıl hissettirdiğini bilmek istiyor, o yüzden seni aldı-" Hâlâ oturuyordu, yüzüne vurdum - sonuçları ne olursa olsun.

Bay Ortiz ayağa kalktı, ortamındaki masa Ember ve Walsh'a doğru uçtu. Göz ucuyla Walsh'un vücudunu korumak için atlayışını izledim.

"Dur," diye yankılandı lokantanın diğer tarafından, derin ve alçak tınlı bir başka güçlü ses. "Otur, Ortiz."

"Baba?" Ember, Walsh'un bedeninin altından seslendi.

Bay Solis, "Ayağa kalk Walsh," dedi ve kabinden fırlayan Ember'ın üzerinden atladı.

"Bunu yapmana ihtiyacım yoktu." Öfkelendi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Bay Solis, Bay Ortiz'e "Çocuklara fahişe demeyeceğiz, özellikle de benimkilere," diye bağırdı ve tavrının bir anda nasıl değiştiğini görmeden edemedim ... sanki korkmuş gibiydi?

Çok imkânsız görünüyordu çünkü Bay Ortiz hayatı boyunca etrafındaki herkesi korkutmuştu. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve önüne çıkan herkesi yiyebilecekmiş gibi görünen güçlü çene çizgisi onun tehditkâr varlığına katkıda bulunuyordu.

." Bay Solis lokantanın ortasındaki bir masayı işaret etti.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Bay Solis sandalyeyi tekrar uzatmadan önce Bay Ortiz talepte bulundu. Ember masaya doğru yürüdü ve kardeşinin yanına oturdu. Ben onun diğer tarafına oturdum ve iyi olduğundan emin olmak için sadece kalçasını sıktım.

Bana hızlıca başını salladı, sanki aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu onaylar gibiydi.

"Lütfen onu dinleyin," diye yalvardım ve Bay Ortiz hepimize şöyle bir baktı, sonra da mecburen Bay Solis'in yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Bu küçük buluşmada sen de var mısın?" Bay Ortiz sordu.

Bay Solis başını salladı. "Bunun olacağından haberim yoktu. Çocuklarımla akşam yemeği için buraya gelmem söylendi ama sanırım böyle bir şey olmayacak." Etrafındaki boş restorana baktı. Sue bile bizden uzaklaşmıştı.

"Bu da ne demek oluyor?" Bay Solis iki çocuğuna da baktıktan sonra bana dönerek sordu. Benim Ember'a yaptığımı çok benzeyen bir hareketle çenesini bana doğru kaldırdığına yemin edebilirdim. Ben de başımı sallayarak karşılık verdim.

Walsh bana "geldi" dedi.

Banka hesap özetlerini masanın üzerine koymadan önce o meşhur evrakları almak için sırt çantama uzandım. Bunu Ember'in babasının önünde sunacağımı bilmek onun için durumu daha da kötüleştirecekti çünkü olanlara tanıklık eden biri vardı, hem de düşmanı.

"Bana ne gösteriyorsun?" Bay Ortiz kâğıtları aldı ve onlara baktı. Bay Solis başka bir belge alırken Walsh, Ember ve ben sessiz kaldık.

Garsonun arkasındaki büyük saat *tik-tak tik-tak* dururken, gürültü bir şekilde odadaki sessizlik gibi artıyor gibiydi. Saniyeler geçtikten sonra Bay Ortiz'in yüzünde bir farkındalık belirdi. Ağzı zarar görmemiş düz bir çizgi halinde kalmaya çalıştı ama çenesi tıklamaya devam etti.

"Ortiz," diye uyardı Ember'ın babası neye baktığını fark eder etmez. "Meksika bunu öğrenirse seni öldürür."

Bay Ortiz sanki boğazını temizlemeye çalışıyormuş gibi öksürdü. "Bunları nereden buldunuz?"

"Ben yapmadım." Güldüm çünkü Ash her şeyi bizim için ayarlamıştı. Bu tam da onun olacağını öngördüğü şeydi ve hepsi gerçekleşiyordu. "Oğlun yaptı."

"Ne?" Bay Ortiz tereddüt etti.

"Öldüğünde bu evrakları güvende tutmamı istedi. Ash'in geride bıraktığı mektupları bulana kadar ne olduğunu bilmiyordum." Walsh'un o gün orada olmadığını söylemediğini, bunu Ember ve benim için sakladığını fark ettim.

Ember, Ash'in bıraktığı notların kopyalarını çıkardı ve Bay Solis önce onlara, sonra da kızına hızlıca baktı.

"Ember," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. Ben-"

Elini kaldırdı. "Şimdi özür dilemenin sırası değil. Sadece bu işi bitirmek istiyorum."

Onu anladığım için son bilgiyi hızlıca söyledim. "İşin kaymağını yiyorsun. Mezun olduktan sonra Pico devralacak. Hiçbirimiz bu masanın dışında bir şey söylemeyeceğiz ama sen görevi bırakacaksın."

"Ne halt edersem edeyim." Alay etti ve ben de çantamdaki diğer kanıtları çıkardım.

"İnsan hayatına ya da ilişkilerine pek değer vermediğini biliyorum ama bu annemle dalga geçtiğinin kanıtı. İşleri daha da kötüleştirmek için, hassas iş bilgilerini lanet olası bir striptiz kulübünde tartışıyorsun.

striptizci kulübü. Yaptığın şeyi kimsenin takdir edeceğini sanmıyorum."

İşte oradaydı. Ona servis tabağındaki soğuk bir sandviç gibi sunduğum tam bir yıkım topu. Ona hiç vurmadan suratında saf bir tokat. O haklıydı. Kelimeler bir şekilde kaba kuvvetten çok daha fazlasını çözebilirdi.

"Nasıl?" Sesi titriyordu, gücün benim elimde olduğunu biliyordu. Kartlarımı oynamak da çok iyi hissettiriyordu.

"Ash," dedim sinsice, Ember'ın yüzünde sırtış patlarken.

"Eğer bunu yaparsam, bir şeyler söyleyecektir. O kadar insan varken neden ona güveneyim?" Alaycı bir tavırla, yaptığı patavatsızlıkların yazılı olduğu kâğıtları bir kenara bıraktı ve yavaşça derin bir nefes alıp bize baktı.

"Baba?" Ember Bay Solis'e sordu.

"Ne , Rain?" Kızının omuzlarının üzerinden baktı. "ABD operasyonlarını benim yerime Pico'nun devralmasını istiyorum. Bir haklıydınız Bay Ortiz, ama bunun nedeni benim bu işe uygun olmamam değil. Lider, ben lider olmamayı seçiyorum."

"Pico?"

"Evet."

"Peki ben edecek miyim?" Bay Ortiz'in sorusu üzerine tekrar başımı salladım. "Bilmiyorum, Ember ..." Bay Solis söze başladı.

"Pekala," diye söze girdi Walsh, "bahar şenlik ateşi ritüelini de kaldıracacağız. İkimiz de bunun zevkten çok acı verdiği konusunda hemfikiriz, özellikle de Ash'in ölümünden sonra."

İki yaşlı beyefendi birbirlerine baktı, bu tarafsız bölgeyi ebeveynlerinin neslinin yarattığını biliyorlardı.

"Tamam," dediler aynı anda.

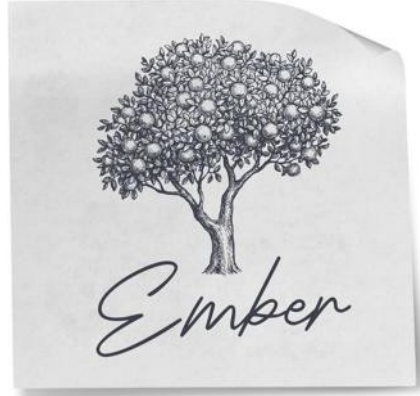
"Bunu bir sır olarak saklayabilir miyim bilmiyorum, Walsh. Bu ciddi bir mesele ve liderlerinin bunu bilmeye hakkı var." Bay Solis ona söyledi.

Ember'ın vücudu yanımda titriyordu. Ondan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Hayır." Ayağa kalktı, sandalyesi arkasından uçtu. Ben nefesimi tutmadan önce çantasındaki fotoğrafı çıkardı.

"zorunda değilsin," diye kulağına fısıldamak için eğildim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, istiyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tam bir yıl boyunca kalbime yakın tuttuğum tek şeyi paylaşırken ellerim titriyordu. Titrek bir nefes aldığımda, Rain'in eli kalçamı hafifçe sıktığında zaman durdu. Bunu yapmak zorunda değildim. Kimse beni zorlamamıştı ama bunun babamın insani kalp tellerinin sonuncusunu da koparacağını biliyordum. Tüm bunları çözmenin cevabı buydu.

Yavaşça ve titreyen ellerimle güzel bebeğimizin ultrason fotoğrafını masanın üzerine koydum. Çok netti çünkü o 4D ultrasonlardan biriydi. Bunu yaptırdığım günü hatırlıyorum, bana onun öldüğünü söylemeden önceki son randevuydu. Eve gidip fotoğrafı Ash'le ilk buluştuğumuz gün onun kayasının üzerinde otururken çekilmiş fotoğrafımızın yanına astığımı hatırlıyorum.

Kelimeleri bulmakta zorlandım ve etrafımdaki tepkilerden korunmak için gözlerimi kapattım. "İşte bu," diye başladım, "hepinizden bunu bir sır olarak saklamanızı istememin nedeni bu. Kızımın baba tarafından yaşayan tek akrabasının artık bizimle olmadığını bilerek yaşlanma düşüncesine katlanamam. Bu çok acı verici olur."

Rain'in rahatlatıcı dokunuşu, uyluğumda daireler çizen parmakları endişemi hafıfletti. Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kendisine yaklaştırdı. Bu yakınlığı memnuniyetle karşıladım; onun sıcaklığını ve desteğini hissetmeye ihtiyacım vardı, özellikle de bu ürpertici anda.

Gerçeği söylemek için cesaretimi topladım. "Hamileydim," diye itiraf ettim, geçmiş zamanı vurgulayarak. "Hamileliğimin yarısından fazlasını tamamladığım sırada uyuyarak doğan çocuğumuzu doğurtmak zorunda kaldım. Neyin yanlış gittiğini kimse bilmiyor ama beklediğimden daha erken cennette babasına katılmayı seçti."

Derin bir nefes aldım, başkaları cevap vermeden önce devam etmem gerekiyordu. "Bu dünyada bizimle olmadığını anlıyorum ama yakınımıdaki hiç kimsenin gitmesini ya da tekrar gitmekle tehdit edilmesini istemiyorum. Hayatta kaldığım birkaç on yıl içinde çok fazla acı ve kayıp yaşadım. İkinizin de insan hayatına benim kadar değer vermediğinizi biliyorum ama kızınız olarak" -babamı işaret ettim ve sonra Bay Ortiz'e döndüm- "ve tek biyolojik oğlunuzu birlikte bir hayat kuracak kadar derinden seven bir kadın olarak, ikinizden de lütfen ..."

Babamın her zamanki soğukkanlı yüzü paramparça oldu. Ağzı titriyor, gözleri sulanıyor, dudakları kaş çatmakla endişelenmek arasında bir şeye benziyordu.

"Ash'i hatırlayabilmem için onu hayatta tutmam gerekiyor. Tanrım-" Kıkırdadım, neredeyse manik bir şekilde. "Bu dünyada olmayı hak etmeyen onca insan varken, o sensin."

Şimdi sözlerim Bay Ortiz'e yönelikti. "Oğlunuza hayatı boyunca davranış şekliniz, onun için planladığınız gelecekle uyuşmadığı için mücadelelerini ve sakatlayıcı akıl sağlığını göz ardı etme şekliniz tamamen aşağılıktı. "İğrenç" yeterince güçlü bir kelime bile değil. Kimsenin ölmesini asla istemem ama bunu hak eden bir kişi varsa o da sizsiniz, o değil."

Parmaklarım ultrason kâğıdında hafifçe gezinirken, olabilecekler, gerekenler karşısında yüzüm yumuşadı. "Ama tarihin bu küçük parçasını onun için korumam gerekiyor," diye ekledim ve babama döndüm. "Lütfen," diye yalvardım, ellerimi uzatarak kardeşime doğru uzandım

Babama doğru. Walsh bir elini, babam da diğer elini tuttu.

"Elbette, kıymetlim. Tanrım, ben yapmadım. Kahretsin." Babam gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. "Bilmiyordum. Neden bana söylemedin? Yanında kim vardı?" Çılgınca bir dizi soru sıraladı.

"Santiago oradaydı. O zamanlar ihtiyacım olan destek oydu. Kimseye söylemek istemedim ama olan oldu ve sen daha çok yanımdaydın, yani bir şekilde yardım ediyordun, sadece farkında değildin." İçimi çektim.

"Geçmişini değiştiremeyiz ama sadece bu kararı vererek geleceğin gidişatını değiştirebiliriz. Lütfen akıllıca düşün," dedi Rain arkamdan, eliyle belimi güven verici bir şekilde sıkarak.

Kelimeler art arda sıralanmadan önce babamın başı sallandı. "Biliyorum. Evet, tabii ki. Çok üzgünüm Ember. Sana söz veriyorum. Kimseye söylemeyeceğim. Nasıl söyleyebilirim?"

Hepimiz tüm konuşma boyunca sessiz kalan Bay Ortiz'e döndük. Soğukkanlı tavrı yumuşadı ve dudaklarının kenarları kaşlarını çatarak aşağı doğru indi. Bu kadar ince bir ifadeden düşüncelerini anlamak zordu.

"Hamile karımı incittin, Solis."

Çenem düştü. Tüm hikâyeyi bildiğimi düşündüğümde, her zaman başka bir sürprizle karşılaşırıyordum. "Ash'i doğurduktan sonra öldü."

"Ne?" Rain ve ben şaşkınlıkla bağırđık.

"Bilmiyor muydun?" Ona ben sordum.

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu."

"Ash de bilmiyordu," diye ekledi Bay Ortiz dikkatle.

Bu, Ash'in babasını alt etmek için yaptığı her şey anlamına geliyordu, kendi babamın annesine ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Merak ediyorum.

Babamın sesi bu düşünceyi benden uzaklaştırdı. "Bir yıl bahar şenliğindeydi. Hepsi... bir kazaydı." Babam başını öne eğdi. Buna inanamıyordum ama Walsh geçen yıl babamın Bay Ortiz'in sevdiği birine zarar verdiğini söylerken de aynı şeyi söylüyordu. "Bay Ortiz'i arıyordum çünkü o Den'in lideriydi. Onu bulmaya gittim ve adamlarımdan biri evden çıkarken yanlışlıkla arabasına çarptı. Bu gerçekten bir kazaydı."

"Bay Solis'in karısını Kartel'e bulaştırma oyunu da bu yüzden mi başladı?" Rain açıklığa kavuşturmak için sordu.

İki adam da başını salladı.

Bu o kadar dağınıktı ki zar zor takip edebildim. Eski Ember ayağa kalkar, hışımla gider ve bir daha asla kimseyle konuşmazdı. Ama artık o halimde değildim. Tümseklerle dolu bir yolda ilerlemeye devam edecek gücü ve kuvveti bulmuştum.

Hem Walsh'a hem de Rain'e "Biz ebeveynlerimizin hataları değiliz," dedim. İkisi de aynı fikirde olarak çenelerini eğdiler.

"Siz," diye Bay Ortiz'i işaret ettim. "Bu bir hata olsun ya da olmasın, şimdiden çok fazla hayat kaybedildi. Karınız, annem, Rain'in babası, oğlunuz

ve... kızım." Son kelime daha yumuşak çıktı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Bu şiddetin durmasına ihtiyacımız var." Odada uzun bir sessizlik oldu.

"Tamam o zaman." Bay Ortiz sonunda cevap verdi. Ondan birdenbire en kötü baba olduğunu itiraf edeceği büyük bir açıklama beklemiyordum. Elimize ne geçerse kabul etmek zorundaydım.

"Mezun olduktan sonra Pico devralacak. Onu eğitmek için bir aya ihtiyacım olacak ama sonra o devralacak. Ben danışma kurulunda kalacağım," diye ekledi Rain.

"Bir şey daha var," diye fısıldadı Rain, avukat tarafından notere onaylatılmış vasiyetnameyi çıkarırken. "Bu Ash'in bıraktığı vasiyet. Annesinin ölüm tazminatından aldığı parayla bir hesabı vardı. Para hesaptan , bu yüzden geri ödemeniz gereken borç ne olursa olsun, kendi başınıza bir yol bulmanız gerekecek. Bu para senin değil."

Bay Ortiz kağıdı elinden çekip aldı ve hızla gözden geçirdi. "Ne oluyor lan?" diye sordu, sesi artık yüksek ve öfkeliydi.

Tanrım, bu adam tam bir şaka gibiydi. Onunla oğlunun ölümü hakkında konuştuğunuzda duygusuz davranıyor, ama asla kendisine ait olmayan paradan bahsetmeye başladığınızda çılgına dönüyor.

"O benim," diye soğukkanlılıkla kabul ettim. Babam ve Walsh beni savunmak istediler ama ben elimi kaldırdım. "Nokta. Kendi kendini becerdin. Kendini bir deliğe soktun. Şimdi kaymağını yediğin parayı başka nasıl geri alacağını bulacaksın."

"Siktir," diye homurdandı.

Bu sefer Yağmur ayağa kalktı.

"Bu konuşma bitmiştir. Gideceksin." O kadar seksiydi ki yırtabilirdim-

"Şimdi." Külotum yüzde yüz ıslanmıştı. Çok sıcak ve rahatsızdım ve bağımsızlığımı sevmeme rağmen, Rain'in benim için ayağa kalkmasını izlerken feminizmim kapıdan dışarı çıktı.

Bay Ortiz, geleneksel bir etkinlik düzenlemeleri gerektiği için yönetim değişikliği konusunda bizimle görüşeceğini söyleyerek homurdandı ve ön kapıdan çıkıp gitti. Küçük zil onun ardından çaldı. Walsh yavaşça alkışlamaya başlamadan önce lokantayı bir sessizlik örtüsü kapladı.

Yağmur beni belimden yakaladı, sandalyemden kaldırdı ve hızla döndürdü.

", mi pareja," diye duyurdu.

Beni ayağa kaldırdı, ben de Walsh ve babama bir göz attıktan sonra dönüp en sevdiğim koyu mavilere baktım.

"Biz ... ," diye tekrarladım.

Walsh yanıma geldi ve ben de döndüm, ancak onun büyük, ayı gibi sarılmalarından biriyle sarmalanmak için. Geçen yıl çok özlediğimi itiraf ettiğim bir şeydi bu. Beni yere bıraktığı anda babamla göz göze geldik.

"Ember ..." sesi sessiz ve üzgün bir şekilde kesildi.

"Sorun yok, baba." Yanına gittim ve beni kollarıyla sarmasına izin verdim. "Benim küçük kızım bunu tek başına yaşamak zorunda kaldı. Bana gelemediğini hissettin, sana yardım etmeme, korumama izin ver-"

"Hayır. Hayatımdaki erkeklerin beni korumasından bıktım." Babam, Walsh ve Rain'le konuşmak için döndüm. "Hepinizin durması gerek. Ash'e durması için yalvardım. Şimdi umutsuzca hepinizden aynı şeyi istiyorum. Kendimi savunabilecek durumdayım. Tüm bu gün hayatımda kimseye ihtiyacım olmadığını kanıtlamalı. Ben güçlüyüm. Dirençliyim ve eğer bunu yeni fark ediyorsanız, bir süredir bunu göremediğiniz için üzgünüm."

Durakladım, nefes vermeden önce gözlerimi kapattım. "Ama lütfen bir daha benim açık iznim olmadan beni gerçeklerden koruma. Kadın olmam hayatımda bir erkeğe ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor. Hepinize sahip olmayı seçiyorum çünkü sizi seviyorum."

Hepsi yavaşça başlarını salladı. "Haklıydın Ember. Ash'in ölümünden hemen önce iki babayla bir toplantı yapmak istediğini bana söylediğini hatırlıyorum. Deli olduğunu düşünmüştüm çünkü sonunda kesinlikle biri ölecekti. Ama haklıydın-"

"Kelimeler çok güçlü bir silahtır," diye bitirdi Rain onun yerine. Kendisi de hevesli bir yazar olarak kelimelerin ne kadar güçlü olduğunu çok iyi biliyordu.

"Öyleler," diye ekledim ve babamla Walsh'a kısa bir öpücük vererek onları yakında göreceğime söz verdim.

"Efendim?" Ön kapıya doğru ilerlerken Yağmur konuştu.

"I . . . Sadece kızınızı sevdiğimi bilmenizi istiyorum." Sözcükler çiğ ve gırtlaktan çıktı, bir yutkunmayla birlikte. "Geçtiğimiz yıl hayatımın en zor yılıydı ama ona aşık olmak hayatımda yaptığım en kolay şeydi."

Babamın bakışları aramızda yer değiştirdi ve şaşkın bir sırtışa dönüştü. "Biliyorum," diye fısıldadı. ". Kızımı benim sevdiğim gibi sevdiğin için teşekkür ederim. O bunu gerçekten hak ediyor." Burnunu çekti. "Baban için üzgünüm."

Rain başını salladı. "Dediğim gibi, biz ebeveynlerimiz değiliz."

Babam ona dudak bükerek gülümsedi. "İkiniz de öyle değilsiniz. Sizinle gurur duyuyorum."

Boğazını temizlemeden önce bir duraklama daha oldu. "Ve onun hayatlarındaki varlığını onurlandığınız için teşekkür ederim," diye ekledi babam. "Onu tanıımıyordum ama sevdiğiniz birini beklenmedik bir anda kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Gözlerim dolmuştu ama onları uzak tutmuştum ve şimdi de yıkılmayacaktım.

Babam gitmek için döndü, kolu Walsh'un omzuna dolandı ve ikimizi sessiz, loş lokantada bıraktı.

Kollarını uzatana kadar aramızda uzun bir sessizlik oldu ve ben de hemen kollarına atılarak aramızdaki boşluğu hızla doldurdum. Burası ait olduğum yerd. Burası güvenliydi.

"Artık kaçmıyorum," diye mırıldandım göğsüne, yüzünü saçlarıma gömerken yumuşak bir inilti çıkardı.

Hafifçe geri çekildim ve onunla göz göze geldik. "Belki sadece yatak odasında," diye şaka yaptım ve elleri çenemi kaldırıp yukarı doğru eğerken hafif bir kıkırdamayı paylaştık. Alnımız birleşene kadar eğildi.

"Seni kovalamak için dünyayı aşar, cenneti geçer ve cehennemin alevlerine göğüs gererdim, çünkü sen benimsin," dedi.

"Ve sen benimsin." Beyanımı bir öpücükle mühürledim ve o anda dünya eriyip gitti.

Rain eşyalarımızı topladı, kanıt kopyalarını getirdiği sırt çantasına yerleştirdi. Siyah buruşuk kağıda basılmış ultrason fotoğrafına bakmak için durakladı ve sonra onu güvenli bir şekilde cebine soktu.

"Hazır olduğunda onun hakkında yazmanı istiyorum. Ben de onun hakkında yazmanı istiyorum. Onların hikâyesini anlat Ember," diye rica etti. "Senin hikayeni."

Kaçmakla tehdit eden gözyaşlarıma karşı koydum, ağlamamaya kararlıyım.

Sessizlik içinde, el ele lokantadan ayrıldık. Isles'taki nadir güneş ışığı, sanki yukarıdan bir işaret gönderiyormuş gibi yüzlerimizi aydınlatıyordu.

Yağmur bana bakarken gülümsemek için tam girişte durdum. "Seninle cipte buluşuruz," dedi, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

Arabaya doğru yürüdü ve düşüncelerim Ash'e, bize ama en çok da Rain'e kaydı. Hayatımın en zorlu döneminde bana sarsılmaz bir güç kaynağı olmuş, her şeyin üstesinden gelebileceğime inanmıştı.

Ash'i tüm varlığımla seviyordum ama hep bir şeyler eksik kalmıştı. Sık sık mesafeli ve tutarsız davranıyordu.

gizlilikle örtülü bir ilişki. Rain ile aramızda sarsılmaz bir dürüstlük vardı. Beni olduğum gibi görüyordu - eskiden olduğum korunaklı, korkmuş kız ile Isles'ta dönüştüğüm kadının bir karışımı.

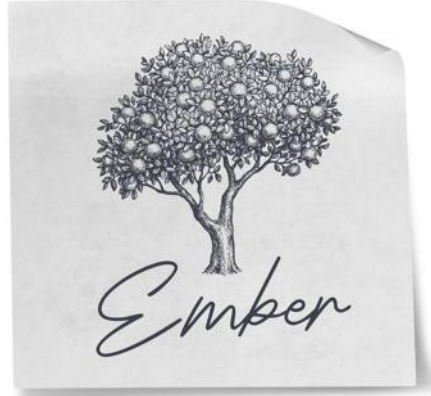
Güneş yüzümü yıkarken duraksadım ve Rain'in sürücü koltuğuna yerleştiği cipe baktım.

Yalan söylediğim bir şey vardı, koşmayı bitirmemiştim.

Koşmaya devam ettim, hayatımın her günü onu kovaladım, dünyanın öbür ucuna kadar da peşinden gittim. Dağınık parçalarımı buldu ve onları tekrar bir araya getirmeme yardım ederek varlığımın önemli bir parçası oldu. Bu duygunun peşinden koşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Hey, beni bekle," diye bağırdım, o sırtınca yüzüme bir gülümseme geldi. "Hadi kırsaldaki evimize gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Üç Ay Sonra

Final sınavına geç kalmıştım, ki bu benim yapacağım bir şey değildi. Dün gece geç saatlere kadar uyumamış, sınıfta sunmam gereken fotoğrafları titizlikle düzenlemiştim. Isles'taki binanın büyük ahşap kapısını iterek açtığımda, dışarıdaki yağmur ve kasvet, geç kaldığım için içimde hissettiğim telaşla uyuşmuyordu. Suçu bu sabah yapmam gereken danışman toplantısına attım ama sonuçta bunun kendi hatam olduğunu biliyordum.

Akademik danışmanım beni gerekli yaz derslerini almaya teşvik etmişti, bu da planlanandan bir yıl önce mezun olmamı sağlayacaktı. Karşılaştığım tüm zorluklara rağmen, asıl hedefime ulaşma yolunda ilerliyordum.

Bir resim koleksiyonu olan son ödevimi içeren büyük bir zarfı elime alarak binaya girdim ve hemen Rain'e bir mesaj göndererek bana bir yer ayırmasını rica ettim.

Uzun yeraltı koridorundan sınıfa doğru adeta koşarak ilerledim. Kapıdan içeri daldığımda, anında bir utanç dalgasıyla karşılaştım. Geç kalmıştım ve profesörümüz çoktan sınıfa girmiş ve final sınavı sunumuna başlamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yüzüm utançtan yanıyordu. Aceleyle odayı taradım, Rain'i arıyordum. Uzun süre bakmama gerek kalmadı; kendine özgü uzun siyah saçları onu kalabalığın içinde fark etmemi kolaylaştırdı. İçinde

Kozmik bir şekilde, en kalabalık yerde olsak bile onu her zaman bulabiliyordum. Ona doğru çekiliyordum.

Aceleyle Yağmur'un yanına gittim ve yanındaki boş sandalyeye oturdum. Bana bakarken mavi gözleri endişeyle doldu.

"Sen hiç geç kalmazsın. İyi misin?" diye sordu. Son ödevimi içeren zarfı kaldırdım, sonra koltuğuma geri yerleştim.

Bugünün okuldaki resmi son günüm olduğuna inanmak zordu. Bahar şenlik ateşi etkinliği gelip geçmiş, Rain ve ben de orada olmamıza rağmen önemli bir gelişmenin yaşanmadığı sakin bir gece geçirmiştik. Ash'in ölümünün birinci yıl dönümü için bir sonraki hafta sonu Den'de nöbet tutuldu. Rain ve ben ilk kez birlikte olduğumuzu kamuoyu önünde kabul etmiştik.

Rain, Bay Ortiz'in isteği üzerine mezun olana kadar Den'deki liderlik görevini sürdürdü. Perde arkasında Meksika ve diğer ülkelerle temasa geçerek liderlik değişikliğinden haberdar olmaları için çok şey yapılması gerekiyordu. Bu doğru bir karar gibi geldi. Ayrıca, kampüsün çoğu bir sonraki büyük dedikodu olayına geçmiş gibi görünüyordu ve çoğu insan bana karşı sosyal olmaya geri dönmüştü. İnsanların hala bir düzine sorusu olduğundan emindim ama onları görmezden gelmeyi öğrendim. Çünkü önemli olan bizdik ve ben gürültüyü bastırmayı öğrenmişim.

Son birkaç ayı hafta içinde çoğunlukla benim dairemde yaşayarak geçirdik ve hafta sonları av kulübesi ile kırsaldaki ev arasında gidip geldik. Onu Dansport'taki evime bile götürdüm. Tanrım, hangi yirmi bir yaşındaki genç size dört mülke sahip olduğunu ya da kiraladığını söyleyebilirdi ki? Bunu her düşündüğümde, kulağa ne kadar saçma geldiğini anlayarak biraz kıkırdadım.

Birbirimizi çok sevdik. Birbirimizi sertçe becerdik. Çoğu gün kanepede çıplak oturur, kitaplarımıza ya da yazdığımız yazılara dalar giderdik. Yazmak istediğim hikayeyi planlamaya başlama cesaretini bile bulmuştum. Uzun bir süreçti, bu yüzden her adımı kolaylıkla atıyor ve okula odaklanıyordum.

"Rain Fortin," diye anons etti profesörümüz ve Rain eğilip portföy zarfıyla ön odaya doğru yürümeden önce dizimi hızlıca sıkarken düşüncelerim gerçekliğe geri döndü.

Görüntüleri ekrana yansıtabilmek için ışıkları kapattı. Bir dizi siyah-beyaz görüntüyü alıp ekranın arkasındaki panoya asarken, görüntüleri zar zor seçebiliyorduk. Sonra bir tane aldı

Bir avuç dolusu grenli, eski görünümlü film benzeri fotoğrafı projektöre yerleştirdim ama gözlerim sınıfın önünde duran adama takılıp kalmıştı. Siyah kot pantolonu ve kendine özgü siyah tişörtüyle altın sarısı teni, içinde bulunduğumuz bodrum katındaki zindanda neredeyse ışık saçıyordu. Bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Benim adım Rain Fortin ve bu da Beni Korkutan Kız başlıklı final projem. Ember ve benim bu projeyi birlikte yapmamız gerekiyordu ama ayrılmamızın daha iyi olacağına karar verdik." Kahretsin. Daha görüntüleri bakmadan bunun nereye varacağını biliyordum ama gözlerim Rain'den ayrılıp projektöre baktı.

Ekranı yüzlerce siyah beyaz fotoğrafım gösteriliyordu. Ayaklarımın Rain'in kucağında nazikçe durduğunu, elinin ayak parmaklarımı okşadığını gördüğümde nefesim kesildi. Büyük boy bir kazak giymiş, beni nasıl yuttuğunu fark ettiğimde kulaktan kulağına sırtan bir başka görüntüm daha vardı. Bir de cipin şoför koltuğunda, ellerimi Rain'e doğıru uzatmış, yüzümde ışıltılı bir gülümseme vardı.

Odağıma projektör ekranının arkasındaki, birlikte çekilmiş bir düzine selfie'mizin panoyu süslediğı alana kaydurdım. İlki, ben Rain'in omzuna sokulurken ve o bana saf bir hayranlıkla bakarken saçlarımın arkasını gösteriyordu. Bir sonraki fotoğrafta, onu onurlandırmak için yaptığımız ziyaretlerden birinde ikimiz de ayaklarımızı Ash'in kayasına dayamıştık. Bir diğeri lokantada milkshake yudumlarırken görölüyorduk. Yanındaki ise kır evimizdeki meyve bahçelerimizde yürürken ve bir diğeri de av kulübesinde ateşin yanında sarılırken çekilmişti. Paylaştığımız anların sayısız fotoğrafı vardı.

"Bu Ember Solis. Birlikte yaşıyoruz. Artık resmi olarak bir evimiz var." Rain anons yaparken gülümsedi, bu da salondan alkış ve kahkaha seslerinin yükselmesine neden oldu. Bana doğıru işaret etti. "O şimdiye kadar tanıdığım en güçlü insan ve inanılmaz derecede de güzel."

Sınıfın arkasından gelen bir ses, "Evet, öyle," diyerek daha fazla kıkırdamaya neden oldu.

"Hey, bekle dostum. O benim," dedi Rain bana gülümseyerek.

Sözlerine şöyle devam etti: "Ember bana muazzam bir neşe veriyor ama yine de beni korkutuyor. Onu kaybedebilirim. Onsuz paramparça olurum, hissiz bir dünyada kaybolurum, kafamda umutsuzca kovaladığım ve kağıda döktüğüm kelimeleri bulamam. Kendi çaresizliğimde boğulurum. Çünkü Ember olmadan, hepiniz sırf ona geri dönebilmek için ayaklarımızın altındaki toprağı yakıtığıma şahit olurdunuz."

"Hiçbir yere gitmediğimi bilmek için neye ihtiyacınız var?" Tüm sınıf tarafından kuşatıldığımızı unutarak mırıldandım. Bu onların önünde ikinci kez olduğu için muhtemelen bunun saçma olduğunu düşünen bir sınıf.

"Sana ihtiyacım var Ember," diye mırıldandı. Bir bakıma ne dediğini biliyordum çünkü ona kendimin çoğunu vermişim ama ne olduğumuzu etiketlemesine asla izin vermemiştim. "Seni Dansport'ta halkın içinde gerçek bir randevu gibi dışarı çıkarabilmek istiyorum ki benim olmanı isteyebileyim..."

Gözyaşlarım akıp yanaklarımı ıslatmadan önce sesli bir şekilde yutkundum. "Sadece sormalıydın," diyerek şaka yapmaya çalıştım ama çok kötü bir iş çıkarmıştım.

"Lütfen?" Yalvardı ve ben de tüm sınıfın önünde katlanabilirdim.

"Evet, elbette," diye onu temin ettim. "Seninle düzgün bir randevuya çıkmayı çok isterim. Ama şunu da anlamamı isterim ki, bu anlar" -arkasındaki tüm görüntüleri işaret ettim- "bana şehirdeki şık bir restoranda gösteriş yapmaktan çok daha samimi gelen anlar. Sen her zaman benimdin, ama bunu resmileştirmek istiyorsan, istediğin etiketi kullan, çünkü ben de seninim, Rain."

Yüzü güldü ve etrafımızdan alkış sesleri yükseldi.

"Bu kesinlikle çok güzel, Rain." Profesörümüz projektörden görüntüleri aldıktan sonra onu kucakladı ve yanımdaki koltuğuna oturmadan önce bir şeyler fısıldadı.

"Ne dedi?" Ben sordum.

"Projede başarılı olduğumu." Koltuklarımızın üzerinden eğilerek, adımlı duymadan önce ona bir öpücük kondurdum. Rain'in peşinden gittikten sonra kendime daha fazla güvenerek projektörün yanına gittim. Orada, üzerinde çalıştığım bazı dijital görüntülerin yanı sıra polaroidleri de paylaştım.

"Benim adım Ember Solis ve muhtemelen bu finalden kalacağım çünkü soruya cevap vermedim ve bir partnerle çalışmadım." Önce Evie'ye bakıp sonra Rain'in bakışlarıyla buluşurken kıkırdadım.

Ekranda kendime ait çeşitli fotoğraflar gösterdim. Ders çalışırken, Ash'in kayalığında, kulübede ve dişlerimi fırçalamak gibi sıradan işler yaparken çekilmiş fotoğraflarım vardı. Kendi çektiğim düzinelerce fotoğraf projektörde yüzüyordu.

"Beni neyin korkuttuğunu cevaplamadım çünkü şu anda hiçbir şey beni korkutmuyor," diye itiraf ettim, sesim hiç bilmediğim yeni bir güvenle doluydu

Daha önce. Bakışlarım Rain'den sınıf arkadaşlarıma kaydı, yüzlerinde beklentinin yansıması vardı. "Geçtiğimiz yıl çok şeyin üstesinden geldim, akıl almaz bir kederle yüzleştim ve hayatıma devam etme korkusuyla boğuştum. Ama başardım. Kalbimi açtım ve birinin içeri girmesine izin verdim ve şimdi bu çok iyi hissettiriyor."

Ben devam ederken Rain'in gözleri gurur ve şefkatle parlıyordu, "Her zaman istediğim, normal hissettiren bir hayat buldum. Artık en büyük tartışmalarımız Rain'in diş fırçamı kullanıp kullanmadığı hakkında oluyor." Kıkırdadım ve odadakiler de kahkahaya ortak oldu.

"En çok değer verdiğim şeyler küçük şeyler, günlük mutluluklar," dedim, sesim rahatlıkla doluydu. "Rain'in yanında uyanmak, onun sıcaklığını yanımda hissetmek ve artık yalnız olmadığımı fark etmek. Sabah kahvesini paylaşmak, günün iniş çıkışlarında yol almak ve sevdiğim insanın yanında uykuya dalmak. Bu basit anlar, birlikte inşa ettiğimiz bu hayat, işte asıl önemli olan bu."

Ona doğru yürüdüm, gözlerim onunkilere dikildi ve elimi uzatarak onu sınıfın önünde bana katılmaya davet ettim. Oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi, parmaklarımız birbirine kenetlendi.

Derin bir nefes alarak konuşmama devam ettim, "Görüyorsunuz, birkaç yıl önceki halime dönüp baktığımda, her şeyden korkuyordum - karanlıktan korkuyordum, sırlardan korkuyordum, içinde yaşadığım dünyadan korkuyordum. Tek gerçekliğimin bu olduğunu sanıyordum."

Rain'e baktım, eli benimkini sıkıyor ve devam etmem için gereken desteği sağlıyordu. "Korkunun sadece izin verdiğin kadar güçlü olduğunu öğrendim. Bu bir seçimdir. Rain'le bulduğum aşkı kucaklamayı seçtim. Bazen korkmanın normal olduğunu öğrendim. Sevmenin ve karşılığında sevilmenin sorun olmadığını. İşte benim istediğim hayat bu; sevgi ve mutluluğun korkuyu yendiği bir hayat. Kalbimin açık kaldığı, sevgiyle dolup taşıdığı ve yaşadığım en derin aşklardan ikisi tarafından kutsanmış bir hikayeyi beslememi sağlayan bir hayat."

Alkışlar odayı doldururken eğildim ve Yağmur'u öptüm, dudaklarımdaki sevgi ve memnuniyetin tadını çıkardım. "Doğru hissettiren şey bu," diye fısıldadım, kalbim minnettarlıkla dolup taşıyordu.

Profesörümüz bana doğru gelirken en yüksek sesle alkışladı. Yüzümdeki kızarıklığın geri döndüğünü hissettiğimde "Bu ödevi başardın," diye fısıldadı. Diğer sınıf arkadaşlarımızın kendilerini korkutan şeylerin derinliklerine dalmalarını izlediğimiz koltuklarımıza geri döndük. Aslında onları dinlediğimi söylersem hata etmiş olurum çünkü Rain'i izlemekten kendimi alamıyordum.

Elimi tutmak için masanın üzerinden uzanırken bana bakmaya devam etti ve arada bir elimi sıktı. Ders nihayet bittiğinde, dışarı çıkmadan önce eşyalarımızı topladık. Hâlâ yağmur yağıyordu ve iğrençti ama sınıf binasının dışında oturup etrafı seyrettim. İkimiz de derslerimizi almak için bütün yaz burada olacaktık ama bu farklı hissettiriyordu. Dönemin sona ermesi ve bizim yolumuza devam etmemizde bir kesinlik vardı.

"Beni gerçekten yemeğe çıkarmak istiyor musun?" diye sordum. Bana doğru döndü ve belimden tutarak beni kendine doğru çekti.

"Bu benim için bir onurdur."

Gözleri benimkileri ararken bir an kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Ben de tam senin söylediklerini düşünüyordum. Resmi olarak benim olmanı istiyordun ama yaşadığımız onca şeyden sonra kız arkadaşın olmak bana çok önemsiz geliyor," dedim.

Güldü, hani şu gerçek, kocaman göbek kahkahalarından biri. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı.

"Ciddiyim," diye bastırdım. Yağmurda sıırılsıklam olmuşuk ama arabaya gitmek için acele etmedim. Isles'ta yaşadığınızda, ıslak olmak tüm estetiğinizin bir parçasıydı. Sevimli değildi.

"Hiçbir şey, prenses. Size katılıyorum. Bence erkek arkadaş ve kız arkadaş sıfatlarının ötesine geçtik."

Bakışlarımı ona diktim, ama bıraktım, onu akşam yemeği randevumuza kabul ettim ve geri kalanını gizem perdesiyle örtülü bıraktım.

Arabaya koşup atlamadan önce parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Arabanın kaloriferini açmadan önce yolcu prensesi olarak yeni yerimi aldım.

"Randevumuz ne zaman?"

Ben sordum. "Yarın."

"Bu gece nereye gidiyoruz?" Sordum çünkü bugün Cuma'ydı ve genellikle hafta sonuna karar verdiğimiz gündü ama bu seferki daha özeldi çünkü sömestr bitmişti ve ikimiz de geçmiştik, yani kutlayacak çok şey vardı.

"Geleceğimize," dedi. Arabanın koltuğuna yaslanıp camdan dışarı bakarken, Rain'in eli kalçamdaydı ve Isles'a doğru ilerlerken onu hafifçe sıkıyordu. Artık arkamıza bakmak zorunda değildik ya da

tarafsız bölgeyi terk etme korkusu. İn ve Alfa evi birbirleriyle barış yapmıştı.

O anda, çam ağaçlarının seyrelmesini ve sonunda ormanın ötesindeki şehri ortaya çıkarmasını izlerken dünya açıldı. Isles'a on sekiz yaşında toy bir genç olarak , tipik bir üniversite deneyimi arıyordum ama burada bulduğum şey hayatımın en iyi ve en kötü anlarının bir karışımıydı. Acı dolu anılar sık sık zihnimin merkezine yerleşirken, buranın bana hayatımın iki büyük aşkını da verdiğini unutmamam gerekiyordu. İkisiyle de tanışmayı değışmezdim. İçgüdüsel olarak kulağımın arkasındaki dövme dokunmak için uzandım, temsil ettiği adamı ve onu bana veren kişiyi hatırlatıyordu. Dünyada sadece bir kez aşık olabileceğimden korkmuştum ama ben bu sarsıcı, her şeyi tüketen aşkı iki kez yaşayabilen şanslı azınlıktan biriydim.

Beni bu dünyada topraklayan kişiye aşık olan şanslı kişilerden biriydim. Bana kendi içsel gücümü bulmam için alan sağlayan, beni kendimin en iyi versiyonu olmam için cesaretlendiren, her yönden çok güzel olan biriyle. Ama aynı zamanda şanslıydım çünkü yukarıda başka birini de seviyordum. Bana dünyadaki karanlığı gösteren kişiyi. Bana her şeyi tüketen bir sevgi gösteren kişiyi. Kızımıza bakan kişiyi.

Yağmur'un eli kalçamı kavrarken gözlerimi kapalı tutarak derin bir iç çektim.

"İyi misin pareja?" diye sordu. Arkamı döndüm ve onun güzel yüz hatlarını içime çektim. Saçlarının dalgalanışını, beni içine çektiğinde gözlerinin kapüşonlu hale gelişini, bana doğru uzanırken kollarının bükülüşünü. Ama aynı zamanda bana hissetmem için gereken alanı sağlarken her zaman beni kontrol etmesini de seviyordum.

"Evet." İçimi çektim. "Ben gerçekten iyiyim," diye itiraf ettim.

Dansport'a indiğimizde her şey yolunda gidiyormuş gibi hissediyordum. Bir zamanlar karanlıkla örtülü bir dünyada nihayet bulduğum aydınlık, insan ruhunun olağanüstü direncinin bir kanıtıydı. Bunun yeni bir dönemin başlangıcı olduğunu, sevgiyi kucaklamak ve sonsuz olasılıklarla dolu bir hayata değer vermek için bir şans olduğunu kavradım.

Karanlığa gideceğim ve aydınlığa çıkacağım.

EPILOG

Yıllar Sonra

Eşim çılgınca telefonunun yanında volta atarken, bir aramayı kaçırmadığından emin olmak için her saniye aşağıya bakıyordu. Kütüphanemizde duruyordu, etrafı rahatlık nesneleri dediği şeylerle çevriliydi. Bana gençken rahatlamak için battanilerini koklamaya takıntılı olduğunu ve kitaplarının yanında olmanın da ona aynı hissi verdiğini söylemişti.

"Arayacaklar," dedim ona, bana uyarıcı bir bakış fırlatırken. Mutfağımıza gidip ona bu sonbaharda hasat ettiğimiz elma şarabından biraz alırken içimden kısık bir kıkırdama geldi. Kırklar şimdiden soğumaya başlamıştı ve hava av kulübemizdeki kadar dondurucu olmasa da yine de kasvetli bir havaydı.

Mükemmel bir yazı havası.

Cama vuran yağmuru seyretmek için mutfağa doğru yürürken, düğün günümüzde çekilmiş fotoğrafımızı gördüm. Büyük bir şey yapmamıştık, sadece Ember mezun olduktan sonraki yaz kulübede küçük bir şey yapmıştık.

Hayatımın akışını sonsuza dek değiştiren o günü anımsarken kıkırdamaktan kendimi alamadım. O gün, şimdiki eşimi sıradan bir randevu olduğunu düşündüğü bir buluşma için bana katılmaya ikna ettiğim, ancak onu içten bir teklifle şaşırttığım gündü. Biz evlenme teklifi ederken yüzündeki şaşkınlığı hala canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Restoranda otururken içimi döktüm ve ona eşim olmasını teklif ettim. Hızlı ve hevesli bir şekilde kabul etmesi beni sevince boğdu, her ne kadar içten içe onunla hemen o anda evlenmeyi düşünmüş olsam da. Sonunda, bir sonraki yıl mezun olana kadar beklemeye karar verdik.

Düğün günümüz sadece Pico, Marissa, Walsh ve babasının katıldığı özel bir etkinlik oldu. Annem davetimizi reddetti. Başarısız evliliğine ve parçalanmış ailesine benim sebep olduğuma inanıyordu. Bay Ortiz bir şekilde Kartel'le hesabını kapatmıştı ve her ne kadar yaptıklarının ayrıntılarını araştırmaktan kaçınısam da, annem hayatının mahvolması olarak algıladığı şey için beni suçlayarak kızgınlığını sürdürdü.

Derin bir nefes aldım. Ember sık sık bu durumlara daha fazla üzülmem gerektiğini düşünürdü ama benim de annemi seçimlerinden sorumlu tuttuğumu, özellikle de Bay Ortiz'le evlenip beni ve Ash'i onun tehlikeli kaderine terk etme kararından sorumlu tuttuğumu anlayamazdı. Yıllarca süren terapilerden sonra, onların davranışlarını değiştiremeyeceğim gerçeğini kabullenmeyi öğrenmiştim. Bunun yerine, gerekli sınırları oluşturarak onlarla bir arada yaşamayı öğrendim.

Birden telefonun zili çaldı ve neredeyse koşarak oturma odasına geri döndü. Telefonuna bakarken şok olmuş görünüyordu.

"Hadi, aç şunu," diye cesaretlendirdim, telefonu elinde tutup cevaplamak için kaydırırken.

Birkaç yıl önce beni Dansport'un aylık bit pazarına sürüklediğinde aldığı vintage kanepeden kalktı. Aralarında düğünümüzün de olduğu birkaç fotoğraf arkamızda asılıydı. Ben ona bir ev aldım ama o bana bir yuva verdi.

"Alo?" Sesindeki tereddütü duyabiliyordum ama bunun tek nedeni son dört yıldır birlikte olmamızdı. Sessiz bir tonda konuşuyordu, bu da bana onu izlemek için mükemmel bir fırsat veriyordu. Uzun siyah saçlarının sırtının ortasına vuruş şeklini. Kıvrımları hâlâ mükemmeldi ve beni sürekli sertleştirdiği için şu anda onu kanepenin üzerinde domaltabilirdim.

Ancak Ember ile ilgili en çekici şey beyni ve duygusal gücüydü. Her şeyin üstesinden gelebilme yeteneği, bu yüzden bu telefon görüşmesi en iyi haberleri içermese bile, bunu kolaylıkla kabul edeceğini biliyorum.

"Öyle mi?" diye ciyakladı. Nefes nefese kaldım çünkü bu düşüncemi geri aldım. Bunu anlayacağından çok az şüphem olsa da

kesinlikle ilişkimizde gerçekçi olan.

"Çok teşekkür ederim Sera. Seninle sonra konuşuruz," dedi ve telefonu kapatıp kanepenin üzerine fırlattı.

"Ve böylece?" Ona sordum.

"Ben resmen yayınlanmış bir yazarım," diye bağırды kollarıma koşarken. Alnına milyonlarca öpücük kondururken onu etrafımda döndürdüm.

"Harper Frank Yayıncılık seni aldı mı?"

"Evet," dedi nefes nefese kalmış bir halde, gülümsemesinden gurur fişkırıyordu.

"Tanrım, seninle çok gurur duyuyorum." Bunu ona geçmişte kaç kez söylediğimi bilmiyordum ama son kez olmadığını biliyordum çünkü Ember Fortin'e her zaman hayranlık duymuştum.

"Sadece birkaç ay içinde dünyadaki herkesin benim hikâyeme, bizim hikâyemize erişebileceğine inanamıyorum." Benden uzaklaşırken parmaklarını benimkilere doladı. "Onun hikâyesine."

Gözünde bir damla yaş belirdi ve ben de dudaklarımı hafifçe büktüm. "Yapacaklarından asla şüphe etmedim."

Ön kapı kırılarak açıldı ve Ember'ı tutup arkama çektim. " mi bekliyorsun?"

Ben kapıya doğru ilerlerken o başını salladı.
evin önünde.

"Ve böylece?" Santiago'nun gür sesi evin içinde yankılandı.

"Tanrım, Santi, bizi korkuttun," dedi Ember, önüme geçip ona doğru yürürken.

"Başardım." Gülümsemesi bulaşıcıydı, gözleri bile yaşadığı saf sevinci gizleyemiyordu.

"Evet," diye haykırdı, onu kollarıyla sararak. ". "

"Ben yapmadım," diye fısıldadı. Eskiden birbirlerine bu kadar yakın olmalarını kıskanırdım, ama ikisi birlikte neler yaşadı, derin bir bağ paylaştılar ve onu sevdi. Elimde olmadan benim olana sahip çıkmaya çalışıyordum.

Bir "arkadaşıyla" buluşmak üzere şehre gideceğini söylemeden önce "İmzalı bir ilk baskıya ihtiyacım olacak," diye şaka yaptı.

"Gerçekten mi?" Ember sorguladı.

"O sadece bir arkadaş, mija." Adam giderken güldü ve kız ona sadece başını salladı.

Kapıyı kapattı ve bana doğru dönmeden önce kapıyı kilitledi. Ağır adımlarla bana doğru yürürken atmosferdeki değişikliği hissettim.

ayaktaydı.

"Yağmur?" Parmakları göğsümde daireler çizmeye başladığında gözleri arzuyla karardı.

"Evet, benim güzel karım?"

"Sanırım bunun için bir ödüle ihtiyacım var," diye düşündü ve ben sadece küçük bir kahkaha attım.

"Öyle mi?" Dudaklarımın kenarları sinsi bir sırıtışla büküldü. "Peki ne istiyorsun?"

"Sen," dedi vakit kaybetmeden. "Bana sahipsin," diye mırıldandım.

"Hayır." Sesi o kadar kısıktı ki, yemin ederim şu seks telefonu operatörlerinden biri olabilirdi ve ben de onun alışveriş listesinden bahsetmesini dinlemeye gelebilirdim.

Parmakları kazağının alt kısmına dokundu ve siyah dantel sütyenini ortaya çıkaracak şekilde başının üzerinden çekti. Tanrım, karımın kıvrımlarına bayılıyordum ve zaman onu daha güzel ve baştan çıkarıcı gösteriyordu. Hayal edebileceğim her şeye sahipti.

"Bana ne yapıyorsun?" Kot pantolonunu çıkarmadan önce küçük bir kıkırdama çıkarırken talep ettim.

"Buraya gel," diye emrettim ama yanaklarında muzip bir parıltıyla başını salladı.

"Eğer beni istiyorsan, beni bulmalısın." Dolgun poposu serin sonbahar akşamında dışarıya koşmadan önce kapıya baktı.

"Lanet olası karım." Kazağımı çıkarmadan önce güldüm. Yıllardır oynadığımız bir oyundu bu. Karımın peşinden başka bir şekilde koşmaktan nefret ederdim ama yatak odasında? Oyun. Sismek. Başla.

Kapıyı açıp ona seslendim ve meyve bahçesinin arkasındaki yerde yaprakların çıtırtısını duyduğumda güldüm.

Ona doğru koştum. Ben onun avcısıyım.

"Hepsi benim," diye homurdandım rüzgâra karşı, onu bulmak için her bir ağaç sırasını ararken.

"Hadi, mi reina." O benim kraliçemdi, ben de onun kralıyım.

Her sırayı takip ettim, aşağıdaki toprak zemine basarken dikkatliydim, sonunda onu meyve bahçeleri ile evimiz arasındaki açık, çimenlik alanda koşarken gördüm. Siyah saçları rüzgârda çılgınca savrulurken çamlar kasvetli bir fon oluşturunuyordu.

Tam ona doğru yürürken bir su sıçraması duydum ve kıkırdadım. Pantolonumu ve gömleğimi atmadan önce evin etrafındaki uzun yolu kullandım. Arkasından sinsice yaklaşıp havuza atladığımda ve ağzını kapattığımda çılgınca ormana bakıyordu.

"Sürpriz," diye mırıldandım kulağının kabuğuna. Havuzun içi ılıktı ama haşlayıcı derecede sıcak değildi. Ta ki güzel karım arkasını dönene ve çıplak göğüslerinin suyla birlikte hafifçe hareket ettiğini, meme uçlarının yüzeyin hemen üzerinde olduğunu tam olarak görene kadar. Onları işaret parmağımla başparmağım arasında yuvarladım ve dokunuşumla sertleşmelerini izledim.

"Siktir," diye inledim ve kapüşonlu gözleri benimkilerle buluştu. Ağzım onun ağzındaydı, dilimi onun sıcaklığının içine iterken onu emerek etrafında gezdirdim. Suyun yumuşak hareketinde bile vücudunu kendiminkine karşı hissediyordum. Parmaklarım boynundan aşağıya, köprücük kemiğine nazik öpücükler kondurduğum ıslak omzuna doğru ilerledi.

"Bu," diye mırıldandım bir sonraki noktaya geçmeden önce. "Bu." Bir öpücük daha.

"Benimkini." Sonunda bacaklarını ayırıp parmaklarımı amının içine sokmadan önce sonuca vardım.

"Oh, lanet olsun." İnledi, erotik bir sesle sikim kadar sertleşti ki seğirmeye başladı, onun küçük tatlı amına dokunmak için yalvarıyordu.

Onu ağzımla becermeye devam etmeden önce kıcından tutarak küvetin dışına kaldırdım. Onu üst kattaki yatak odamıza bırakmadan önce açık kapıdan içeri girdim.

"Bacaklarını iyice aç da o güzel küçük amcığının tadına bakabileyim." İnledim, narin kıvrımlarının benim için açılmasını izledim.

"Benim çaresiz küçük karım, babamın seni yalayıp kurutmasına izin mi vermek istiyor?" "Temizle beni," diye yalvardı. O benim küçük yaramaz fingirdemdi.

Destek için uyluklarının arkasına tutunurken dilim kıvrımlarının dışını dikkatle okşadı.

Dilim onun nemli amını sikmeye devam ederken "En sevdiğim yemek," diye boğuldum. açlık arttıkça tatlı sıvısı ağzıma dökülüyordu.

"Becer beni. . beni" diye bağırdı benden uzaklaşırken.

"Nasıl istersen," diye karşılık verdim ve ayak bileklerinden tutup hızlı bir hareketle onu çevirerek karnının yatağa yaslanmasını sağladım.

"Dizlerinin üzerine çök ve kalçalarını benim için kaldır." Dolgun poposu benim için havaya kalkarken talebim karşısında nefesi kesildi.

Yanaklarını ayırdığımda, muhtaç horozumun sıkı küçük amına bastırmasına izin verirken en mükemmel manzaraydı.

"Sen benim için yaratılmışsın." Tam içine doğru iterken inledim. Kalçaları tekrar sikimin üzerine kayd ve o doğru iterken ben de ona tutundum.

"İşte bu, mi reina. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun." Baş geriy doğru yuvarlanırken övgüde bulundum, onu horozumun derinliklerine doğru kaldırırken bir avuç saça tutundum. İniltisi derinden ve gırtlaktan geliyordu, etrafına uzandığımda, sıkı küçük amına saldırmaya devam etmeden önce meme ucuna bir çimdik verdim.

"Ne kadar iyi bir kız," diye tekrarladım. Daha fazla itme.

"Benim iyi kızım." İnlemeler ve inlemelerden oluşan bir senfoni çıkardığında iltifat ettim.

"Benim için gel bebeğim," dedim ve bir saniye içinde etrafımda sıkıştı. Yakında her tarafımda patlayacaktı, bu yüzden son birkaç hareketi serbest bıraktım, içinde patlarken kıcına son bir tokat attım.

Onu kaldırıp duşa götürmeden önce sikimi içinden çıkardığımda yatağa yığıldı.

Suyun ısınmasını beklerken onu düşün içindeki küçük oturağa yerleştirdiğimde "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdim, çenesini yukarı kaldırıp göz hizama getirdim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Hadi gel."

Sonraki yarım saati birbirimizi temizleyerek ve suyun sıcaklığının tadını çıkararak geçirdik.

"Sence bundan hiç sıkılacak mısın?" diye sordu, ben ona kurulanması için bir havlu alırken, o da dışarı fırlayıp kendime bir havlu aldı.

Sözlerine gülmekten kendimi alamadım. "Asla."

"Nasıl olur?"

"Sen benim istediğim tek şeysin. Dudaklarının tadına baktığım andan itibaren boku yediğimi anladım."

Kaşlarını çattı. "Lokantanın dışında başka bir milkshake içmek gibi. Isles'taki çikolatalı milkshake ile kıyaslanabilecek hiçbir şey yok. Diğer her şeyin tadı bok gibi, değil mi?" Başını salladı.

"Aynı şey."

Kıkırdadı. "Bu çok garip, Rain."

Omuz silktim. "Bu doğru."

Banyo için aldığım ve yatarken giymeyi sevdiği tişörtlerimi bıraktığım sepete doğru eğildi ve içinden yıpranmış siyah bir tişört aldı.

atmadan önce yıgın. Bu, Isles'ta geçirdiğimiz zamandan beri hiç değişmeyen şeylerden biriydi.

"Arkanı dön." Aquaphor'u alıp kulağının arkasına sürmeden önce ona söyledim.

"Aylar oldu, sanırım iyileşti." İyileşmişti. Sadece görmek hoşuma gidiyordu. Bana gelip kulağının diğer tarafına da F yaptırmayı önerdiğinde kalbim tam anlamıyla yerinden çıkacak gibi oldu. Kendisini baskı altında hissetmesini istemediğim için bunu tekrar düşünmesi için ona yalvardım ama o ısrar etti. Bana hayatındaki en büyük iki aşkın da bilinmesini istediğini, bu yüzden diğer kulağının arkasına bir 'F' yaptırdığını söyledi.

Onu dinlemeyerek ve karımın üzerine damgalanmış gibi görünmesini severek üzerine biraz Aquaphor sürdüm.

"Şimdi sıra sende," diye mırıldandı ve sonra arkamı dönerken güldüm. Ash'in yaptırdığına benzer bir dövme yaptırmıştım; bir mağara ve içinden çıkan birkaç yarasa vardı ama mağaranın üzerinde parlayan bir güneş vardı. "Mi sol."

Hem yaşadıklarımızın, karanlıktan aydınlığa çıkışımızın bir temsili, hem annesinin mırıldandığı sözün bir hatırası, hem de kızları Sol'un küçük bir anısıydı.

İşini bitirdiğinde, yatak odasına girip yorganı kaldırmadan önce tişörtümü ve gri eşofmanımı giydim.

"Sen her zaman benimsin, mi pareja," diye fısıldadım, sırtı vücudumun kıvrımlarına sıkıca sokulmuş halde yatağa sürünürken.

"Hey, Rain?" diye sordu uykulu bir ses tonuyla. "Mm-hm?" Ben de cevap verdim.

"Bana neden öyle diyorsun? Mi pareja. Sonunda bana söyleyecek misin?" Kıkırdadım.

"Çünkü İspanyolca'da partnerim anlamına geliyor. Ama herhangi bir ortak değil, bir alanı, bir hayatı paylaştığınız türden bir ortak. Her düzeyde samimi olduğun bir partner. Seninle tanıştığında sana aşkım demek bana çok önemsiz geldi çünkü sen benim için bundan çok daha fazlasıydın. Bu hayatta benim ortağım olduğunu her zaman biliyordum."

"Ne-ne?" Gözyaşlarına boğulmak üzereydi ama ona açıklama yapmak isteyerek devam ettim.

"Evet. Sadece sana ortağım demenin aşkım ya da hayatım demekten daha samimi olduğunu düşündüm. Ortağım olman benim eşitim olduğun, desteğe ihtiyacım olduğunda sırtımı yasladığım kişi olduğun anlamına geliyor. Benim olduğun anlamına geliyor."

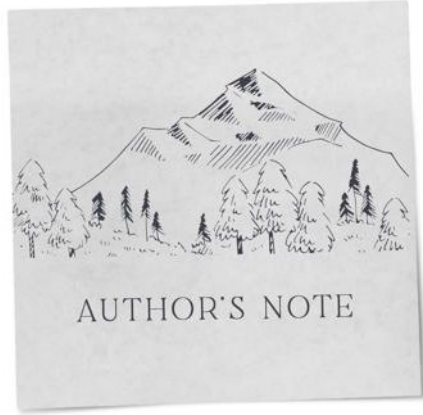
"Mi pareja," diye tekrarladı. Yanaklarından süzölmeye başlayan gözyaşlarını silmek için ona doğru uzandım.

"Uyu hadi," diye fısıldadım kulağının kabuğuna, o da memnuniyetini ifade eden narin bir ses çıkardı.

Son dört yılımızı birlikte geçirdiğimiz bedenime sıkıca sarılmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. Direnç, cesaret ve sevgiden bahseden kendi hikâyemizi yazıyorduk. Sonraki bölümlerin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyordum, Ember yanımdayken bunun bizim maceramız olacağını biliyordum.

*"Seni seviyorum çünkü tüm evren seni bulmama
yardım etmek için bir araya geldi."*

-Paulo Coelho, Simyacı OceanofPDF.com

Birçoğunuzun bunun farklı bir yöne gideceğini ve Ash'in hala hayatta olduğunu beklediğini biliyorum. Tepki videolarını gördüm ve ilk kitaptaki derin üzüntü duyduğunuz tepkilerinizi duydum. Umarım bu kitap sayesinde Ash'in aklından ve çocukluğundan neler geçtiğini biraz daha anlarsınız.

İntihar ve yas, yaşamı değiştiren deneyimlerdir. Birinin neden ayrılmayı seçtiğini anlamak genellikle zordur. Bu kitabı yazarken, derin kederi gerçekçi bir şekilde aktarmak istedim, bu yüzden birinci kitap uçurumda kaldı. Edebiyatta tabu konuları, özellikle de ruh sağlığıyla ilgili olanları ele almanın hayati önem taşıdığına inanıyorum. Erkekler genellikle duygularını açıklamaktan caydırılıyor, bu da depresyon ve intihar düşünceleri gibi sorunları daha da kötüleştirebiliyor. Bu mücadelelerin cinsiyetle sınırlı olmadığını vurgulamak istedim ve bu da bana Ash'in hikayesini araştırmak için ilham verdi.

Dahası, kederin aşamalarının gerçekçi bir şekilde nasıl görüldüğüne dair bir kitap yazmak istedim. Ash artık aramızda olmasa da, umarım kitabın sonunda, mutluluğa giden yol hüznün, acı, özlem ve ardından aşkla dolu olsa bile, ölümden sonra hayatın devam ettiğini görürsünüz. Ember ve Ash ruh eşi olmalarına rağmen Ember ve Rain birbirlerini bulabildiler ve derin bir bağ kurabildiler.

Bunu okuduktan sonra hala üzgünseniz, sorun değil. Aklımda birçok olası son vardı, ancak intihar ve depresyon hakkında ne kadar büyük veya küçük olsun bir konuşma başlatmak benim için çok önemliydi. Umarım bunu takdir etmişsinizdir.

Ember, Ash ve Rain'in karmaşıklığı. Ash'i sık sık düşünüyorum -benim Ash'imi- ve umarım siz de düşünürsünüz.

Öbür dünyada görüşürüz,
Vee.

Akıl sağlığınız önemlidir.
Siz veya sevdiğiniz biri intiharı düşündüyse, lütfen yardım
için intihar yardım hattını arayın.

7/24 açıktırlar.

Yardım ve destek her zaman bir telefon uzağınızda.
Çok geç olmadan yardım isteyin.

9-8-8

Bu hikayeyi sevdin mi?
Henüz Isles'tan ayrılmaya hazır değil
misiniz? 2024/2025 Kışında Isles'a geri
dönme şansına sahip olacaksınız.
Şunlara dikkat ettiğinizden emin olun
Alacakaranlık ve Şafak Arasında
Maddy & Walsh Solis'in yer aldığı karanlık
bir düşmandan aşka kabadayı romantizmi.
Her gün farklı bir maske.

Walsh Solis kara kalpli altın bir çocuktur. Dürüst gülümsemesinin ardında, bir Mafya komutanı ve babasının yerine geçmek için eğitim almaktadır. Walsh için bu görev, yükümlülük ve oyunu oynamak anlamına geliyor.

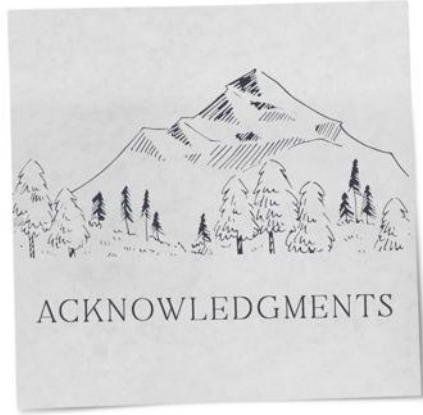
Ve Madison gibi kızlar bu kalıba uymuyor.

Madison Ryan yaralarını saklamaya alışkındır. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, onunki gibi ailelerden iyi kızlar çıkmaz. Ama Walsh'la geçirdiği o gizli gece -kız arkadaşının bilmediği- ona umudun tadını verdi.

Walsh, tüm sağduyusuna rağmen Madison'ın hüznü ve karanlık cazibesine kapılır. Ancak kız arkadaşı ölümcül çapraz ateşe yakalanınca, Walsh ve Madison birbirlerinin hayatlarını kimin daha fazla mahvedebileceğine dair bir oyunun içine düşerler.

Ve bu sefer, Walsh'un ona olan takıntısını gizlemesinin bir yolu yoktur... iyi ya da kötü.

OceanofPDF.com

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu düeti yazdığımda hayatımın çok üzücü bir dönemindeydim. Yeni bir şehre taşınmıştım ve kendimi çok kaybolmuş hissediyordum. Bu karakterler en çok ihtiyaç duyduğum arkadaşlığı sağladılar.

Sonra "Into the Darkness "ı yayınladım ve okuyucular bu kitabın taşıdığı sevgiyi ve ruhu görmeye başladılar. Bu kitap siz olmasaydınız var olamazdı. Her bir mesajınızı okudum, tüm videolarınızı paylaştım ve sizlerle bu konu hakkında konuşmayı çok seviyorum. Siz olmasaydınız gerçekten burada olamazdım.

Editörüm Dee'ye bu kitabı cilalamama ve hayata geçirmeme yardımcı olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Takımındaki amigo kız olduğun için teşekkür ederim - seni asla bırakmadığım için!

Celena, bu kitabı başından beri destekledin. Redaksiyon için, yazım konusunda paniklediğimde beni aradığın için ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Ayrıca bu kitaba ikinci kez göz attığı için Nicole'e de teşekkür etmek istiyorum. Çok seviliyorsun.

Bu kitabı çıkarmak için en iyi ekip oldukları için The Author Agency'ye ve sonsuz desteğiniz için asistanım Nichole'a teşekkür ederim.

Alfa ve beta okuma ekibime: Daphne, Alexandria, RC, Julia, Lisa, Sammi, Ariana ve Madison, bu kitabın şekillenmesine yardımcı olduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Ariana'ya PR kutularına yardım ettiği ve imza günlerinde takım arkadaşım olduğu için ekstra teşekkürler.

Harika grafikler için Luna Literary'ye ve Instagram'ımın harika görünmesini sağlayan The Sparrow Collective'e teşekkür ederim.

GÜZEL format için Sandra'ya ve isteyebileceğim en mükemmel kapaklar için Haya'ya teşekkür ederim.

Tatlı arkadaşım Christina'ya beni her zaman neşelendirdiği ve aklımı başımda tuttuğu için teşekkür ederim.

İsteyebileceğim en muhteşem anlatıcı ekibine, Paige ve Oscar'a bu karakterlere hayat verdikleri için teşekkür ederim.

Bu kitaba dokunan herkese çok teşekkür ederim.

"Into the Darkness" hakkında paylaşım yapan tüm bookstagrammer'lara ve booktoker'lara ve bana teorilerini gönderen herkese, her birinizi seviyorum.

Son olarak, yaptığınız her şey için muhteşem kocama teşekkür ederim. Çılgın hayallerimi desteklediğiniz ve heyecanlandığım sahneleri size okumama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Hepinize teşekkür ederim. Şimdi gidip milyonuncu kez ağlayacağım.

OceanofPDF.com

Vee Taylor, Chicago'nun dışındaki banliyölerde yaşayan tutkulu bir yazardır. Sevgi dolu destekleyici bir kocası, iki köpeği ve iki çocuğuyla, ruh sağlığı geçmişinden ilham alıyor ve bunu yazılarını beslemek için kullanıyor. Okuma ve yazma tutkusu on yıl önce başladı ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Hevesli bir kitapsever olan Vee, kitapsal olan her şeye takıntılıdır. Yeni dünyalar keşfetmeyi, yeni karakterler tanımayı ve farklı türlere dalmayı seviyor. En sevdiği türler arasında karanlık romantizm, romantazi ve iyi ole smut yer alıyor. Yazmadığı zamanlarda, genellikle burnunu bir kitaba gömülü olarak ya da sosyal medyada amaçsızca gezinirken bulunabilir.

Yazmanın yanı sıra Vee aynı zamanda yetenekli bir fotoğrafçı. Arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmeyi seviyor ve yeni şeyler denemekten hoşlanıyor. Yaşam sevinci ve sarsılmaz bir yazma tutkusu olan Vee Taylor, bu yolculukta onunla birlikte olduğunuz için çok heyecanlı.

www.veetaylorauthor.com

Maceralarımda Beni Takip Edin

Bu maceramı okuduğunuz ve desteklediğiniz için çok teşekkür ederim. Desteginiz sayfadaki kelimelerin ötesinde. Aşağıdaki sosyal medya hesaplarımı takip ederek bir sonraki maceramı takip ederseniz çok sevinirim.

Beni Goodreads, Facebook, Instagram, Threads veya Tiktok'ta takip edin

@veetaylorauthor

Bu kitap hakkında bir sohbet grubuna katılmak için Facebook'taki Vee'nin Cadıları grubuma katılın

OceanofPDF.com

Vee Taylor tarafından yazılan diğ er kitaplara da göz atmayı
unutmayın

MARCHETTI ADAMLARI

Birbiriyle bağlantılı karanlık bir mafya romantizmi serisi artık tamamlandı.

[BİR ŞANS İKİNCİ](#)
[TAHMIN ÜÇÜNCÜ](#)
[DERECE DÖRDÜNCÜ](#)
[DUVAR](#)

ADALAR ÜNİVERSİTESİ SERİSİ

[KARANLIĞIN IŞIĞA](#)

ÖN SİPARİŞ

[ALACAK KARANLIĞLA ŞAFAK ARASINDA](#)

[OCEANOFPDF.COM](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.